

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**TERRI
DULONG**

**Bir
Yumak
Ask**

"Sevgi, ölümden sonra bile bizi
takip eder. Ruhların coğrafi
sınırları yoktur. İhtiyaç
duyuldukları yere giderler."

Grace Stone on yıl sonra ikinci kez Cedar Key'de hayata
sil baştan başlıyor...

Grace bu sakin adaya ilk kez, yıkıcı bir ilişkiden kaçmak
için taşınmıştı. Şimdiyse Maude teyzesini ziyareti beklen-
medik olaylarla kesintiye uğrar: Grace'in evi ve kahve dük-
kânı çıkan yangında yerle bir olmuştur. Grace yıkılır yıkılma-
sına fakat becerikli teyzesinin bir planı vardır. Maude bir
yandan Grace'in hayatını yeniden kurmasına yardımcı olur,
bir yandan da hafta sonları düzenlenecek örgü kurslarında
kadınlarla bir araya gelip eliş yapacakları, sohbet edip bir-
birlerini destekleyecekleri ortamı sağlayacak bir kadın girişi-
mi planlar. Ancak hayat, Grace'in kendinden uzaklaşmış kız
kardeşinin dönüşü ve yerel kitabevi sahibiyile yaşanacak ro-
mantizm gibi bambaşka sürprizlere gebe. Genç kadın
geleceğini ilmek ilmek örerken geride bıraktığı acı verici
korkularıyla da yüzleşmek zorunda kalacaktır.

Terri Dulong'un büyüleyici Cedar Key Adası'nda geçen
yeni romanı uzun zamandır tutulan sırların, ikinci hatta
üçüncü şansların ve yeni bulunan aşkların davetkâr hikâye-
sini konu ediniyor.

TERRI DULONG

Bir Yumak Aşk

TERRI DULONG

Bir
Yumak
Aşk

Çeviren: Meltem Ayla Görgün

Bir Yumak Aşk

Özgün Adı: *Sunrise on Cedar Key*

Terri Dulong

Editör : Gamze Büyükkaya
Çeviren : Meltem Ayla Görgün
Düzeltili : Arzu Bahar Karakaş
Sayfa Tasarım : Elif Aydın Yavuz
Kapak Tasarım : Filiz Odabaş

Tür : Romans
Kitap No : 2043

1. Baskı: Eylül 2020

ISBN: 978-625-448-207-6

Yayınevi Sertifika No: 12330

©Terri Dulong, 2020

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla Martı Yayın Dağ. San. Tic. AŞ'ye aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz, yayımlanamaz.

Martı Yayıncılık

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad.

Yılanlı Ayazma Sok. No: 8

Zeytinburnu / İstanbul

Tel: 0212 483 27 37 - 483 43 13

Fax: 0212 483 27 38

www.martiyayinlari.com

info@martiyayinlari.com

Baskı ve Cilt

Türkmenler Matbaacılık Rekl. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. No: 16

Topkapı / İstanbul Tel: 0212 674 71 61

Sertifika No: 43087

1

Yatağımın başucundaki komodinin üzerinde duran cep-telefonumun ısrarlı çalışıyla uyandım. Dijital saat beş buçu-ğu gösteriyordu. Dünya üstünde beni bu kadar erken arayan kim olabilirdi ki?

Telefonu açınca Cedar Key'in itfaiye şefi Jim Jacobs'ın sesini duydum.

“Bayan Gracie... korkarım ki size kötü haberlerim var. Dün gece adada gök gürültülü sağanak yağış vardı. Size bunu söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum... ama kafeye düşen bir yıldırım yüzünden yangın çıktı. Yangın gö-nüllüleri hattına saat üç sularında telefon ihbarı geldi. Ancak oraya vardığımızda alevler bütün binayı sarmıştı. Saat saba-hın üçü olduğundan içeride ve civarda kimsenin olmaması büyük şans. Rüzgârın saatte yirmi beş-otuz mil hızla esme-siyse işleri kolaylaştırmadı. Sizi arayıp bunları söylemek zorunda kaldığım için çok üzgünüm.”

Yıldırım mı? Yangın mı? Kafe mi? Neden bahsediyordu bu böyle? Uykum açılsın diye gayriihtiyari başımı sallayarak, “Yoo, aman Tanrım!” dedim, “yaralanan olmuş mu? Yani şimdi benim yerim tamamen... yandı mı?”

“Hayır, yaralanan olmadı ama evet... korkarım binadan geriye pek bir şey kalmadı. Teyzenizin taşınmasına yardım etmek için Brunswick’te olduğunuzu biliyorum. Cedar Key’e ne zaman dönmeyi planlıyorsunuz?”

“Bugün geç saatlerde. Nakliyeciler mobilyaları yükledikten sonra. Dün kolileri almaya geldiler, biz de bugün öğleden sonra evden çıkmayı planlıyorduk ama daha erken de yola koyulabiliriz. Of, Tanrım, kafemin yanıp gittiğine inanamıyorum.”

“Hayır, hayır, acele etmeyin. Buraya acilen dönmenizi gerektiren hiçbir şey yok ama bana bir iyilik yapın ve 345’ten ayrılıp 24 numaralı karayoluna girdiğinizde beni arayın. Sizinle olay yerinde buluşmak istiyorum ve Bayan Gracie... size ne kadar üzgün olduğumu kelimelerle anlatmam mümkün değil ama yine de yangın başladığında binada olmadığınız için çok memnunum.”

Haklı olduğumu biliyordum ama o anda kaybettiklerimden başka bir şey düşünemiyordum. Yatağın kenarına oturup evimin ve işyerimin şimdi nasıl görüldüğünü gözümün önüne getirmeye çalıştım. Hayatımın on yılı, bir anda yanıp gidivermişti.

Dirseğimde bir ıslaklık hissedip bakınca Annie’nin burnunu dayayıp, kahverengi gözleriyle bana baktığını gördüm. Yedi kiloluk krem rengi bir köpekten çok, doldurulmuş

oyuncağa benzeyen bu soyu muallak hayvan, her zaman yüzümü güldürüyordu. Veteriner onun soyunda az da olsa spaniel, schnauzer ve kanişlik olduğunu söylemişti. Birkaç ay önce, yağmurun bardaktan boşanırcasına yağdığı bir günde, kafenin kapısında bulduğum bu sahipsiz canlının cinsinin kesin kombinasyonu benim için hep bir muamma olarak kalacaktı. Bana göre hava hoştu. Kimin olduğunu bulmaya uğraştım ama görünüşe göre bu köpek sahiden de sahipsizdi, öksüzdü. O yüzden de adı Annie. Onu veterinerine götürdüm ve yaklaşık dokuz aylık olduğunu, kısırlaştırılması gerektiğini öğrendim. Aşları tamamlanıp pireleri temizlendikten sonra sahiplendiğim bu köpeğe gönülden bağlandım. Her şey bir yana, onu eve getirdiğimde kuyruğunu hızlı hızlı sallayışını gördüğüm an, birbirimize ait olduğumuza tamamen ikna oldum. Özellikle de Annie'nin gelişinden birkaç hafta önce sadık dostum Mr. Whiskers'ı kaybetmişken. On beş yaşındayken ani gelişen bir kalp krizi, Rainbow Bridge'de canını almıştı.

Kıvrıkcık kafasını okşarken gözlerimin dolduğunu hissettim. “Artık ikimiz de yetim sayılırız, Annie.”

Kapıya hafifçe vurulunca gözyaşlarımı siliverdim.

Teyzem Maude'un, “Gracie, uyanık mısın?” dediğini duydum.

Ayağa kalkıp kapıyı açtığımda, teyzemi kapıda dikilmiş sabahlığının kuşağını bağlarken buldum.

“Telefon çaldığını duyar gibi oldum. Bir sorun yok ya?”

“Doğru duydun, ceptelefonum çalıyordu. Seni uyandırdığım için üzgünüm.”

“Hayır, hayır. Uyanıktım. Ne olmuş?”

Onun sevgi dolu ve endişeli bakışları, bastırmaya çalıştığım gözyaşlarımın yeniden akmaya başlamasına neden oldu. Koşup kollarına atıldım.

“Oh, Gracie, hayatım,” diye mırıldandı. “Neler oluyor? Seni arayan kimdi?”

Beni yatağa götürüp yanıma oturdu ve bir elini omzuma koydu.

“Arayan Jim Jacobs’dı, Cedar Key’in itfaiye şefi,” diye karşılık verdim ve birkaç saat önce olanları anlatmaya koyuldum.

“Ah, Tanrım! Korkunç bir şey bu. Yaralanan olmuş mu?”

Hayır anlamında başımı salladım ve burnumu çekerek yatağın başucundaki komodinde duran kâğıt mendile uzandım. “Hayır, Tanrı’ya şükür ama her şeyim gitti Maude teyze. *Gitti!* Evim, işim... her şeyim.”

Eliyle yüzüme düşen perçemlerimi geriye ittiğini hissettim.

“Biliyorum. Bu senin için korkunç bir şok olmalı ama bunun da üstesinden geleceğiz. Tıpkı daha önceki krizleri aştığımız gibi. Beraberce. Jim hemen dönmen gerektiğini mi düşünüyor peki?”

“Hayır, bu noktada pek fazla yapılacak bir şey yok zaten. Sesinden anladığım kadarıyla, kurtarabileceğim hiçbir şey kalmamış. Nakliyecilerin sabah geleceğini, bizim de akşama doğru dönebileceğimizi söyledim.”

Maude teyze ayağa kalktı, bir yetmiş beşlik boyuyla tepemde dikildi. “Pekâlâ. O zaman sen neden gidip bir duş almıyorsun? Ben de aşağı inip kahveyle kahvaltıyı hazırlayayım. Ondan sonra da ne yapacağımıza bakarız.”

Teyzene bırak halletsin! İşleri ele almada her zaman harika bir becerisi olmuştur. Hayatımın en zor anlarında bile bana umudun daima var olduğunu hissettirmiştir.

Annie'nin onun peşinden koridora çıkıp merdivenlerden inişini izledim ve banyoya doğru seğirttim.

Duştan çıkınca en sevdiğim L'Occitane vücut losyonunu sürdüm. Verbananın kokusu odayı kaplarken bir anlığına da olsa moralim düzeldi. Aynaya bakınca oval bir suratı çevreleyen omuz hizasındaki koyu kestane tonlarda kıvrıkcık saç yığını ve koyu yeşil gözlerle karşılaştım. Pek de otuz altı yaşında ve evsiz birisi gibi görünmüyordum. Bütün hayatım değişmişti ama hâlâ kendim gibiydim.

Yüzüme varla yok arası bir makyaj yaptıktan sonra üstüme tişörtle kotumu geçirip, muhteşem kahve kokusunun peşinden mutfaga indim. Maude teyzenin fırındaki kruvasanlarının kokusu, kahve kokusuna karışıyordu. Bu koku, bana yine teyzemle Fransa'da geçirdiğimiz günleri hatırlattı. Teras kafede oturup Parizyen tarzına öykündüğümüz, yerel pastanenin ürünlerinin kokusu etrafı kaplarken koyu kahvelerimizi yudumladığımız o günleri...

Maude teyze mutfak tezgâhının başına geçmiş, sırtı bana dönük, servis tabağına birkaç çeşit peynirle et diziyordu. Dimdik duran vücudunda kemik erimesinin izlerinden eser yoktu. Bembeyaz saçlarını klasik Fransız topuzu yapmıştı ve yetmiş iki yaşında olmasına rağmen en az beş yaş daha genç görünüyordu. İçim bir anda sevgiyle doldu. O bana her zaman teyzeden ziyade annelik yapmıştı. Özellikle de annemle babamın hayatını kaybettiği, Fransa'daki o araba kazası sı-

rasında. Ebeveynlerimin antika işi ve iş seyahatleri yüzünden zamanımın büyük bir bölümünü burada, teyzemin evinde geçiriyordum. Onların ölümünden sonra da burası benim evim olmuştu. On iki yaşımdan beri beni Maude teyzem büyütmüş, onun varlığı bana her zaman sevgi ve güven vermişti.

Annie'nin bana doğru koştuğunu duyunca arkasını döndü.

“Duş almak iyi gelmiş, daha iyi görünüyorsun. Kahve hazır, kruvasanlar da birazdan fırından çıkarlar. Onları biraz ısıtıyorum o kadar.”

“Sağ ol,” dedim ve eğilip Annie'yi okşadım. Sonra bir fincana zengin aromalı koyu kahve doldurdum ve bir yudum alıp, nefis kahvenin tadına vardım. “Nakliyeciler saat sekizde gelecekti, değil mi?”

Teyzem başını sallayarak sofraya oturdu. “Evet. Geçen hafta onca koliyi hazırlamama yardım etmeseydin ne yapardım bilemiyorum.”

Gülümsedim. “Dalga mı geçiyorsun? Adaya kalıcı olarak taşınmanı sağlamak için her şeyi yapardım.”

Geçen hafta, on yıldır ilk kez Brunswick, Georgia'ya dönmüştüm. Maude teyze, Brunswick'e dönme konusundaki isteksizliğimi anlamış, taşınma fikrimi desteklemişti. Arada bir onun Cedar Key'e gelip beni ziyaret etmesi konusunda anlaştık, böylece her gün telefonla konuşmaktansa birbirimizi bizzat görebilecektik. Bunun üzerine, Maude teyze kocaman mavi Cadillac'ına atlayıp, büyüttüğü yeğeni-ni görmeye adaya gelmeye başladı. Hayatında bir kez olsun, doğduğum yere geri dönmek istemediğim için beni bencillikle ya da aptallıkla suçladığını görmedim ve beni Beau Hamilton'a çarpma riskine soktuğunu da.

Ama geçen sene ona makula dejenerasyonu teşhisi konduğunda, Cedar Key’e yaptığı ziyaretlerin sonunun geldiğini ikimiz de biliyorduk.

Teyzem güldü. “Buna şans mı denir, ilahi dokunuş mu, yoksa tesadüf m emin değilim ama birkaç hafta önce Coachman Evi’nin satılık olduğunu söylediğinde, bunun benim için yeni bir maceranın başlangıcı olacağını biliyordum ve eğer o macera beni, senin olduğun yere gtrecekse, bu çok daha iyi.”

Kaybettiklerim bir anda yeniden aklıma geldi. “Gerçi artık ben evsizim,” dedim ses tonumdaki sızlanmaya sinir olarak.

“Gracie Ann Stone, sen evsiz değilsin. Bu gece benimle Faraday Inn’de kalıyorsun. Yarın benim yeni evi şekle şemalle sokarız. Hem unutmam, Coachman Evi’nin ikinci katında bir daire daha var. Kafenin üstünde kendi dairen olduğunu bilsem de st katımdaki dairenin senin için ideal olacağını düşünüyordum ve şimdi...”

“Sahi mi?” Jim beni aradığından beri bu hiç aklıma gelmemişti. “Sen o katı kiralamayacak mıydın?”

“şey, kiralamak için kimse kapımda kuyruğa girmediğine göre, sen tutabilirsin. Dediğim gibi, evi almayı planlar-ken orasının ikimiz için ideal bir yer olduğunu düşünmüştüm ama tabii senin kendi evine ıkmanı beklemediğimden st katı kiraya verebileceğim birisini bulurum demiştim.”

İşler bir parça da olsa yoluna giriyormuş gibi görünüyordu. Masadan fırlayıp teyzemi öptüm. “O zaman beni yeni kiracın olarak kabul et, kiranı ödemek şartıyla tabii.”

Maude teyze bana sıkıca sarıldı. “Bunu tartışacak bir sürü vaktimiz var,” dedi.

Koridordan gelen bir gürültüyle yerimizden fırladık.

Annie salonun bir ucuna kıvrılmış, Maude teyzenin kedisıyla bakışıyordu. Lafitte muhtemelen onu merdivenlerden aşağı kovalamıştı. Lafitte, en kibar tabirle gürbüz, gri beyaz bir Maine Coon cinsi kedi idi. Bu cinsler, dünyanın en büyük kedileri olmalarıyla tanınırlar. Lafitte çapını büyütürken evdeki hâkimiyetini de büyötmüştü. Adeta patronluk taslıyordu diyebiliriz. Patron oydu ve Annie eve adımını attığından beri bunu iyice anlaması için elinden geleni ardına koymadı. Zavallı küçük Annie ise hâlâ bu iri tüy yumağının dost mu yoksa düşman mı olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Benim odaya girdiğimi görünce kuyruğunu sallamaya başladı ama yerinden kıpırdamadı. Tasmaşını havada sallayarak, “Hadi, kızım. Biraz dolaşmaya hazır mısın?” dedim. Hayatta Annie’yi neşeye boğacak bir şey varsa tasmaşısıyla birlikte yürüyüşe çıkacağını anlamasıydı. Kediyle arasındaki husumeti unutarak bir anda koşarak yanıma geldi. Havalarla sıçrayarak daireler çizmeye ve mızırdanmaya başladı, ben de bunu evet olarak kabul ettim.

Teyzeme, “Onu kısa bir yürüyüşe çıkarayım,” dedim, “se-nin o leziz kruvasanlarından yemek için çabucak dönerim.”

2

Annie'yle yürüyüşün ardından kahvaltı faslı da bitince, üst kattaki yatak odama çıktım. Nevresimleri çıkartıp, Cedar Key'e varınca yıkamak üzere naylon torbaya doldurdum. Etrafıma bakıp derin derin içimi çektim.

Bu evde öyle çok hatıram vardı ki. Hepsi güzel hatıralar değildi gerçi. Bu yatak odasını hep sevmiştim. Viktoryen tarzı tavan arası, on iki yaşımdan on dört yıl sonrasına, artık Brunswick'ten temelli ayrılma vaktinin geldiğini anlamamı sağlayan o telefonun geldiği güne kadar, benim özel sığınağım olmuştu. O gün olanlar ve daha sonrasında yaşadıklarım hayatımı altüst etmişti. Ancak üstesinden geldim ve başıma gelen bu son felaketin de üstesinden gelecektim. Bir kez daha, Maude teyzenin sevgisi ve desteğiyle.

“Orada ne yapıyorsun?” diye seslendiğini duydum. “Nakliyeciler yirmi dakikaya kadar gelirler.”

“Güzel,” diye bağırdım, “hemen aşağı iniyorum.”

Pencereden son bir kez dışarıya, bir zamanlar ailemin sahibi olduğu, meydanın sonundaki eve baktım. İki katlı Viktoryen eve bakmak, bende hiçbir duygu uyandırmadı. Doğduğumda getirildiğim bu eve karşı sıcak hisler beslemiyordum. Noel, Şükran Günü ya da doğum günü partilerine ait çocukluk anılarım yoktu. Annemle babam bu özel günlerde evde olsalardı bile, iş gezileri yüzünden yorgun olurlardı. O nedenle, bütün bu kutlamalar da dahil, çocukluk anılarımın çoğu buraya, teyzemin evine aitti.

Aşağı inerken, telefonun çaldığını duydum. Mutfığa girdiğimde teyzemin, “Günaydın, Suellen,” dediğini duydum, “evet, şu anda yanımda. Bekle.”

Telefonu alırken yüzüme koca bir sırıtiş yayıldı. Birinci sınıftan beri tanıdığım çocukluk arkadaşım için söylenecek çok şey vardı.

“Selam, n’aber?”

“Sesin daha neşeli gelir sanmıştım. Ne de olsa sonunda sevdiceğin Cedar Key’e dönüyorsun, hem bu kez teyzeni de beraberinde götürüyorsun.”

Derin bir of çekip, “Maalesef birkaç saat önce bayağı kötü haberler aldım,” dedim ve Jim Jacobs’la yaptığım telefon konuşmasını anlatmaya koyuldum.

Karşı taraftan Suellen’in telaşlı sesi duyuluyordu. “Yoo! Tanrım! İnanmıyorum! Yani şimdi hem kafeni hem de evini mi kaybettin?”

“Aynen öyle oldu. Her şeyim gitti.”

“Oh, Gracie, ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Peki şimdi ne yapacaksın? Nerede yaşayacaksın? Nerede çalışacak-

sın? Yangından kurtulan bir şeyler var mı bari? Sana nasıl yardım edebilirim? Elimden ne gelirse yaparım...”

Suellen onunla ilk tanıştığımdan bu yana hiç değışme-miştı. Çabucak telaşa kapılıyordu ve adeta motor takmış gibi konuşmaya başlıyordu, öyle ki kelimelerinden çoğunu anlamıyordum bile. Konuşma hızına bakılırsa Güneyli bir kızdan çok, Kuzeyli bir Yankee’ye benziyordu.

Güldüm. “Tanrı aşkına bir nefes al, biraz yavaşla canım,” dedim. “Ne yapacağımı cidden hiç bilmiyorum. Bu gece Maude teyzeyle Faraway’de kalacağım. İki gecelik yer ayırttı çünkü nakliyeciler kamyondaki her şeyi yarın öğleden sonraya kadar boşaltamayacaklar. Ben de evsizler gibi sokakta kalmayacağım. Teyzem şimdiden üst katındaki da-ireyi benim tutmamı istediğini söyledi. Onun ötesini... ger-çekten hiç bilmiyorum.”

“Şey, ben de birkaç hafta sonra oraya gelmeyi planlıyorum ama eğer ihtiyacın varsa hemen gelebilirim. Sahiden, hiç sorun olmaz. Sadece Inn’deki Bayan Dixie’yi arayıp birkaç gün izin yapacağımı söylesem yeter.”

“Suellen, çok tatlısın. Gerçekten. Ama hayır, sen planını bozma. Birkaç hafta sonra gelirsin. Ben de o zamana kadar yeni evime yerleşmiş olurum.”

“Tamam, dediğin gibi olsun ama bana ihtiyaç duyarsan, sadece bir telefonluk mesafede olduğumu unutma.” Bir an durakladıktan sonra, “Buralardayken Beau’yu hiç görmedin mi?” diye sordu.

“Hayır ve öğleden sonra buradan ayrılacağımız için de görmeyeceğim neyse ki.” Kahretsin. Bu ismi her duydu-

ğumda kalp atışlarım neden hızlanıyordu sanki? Beau Hamilton'dan söz etmek istemediğimden, “Aradığın için sağ ol, Suellen,” dedim, “bir gelişme olursa seni haberdar ederim.”

Teyzem yanımda, Lafitte kedi sepetinde, Annie de arka koltuğa kıvrılmış halde, Brunswick'ten Cedar Key'e kadar araba kullandım. Yol boyunca teyzemle aramda pek fazla konuşma geçmediğinden, olanları düşünüp bir çözüm bulmaya çalıştım ama Rıhtım Caddesi'ne varıp işyerimden ve evimden artakalanları gördüğümde bile, kaybımın büyüklüğünü tam olarak idrak edememiştim.

Jim ve Maude teyze biraz ötemde konuşurlarken, ben de kömürleşip gurur ve neşe kaynağım olmaktan çıkan bina-ya göz gezdirdiyordum. İkinci kattaki dairem, resmen yerle bir olmuştu. Oturma odamın duvarları ortadan kaybolmuştu. Geriye sadece kapkara bir moloz yığını kalmıştı. *ÇAY, KAHVE VE SEN* yazılı güzelim tabelam şimdi kelimeleri okunmaz hale gelmiş, bir köşeden sarkan, eğilip bükülmüş biçimsiz bir tahta parçasıydı. Bu benim başıma nasıl gelmişti? Sevdiğim ve değer verdiğim onca şey nasıl olmuş da kaşla göz arasında elimden uçup gitmişti?

Ne olduğunu anlayamadan gözlerim bir anda yaşlarla doldu ve ayaklarım tutmaz oldu. Önümdeki görüntü bulanıklaşırken, güçlü kolların destek olmak için omuzlarımdan tuttuğunu hissettim.

Jim Jacobs'ın endişeli şekilde, “Bayan Gracie? Bayan Gracie, iyi misiniz?” diye sorduğunu duydum.

İyi mi? Herhalde bir daha asla iyi olmayacağım, diye düşündüm ve daha yüksek sesle hıçkırmaya başladım.

Sonra başka bir erkek sesi duydum. “Belki de şimdilik onu buradan uzaklaştırsak iyi olur. Bende golf arabası var. Neden kitapçıya gidip birer kahve içmiyoruz?”

Gözlerimi silip bakınca Lucas Trudeau’nun, teyzemle konuştuğunu gördüm.

“Harika bir fikir,” dedi teyzem ve beni dirseğimden tutup kaldırımın kenarındaki araca doğru yönlendirdi.

Maude teyze arkaya, Lucas da yanıma otururken Jim’in, “Hazır hissettiğinde beni ararsın,” dediğini duydum.

Ancak derin, rahat sandalyeye oturup koyu kahveden birkaç yudum alınca kafamın yeniden çalışmaya başladığını hissettim.

Karşımda oturan Lucas’la Maude teyzeye baktım. “Kahve harika. Gözümü dört açsam iyi olacak, yoksa beni işimden edeceksin.” Bir kahkaha attım. “Dur biraz! Ben *zaten* işsizim ya.” Gözlerimin yeniden yaşlarla dolduğunu hissedebiliyordum.

“Yangınla ilgili duyduklarımıza şahiden çok üzüldüm,” dedi Lucas. “Eğer yardımcı olabileceğim herhangi bir şey varsa, söyle lütfen.”

Endişesi yakışıklı yüzünden okunuyordu. “Sağ ol ama bırak ne yapacağımı bilmeyi, hangi günde olduğumuzun bile farkında değilim.”

“Bugün cuma,” dedi Maude teyze, “ve her şeyin bir sırası var. Bu akşam ve yarın akşam için Faraway Inn’de yerimiz ayrıldı, yani başımızı sokacak bir yerimiz var. Jim, kendini hazır hissettiğinde, binadan ne kurtarabileceğine bakarken sana yardımcı olacağını söyledi. Ondan sonra da... eh, sonrasına da yavaş yavaş bakacağız artık.”

Maude teyzeye bırak halletsin, demek kolaydı ama sözle-

rinde pek bir teselli bulamadım. Tek düşünebildiğim, evimi ve işimi aynı anda kaybetmiş olmamdı.

“Yardım teklifimde ciddiym. Senin için kolay olmasa gerek.”

İngilizceyi akıcı konuşmasına rağmen, konuşmasındaki Fransız aksanını duyabiliyordum. Altı ay önce, Lucas’ın benim kafeye ilk kez geldiği günü hatırladım. Alışılmıştan daha uzun, koyu kıvrıkcık saçları, yanık teni, kızıl kahve gözleri ve sadece Fransızların uzmanlık alanına girecek biçimde boynuna bağladığı örgü şalıyla, Amerikalı erkeklerde kolay kolay rastlanmayan, farklı bir havası vardı.

“Teşekkür ederim,” dedim ve tam o anda dükkânın dekorasyonu dikkatimi çekti. Lucas kitaplık tadilatı konusunda harika bir iş çıkarmıştı. Duvarlar krem rengine boyanmış, dikdörtgen odaya aydınlık katmıştı. Tam karşımda, tavanın hemen altından başlayıp duvardaki bütün lambrilerin üstünü kaplayan devasa ayçiçekleri tablosu duruyordu. Benim oturduğum armut koltuk, diğer üç tanesiyle takımdı ve her biri, kurgu dışı birkaç kitabın sergilendiği sehpanın etrafında keyifli bir köşe oluşturacak şekilde daire şeklinde sıralanmıştı. Ancak en büyük değişiklik, mekânı büyütmek için kırılan duvarın yerine eklenen kemerli bölmeydi.

Ayağa kalkıp kemere doğru yürüdüm. “Oh! Lucas, restorasyon konusunda muazzam bir iş çıkarmışsın,” diye bağırdım. Yeni odaya bir göz attım. Şimdilik boş duran bu geniş odada çok fazla potansiyel vardı.

“Beğendiğine çok sevindim. Bu ekstra odada daha yapılacak çok şey var ama en azından artık dükkânı açabilecek durumdayım.”

Maude teyze de yanımıza geldi, odaya bakıp, “Burayı ne yapmayı düşünüyorsun peki?” diye sordu.

Lucas başını salladı. “Şimdilik belli değil. Aklımda bazı şeyler var, göreceğiz bakalım.”

Elimle etrafı göstererek, “Dekorasyonun mükemmel, Lucas,” dedim. “Sahiden çok beğendim. Burada yarattığın ambiyans, kitaplara göz gezdirmek için biçilmiş kaftan.”

“Ben de öyle olmasını umuyordum, teşekkür ederim.”

Kahvemden son bir yudum alıp iç geçirdim. “Şey, biz artık gitsek iyi olacak. Yapılacak milyon tane iş beni bekliyor.”

Maude teyze kolunu omzuma koydu. “Ben burada ne güne duruyorum yani” diye takıldı.

Lucas’a, “Teşekkür ederim,” dedim, “sen olmasaydın, Rıhtım Caddesi’nde kapaklanıp gidecektim.”

Güldü. Tanrım, ne kadar baştan çıkarıcı bir gülüşü vardı.

Tam kapıdan çıkmak üzereyken, “Acaba...,” dedi, “şey yani... bir süre evi yerleştirmekle meşgul olacaksınız, biliyorum o yüzden... haftanın birkaç günü bana gelip ev yemeği yemeye ne dersiniz?”

Ben daha düşünmeye bile fırsat bulamadan Maude teyzenin, “Tabii, *Monsieur* Trudeau, bu harika olur,” dediğini duydum. “Bir Fransız erkeğinin yemek davetini asla geri çevirmem. *Merci beaucoup.*”

Lucas tekrar güldü. “Pazartesi akşamına ne dersiniz? Size uyar mı?” diye sordu, doğrudan bana bakarak.

“Aa, evet, sanırım,” dedim, Maude teyzenin de bir şeyler söylemesini bekleyerek. Ama söylemedi. Yüzünde şeytani bir sırıtışla orada öylece dikildi. “Evet, eminim ajandamız boş.”

“Harika. Saat sekiz uygun mudur?”

“Akşam yemeği için mükemmel Avrupa saati,” dedi Maude teyze, “şey, acaba bir iyilik daha yapıp bizi Faraway’e bırakır mısın? Lafitte ve Annie’yi bahçede bırakıp Rıhtım Caddesi’nden yürüyerek geldik de.”

Lucas, “Tabii ki. Arabam hazır bekliyor,” dedi, biz de onun peşinden golf arabasına doğru yöneldik.

Annie yatağın üstüne kıvrılmış yatarken ben de valizimi boşalttım. Brunswick’tekilerin şu an elimdeki tek kıyafetim olduğu kafama dank etti, diğer kıyafetlerim yanıp küle dönmüştü. Bu yine gözlerimden yaşlar boşanmasına neden olmuştu ki ceptelefonum çaldı. Burnumu silerken ekranda Suellen’in adını gördüm.

“Merhaba canım,” dedim.

“Çok saçma bir soru, biliyorum ama... nasılsın? Sağ salim olduğundan emin olmak istedim. Hasar tespiti yapmaya gittin mi? Senin için çok endişelendim Gracie. İyi misin? Yani, yapabileceğim bir şey var mı? Oraya gelip sana yardım etmemi ister misin?”

Sadece Suellen’in sesini duymak bile kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. “Hayır, hayır, gelmene gerek yok. Ben iyiyim. Bina tamamen yanmış durumda. Her şeye sıfırdan başlamak gerek.”

“Şey, sesin hiç iyi gelmiyor, hem zaten nasıl iyi gelsin ki? Başına gelenler tam bir felaket. Olanlara hâlâ inanamıyorum.”

“Ben de öyle ama hiç değilse Maude teyze yanımda ve bunu da bir şekilde atlatacağım.” Derin bir of çektim.

“Bak şekerim, eğer bir şeye ihtiyacın olursa, ne olursa

olsun, beni arayacağına söz ver. Birkaç saatte o küçük adada olurum, biliyorsun. Hafta sonu yoğun çalışıyorum ama seni pazartesi akşamı ararım.”

“Pazartesi akşamı Maude teyzeyle yemeğe davetliyiz.”

“Bu harika. Birisi komşuluk mu yapıyor?”

Suellen’ın tepkisinin ne olacağını adım gibi bilmeme rağmen dürüst davranmayı tercih ettim. “Eh, öyle de denebilir. Bizi davet eden Lucas Trudeau.”

Hattın diğer ucundaki bir anlık sessizlikten sonra Suellen, “Canım ya, hiç vakit kaybetmiyorsun, değil mi? Senin adına sevindim! Öyle karizmatik bir adamla takılmak bu kızı atlatmana da yardım edecektir.”

Gülerek başımı salladım. “Suellen, bu öyle bir şey değil. Yangından ve Maude teyzenin buraya taşındığından haberi var. Yalnızca kibarlık ediyor o kadar.”

“Doğru ya! Seksi bir Fransız erkeği seni evine yemeğe davet ediyor... ama yalnızca kibarlık ediyor tabii. Tamam, tatlım, sen nasıl istersen öyle olsun.”

Aslına bakılırsa, ne istediğimden pek de emin değildim ama bizi zor günlerin beklediğinin farkındaydım. Lucas, teyzemle beni yemeğe davet etmişken, onu nasıl geri çevirebilirdim ki?

“Suellen, bence senin artık aşk romanı okumayı sahiden bırakman gerek.”

“Hadi ya! Bence sahiden çok yakışıklı, seksi Fransız ak-sanlı hoş bir adam seni yemeğe davet ediyorsa Gracie Stone, senin silkelenip kendine gelmen gerek.”

Yeniden güldüm, “Kes artık. Altı üstü bir yemek. Hem bakıcım da yanımda olacak.”

“Neyse canım. Dediğin gibi olsun. Haftaya seni ararım. Öptüm.”

Başımı sallayarak telefonu kapattım.

“Bu kız iflah olmaz bir romantik,” dediğimde Annie de kafasını kaldırıp meraklı gözlerle bana baktı. Yatağa oturup başını okşamaya başladım, “Yaa kızım, tam bir çıkmazdayız, değil mi? Evimiz elden gitti, bir işim bile yok, ne yapacağımı hiç bilmiyorum ama en azından birbirimize sahibiz. Şimdilik bu kadarı da yeter.”

Annie bana doğru yanaşıp elimi yaladı.

3

Pazartesi sabahı gözlerimi açtığımda bir an nerede olduğumu anlayamadım. Son on yıldır uyandığım yer olmamasına rağmen oda yine de ev konforundaydı. Brunswick'teki yatak odamda olan mobilyalar şimdi Coachman Evi'nin ikinci katma yerleştirilmiş durumda.

Kolejden mezun olduktan sonra bazası ve yatağı değişse de hâlâ aynı, kalın, oymalı, ceviz yatak başı tam arkamda duruyordu. Geniş şifoniyer, çalışma masası, makyaj masası ve kitaplıklara hızlıca göz gezdirdim.

Bugünkü planım perdeleri asıp dairenin geri kalanını yaşanır hale getirmektir. Evin büyük bir bölümünü koliler kaplamıştı. Koliden çıkardığım dijital saat 06.42'yi gösteriyordu. Ben gerinerek esnerken Annie yatağa, yanıma zıpladı.

“Günaydın kızım. Gördün mü, sen ve ben artık evsiz sayılmayız. Hadi gel, kahvemi alıp seni dışarı çıkartayım.”

Seçtiğim yatak odası büyük olanıydı ve evin arka tara-

findaki banyonun bitişindeydi. Koridor boyunca, ikinci yatak odası ve Birinci Cadde'ye bakan banyo yer alıyordu. Odadan içeriye göz atınca, nakliyecilerin dün getirdiği şifoniyerle Japon şiltesini gördüm. şimdilik biraz ufak görünüyordu ama Suellen'in ziyareti için mükemmel bir misafir odası olacaktı.

Koridordan sağa dönünce durup, mutfak ve yemek bölümünün arkasındaki geniş salona baktım. Günişiğı, mutfağın dipteki duvarını kaplayan, veranda ve bahçe manzarasının izlendiği mutfak penceresinden içeri vuruyordu.

Misafir odası gibi, bu odalar da boş görünüyordu. Koca salondaki mobilyalar sadece siyah deri kanepeler ile iki berjer koltuktan ama asıl odak noktası, dış duvara gömülmüş oymalı şömineydi. Gidip parmağımı güzelim meşe şömine rafının üzerinde gezdirdim ve yıllar önce marangoz tarafından yapılan süslemeleri hissettim. O anda teyzemin oturma odasındaki şömine gözümün önüne geldi. Çocukken onun etrafındaki ahşap çerçeveye dokunup sertliğini ve sağlamlığını hissetmeyi severdim. İçimi bir huzur kapladı ancak sonrasında çabucak etrafıma bakındım çünkü o an odada yalnız olmadığıma bahse girebilirdim.

Oysa Annie orada oturmuş, sabırla onu dışarı çıkarmamı bekliyordu. *Kendine gel, Gracie*, diye düşündüm. *Ne de olsa en son böyle hissettiğimde on iki yaşındaydın.*

Mutfağa gidip akşamdan hazırladığım kahve makinesinin düğmesine bastım.

Kapıyı açıp verandaya çıktım ve temiz havayı içime çektim. "Gel hadi, Annie. Tasmaya ihtiyacın yok çünkü artık kocaman bir bahçen var."

Peşimden merdivenleri indi ve merakla etrafı koklamaya başladı. Ben de orada durup bahçenin muazzam güzelliğini izlemeye koyuldum. Maude teyzenin burayı adam etmek için ne kadar uğraştığını tahmin edebiliyordum. Bahçenin tam orasında bir de müstemilat vardı. İkisi birden Coachman House'u oluşturunuyordu. Ev adını, aynı zamanda ilk sahibi de olan Ben Coachman'dan alıyordu. Müstemilat 1870 ile 1884 yılları arasında inşa edilmişti. Yedi yıl önce de bütün ev baştan aşağı tadilat görmüştü aslında ancak birkaç yıldır boş duruyordu. Müstemilatın temeli sağlamdı fakat teyzem orayı da kullanmayı planlıyorsa, içini sıkı bir tadilattan geçirmesi gerekiyordu.

Sesini duyunca irkilerek arkamı döndüm.

“Günaydın. İyi uyudun mu?”

Gülümseyerek, “Uyudum,” dedim ve teyzemin uzattığı kahve fincanını aldım.

“Sen kaçta kalktın peki? Dörtte mi?”

Teyzem güldü. “Yaklaştın. Beşte kalktım. Kolileri açıp eşyaları yerleştirmekle meşguldüm. Umarım gürültü yapıp seni uyandırmamışımdır.”

Şimdi gülme sırası bendeydi. “Dalga mı geçiyorsun? Bu evin duvar kalınlığı bir metre falan herhalde.”

“Aslında iç ve dış duvarlar yaklaşık yarım metre kalınlığında. Eski evlerin güzelliği işte. Adeta sessizlik ve mahremiyet için inşa edilmişler.”

Başımı sallayıp evin arka tarafına doğru baktım. Teyzemin verandası da benimkinin aynısıydı ve büyük pencereleri sadece davetkâr olmakla kalmayıp, içerinin de aydınlık olmasını sağlıyorlardı.

“Burayı satın aldığına hâlâ inanamıyorum. Burayı Cedar Key’e ilk geldiğim anda sevmiştim. Burada beni çeken bir şey vardı. Belki eskiliği, belki yaşanmışlığı... bilemiyorum ama şimdi burada seninle yaşadığım için kendimi çok şanslı hissediyorum.”

“Ben de oldum olası bu evi sevmişimdir. Pansiyonda kalırken seni ziyarete geldiğimde buraya kadar yürüyüp kaldırımda durmuş ve bir müddet evi seyretmiştim. Hep bu evin sahibi olmak istiyordum sanırım. Evin tarihini öğrenmek için şehir merkezindeki kütüphaneye bile gitmiştim. Greek Revival mimarisinin en güzel örneklerinden biri olan bu tür evlerden adada bir ya da iki tane kalmış. Bu evlerin deniz kabukları, kum, kireç ve su kullanılarak inşa edilmiş olması beni çok etkilemiştir. Sen de bana benziyorsun Gracie. Senin de benim gibi eski, gizemli evlere zaafın var. Ah, şu duvarların dili olsa da konuşsa, kim bilir neler söylerdi.”

Teyzem böyle konuşunca, az önce sanki odada birisi varmış gibi hissettiğim aklıma geldi. “Tanrı bilir, evde hayalet de vardır,” diye takıldım.

Teyzem ise yüzünde gayet ciddi bir ifadeyle, “Buna hiç şaşırmazdım,” dedi. “Birlikte güzel bir kahvaltı edelim mi, ne dersin?”

“Olmaz. Üst katına taşındım diye bana hizmet etmen gerekmiyor. Hem ben artık koca kız oldum. Kendi yemeğimi kendim yapabilirim.”

Maude teyze gülümsedi. “Anlıyorum ama en azından buradaki ilk sabahımızda bırak da kahvaltını ben hazırlayayım. Omlet, sosis ve ev yapımı ekmeğe hayır demezsin herhalde.”

Güldüm. “Bunlara hayır demek mümkün mü?” diyerek ayaklarımın dibindeki Annie’yle birlikte teyzemin peşine takıldım.

“Oh, mutfağın ne kadar güzelmiş. Tanrım, sanki hep burada yaşıyormuşsun gibi görünüyor. Eşyaları yerleştirirken sıkı çalıştığının belli.”

Mutfakla yemek odasını birbirinden ayıran yarım duvarın karşısına yerleştirilmiş olan meşe masayla dört sandalyeye baktım. Evlerimiz arasındaki tek fark buydu herhalde.

Teyzem kahvaltıyı hazırlarken ben de masaya oturup, “Müştemilatı boş mu bırakacaksın peki?” diye sordum.

“Şey, pek sanmıyorum. Ufak çaplı bir iş kurmayı düşünüyorum.”

“İş mi kuracaksın? Annemle babamın Brunswick’te yaptıkları gibi antikacılık mı yapacaksın yoksa?”

“Hayır. O işten ne kadar keyif alsam da, beş yıl önce mağazamı kapattığımda antikacılık günlerimin sona erdiğini biliyordum.” Bir süre duraklayıp çırttığı yumurtaları omlet yapmak üzere tavaya döktü, “Aslına bakarsan, örgüyle ilgili bir şeyler yapmak istiyorum.”

“Örgü mü? Ama Monica’nın yün mağazası var ya zaten. Böyle küçük bir kasabada bir tane daha yün mağazası fazla olur, sen de biliyorsun.”

Teyzem gülerek bana döndü. “Evet, onu ben de biliyorum,” dedi, “ama ben hafta sonlarında kadımlara örgü dersi verebilirim, diye düşünmüştüm.”

Şimdi ilgimi çekmeyi başarmıştı işte. Ne de olsa teyzem de ben de örgü konusunda usta sayılırdık. Teyzemin örgü

örmeden geçen bir günü bile olmamıştır. Daha sekiz yaşındayken bana ilk yün yumağımı ve şişlerimi verdiği günkü heyecanımı dün gibi hatırlıyorum. Sabırla bana örgü örmeyi öğreten, sonrasında örgü konusunda ustalaşmamı sağlayan kişi de yine teyzemdi.

“Bak bu kulağa çok hoş geliyor,” dedim, “tam olarak aklında ne var?”

“Ondan pek emin değilim,” diyerek ekmekleri kızartmaya başladı. “Planım daha emekleme aşamasında ama mesela internet üzerinden falan duyuru yapabilirim diye düşünüyordum. Örgü örmek son zamanlarda yeniden moda oldu. Bir sürü örgü sitesi ve blog açıldı. Ülke çapında örgü fuarları bile yapılıyor artık. Yün mağazaları örgü meraklılarıyla doluyor. Bence örgü örmenin yeniden moda oluşunda, örgünün kadınları bir araya getiren bir unsur olmasının da payı var. Onların sohbet etmesini, gevşemesini, birbirleriyle kaynaşmasını hatta sırlarını paylaşmalarını sağlayan bir faaliyet örgü. Etrafı tabiat anayla çevrili böylesine güzel bir adada, neden hafta sonları onları bir araya toplayacak bir yer açılmasın ki? Kadın kadına toplanacakları bir kaçış noktası olabilir mesela...”

“Oh, bu fikre bayıldım!” dedim. Son birkaç gündür yüreğimi daraltan üzüntü yerini bir anda heyecana bırakmıştı. “Bu harika bir fikir. Müştemilatı kadınlara örgü dersi verebileceğin bir atölyeye dönüştürmek istiyorsun yani, değil mi?”

Teyzem başını salladı ve tabakları sofraya yerleştirip yerine oturdu. “Aynen öyle. Mobilyaları yenilemek lazım ama çok fazla iş çıkmasa gerek. Adada konaklayacakları bir sürü

yer var, kendi rezervasyonlarını kendileri yaptırabilirler ama müstemilatın banyosu ve mutâağı olduğundan biz de onlara kurs fiyatına dahil olmak şartıyla, atıştırmalık bir şeyler hazırlayabiliriz. Hatta Monica'yla Dora'yı da bu işin içine katabiliriz. Eğer kadınlar yünlerini yanlarında getirmek istemezlerse, belki Monica ufak bir iskonto karşılığı kendi mağazasından bir şeyler ayarlayabilir. İleri örgü dersleri konusunda da Dora'dan yardım alabiliriz. En güzeli de kadınların kendilerine ait iki tam günleri olacak.”

“Sen bu konuyu kafanda hayli düşünüp tartmışsın besbelli. İçimden bir his bu işin çok tutacağını söylüyor.” Teyzem in muhteşem ekmeklerinden bir ısırık aldım. “Yardım edebileceğim bir şey olursa söyle mutlaka.”

“Aslında ben de bunu söylemeni bekliyordum. Bilirsin, bilgisayarla pek aram yoktur. Ama internette yer almanın önemini biliyorum. Belki senin yardımınla bir internet sitesi veya blog açabiliriz ve oradan kursla ilgili duyurular yapabiliriz.”

“Haklısın,” dedim. Heyecanım adeta tavan yapmıştı. “Ha, Facebook’u da unutma. Orada da bir sayfa açarım, böylece bunu daha fazla kişiye duyurabiliriz.” Kahvemden bir yudum aldım ve aklıma başka bir şey daha geldi, “Kursun bittiği günün akşamına Mavi Ay Seremonisi koymaya ne dersin? Dora’yla Sybile’in yıllar önce başlattıkları gibi yani...”

Teyzem başını salladı. “Sydney’le Monica onlara uğradığım günlerden birinde bana bundan söz etmişti. Sonuncusunu Sybile’in ölümünden önce düzenlemişler. Sydney açısından, annesi ve kızını bir araya getirmiş olmasının anlamı muazzammış tabii.”

“Doğru. Ayrıntıları Dora’dan öğreniriz ama kadınlar buna bayılacaktır. Bundan eminim. Kadın olmayı ve paylaştığımız dostluğu kutlamak için bundan daha güzel bir yol olabilir mi...”

“Dediğin gibi, o seremoniyi örgü kurslarına mutlaka eklememiz gerek. Yardım edeceksin, değil mi?”

“Tabii ki edeceğim. Monica’nın ihtiyacım olan bilgiyi sağlayacağından eminim ama hamileliği dolayısıyla marta kadar bütün günlerini bebeğin gelişine hazırlık yapmakla geçecektir herhalde. Suellen geldiğinde, o da bize yardım edebilir. Hem buna dahil olmak ona da iyi gelecektir.”

“İyi, anlaştık o zaman. Bundan böyle hafta sonları Cedar Key’de örgü dersleri veriyoruz. Ama eğer bana bu konuda yardım edeceksen, seni bu işe ortak etmek isterim. Resmi ortağım olacaksın. İtiraz kabul etmiyorum.”

“İtiraz falan etmeye niyetim yok doğrusu çünkü bunu yapmayı ben de en az senin kadar istiyorum.”

“Seni maaşa da bağlayacağım. Bir avukatla ve muhasebeciyle de görüşeceğiz çünkü bu işi yapmak için bir limited şirket kurmak istiyorum. Tanrı esirgesin, eğer birileri bize dava falan açmaya kalkarsa böylece en azından kendimizi güvence altına almış olacağız.”

Başımı sallayıp gülümsedim. “Senin elinden hiçbir şey kurtulmaz, baksana bunu bile düşünmüşsün.”

“Evet ama iş bu kadarla bitmiyor ki. Düşünecek daha çok şey var. Mesela kursun adını ne koyacağız? Sen de düşünmeye başlasan iyi edersin.”

Aklıma, bir kapı kapanırsa bir diğeri açılır, sözü geldi. Yakın zamanda hemen hemen her şeyimi kaybetmiş olma-

nın acısı hâlâ yüreğimi dağlasa da Maude teyzenin ikimiz adına yaptığı planları duymak bana yeniden güç vermişti.

Tabii o sıralar teyzemin bu planlarında sinek gibi küçük ama mide bulandırıcı bir pürüz çıkacağını bilmiyordum. O pürüz, ablam Chloe'ydi.

4

Kahvaltının ardından teyzemin evinden çıkarken mutfak tezgâhının üstündeki yığının arasında duran tarot kartları gözüme çarpınca, son üç gündür kendi tarot kartlarımı açmadığımı fark ettim. Neredeyse bütün Fransız atalarımız tarot falı bakardı ve ben de on yaşımdan beri LaVassier kadınlarının izinden gidiyordum.

Yazı masasının çekmecesinden kartlarımın içinde durduğu siyah kadife keseyi alıp mutfığa getirdim. Mutfak taburesine oturup derin bir nefes aldım. Sadece kartlara dokunmak bile içimi olumlu bir enerjiyle doldurmuştu. Normalde tütsü yakıp kristal taşlarımı da yanıma alırdım ama bütün kolilerimi açamadığımdan, onlarsız devam edecektim.

Geçen hafta teyzemin evindeyken, her sabah tarot açılışımında Kral kartının çıkmasına epey şaşırıyordum. Yaklaşık on yıldır falımda hiç çıkmayan bu kart, her zaman Beau'yu temsil etmişti.

Desteyi üç kez karıştırdım ve ilk kartı seçmek için zihnimi serbest bıraktım. Kahretsin. Yine aynı karttı ve onca zaman geçmesine rağmen, Beau Hamilton'ın düşüncesi uzun süredir hasıraltı edilmiş anıları hâlâ su yüzüne çıkarabiliyordu.

Kral kartı, otoriter bir adamın imajını tasvir ediyordu. Omzunda güneşle, bir meşale tutuyordu ve içindeki bu ışığı kendi fikirlerini aydınlatmak için kullanırdı. Bu kart çok çekici ve karizmatik birisinin sembolüydü.

Bu kesinlikle Beau Hamilton'du. Aklım bir anda tanıştığımız saniyeden itibaren onun karşı konulmaz cazibesine, birlikte ne çok gülüp eğlendiğimize, inanılmaz sevişmelerimize gitti. Ardındansa gözyaşları, hayal kırıklığı ve kendimi hiç alışık olmadığım bir duruma düşürmenin yarattığı suçluluk duygusu geliyordu.

Onun kartı ne diye ikide bir karşıma çıkıyordu sanki? Hem de bunca zaman sonra. Kartı bir kenara koyup gözlerimi yumdum ve yeni bir kart açmadan önce birkaç kez derin nefes aldım.

Bir sonraki kartım Büyük Arkana'nın XI numarasıydı ve dönüm noktasını simgeliyordu. Bu kart, kendisiyle yüzleşip geçmişteki üzücü bir olayı yavaş yavaş kabullenmek anlamına geliyordu.

Bu da ne demek oluyordu şimdi? Geçmişimi on yıl önce Brunswick'ten ayrılırken kabullenmiştim zaten.

Tekrar derin nefesler alıp verdikten sonra desteden bir başka kart seçip açtım. Bu da bir Küçük Arkana kartıydı ve stresi simgeliyordu. Aman ne kadar şaşırdım!

Sonuncu kart her zaman ablamı simgeleyen karttı. Kule kartı, güvenli olduğunu düşündüğümüz her şeye sıkı sıkı

tutunmak anlamına geliyordu. Evet, bu Chloe'ydi. Kontrol manyakları kraliçesi.

Chloe benden on iki yaş büyüktü. Onunla hiç yakın olmamıştık. Yıllar geçtikçe aramızdaki mesafenin yaş farkıyla hiçbir ilgisi olmadığını anladım. Bizim kardeşlik bağımızın zayıflığı, daha çok Chloe'nin bencil karakterinden ve kendisini Maude teyzeyle benden uzaklaştırmasından kaynaklanıyordu.

Kartları keseye geri koyup ayağa kalktım ve gerindim. Yeniden koli açma işine soyunacaktım ki mutfak kapısına vurulduğunu duydum.

Verandada duran arkadaşımı görünce, "Monica!" diye bağırdım. "İçeri gel ama dağınıklığa aldırma."

Bana sıkı sıkı sarıldı. "Yangını duydum; çok üzüldüm Gracie. Daha önce uğramak isterdim ama hafta sonu Adam'la birlikte, Clarissa'yı Disney'e götürmüştük ve dün gece döndük. Nasılsın?"

Oturması için ona bir tabure çektikten sonra ben de mutfak masasında yanma kuruldum. "Aslına bakarsan, bugün cuma gününden daha iyiyim. İlk şokun etkisinden yavaş yavaş kurtuluyorum. Jim Jacobs haklıydı. En azından yangın sırasında orada değildim."

"Değil mi ama. Bu sabah arabayla oradan geçtim de, görünüşe bakılırsa geriye pek bir şey kalmamış ha?"

Başımı salladım. "Evet ama neyse ki bu daireyi bulduğum için şanslıyım."

Monica'nın bakışları mutfaktan salona bütün evi taradı. "Bu evi hep sevmişimdir. Senin de sevdiğini biliyorum. Kafeyi restore etmeyi düşünüyorsundur herhalde?"

“Ondan pek emin değilim. FEMA kurallarına göre, restore ettirsem bile, yerden yüksek bir bina olması gerekecek ve buradaki yaşı nüfusun bir fincan kahve içmek için onca basamağı çıkma zahmetine gireceğini pek sanmıyorum.”

“Hı hı, haklısın galiba ama belki başka bir yer kiralayabilirdin.”

“Hayır, sanırım barista günlerim sona erdi. Bundan böyle... y n içine gireceğim muhtemelen.”

Monica’nın yüzündeki  a kınlık ifadesini görünce güldüm, “Hayır, hayır. Senin rakibin olmaya falan niyetim yok,” diyerek i ini rahatlattım ve ona teyzemin planlarından bahsettim.

“Gracie, bence bu müthiş bir fikir. M  temilatı değerlendirmek için de ideal. Maude teyzeye muhakkak söyle, kurslara katılan kadınlara seve seve indirim yaparım.”

“O da senden bunu yapmanı umuyordu. Hem belki Dora da ileri seviye örgü derslerinde bize yardımcı olabilir.”

“Buna bayılacağından hiç   phem yok.” Uzanıp elimi ok adı. “Gracie, yangın çıkması kötü oldu tabii ama kim bilir... belki de hayatın bundan sonra harika bir yöne doğru gidecektir.”

“Olabilir,” diyerek omuz silktim. “Eee, sen nasılsın? Biliyor musun, hamilelik sana çok yakı mı . Harika görünüyorsun.”

Hayatımın ne yöne gideceğine dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Ama şu anda karşımda duran kadının da bir yıl öncesine kadar annelikle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Kendisini asla  ocuk istemediğine neredeyse inandırmı tı. Sonra

üvey kızı Clarissa Jo hayatına girdi ve ona bu düşüncesinin ne kadar yanlış olduğunu gösterdi.

“Ben gayet iyiyim. Sabah bulantılarım da azaldı. Sadece biraz yorgunum ama ilk birkaç ayda yorgunluk normalmiş. En büyük sorunum Adam ve Clarissa’nın çok üzerime düşmeleri.”

Güldüm. “Fırsatın varken keyfini çıkar.”

Monica saatine baktı. “Yün mağazasını açmam gerekiyor. Beni yanlış anlamazsın umarım ama... sana biraz kıyafet getirdim. Yangında hemen her şeyini kaybettin, biliyorum.” Göbeğini okşadı. “Şimdilik sadece dokuz haftalık hamileyim gerçi ama hamile kıyafetlerine geçişim fazla sürmez. O yüzden de sana uyacağını düşündüğüm birkaç parça eşyayı torbalara doldurup sana getirdim. Aynı bedeniz ne de olsa yani en azından şimdilik, o nedenle onları senin almanı istiyorum. Aşağıda, golf arabasındalar.”

Monica’nın bu kadar düşünceli olması gözlerimi yaşarttı. “Oh, Tanrım, bundan emin misin? Gerçekten çok nazıksın.” Ayağa kalkıp ona sarıldım. Sonra da ikimiz birlikte aşağıya indik. Golf arabasının koltuğunda üç büyük alışveriş poşeti duruyordu.

“Çok şık şeyler yok,” dedi Monica. “Bekâr bir kadının gardırobunda mutlaka bulunması gereken birkaç elbise ve etek dışında yani... ama çoğunlukla şortlar, kotlar ve tişörtler. Bu tür şeyler işte. İçine birkaç tane de topuklu koydum, onlarsız olmaz tabii.”

“Çok teşekkür ederim. Alışveriş yapmaya fırsat bulur bulmaz onları iade ederim ama önce şu beş santim topuk-

lularla kendimi öldürmezsem,” dedim, ince bantlı bir çift siyah stilettoyu göstererek.

“Yok canım, öldürmezsin. Hem onları geri vermek için acele etmene gerek yok. Bunları gelecek yazdan önce tekrar giyebileceğimi sanmıyorum.”

Monica köşeyi dönünceye kadar ayağımın dibinde alış-veriş poşetleriyle kaldırımda durup ona el salladım. Monica harika görünüyordu. Üstüne hamilelik güzelliği gelmiş, dedikleri böyle bir şey olmalıydı herhalde. Bir anlığına içimde bir kıskançlık dalgası kabardı. Çok iyi arkadaş olabilirdik ancak yıllardır bastırmaya çalıştığım özlemin farkında olmasına yetecek kadar yakın değildik.

Yeni evimi düzene sokmak için öğleye kadar çalıştım. Acil ihtiyaçlar kolisi nihayet tamamen boşaldı. Maude teyze çok fazla tabak çanağı, tencere tava, havlusu ve peçetesi olduğundan şikâyet ettiği için onları da ben almıştım. Çoğu da yıllar önce antikacı dükkânından kalan, elden çıkarmaya kıyamadığı parçalardı. Neyse ki artık onları yeniden kullanıma sokabilecektim.

Saate bakınca iki olduğunu gördüm. Çalışırken yemek yemeyi bile unutmuştum. Kahve molası vermenin tam sırasıydı.

Annie’ye seslenip arka taraftaki merdivenlere yöneldim, “Hadi gidip bakalım, Maude teyze benimle birlikte kahve içmeye ne diyormuş.”

Kapıyı vurduğumda, “İçeri gelin,” diye bağırdı, “ön taraftayım.”

Teyzemi en sevdiği pofuduk koltuğuna oturup ayaklarını pufun üzerine uzatmış, bir yandan en sevdiği dizisini izleyip bir yandan da örgü örerken buldum.

“Bölmüyorum ya?” diye sordum.

“Saçmalama,” dedi ve elindeki güzelim örgüyü sehpanın üstüne bırakıp ayağa kalktı. “Ben de uğramanı bekliyordum. Yerleşebildin mi bari?”

Onun peşinden mutfığa girdim. “Yavaş yavaş. Yerleşeceğim.”

Kahveyi filtreye koyup sürahiye su doldurmasını izlerken gülümsedim, “Buna çabuk alışabilirim.”

“Sen şimdi yemek de yememişsindir,” dedikten sonra muhteşem görünen muzlu kekin üzerindeki folyoyu kaldırdı. “Bununla idare edeceksin artık. Lucas’ın evindeki yemek saat sekizde ama Fransız yemeği öncesinde iştahımızı kapatmak istemeyiz herhalde. O yüzden karnını bununla doyurmamaya bak.”

Teyzem kahvelerle kek tabaklarını masaya koyduktan sonra yanıma oturdu. Yüzünde tuhaf bir ifade olduğunu fark ettim.

Sabah erkenden kalkıp yaptığı nefis muzlu kekten bir ısı- rık aldıktan sonra, “Kötü bir şey mi oldu?” diye sordum.

Teyzem bir şey söylemeden önce kahvesinden bir yudum aldı. Onun düşüncelerini toparlamaya çalıştığını anladım. Hayatının büyük bir bölümünde biriyle yaşayınca, onu son derece iyi tanıyordun. Ancak yine de birazdan duyacakları- ma hazırlıksız yakalandım.

“Kötü bir şey oldu, demek ne kadar doğru bilemem ama bu sabah can sıkıcı bazı haberler aldım. Ablan aradı.”

Chloe'den can sıkıcı haberler almak artık gelenekşelleşmişti. Beni pek aramadığı için haberlerini hep teyzemden alıyordum. Mesela pek fazla tanımadığım büyük yeğenimin üniversiteyi bitirip iş aramak için New York'a taşınmaya karar verışı. Chloe ondan ayrılmakta çok zorluk çekmişti. Veya Parker mali krize girdiğinde Avrupa seyahatlerini iptal etmeleri. Ya da St. Simons Adası'ndaki devasa evlerini dekore etmesi için tuttuğu dekoratörün, birlikte çalışılması çok güç olduğu gerekçesiyle işi bırakması.

İçimi çektim. Hiç merak etmediği halde, "Yine ne olmuş?" diye sordum.

"Şey, aa... anlaşılan Parker'la ayrılmışlar. Parker evi terk etmiş."

"Ne? Onu terk mi etmiş? Züppe Eşler Kulübü'nden Bayan Kendini Beğenmiş'i? Hadi canım! Bunca yıldan sonra, onun gibi bir kontrol manyağıyla birlikte yaşamaktan nihayet usanmış, öyle mi?"

Maude teyze kahvesinden bir yudum daha aldı, "Korkarım işler biraz daha karmaşık. Onu başka bir kadın için bırakmış."

Aman Tanrım! "Ciddi misin?"

Teyzem başını salladı. "Daha da kötüsü, kadın onun emlak şirketinde çalışıyormuş ve... Parker'dan yirmi iki yaş küçükmüş."

Vay anasını! Yani kaç yaşındaymış? Yirmi sekiz yaşında. Benim kaltak ablam bile böyle ağır bir darbeyi hak etmiyordu. Kim bilir kendini ne kadar da aşağılanmış hissetmişti.

"Belki de sadece orta yaş bunalımına girmiştir? Yani, elli

yaşına basalı fazla olmadı. Bazen böyle yaparlar, sonra da evlerine geri dönerler.”

Teyzem başını salladı. “Keşke durum o kadar basit ol-
saydı ama korkarım ondan daha da fazlası var. Anlaşılan bu
kız... kadın... Parker’ın çocuğuna hamileymiş. O da onunla
evlenebilmek için acilen boşanmaya çalışıyormuş.”

Sadece, “Oof Tanrım!” diyebildim.

Maude teyze derin bir nefes aldı, “Al benden de o kadar.
Ne kadar korkunç bir durum olduğunu söylemeye gerek bile
yok. Neyse ki Chloe’nin maddi durumu yerinde. Kendine
çok iyi bir avukat tutmuş ve boşanma kâğıtlarını hazırlat-
mış. Bu da yakında her şeyin biteceği ve kız aralık ayında
çocuğunu doğurmadan önce Parker’ın onunla evlenmek için
serbest kalacağı anlamına geliyor.”

Ablamın hayatı gözüme, teyzemin izlediği televizyon di-
zilerinden biriymiş gibi görünmeye başlıyordu. “Peki bütün
bunlar ne zaman olmuş? Chloe olanları ne zamandır biliyor-
muş? Parker ne zaman evden ayrılmış?” Aklımda milyon
tane soru vardı.

“Anlaşılan, her şey geçtiğimiz haziran Parker’ın karısına
öteki kadından bahsedip evi terk etmesiyle başlamış.”

“Haziran ha! Yani evliliği biteli aslında üç ay oluyor ama
o sana söylemeye şimdi tenezzül ediyor öyle mi?”

Teyzem masa örtüsünün kenarıyla oynuyordu. “Eh, Ch-
loe’yi bilirsin. Hiç kimsenin hayatında bir şeylerin ters gitti-
ğini düşünmesine izin vermez. O sana hiç benzemiyor Gra-
cie. Ailenin gerçek bir parçası gibi sırlarını açmıyor.”

“Tabii ya. Onun yerine kendi sahte dünyasında, herkesin

evliliğine gıpta ettiği ve bütün kadınların yaşam tarzına hayran olduğu bir hayat sürmeyi yeğliyor. İyi de neden şimdi? Yani aylardır bildiği bu gerçeği neden şimdi birdenbire seninle paylaşmış ki?”

Maude teyze ayağa kalkıp fincanlarımıza biraz daha kahve doldurduktan sonra yerine oturup arkasına yaslandı. “Asıl konuşmamız gereken konu da bu ya,” dedi.

Şu işe bak! Bundan hiç hoşlanmadım işte. “Ne demek istiyorsun?”

“Chloe’nin kendini ne kadar küçük düşürülmüş hissettiğini anlayan gerek. Bütün evlilik hayatı boyunca St. Simons’ta yaşadı, oğullarını orada büyüttü, büyük bir arkadaş çevresine sahip oldu.” Maude teyze kahvesinden bir yudum almak için durakladı.

“Senin anlayacağın, herkese rezil oldu. Arkadaşlarından birisiyle karşılaşp sorularına maruz kalacak diye markete bile zar zor gidiyormuş.”

İşte bunu anlayabiliyordum. On yıl önce Brunswick’ten taşınmamın sebeplerinden biri de bu değil miydi? Ancak teyzemin söyleyeceği şeye hazır değildim.

“Beni şimdi arayıp olanları anlatmasının nedeni, burada olduğumu bilmesi. Yani Cedar Key’e taşındığımı biliyor.”

“Ee, ne olmuş yani?” diye sordum, cevabını duymayı hiç mi hiç istemeden.

“Onun Parker’la yeni karısının yaşayacağı o bölgeden uzaklaşması gerekiyor. Chloe son birkaç aydır zaten kendini iyiden iyiye eve kapatmış. Artık eski arkadaşlarıyla sosyal faaliyetlerde bulunmak da ona cazip gelmiyor... Bir kadın

için bu son derece tuhaf bir durum. Yani... ben de başka bir çözüm yolu bulamadım Gracie ve umarım benden nefret etmezsin... ama ablan gelip bizimle kalıp kalamayacağını sorunca, ona hayır diyemedim.”

Bir anda ayağa fırlayıp mutfakta ileri geri yürümeye başladım, “Benimle dalga geçiyorsun herhalde!” diye bağırdım. Maude teyzene bırak, halletsin, kuralı bu kez işe yararmıştı anlaşılan. Teyzem hep doğru olanı yapmaya çalışırdı ama bu kez onun doğrusu benim için doğru olmaktan çok uzak görünüyordu. Ben burada, neredeyse elimdeki her şeyi kaybetmiş, kendi hayatımı düzene sokmaya çalışıyordum ve neredeyse hiç tanımadığım ve katlanamadığım ablam, birdenbire hayatımın orta yerine dalıveriyordu.

“Ne zaman geliyormuş?”

“Bu hafta yola çıkacakmış, herhalde cuma günü burada olur.”

Homurdanarak kahve fincanımı kaptığım gibi kapıdan fırladım ve sakinleşmek için evime yollandım. Tarot falında neden Chloe’nin kartının çıktığını artık anlamıştım. *O lanet tarot kartlarını yakmalıyım*, diye düşünerek paldır küldür basamakları tırmandım.

5

Bitki çayı, lavanta kokulu tütsü ve CD çalardan yükselen Enya melodileri sayesinde, Lucas'ın evindeki akşam yemeğine kadar sakinleşmeyi başardım.

Hatta kendimi biraz bencillikle bile suçladım. Evet, on yıl önce bütün hayatım altüst olmuştu ama sadece yirmi altı yaşındaydım, metanetliydim, yeniden başlamaya ve mutluluğu bulmaya odaklıydım. Ellisine yaklaşan bir kadın için kim bilir durum ne kadar zordur. İmkânsız değil tabii ama... Yalnızca daha zor. Hepsi bir yana, ben her zaman bağımsız bir tip olmuştum ve bu çok da hoşuma gidiyordu. Oysa Chloe üniversiteyi bitirmesinin ardından hemen eş ve anne rollerine soyunmuştu. Gözünü Parker'la açmıştı. Bahse girerim, hayatında hiçbir sosyal faaliyete tek başına katılmamıştır.

Artık sakinleşmişim ve Maude teyzeye hak veriyordum. Hem elinden başka ne gelirdi ki? Chloe'yi geri çevirip hayatındaki bu krizi kendi başına atlatmasını mı bekleyecek-

ti yani? Tabii ki hayır. Chloe'nin geçmişteki davranışları ne olursa olsun, sanırım artık bunların önemi yoktu. Artık önümüze bakmak zorundaydık. Yani bu durumu kabullenip ablamla yakınlaşmak için bir adım atmam gerekiyordu. En azından, Maude teyzeye bunu borçluydum. Yanından esip gürlereyerek ayrıldığım için de gidip ondan özür dilemeliydim.

“Şimdi beni affettin mi yani?” diye sordum.

Teyzem uzanıp bana sıkıca sarıldı. “Ah, Gracie,” dedi gülererek, “affettim tabii. Hem bunca yıldır seni biraz olsun tanımışımıdır herhalde, değil mi? İkimizde de aynı Fransız fevriliği var, ama yalnız kalıp düşününce, öfken diniverir ve asla kin tutamazsın. Bu da bence senin iyi bir özelliğin.”

“Evet, muhtemelen. Neyse, dediğin gibi ben biraz düşündüm. Tamam, belki Chloe'yle birbirimize çok yakın olmaya-biliriz ama Parker'ın yaptıkları da yenilir yutulur değil. Böylesini hiçbir kadın hak etmiyor. Yani, Tanrım, madem evliliğini bitirmek istiyordu o halde işler bu raddeye gelinceye kadar beklemek yerine dürüst olup ona söylemesi gerekirdi.”

“İnsanlar konusundaki tecrübelerime dayanarak söyleyeyim, dürüstlük çok zor bulunur bir nitelik. Belki de o yüzden dürüst davranmaktan korkmayanlara bu kadar hayranlık besliyorum. Dürüst olmak kolay değildir. Hatta bazen adamakıllı zor olabilir ama yine de yapılacak en doğru şeydir.”

Teyzem haklıydı.

“Eh, o halde şimdi ben de dürüst olayım,” dedim, “kendini beğenmiş ablamın bu adada yaşayabileceğine inanmıyorum. Hem bir kez olsun gelip burayı görmedi. Acaba adada

eczane ya da doktor hatta sinema bile olmadığından haberi var mı? Ya da en yakın AVM'nin buraya bir saat uzaklıktaki Gainesville'de olduğundan?"

"Ona bunlardan söz ettim. Umursamadı. Bana kalırsa şu anda kendini o kadar yalnız hissediyor ki böyle şeyleri düşünecek hali yok."

Aklıma başka bir şey daha geldi. "Nerede kalacak peki? Ne olur bana evimi onunla paylaşmam gerekeceğini söyleme!" Maude teyzemi çok severdim ama ablamla yaşamak zorunda kalmak, o sevgiyi bile hiçe saymama neden olabilirdi.

"Hayır, tabii ki hayır. Senden öyle bir isteğim yok," dedi gülerek. "Chloe burada, benim yanımda kalacak. Fazladan bir yatak odam var ama kendine kiralık küçük bir ev bakacakmış zaten."

Rahatlayarak derin bir oh çektim. "Neyse bari. Burada ne yapacakmış, onu da söyledi mi? Ne iş yapacak? Daha önce hiç çalışmadı ki."

"Bu konuda da biraz konuştuk. Chloe üniversitede tekstil tasarımı okumasına rağmen evlenince çalışmamış ama örgü örmeyi hiç bırakmamış. Örgü projeleriyle bir sürü ödül almış, ayrıca bazı parçaları sorumlusu olduğu yardım toplama etkinliklerine hatırı sayılır miktarda gelir getirmesini sağlamış."

"Örgü kursunda bize yardım etmesini mi teklif edeceksin yoksa?"

"Sence bir sakıncası yoksa, evet."

"Yok canım, ne sakıncası olacak. Chloe bildim bileli örgü konusunda ustadır. Hem örgüyle meşgul olmak ona iyi gelir."

"Ben de öyle düşündüm. Sen işin reklam kısmını halledersin, internet sitesi açılınca da kurs kayıtlarını alırsın. O da bize

kurstaki derslerin seviyeleri ve içerikleri hakkında fikir verir. Buna daha sonra kafa yorarsınız artık. Şimdi Lucas'ın akşam yemeği davetine hazırlanmam gerek.”

Uzanıp teyzemi öptüm. “Anlaştık,” dedim, “ben de bir saat sonra kapıda olurum.”

Monica'nın getirdiği kıyafetlere göz atmak keyfimi yerine getirdi. Yeni kıyafetlerde her zaman kadınları neşelendirecek bir şeyler bulunur; bir arkadaştan ödünç alınsalar bile. Aslında Lucas'ın evindeki yemeğe kot ve tişörtle gidecektim ama poşetlerden çıkan kıyafetleri görünce fikrimi değiştirdim.

Onun yerine, siyah beyaz askılı bir elbise giymeye karar verdim. Aynanın önüne geçip kendi etrafımda döndüm ve gülümsedim. Fena olmamıştı doğrusu. Monica'nın stiletolarına bayılsam da alçak topuklu siyah sandaletler daha uygun düşecekti.

Annie'nin başını okşayıp, “Hazırım,” dedim. “Ben yokken uslu dur kızım.”

Kafasını kaldırıp bana baktıktan sonra tekrar kanepeye kıvrılıp şekerlemesine devam etti.

Aşağı indiğimde Maude teyze verandada beni bekliyordu. “Diner *français* için hazır mıyız?”

“*Oui, mademoiselle,*” diye cevap verdi.

Kısa bir yürüyüşün ardından Lucas'ın İkinci Cadde'deki evine vardık. Kapıyı açtığında yüzündeki ifadeyi görünce, kot yerine elbise giydiğime sevindim.

Bizi, “*Bonsoir,*” diyerek karşıladı. Bakışlarını yüzümden ayırmadan kapıyı ardına kadar açtı. “İçeri buyurun. Bu akşam ne kadar hoş görünüyorsunuz hanımlar.”

İyi ki askılı elbiseyi tercih etmişim. “Teşekkürler,” diye mırıldanıp teyzemle onun peşi sıra salona geçtik.

Çikolata kahvesi deri kanepeyi ve berjerleri göstererek, “Otursanıza,” dedi. “Yemekten önce birer kadeh şarap alır mısınız? Fransa’dan getirdiğim güzel bir kırmızı şarabım var.”

Teyzem, “Çok iyi olur, Lucas. Teşekkürler,” diyerek kanepeye oturdu.

Ben de onun yanına oturup etrafa göz gezdirdim. Yalnız yaşayan bekâr bir erkek olmasına rağmen, Lucas’ın evine yaptığı kişisel dokunuşlar dikkatimi çekti. Paris müzelerindeki büyük sergi afişleri duvarları süslüyordu. Orta sehpanın üzerinde rengârenk çiçeklerden oluşan bir buket duruyordu. Küçük şöminenin üzerindeki raftaysa Fransa’nın güneyinden fotoğrafların yer aldığı çerçeveler duruyordu.

Lucas içinde üç kadeh şarap bulunan tepsiyle yanıma geri dönerek, “Buyrun hanımlar,” dedi.

Teyzemle benim kadehlerimizi uzattıktan sonra kendi kadehini havaya kaldırdı. “Yeni evinin şerefine Maude. Senin de önündeki güzel günlere, Gracie. *A votre santé!*”

Teyzem, “Teşekkürler,” derken ben de başımı salladım.

Koyu kırmızı sıvıdan bir yudum aldım. “Oh, şarap harikaymış, Lucas. Bir an kendimi Fransa’da gibi hissettim.”

“Güzelmiş,” dedi Maude teyze.

“Beğendiğinize sevindim. Yemek yirmi dakikaya hazır olur.”

“Harika. Ben de bu arada sana yeni planlarımdan söz ederim.” Teyzem hafta sonları açmayı planladığı örgü kurslarını anlatmaya koyuldu.

“Aa, ne güzel haberler bunlar Maude. Son zamanlarda örgü örmek yeniden moda oldu. Yeni işinde çok başarılı olacağına hiç şüphem yok. Ayrıca yanında Gracie gibi bir ortağın olduğu için de çok şanslısın.” Bakışları artık bana yönelmişti. “Sanırım bu, kafeni yeniden açmayacaksın demek oluyor, öyle mi?”

“Maalesef öyle. FEMA kanunları yüzünden çok fazla iş çıkacak hem de eski mekânın verdiği hissi vermeyecekti. O kadar merdiveni çıkmak da çoğu kişiye zor gelecekti zaten.”

Lucas başını salladı. “Evet, demek istediğini anlıyorum. Eh, ikiniz çok iyi anlaşıyorsunuz o yüzden bu yeni işbirliğinden çok keyif alacağınızdan eminim.”

“Kitapçada işler halloldu mu?” diye sordum. Cuma sabahı o kadar üzgündüm ki resmi açılış yapıp yapılmadığının bile farkında değildim.

“Halloldu sayılır. Bu pazar açılış yapacağım. İkinizi de mutlaka bekliyorum. Saat üçte başlayacak, şarap ve peynir de olacak. Gerçi siz içerisini zaten gördünüz ama adanın diğer sakinleri de mekânı görme fırsatı bulacak.”

Teyzem, “Bu çok hoş olur, Lucas,” dedi.

“Evet, muhakkak geliriz. Artık adaya yerleşmeyi mi planlıyorsun peki?”

“Şey, ara sıra Brunswick’teki kitapçada işlerin nasıl gittiğine bakmaya gideceğim ama evet. Bayan Beckett zaten her şeyi hallediyor. Aslında ilk başta Brunswick’teki kitapçıyı satmayı düşünüyordum ancak Bayan Beckett’i severek ilgilendiği bir uğraştan mahrum etmek istemedim. Hem orası Brunswick’teki tek kitapçı, yani müşterilerim de üzülürdü herhalde.”

“Bence herkes son kararına sevinecektir.” Teyzem şarabından bir yudum aldı. “Tıpkı Gracie’le benim gibi,” dedi gülerek.

Ben de uzanıp elini okşadım. “Çok haklısın,” derken ceptelefonumun çaldığını duydum. “Affedersiniz,” diyerek ayağa kalktım ve verandaya çıkıp telefonumu açtım.

Ablamın sesini duyunca, keşke açmasaydım da telesekretere düşseydi, diye düşündüm.

Chloe hattın diğer tarafından, “Gracie?” diye böğürdü. “Maude teyzeye ulaşmaya çalışıyorum ama ev telefonu cevap vermiyor. Beni geri arayacaktı da.” Bir an durakladıktan sonra sesini alçaltarak, “Sana Parker’dan ayrıldığımdan ve Cedar Key’e geleceğimden bahsetmiştir herhalde?” dedi.

“Evet, evet bahsetti. Sahiden çok üzüldüm...”

Anında sözümü kesti. “Şey, teyzem evdeki depolama alanının ebatlarıyla ilgili bilgi verecekti. Nerede olduğunu biliyor musun?”

Ona şefkat göstermeye çalışmam anlamsızdı. “Aslında, şu anda benimle birlikte. Biz... bir arkadaşın evindeyiz. Yemeğe davetliyiz. Telefona bakmak için verandaya çıktım.”

“Onunla konuşabilir miyim peki?” Sabırsızlığı sesinden anlaşılıyordu.

“Tam yemeğe başlamak üzereyiz Chloe. Akşam eve dönünce seni aratırım, olur mu? Yoksa yarın sabah mı aramasını istersin?” Drama kraliçesi ablamın güzel bir geceyi mahvetmesine izin vermeyecektim.

Bir süre durakladıktan sonra, “Teyzeme bırakıyorum. Geceleri çoğunlukla ayaktayım o yüzden geç saatte de arayabilir. Hoşça kal.”

Böyle diyerek telefonu çat diye kapattı. Tamam, onun

için üzüliyordum ama Chloe'nin saçmalıklarına katlanmak zorunda da değildim.

Derin bir nefes alıp içeri girdim, kadehimi başıma diktim, teyzeme baktım. "Arayan Chloe'ydi," dedim.

"Hadi ya," diye cevap verdi. Ablamla aramızda geçen konuşmanın keyfimi nasıl kaçırdığını hemen anlamıştı. "Tüh, onu geri aramam gerekiyordu."

"Doğru. Onu eve dönünce arayacağını söyledim. Yani sorun yok."

Lucas orada öylece durmuş, bir teyzeme bir de bana bakıyordu. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı.

"Senin kardeşin var mı?" diye sordum.

"Maalesef yok. Ben tek çocuğum."

"Şanslısın," dedim. "Kusura bakrna. Ablamla anlaşmak biraz zordur. Aramızdaki konuşmanın bu güzel akşamı mahvetmesine izin vermeyelim."

Lucas başını sallayıp ayağa kalktı. "Bana birkaç dakika izin verin, yemeği servis edeyim."

Kuzu kızartma, patates graten ve taze sebzelerden oluşan olağanüstü bir yemeğin ardından, arka bahçede kahve ve tatlının tadını çıkarıyorduk.

"Bence yanlış meslek seçmişsin Lucas," dedi teyzem. "Sence bunca yetenek varken başaşçı olabilirdin. Yemek sahiden muhteşemdi. Hele bu tart tatin... şimdiye kadar yediklerimin en iyisi."

Teyzeme kesinlikle katılıyordum. Elmalı tartımdan bir ısırık daha aldım ve karamelize lezzetin tadına vardım. "Böyle yemek yapmayı nereden öğrendin Tanrı aşkına?"

Yüz ifadesinden kendiyle gurur duyduğu belli olan Lucas güldü, “Annemle anneannemden. Çoğu Amerikalı erkeğın aksine, Fransız oğlanlar da en az kızlar kadar mutfağa girmeye teşvik edilirler. Yemek yapmayı seviyorum ama geçimimi yemek yaparak sağlasaydım, bu kadar zevk alır mıydım bilmiyorum.”

“Şey, beni resmen utandırdın,” dedim, “yemek yapmaktan hiç anlamam da.”

“Senin de başka alanlarda yeteneğın vardır mutlaka.”

Bunu söyleyiş tarzı neden seksi bir şeyleri çağırıştırıyordu ki?

“Çok haklısın,” dedi teyzem, “Gracie örgü konusunda usatadır. Yıllardır neler ördüğünü kendi gözlerinle görmelisin.”

“Bu çok hayranlık uyandıran bir yetenek. Belki bir gün bana çalışmalarından örnekler gösterirsin.”

Hımm, bu bir çıkma teklifi mi yoksa?

“Seve seve,” dedim. Yanaklarımın kızardığını hissediyordum. “Bu arada kahven de çok lezzetli. Bahse girerim, onu da Paris’ten getirmişsindir, değil mi?”

Başını salladı. “Ha, evet, son seyahatimden dönüşte getirdim. Yanımda Fransız kahvesi ve çikolatası olmadan Amerika’ya dönmem imkânsız görünüyor.”

Gülümsedim. “Bunlar benim de dönerken mutlaka yanıma aldıklarımдан.” Eh, bir ortak yönümüz varmış demek.

Teyzemle birlikte Lucas’ın evinden ayrılırken saat gece yarısına geliyordu. Çok keyifli bir akşamdı ve Lucas bizi çok iyi ağırlamıştı. Bu görüşmenin, çok yakında yanımızda teyzem olmadan gerçekleşecek yeni bir buluşmanın habercisi olduğunu düşündüm. Ancak öyle olmadı.

6

Annie’yi şehir merkezine doğru yürüyüşe çıkardıktan sonra eve dönmüş, bahçede günün ilk kahvesinin tadını çıkarıyordum. Telefonum çalınca, Suellen’in sesini duyduğuma sevindim.

“Hadi,” dedi, “Lucas Trudeau hakkındaki her şeyi anlat bana. Hiçbir şeyi atlama. Beni tanırsın. Detaylara bayılırım. Onunla tanışmak için kitapçısına bile gittim ve sen ne dersin bilmem ama bu adam çok yakışıklı. Hadi bana dün akşamki yemeği anlat.”

Kahvemden bir yudum aldım ve gülerek başımı salladım. “Suellen, sen iflah olmazsın.” Bazen onun bu kadar romantik olmasının sebebi annesinin ona verdiği bu isim mi, diye merak ediyorum. Suellen’in annesinin adı Careen’dı. İkisi de adlarını Scarlett O’Hara’nın kız kardeşlerinden almışlardı. Suellen’in anneannesi ile annesi sıkı birer “Rüzgâr Gibi Geçti” hayranıymış; bu hayranlık ona da onlardan geçmiş

olmalıydı. Öyle olmasa biricik kızına, aynı romanın bir başka karakterini adı olan Ashley adını verir miydi hiç. Ona neden Scarlett adını koymadı acaba... “Dedim ya. Lucas’ı o kadar iyi tanımıyorum. Yani, ona arkadaşım bile diyebileceğimden emin değilim. Ahbaplık, aramızdaki ilişkiyi daha iyi anlatan kelime sanki.”

“Ahbaplık mı? Of, bu çok sıkıcı. Ama merak etme. Hele bir Cedar Key’e tamamen yerleşsin de ahbaplıktan öteye geçmek için bol bol fırsatın olur.”

Gülümsedim. O kelimeyi sanki ağzında iğrenç bir şey varmış gibi söylemişti.

“Sen onu bunu bırak da benim güzeller güzeli, akıllı vaf-tiz kızım nasılmış onu söyle.”

Suellen’in sesi kızından her bahsettiğinde olduğu gibi yumuşayıverdi.

“Ah, Gracie, daha iyi olamazdı. UGA’da ikinci senesine girdiğine hâlâ inanamıyorum. University of Georgia’yı çok seviyor ve Atina’da veteriner kliniğinde çalıştığı harika bir yaz tatili geçirdi.”

Ashley’nin sahipsiz köpekleri ve kedileri, yaralı kuşları eve getirdiği yılları hatırladım. Bir keresinde bahçelerinde dolaşan rakunu bile sahiplenmek için yalvarmıştı. O yüzden veteriner olmaya karar verdiğini duyunca hiç şaşırmadım.

“O harika bir kız Suellen, onunla gurur duymalısın. Tek başına kız çocuk yetiştirmek herkesin harcı değil.”

“Ah, bazen onunla nasıl başa çıktığıma ben bile şaşıyorum. Ebeveynlik tıpkı kör atış yapmaya benziyor. Sen elinden gelen her şeyi yapsan da çocuğun büyüdüğünde tam bir baş belası

olabiliyor. Çocukluğu berbat geçenlerse hayranlık uyandıran yetişkinlere dönüşebiliyorlar. Nasıl iş, anlamıyorum.”

Suellen’in en iyi arkadaşı olarak belki biraz önyargılıydım ama kısa süreli evliliğinde Ashley’nin babası olacak o adama nasıl da katlandığını iyi biliyordum. En iyi dostu Jack Daniels’tı ve hiç çekinmeden çirkin yüzünü göstermesini sağlıyordu. Ayrıntılarını bana hiçbir zaman anlatmasa da on beş aylık kızını alıp annesinin evine sığınmadan önce, Suellen’in kocası Mason McSwain’den fiziksel şiddet gördüğünden hiç kuşku yoktu. Mason bir anda ortadan kaybolmuştu ve yirmi yıldır ondan haber almamıştık. İsabet olmuş diyelim.

Ona yeni işten ve örgü kurslarından söz ettim, “O kadar heyecanlıyım ki anlatamam.”

“Ah, olmalısın da... sahiden kulağa çok hoş geliyor. Bir düşünsene... ülkenin her yanından gelen kadınlar örgü örecekler ve dost olacaklar. Bu fikri çok sevdim, ikinize de başarılar diliyorum.”

“Sağ ol. Gerçekten hepsini dört gözle bekliyorum. Gerçi Maude teyze bana beklenmedik bir sürpriz yaptı ama olsun.”

“Neymiş o?”

“Şey, korkarım ablam boşanmak üzereymiş,” diyerek ona Chloe’nin durumunu anlattım.

“Aman Tanrım! Dalga mı geçiyorsun! Demek Parker öyle yaptı, ha? Yani tamam Chloe’nin kaltağın teki olduğunu hepimiz biliyoruz ama yine de, Tanrım...”

“Ben de tıpkı senin gibi düşünüyorum. Görünüşe bakılırsa yaralarını sarıp hayatını yoluna koymak için cuma günü buraya gelecekmış.”

“Vay be! Sen onca yıl adam için saçını süpürge et, sonra bir bakmışsın ki yapayalnız kalmışsın. Hayat bazen çok acımasız oluyor, değil mi?”

“Doğru söze ne denir? Neyse, şimdi kapatmam gerekiyor. Bir zamanlar işimin ve evimin bulunduğu binayı moloz yığınının çevirmek için şehre inmek zorundayım.”

“Ah, tatlım, keşke orada olup sana yardım edebilseydim. Ama iki hafta sonra görüşürüz. Beni ara.”

“Ararım,” dedim ve telefonu kapatıp duşa girdim.

Eşyalarımın arta kalanları incelemekte geçen sinir bozucu iki saat harcadım. Kaldırıma kadar Jim’i izleyip alınımdaki teri sildim ve Ali’nin ödünç bıraktığı golf arabasına baktım. Elimdeki birkaç parça kıyafeti, kömür olmaktan kurtulan iki kitabı ve bir zamanlar kafede asılı duran rüzgâr çanını göstererek, “Hayatımın son on yılından geriye sadece bunların kaldığını görmek çok can sıkıcı,” dedim. Sahip olduğum her şey ya yanmıştı ya da is kokusundan mahvolmuştu. Örgülerim bile. Yepyeni yünlerim şimdi hastalıklı bir koku taşıyorlardı.

“Ne kadar üzgün olduğumu bilmelisiniz, Bayan Gracie.”

“Biliyorum ve teşekkür ederim. Buraya taşındığımda bazı eşyalarımı teyzemin evinde bıraktığıma şükrediyorum. Aile fotoğraflarımı ve başka hatıralarımı mesela. Neyse, senin önerdiğin firmayı aradım. Binadan geriye kalanların yıkımı için yarın sabah burada olacaklar.”

“Tamam. Sizin burada olmanıza gerek yok. Adam beni aradı zaten ve onunla sabah dokuzda buluşmak üzere anlaştık.”

“Teşekkür ederim. Gerçekten minnettarım. Hayatımdan ne kadar az şeyin arta kaldığını görmek zaten fazlasıyla zordu. Burada durup yıkımı izlemeye dayanabileceğimi sanmıyorum.”

“Anlıyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa, beni arayın yeter.”

“Ararım,” dedim ve golf arabasına binip İkinci Cadde’nin yolunu tuttum.

Kitapçıya yaklaşırken Lucas’ın kapıyı boyadığını gördüm. Beni görünce el salladı.

“Nasılsın?” diye sordu.

Golf arabasını kaldırıma yanaştırıp park ettikten sonra dışarı çıktım. “Az önce kafeden ve evimden ne kadar az eşyayı kurtardığımı düşünürsek, fena değilim.” Elimdekileri gösterdim.

“Bu kadarcık mı? Çok yazık. Sağlam kalan kahve makinesi ya da mobilya yok muydu?”

Elimle saçlarımı düzeltip başımı salladım. “Yok. Hepsi bu.”

“Taze kahve yaptım. Bir fincan alır mısın? Ben de mola verecektim.”

“İyi olur,” dedim. Onun peşinden içeri girerken burnuma harika bir lavanta kokusu geldi, “Ah, Provence’dan lavanta potpurisi mi yoksa?”

Lucas başını sallayarak fincanları doldurdu. “Çok sakinleştirici bir atmosfer yaratmıyor mu, ne dersin?”

“Haklısın. Evimin etrafı da lavantalarla dolu. Kartlarımı açarken de lavanta tütsüsü yakıyorum.”

“Kartların mı?”

Kahretsin. Ne diye bundan söz ettim ki? Benim tam bir

çatlak olduğumu düşünecek. “Ha... şey... yani, tarot falı bakıyorum. Ne olduğunu biliyor musun?”

“Hani şu üzerlerinde renkli resimler bulunan ve insanların geleceği görmek için kullandığı şeyler mi?”

Başımı salladım. “Evet, onlar. Benim ailemdeki bütün kadınlar tarot falına bakardı, sanırım ben de onların izinden gidiyorum.” Pek de şaşırmışa benzemiyordu.

“Benim büyükannem de hem kendisinin hem de köydekiler falına bakardı. Peki sadece hobi olarak mı fal bakıyor-sun yoksa bu işte iyi misin?”

Güldüm. “Hobiden biraz daha fazla sayılır. Genelde kart okumada oldukça iyiyimdir. Büyükannen senin falına bakar mıydı?”

Lucas cevap vermeden önce kahvesinden bir yudum aldı. “Hayır. Çocukluk ve gençlik döneminde ondan hep falıma bakmasını isterdim ama o benim geleceğimi görmeye ihtiyacım olmadığını söylerdi. Sadece yaşayıp görmeliymişim.”

Bu bana ilginç geldi çünkü çoğu zaman karşısındaki kişide olumsuz bir titreşim ya da aurasında bir nahoşluk sezenler, onların kartlarını okumaktan kaçınırlar. Acaba Lucas’ın büyükannesi de onu bu yüzden mi geri çevirdi? Hakkında ne kadar az şey biliyormuşum meğer.

“Eh, bence de öyle yap gitsin. Yani yaşa ve gör.” Evli olmadığını biliyordum ama Fransa’da yaşadığı dönemde evlenip evlenmediğini merak ettim.

“Denerim. Hayatlarımız pamuk ipliğine bağlı. Bence yaşadığımız her anın kıymetini bilmeliyiz, sence de öyle değil mi?”

“Kesinlikle öyle.” Biraz dalgın görünüyordu. Konuyu

değiştirsem iyi olur diye düşündüm. “Pazar günkü Büyük Açılış’a hazır mısın bakalım?”

“Evet. Cuma günü Gainesville’e gidip peynirle şarap alacağım.”

“Teyzemle ben de açılışa gelmek için sabırsızlanıyoruz. Ha, neredeyse unuttuyordum... ablam Chloe, cuma günü buraya geliyor. Bir süre teyzemle kalacak. Maalesef evliliği sona erdiği için buraya taşınıyor. Pazar günü onu da açılışa getirsek olur mu?”

Lucas’ın yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. “Onun adına gerçekten çok üzüldüm. Yine de bu zor zamanları atlatmak için sana ve teyzene güvenebilmesi çok hoş. Öte yandan, lafı mı olur, tabii ki onu da getirebilirsiniz.”

“Sağ ol. Eee, öteki odayı ne yapacağını anlatacak mısın yoksa sır olarak mı saklıyorsun?” diye sordum, kemerin o tarafa bakarak.

Lucas güldü. “Yok canım, sır falan değil. Önce oraya birkaç kitap rafı ekleyip müşteriler için oturma köşeleri oluşturmayı düşündüm ama sonra bir kahve köşesi yaratmanın daha iyi olacağına karar verdim. Bilirsin işte, hani şu büyük zincir kitapçılardakinden... amasenin işine de göz koymuş gibi görünmek istemem.”

“Çok nazıksın ama bildiğin gibi benim kafe artık tarih oldu. Doğrusunu istersen, senin fikrine bayıldım. Yani burası olmasa, ada sakinleri bütün gün nerede takılıp dedikodu yapacaklar, değil mi?”

Lucas’ın yüzünde yine o çekici gülüş belirdi, “Sahi mi? Sakıncası yok mu yani?”

“Tabii ki yok. Adada böyle bir yere ihtiyaç var. Hem biliyorsun, Maude teyzeyle yeni işinde ortak oldum yani zaten başka bir işle uğraşmaya vaktim olmayacak.”

“Eh, anlaştık o zaman. Peki bana biraz destek olmaya ne dersin? Dekorasyonda ve en iyi kahve ekipmanlarını sipariş etme konusunda mesela? Seni çok fazla rahatsız etmem, söz ama belki boş zamanlarında birlikte –nasıl deniyordu?– *be-yin fırtınası* yaparız.”

Uzun zamandır bana bu kadar uyan bir teklif almamıştım. “Seve seve, Lucas. Bence bu çok eğlenceli olacak.”

Eve döndüğümde teyzem not defterleri ve asortik kâğıtlarıyla bahçe masasına yayılmıştı.

Annie beni karşılamaya koşunca, sevmek için onu kucağıma aldım. “Ben yokken uslu durdun mu kızım?”

“Hem de nasıl. Sen işlerini hallettin mi bari?”

Annie’yi yere bıraktım ve masaya geçtim. “Evet, pek bir şey yokmuş zaten. Sen ne yapıyorsun?”

“İşlerimi düzenliyorum. Müştemilatı düzenlemek için nelere ihtiyacımız olduğu konusunda notlar alıyorum. Bir usta çağırdım bile. Yarın sabah gelip fiyat verecek. Bir tane de temizlikçi tutmamız gerekeceğini düşündüm. Brunswick’teki evimin bir temizlikçisi vardı, buraya da bir kız bulsak diyorum. Aynı zamanda müştemilatın temizliğini de yapar. Ne dersin?”

“Senin evle müştemilatın temizliği için harika olur ancak ben evimi kendim temizlemeyi yeğlerim. Temizlik yapmak bana sakinleşip düşünme fırsatı veriyor.”

Teyzem güldü. “Tamam. Ali’nin pansiyonuna uğradım, o da birini tavsiye etti. Adaya yeni gelmiş, Ali ona iş verecek durumda değilmiş ama bizim işimize yarar gibi geldi.”

“Güzel. Umarım bu işle ilgilenir. Onunla konuştun mu?”

“Ali onunla konuşacaktı. Ondan kıza, bu arada adı Rachel Ellis’miş, yarın sabah bize uğramasını söylemesini istedim, böylece onunla görüşebiliriz.”

“Bana uyar.”

Teyzem, “Tamam,” diyerek ayağa kalktı. “Hadi gidip müştemilata bir bakalım ve aklımıza bir şeyler gelecek mi görelim.”

Teyzemin peşinden metruk binaya girdim. Binanın cephesini kaplayan çift kanatlı camları olan Fransız kapıları, bahçenin ortasında pastoral bir atmosfer yaratıyordu.

İçeri adım attığımızda geniş, aydınlık ve havadar bir odaya girdik. Tepemizde bulunan iki adet çatı penceresi günışığının içeri girmesini sağlıyordu. Odanın duvarlarında iki büyük pencere vardı. Odanın dip tarafındaki merdivenler, bulunduğumuz yeri tepeden gören bir çatı katma çıkıyordu.

“Vay canına, burası harika,” diyerek odanın bir ucundaki mutfığa doğru yürüdüm.

Teyzem başını salladı. Tezgâhın altındaki küçük buzdolabının kapağını açmak üzere eğilirken, “Bence de öyle,” diye karşılık verdi. Paslanmaz çelik lavabonun üstündeki musluğu açtı ve tekrar başını salladı. “Evet, sanırım burası bizim örgü kurslarımız için ideal bir yer olacak,” dedikten sonra eliyle karşı duvardaki bir kapıyı gösterdi. “Şurası banyo olur, üst kattaki alan da senin için mükemmel bir ofis...”

Gülümsedim. Onunla aynı fikirdeydim. “Buranın aydınlık oluşu örgü örmeye çok elverişli bir ortam yaratıyor. Aydınlatmalarım olacak tabii ki ama mekânın doğal ışık alması her zaman aranan bir özelliktir. Peki ya mobilyalar? Dekorasyon konusunda hiç düşündün mü?”

“Düşündüm. Duvarları beyaza boyayıp üzerinde çiçekler ve kelebekler bulunan bir bordürle süsleriz; dinlendirici bir etki yaratır. Kanepeler ve berjerlerin yanı sıra puflar da lazım. Oturma düzeni ayarlanmalı. Aydınlatmalar ve sehpa-lar da olmalı tabii. Öğle yemeklerimiz için mutfağın olduğu kısımda bir yemek masasına ve sandalyelere ihtiyacımız olacak. Bu arada her derse maksimum kaç kadını kayıt edeceğimize karar vermemiz gerek. Kursun adı için aklına bir şey geldi mi bari?”

“Bence ders gruplarını olabildiğince küçük tutmalıyız. Mesela en fazla altı kadın olsun. Böylece daha samimi bir atmosfer olur ve kursa bir arkadaşıyla ya da akrabasıyla gelmeyen kadınlar kendilerini yalnız hissetmezler.”

“İyi fikir. Sen, ben ve Chloe de dahil, dokuz kişi eder.”

“İsim konusuna gelince, Mavi Ay Örgü Kursları’ndan başka bir isim aklıma gelmedi maalesef.”

“Beğendim,” dedi teyzem, “kısa ve öz. Üstelik her kursun sonunda bir Mavi Ay Ritüeli yapacağımızı da düşünürsek, çok da anlamlı olur. Bir de logo bulsak diyorum. Yani internet sitesi ve antetli kâğıtlarda kullanırız. Ortasından şişler geçen bir yün yumağının yer aldığı, basit bir ada çizimine ne dersin?”

Gözümde canlandırabiliyordum. “Çok hoşuma gitti. Mü-

kemmel. Madem Mavi Ay üzerine odaklanıyoruz, adanın üzerinde duran küçük bir dolunaya ne dersin? En iyisi bir grafik tasarımcıyla anlaşp hazırladığı logoyu kartvizitlerimize de koyduralım.”

“Harika bir fikir. Çoğu şeye karar vererek işleri kolayladık sayılır. Ustaları içeri sokup işe başlatınca, biz de mobilya siparişi vermek için Gainesville’e gitme konusunu düşünebiliriz. Bence bu kadar düşünüp taşınmanın üzerine birer bardak buzlu çayı hak ettik artık.”

7

Ertesi sabah Maude teyzeyle birlikte Rachel Ellis'le tanıştık. Ne bekliyordum bilmiyorum ama bu kız on yedi yaşından bir gün bile büyükmüş gibi görünmüyordu. Çok zayıftı, neredeyse bir deri bir kemikti. Soluk bir şort ve bluz giyyordu. Kalın, kıvıl saçları boyun hizasında atkuyruğu yapılmış ve lastikle toplanmıştı. Ancak mutfağa doğru yürüyüp bize merhaba derken, gülüşü yüzünü aydınlatıp pejmürdeliğini göz ardı etmemizi sağladı.

Elini uzatıp, "Merhaba," dedi. "Ben Rachel Ellis."

"Tanıştığımıza sevindim," dedi teyzem, "otursana. Bir fincan çay ya da kahve alır mısın?"

"Oh, hayır, teşekkürler."

Kızla görüşmeyi başlatmayı teyzeme bıraktım ve şöyle dediğini duydum, "Ali'nin söylediğine göre, Cedar Key'e yeni taşınmışsın. Daha önce nerede yaşıyordun?"

"Miami civarında."

“Öyle mi? Burası çok küçük bir ada. Ailenle mi yaşıyorsun?”

“Yoo, hayır, aslında burada kimseyi tanımıyorum.”

Onunla konuşmaya çalışmak, ağzından adeta kerpetenle laf almaya benziyordu. “Burada yalnız mısın yani? Eşin fan da mı yok?”

O an sandalyesinde kıpırdanmaya başlayıp benimle göz göze gelmekten kaçınmaya çalıştığını fark ettim.

“Hayır, ben, şey... boşandım ama altı yaşında bir oğlum var. Max geçen hafta burada birinci sınıfa başladı.”

“Aa, ne kadar güzel,” dedi teyzem. “Şey, umarım ikiniz de burayı sevmişsinizdir. Temizlik konusunda tecrübelisin herhalde? Bana haftada bir gelip evimi temizleyecek birisi lazım. Günü önemli değil, yani sana uygun olan herhangi bir gün olabilir. Bir de hafta sonu kurslarının ardından her pazartesi müştemilatı temizlemen gerekecek. Senin için uygun mu?”

“Ah, evet, bu harika olur. Evinizi de cuma günleri temizlerim. Max’i okula bırakıp doğrudan buraya gelirim.”

Tecrübe konusundaki soruya cevap vermediği dikkatimi çekti. “Daha önceki temizlik işlerinizden referanslarınız var mı?”

Kıpırdanması artık iyice göze batmaya başlamıştı. Bir yandan da masa örtüsünün ucuyla oynuyordu.

“Aa... şey... hayır, maalesef yok. Size karşı dürüst olmam lazım. Aslında başkasının evine temizliğe hiç gitmedim ama kendi evimi temizliyorum ve bu işte de oldukça iyi sayılırım. Hem çok çabuk öğrenirim ve bu işe sahiden çok ama çok ihtiyacım var.”

Ona şefkat duydum. Ekonomik durum yüzünden pek çok insan iş arıyordu. Maaş verilen herhangi bir iş. Teyzeme baktım.

“Şey,” dedi, “çok istekli görünüyorsunuz, bu da oldukça iyi bir nitelik. Eğer yeğenime de uygunsa, sizi işe almak isterim. Üç aylık deneme süresi desek nasıl olur? Belki bu cuma evimi temizleyerek işe başlayabilirsiniz. Müştemilatta bir müddet ustalar çalışacak ama ortalığın toplanması konusunda bize yardımcı olabilirsiniz herhalde. Örgü kursları için Ocak’taki tatillerden sonra hazır oluruz diye düşünüyoruz.”

Rachel bana bakıyor ve cevabımı bekliyordu. “Tamam,” dedim, “üç aylık deneme süresi uygundur.”

“Benim için de öyle. İyi iş çıkaracağım. Sahiden. Size ne kadar teşekkür etsem az.”

Evet, her şeyimi yangında kaybetmiş olabilirdim ama zor zamanlarımda yanımda Maude teyze gibi birisi olduğu için şanslıyım. Bu zavallı kızın kimsesi olmadığı belliydi. Basit bir temizlik işi için gösterdiği minnet bana her zaman beterin beteri olabileceğini kanıtlamıştı.

Maude teyze, “Bu harika,” diyerek masanın diğer tarafına bir kâğıt uzattı. “Bu kâğıda ad, soyadı, adres bilgileri ve telefon numaranızı yazarsanız her şey tamamdır.”

Rachel’ın yüzündeki coşku bir anda kayboldu. Önündeki kâğıda baktı ve bilgileri yazmak için tereddütle kalemi eline aldı. Onu daha fazla germemek için, ayağa kalktım.

“Ben kendime bir fincan daha kahve alacağım. Sen de ister misin Maude teyze?”

“Çok iyi olur. Kahvenin yanında da bu sabah yaptığım leziz keklerden yiyeceğim. Sen de alır mısın, Rachel?”

Kâğıttan başını kaldırdı. “Yoo, hayır. Yine de teşekkürler.”

Teyzemle birlikte mutfak tezgâhına geçtik. İkimiz de tek kelime etmedik.

Ben ikimize kahve doldururken teyzem de kekini aldı. Masaya oturunca, teyzeme Lucas’ın kitapçıdaki ikinci odayı kafeye dönüştürme planlarından bahsettim.

“Ne güzel bir fikir.”

“Evet, öyle. Benden de dekorasyon ve ihtiyacı olan ekipmanların siparişi konusunda yardım istedi. Ne de olsa eskiden ben de kafe sahibiydim.”

Teyzem güldü. “Doğru ya Gracie. Eminim o da o yüzden yardımını istemiştir zaten.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Seni çekici bulduğunu söylemeye çalışıyorum.”

Ben daha ağzımı açıp bir şey söyleyemeden, Rachel gelip elindeki kâğıdı teyzeme uzattı.

“Yirmi bir nolu otoyolun üzerindeki karavan parkında kalıyorsun, demek?”

“Evet, şimdilik öyle. Max’le buraya karavanımızla geldik, bu yüzden karavan parkında kalmak da mantıklıydı.”

Teyzem başını salladı. “Ceptelefonunuz var mı? Telefon numarası belirtmemişsiniz.”

“Hayır, maalesef ceptelefonum yok.”

Muhtemelen alacak parası yoktu. “Şey, eğer size ulaşmamız gerekirse karavan parkının ofisini arayabiliriz, değil mi Maude teyze?”

“Evet, tabii. Sorun olmaz.”

“Oh, neyse. Cuma sabahı dokuzda görüşürüz o halde.”

Teyzem başını salladı. “Bu harika olur, gelmeni dört gözle bekliyorum.”

Rachel tam kapıya varmak üzereyken durdu. Arkasını dönüp, “Her ikinize de çok teşekkür ederim. Bana bir şans verdiğiniz için size minnettarım. Hoşça kalın,” dedi.

Gidişini izlemek için ayağa kalktım. Evden kaldırırma giden yolu geçti. Karavanı o zaman fark ettim. Şoför mahalinin kapısını açıp içeri girdi ve motoru çalıştırdı. Evet, sahiden betterin betteri de vardı. Bu zavallı kızın aracı aynı zamanda eviydi.

O akşamüstü kitapçıya uğradım. “Merhaba,” diye seslendim.

Lucas arka taraftan çıktı. O muhteşem gülüşünü her gördüğümde midemde kelekler uçuşuyordu. Bam telime basmayla kesinlikle çok iyi biliyordu.

Beni, “*Bonjour*,” diyerek selamladı. Her iki yanağımdan öpmesini bekliyordum ama tabii ki öyle olmadı.

“Bugün nasılsın bakalım?” diye sordu.

“İyiym, ya sen?”

Bana mı öyle gelmişti yoksa beni tepeden tırnağa süzünce yüzündeki sırıtış daha da artmıştı?

“İyiym, çok iyiym.”

Buna çok sevindim, diyecekken kendimi zor tuttum. Bir birimize kibarlık yapmaktan kırılacaktık neredeyse. Bunu fark edince kıkırdamadan edemedim. “Şey, eğer işin yoksa, kafe planların hakkında konuşuruz diye düşündüm.”

Lucas boğazını temizleyerek eliyle boş odayı işaret etti. “İyi olur. Şurada bir masa var.”

“Harika,” deyip peşinden gittim. Kot pantolonun ona ne kadar yakıştığını da görmezden gelmedim tabii.

Odadaki masanın üzerinde kahve makinesi duruyordu. Şunlar kruvasan mıydı yoksa?

“Laflarken kahve ve kruvasana ne dersin?”

Vay canına, bu adam beni can evimden vurmayı kesinlikle çok iyi biliyordu. Fransa denince asla karşı koyamadığım dört şey vardı; şarap, kahve, çikolata ve kruvasanlar.

“Bayılırım,” dedim. Sonra da zerre kadar utanmadan, nefis tereyağlı kruvasanlardan bir tanesini tabağıma koydum ve ardından kendime bir fincan kahve doldurdum.

Lucas da aynısını yapıp masaya oturdu.

Nefis hamur işinden bir ısırık aldım, gözlerimi kapatıp damağımdaki lezzet patlamasının tadına vardım. Ah, Tanrım! Sanırım az önce inledim.

Lucas’ın gülüşüyle gözlerimi açtım. Yanaklarım kıpkırmızı kesiliverdi. Kahretsin, kendimi onunla çok mahrem bir anımı paylaşmışım gibi hissettim.

Utancımı gizleyerek ben de gülmeye başladım. “Tanrım, bu çok güzelmış! Bunları da kesin Fransa’dan dönüşte getirmişsindir.”

“Aynen öyle.” Otuz iki dişi meydandaydı. “Bu kadar beğenmene de çok sevindim.”

Kruvasanları kastediyordu herhalde?

“Beğendim,” dedim ve kahvemden bir yudum aldım. Az önceki gibi inlememe fırsat vermeden, başımı salladım. “Kahve de çok lezzetliymiş.”

“Güzel. Ee, biz şimdi bu boş odayı nasıl dekore ediyoruz bakalım?”

Biz mi? Belki aptalca ama bu laf çok hoşuma gitti.

“Mmm,” diyerek etrafıma bakındım. Gözümün önüne bir şeyler geliverdi. “Sanırım samimi bir atmosfer yaratmak istiyorsun. Yani insanları yalnızca kahve siparişi vermeye teşvik etmekle kalmayıp onları bir süre burada vakit geçirmeye itecek bir yer olmalı. Burada sosyalleşirken kendilerini rahat hissedecekleri bir yer.”

“Hah, tıpkı senin kafenin olduğu gibi.”

“Şey, evet, sanırım öyle. Ancak burası senin yerin, o yüzden senin aklından geçenlere yakın olmalı.”

“Hah şunu bileydin. Yine de benim asıl uzmanlık alanım kitapçılık yapmak. Ama kafe söz konusu olunca, işte orada tamamen sana güveniyorum.”

Sahi mi? Güven güvenilebildiğin kadar o zaman.

Kruvasanımdan bir ısırık daha aldım ve ağzımdan bir inilti daha kaçırmamak için kendimi tutarak odanın dekorasyonuna odaklanmaya çalıştım.

Ön tarafı göstererek, “Burada çok güzel bir penceren ve rafın var,” dedim. “Burası kahve vitrini için hoş olabilir. Canlı renklerde birkaç kahve fincanı, belki bir tane French press. Çay servisi de olacak mı peki?”

“Sen ne dersin?”

Lucas’ın benim kafeye ilk gelişini hatırladım. Kahve siparişi vermemiş, çay istemişti.

“Evet, sanırım çay servisi iyi olur. Hem böylece vitrine değişik tasarımlı birkaç tane çaydanlık da koyabilirsin. Fransa seyahatlerinde farklı çaydanlıklar bulmak zor olmasa gerek.”

“Tabii ki.”

“Belki buraya da uzun, ahşap bir tezgâh yerleştirirsin,” diyerek odanın arka tarafını işaret ettim. “Müşterilerin kahve siparişlerini vermek için bu tezgâhın önünde sıraya girerler. Ayrıca dörder sandalyeli birkaç küçük masaya da ihtiyacın olacak. Ben olsam bunları duvara karşı yerleştirdim çünkü bu şekilde orta kısma birkaç tane de koltuk koyabilirsin. Birkaç tane ikili kanepeler, belki birkaç tane de kitapçıdaki sandalyelerden olabilir.”

“Çok iyi,” dedi Lucas. “Neredeyse odanın yeni hali gözümün önüne geldi bile. Peki dekorasyon tarzına ne diyorsun? Ne tarzda olmalı?”

“Sen Fransız olduğuna göre, renklerden siyah ve beyazdan yola çıkabilirsin. Duvarlara Fransa’ya ait manzara resimleri ya da haritalar asabilirsin.”

“Evet, evet. Bu fikir de çok hoşuma gitti. Peki ya ekipmanlar? Tam olarak hangi aletleri sipariş etmem gerekecek?”

“Ah, tabii yaa,” dedim. “Bende bir sürü katalog vardı, keşke onları da yanıma alsaydım. Neyse not alayım da unutmayayım; bir ara getiririm.”

Lucas’la aynı anda masanın üzerindeki kâğıtla kaleme doğru uzanınca ellerimiz birbirine değdi. Yemin ederim, koluma kadar uzanan bir elektrik akımı hissettim. Tam karşımda duran koyu kahve gözlerine adeta saplanıp kaldım. İkimiz de elimizi çekmeye yeltenmedik.

Neden sonra Lucas gülümseyerek, “Affedersin,” dedi ve yavaşça elini çekti. “Al, sen bu kâğıtla kalemi kullan. Ben kendime birer tane daha bulayım.”

Çabucak ayağa kalkıp içeri doğru yollandı. Tanrım, bu da neydi böyle? Hayatımda daha önce hiçbir erkeğin eline değip de bu kadar heyecanlandığım olmamıştı.

Geri gelip oturduğunda, “Tamam,” dedi, “artık ben de not alabilirim.”

Yazarken kâğıdın üzerine eğilen kıvrıcık kafasına baktım ve bu kez aramızda sahiden bir çekim olduğundan emindim.

“Çok iyi. Epey yol aldık sanırım ama ekipmanları sipariş etmek için katalogları görseydim daha da iyi olurdu. Acaba işin yoksa bu akşam birlikte yemek yesek nasıl olur? Katalogu da getirirsin, üzerinde konuşuruz, ha?”

Oh. Aman Tanrım. Bana çıkma mı teklif ediyordu? *Saçmalama*, diye düşündüm, *bu sadece basit bir iş yemeği*.

“Ha, yok. Yani, evet... bu akşam başka planım yok.”

“Harika,” diyerek ayağa kalkınca *bu* toplantının sona erdiğini anladım. “Island Room olur mu? Orayı arayıp bir masa ayırtabilirim.”

Ben de çantamı alıp ayağa kalktım. “Evet, orası güzel olur. Saat kaçta buluşalım?”

Bir an durakladıktan sonra, “Saat yedide orada buluşmaya ne dersin?” dedi.

Gördün mü bak, dedim kendi kendime, *bu bir randevu değil. Beni evimden almaya falan gelmiyor*. “Olur. Saat yedi harika,” diyerek kapıya yöneldim. “Orada görüşürüz o halde.”

8

Yangından geriye kalan ne kadar kıyafetim varsa yatağın üzerine yığılmıştı. Artık sahiden alışverişe çıksam iyi olacaktı. Saat dört buçuk olmuştu ve ben hâlâ Lucas’la akşam yemeği için ne giyeceğime karar verememiştim. Kahretsin. Sonra Monica’nın teklifi aklıma geldi. Onu arayıp yardım istemenin tam sırasıydı.

“Tabii ki yardım ederim,” dedi. “Hadi gel de Monica’nın butiğinden istediğini seç.”

“Sen bir tanesin,” dedim. “Hemen geliyorum.”

Uçuk yeşil askılı elbiseyi üzerime doğru tuttum. “Ne diyorsun?”

“Kumral saçlı olduğun için bence sana benden daha çok yakıştı. Giy de nasıl durduğunu görelim.”

Banyodan çıktım ve kendi etrafımda döndüm.

Monica başını salladı. “İşte budur! Bu elbiseyle gerçekten çok seksi oldun.”

Seksi mi? Seksi görünmek mi istiyordum peki? Neden olmasın? Yakışıklı bir erkekle akşam yemeği yerken seksi olmak iyi olabilir. Bunun sadece bir iş yemeği olduğuna aldırmazsak tabii.

“Öyle mi dersin?” diye sordum, boy aynasında kendimi incelerken. Sırt dekoltesi hoştu. V yaka dekoltesi de tam yerinde bitiyordu. Elbisenin boyu, diz hizasındaydı ve Monica haklıydı, rengi saçlarıma çok uymuştu. Saçlarım! Saçımı ne yapacaktım peki?

“Elbiseyi sevdim ama saçlarıma nasıl şekil vereceğim?” diye sordum, elimi buklelerimin arasından geçirerek.

“Tepeden toplayacaksın. Bu elbiseye yakışan saç modeli budur. Boynunu açıkta bırakırsan daha çekici görünürsün.”

Güldüm. “Çekici mi? Dedim ya, bu sadece bir iş yemeği.”

Şimdi gülme sırası Monica’daydı. “Tabii ya. Lucas’ın senin kafeye geldiği ilk gün ben de oradaydım, unuttun herhalde. Sana nasıl baktığını gördüm.”

“Şey, eğer o bakışın bir manası varsa bile, bunu göstermek için tuhaf yöntemleri olduğu kesin. Beni daha yakından tanımak için hiçbir teşebbüste bulunmadı.”

“Sen bunun sadece bir iş yemeği olduğunu düşünebilirsin ama öyle olmadığına her şeye bahse girerim.”

Monica’nın dediğini duymazdan geldim. “Bunun altına beyaz topuklular iyi giderdi, değil mi?”

“Evet ve bende onlardan bir tane var,” dedi ve giyinme odasına gitti. Çok geçmeden elinde beyaz topuklularla geri dönüp, “Al, dene bakalım,” dedi.

Dokuz pontluk ayakkabılara bakıp gülümsedim. “Bunla-

rı mı?” dedim. Açık burun, açık topuk ve ince bantlıydılar. İşte bu ayakkabılar sahiden seksiydi.

“Evet, bunları,” deyince ben de bir tanesini ayağıma geçirdim. Tuhaf ama göründüklerinden çok daha rahatlardı.

“Tamamdır,” dedim, etrafımda bir kez daha dönerek. Aynadaki görüntümden hoşnut kalmıştım. “Dediğim gibi, sen bir tanesin, Monica.”

“Yardım edebildiğime sevindim. Yalnız senden tek bir isteğim var... yarın sabah bütün ayrıntıları anlatacaksın. Anladın mı?”

“Anladım,” diyerek anlatacağıma söz verdim.

Island Room’da Lucas’ın karşısında otururken kendimi seksi hissediyordum. İçeri adımımı attığım anda yüzünde beliren ifade, onun da aynı şeyi düşündüğünü gösteriyordu. Yanılıyor da olabilirdim tabii ama yüz ifadesinden zihnini okumuş gibiydim. Bakışları kendimi kadın gibi hissetmemi sağlayan türdendi. *Arzu duyulan* bir kadın gibi...

Ben masaya doğru yaklaşırken Lucas ayağa kalkıp elini uzattı ve, “*Bonsoir*,” dedi.

“*Bonsoir*,” diye karşılık verdim ve elini sıktım. Sabah aramızda beliren elektriklenme şimdi daha da güçlüydü. Telaşla elini bıraktım. O da oturmam için sandalyemi çekti. Ne varsa Avrupalı erkeklerde var; şövalyelik ruhu hiç kaybolmuyor.

“Bu akşam çok hoş görünüyorsun,” dedi Lucas.

Lucas’a teşekkür ederken içimden Monica’ya teşekkürü de ihmal etmedim. Açık mavi blazer ceket, yakası açık gömleği ve gri pantolonuyla Lucas da çok hoştu.

Garson siparişlerimizi almaya gelince ikimiz de birer kadeh Pinot Noir istedik. Şaraplarımız geldiğinde, Lucas kadehini benimkine vurarak, “Muhteşem bir kafeye,” dedi.

“Evet ve başarısına,” dedim, bir yudum almadan önce. “Hah, kataloğu yanımda getirdim.” Çantamdan çıkardığım kataloğu Lucas’a uzattım.

Lucas hemen sayfaları çevirmeye koyuldu. “Senin önerin nedir?” diye sordu.

“Şey, Bunn ya da Braun marka kahve makinesiyle hata yapma şansın yok. Benim de en beğendiklerim onlar zaten. Espresso ve kapuçino da servis edeceksin herhalde?”

Sayfaları çevirmeye devam ederek kendi dilinde, “*Qui*,” diye cevap verdi.

Gülümsedim. “Onlara uygun makineler de kataloğun son sayfalarında bulunuyor.”

Yemeklerimiz gelene dek Lucas bütün tercihlerini yapmıştı bile. Benim de yönlendirmelerimle tabii ki.

“Bana yardım ettiğin için çok teşekkürler,” dedi. “Her şeyi pazartesi sipariş edeceğim. Bahsettiğin tezgâhı ve ufak tefek birkaç şeyi daha yapması için bir ustayla da anlaştım.”

“Bu harika. O halde kafenin işler hale gelmesi için fazla beklememize gerek kalmayacak.”

“Şey, aslında bir de mobilya meselesi var. Hani şu bahsettiğin masalar, sandalyeler ve ikili kanepeler. Ben kitapçıdaki mobilyalarımı Gainesville’den almıştım.”

Ağızma yemeğimden bir lokma atıp başımı salladım, “Doğru. Orada ihtiyacın olan her şeyi bulabilirsin.”

“Evet, şey... asıl sorun şu ki... kafe için hâlâ hangi mobilyaları satın alacağımı tam olarak bilemiyorum.”

“Haa, demek öyle,” deyiverdim.

“Yani... acaba şöyle yapsak... senin teyzene yardım etmekle ne kadar meşgul olduğunu biliyorum ama... yine de benimle Gainesville’e gelip seçim yaparken fikir verme ihtimalin olur mu, ne dersin?”

Evet, doğru, bu da işle ilgili bir başka buluşma sayılır. Ama Lucas’ın arkadaşlığından hoşlanmıştım ve onunla daha fazla vakit geçirme fikri bana cazip gelmişti. Hem ona yardım ederek *komşuluk* da yapıyordum, değil mi ama?

“Aslında, o kadar da meşgul sayılmam. İnternet sitesi kurma çalışmaları gayet iyi gidiyor. O işin gelecek haftaya bitmiş olması gerek. Sen ne zaman gitmeyi düşünüyorsun?”

“Bu cuma gideriz diye düşünmüştüm.”

Kahretsin. Tam da Chloe’nin geldiği gündü ve geldiğinde onu karşılamadığım için dırdırından kurtulamazdım. Onunla aramda böyle bir gerginlik olsun istemiyordum.

“Şey... o gün müsait değilim,” dedim ve cuma günü ablamın geleceğinden söz ettim.

“Ha, tamam. Buraya taşınacağını söylemiştin zaten. O gün ablanı karşılamak için evde olman gerekeceğini çok iyi anlıyorum.”

Şarabından bir yudum içti. Bir süre sonra, “Perşembe uygun mu peki? O gün benimle gelebilir misin?” diye sordu.

Gülümsedim. “Evet, perşembe uygun. Seve seve gelirim.”

“Harika. Seni saat dokuz gibi evden alırım. Olur mu?”

Beni evden mi alacaktı? Tamam, tamam, sadece mobilya alışverişine gideceğiz biliyorum ama yine de...

“Evet, saat dokuz harika olur,” dedim ve ona tekrar gülümsedim.

Yemekten sonra, Lucas kahvelerimizi dışarıda içmeyi önerdi.

Ben de hakkında daha fazlasını öğrenmek için şansımı denemeye karar verdim.

“Eee,” dedim. “Fransa’da hâlâ akrabaların var mı?”

“Şey, ebeveynlerimin ikisi de ödü ama evet, teyzelerim, dayılarım ve kuzenlerim hâlâ Güney Fransa’dalar. Onları pek sık görmesem de iletişim halindeyiz. Bilgisayarlar ve e-postalar harika icatlar, değil mi?”

“Evet, kesinlikle öyle.” Biraz daha soru sormaya yeltendim.

“Hiç evlendin mi?” diye bodoslama soruverdim.

Lucas başını öne eğdi ve kaşığıyla oynamaya başladı. Önce cevap vermek istemediğini sandım. Bunu tahmin etmem gerekirdi. Fransızlar, Amerikalılara benzemezdi; onlar bizim gibi mahremlerini ortaya dökmekten hoşlanmazlardı.

“Evliydim,” dedi yavaşça. Kafasını kaldırınca göz göze geldik.

O anda sadece aklımdan geçenleri okumakla kalmadım, gözlerindeki acıyı da gördüm ve hayatımda sadece birkaç kez olduğu gibi, ne diyeceğimi bilemedim.

“Danielle’i sekiz yıl önce kaybettim.”

Bir an bile durup düşünmeden uzanıp elini tuttum. “Çok üzüldüm. Çok gençmiş. Hasta mıydı?” diye sordum. Karısını kaybetmiş olabileceği hiç aklıma gelmezdi.

“Hayır, hasta değildi. Trafik kazasında öldü. Danielle öldüğünde otuz beş yaşındaydı.”

“Üzgünüm,” dedim yeniden. Bu konuyu açtığım için gerçekten de çok üzgündüm. Kaza sırasında arabayı Lucas mı

kullanıyordu acaba, diye düşündüm. Bu, gözlerindeki acının bir kısmını açıklardı. Onu ve tuttuğu yası tabii.

“Peki ya sen?” diye sordu, “hiç evlendin mi?”

Başımı salladım. “Hayır.” Sonrasında Beau hakkında konuşmama kendim bile şaşırdım. “Uzun süreli bir ilişki yaşadım. Üniversiteden yeni mezun olmuştum. Brunswick’te, ailemin antikacı mağazasında çalışıyordum. Onunla orada tanıştım. Bir şey satın almaya gelmişti. Dört yıl kadar beraber olduk.”

“Anlıyorum. Sonrasında bu ilişki yürümedi yani?”

“Hayır, maalesef.” Yüzüme düşen bir tutam saçı geriye doğru itip omuz silktim. “Tanıştığımızda çok gençtim, neredeyse yirmi iki yaşındaydım. Beau benden on iki yaş büyüktü.”

“Yaş farkı mı? Sence ilişkiniz bu yüzden mi yürümedi peki?”

“Yoo, hayır. İlgisi yok. Bir sürü başka şey vardı. Bu arada,” dedim artık konuyu değiştirmek isteyerek, “sana yaşını sorabilir miyim?”

Lucas güldü. “Kırk altı yaşındayım. Senin için çok mu yaşıyım?”

Gülümsedim. “Pek sayılmaz. Ben de otuz altı yaşındayım. Gerçi ben yaş konusunun her zaman sadece basit bir rakamdan ibaret olduğunu düşünmüşümdür. Maude teyze de bunun en güzel örneği sayılır.”

“Sahiden de öyle,” dedi, suya doğru bakarak. “Bu akşam günbatımı çok güzel.”

Onun baktığı tarafa, batıya doğru baktım. “Şansımıza, adadaki tüm günbatımları çok güzel.”

“Adayı seviyorum,” dedi, “iyi ki burayı keşfetmiş ve burada kalmaya karar vermişim.” Bana doğru döndü. “Bu akşam benimle yemek yediğin için teşekkür ederim.”

“Çok iyi vakit geçirdim.” Saat dokuzu geçiyordu. İki saat nasıl da uçup gitmişti böyle?

“Gitmen mi gerekiyor?” diye sordu, Lucas.

“Aslında, Annie’yi dışarı çıkarmam gerekiyor. Ben yokken uslu durmasını söylemişim.”

Lucas gülerek ayağa kalktı, “Ben de cumartesi günü arabayla Brunswick’e gidip Duncan’ı buradaki yeni evine getireceğim. Ben yerleşene kadar Bayan Beckett onunla ilgilendi sağ olsun ama artık küçük dostumu yeniden yanımda görmek istiyorum.”

“Doğru ya. Hatırladığım kadarıyla, ilk tanıştığımızda bana bir İskoç Terrier’in olduğunu söylemiştin.”

“Evet, Duncan... o benim küçük arkadaşım ve çok uslu bir çocuktur.”

Birlikte otoparka doğru yürüdük.

“Seni eve bırakayım mı?” diye sordu.

“Arabamla geldim ama yine de teşekkürler.”

Orada birbirimize bakarak kısa bir süre daha durduk. Lucas ayrılmaya pek gönülsüz gibiydi. Aniden eğilip iki yanığımdan öptü. “Eh, sağ salim olduğundan emin olmak için ben de arabamla peşinden geleyim o halde.”

Gülümsedim. “İyi olur,” dedim.

İkinci Cadde’ye doğru ilerlerken dikiz aynasına baktım ve içimi sıcacık bir his kapladı. Hayatımda bir erkeğin olmadığı bunca yıldan sonra, birisinin peşimden geldiğini

bilmek güven veriyordu çünkü benim için endişeleniyordu. Evet, bu sahiden güzel bir histi.

Evin önüne varınca kenara çekip, “Teşekkürler,” diye bağırarak el salladım.

Lucas da, “Perşembe sabahı saat dokuzda görüşürüz,” diye seslendi.

O gece uykuya dalmadan önce bütün akşamı tekrar tekrar düşünüp durdum. Her anı mükemmeldi fakat beni asıl şaşırtan, onunla Beau hakkında konuşmamdı. Maude teyze ve Suellen dışında hiç kimseye daha önce ondan söz etmemiştim.

9

Cuma sabahı, hafta boyunca yaşanan olayların ışığında, kendimi tarot falı açmak zorunda hissettim. Annie ile yürüyüşten gelmiştik ve günün ikinci kahvesinin tadını çıkarıyordum. Kartları dağıtmadan önce mutfakta biraz adaçayı ve sedir yakmaya karar verdim.

Masaya oturdum, kart destesini aldım ve zihnimi serbest bıraktım.

Lucas'ın karısının ölümüyle ilgili söylediklerine kafam takıldı. Suellen'la yaptığım telefon konuşmasını hatırladım.

“Yani adam hâlâ karısının yasını mı tutuyor, ne dersin? Belki de o yüzden seninle bir ilişkiye başlamaya yeltenmiyordur, ha?”

“Bence olabilir,” demiştim.

“Vay be, ne aşkmış! Aradan sekiz yıl geçmesine rağmen bir başka kadını sevme fikrine hâlâ hazır değil.”

Hafif bir kıskançlık dalgasının bedenimi sardığını hissettim. “Şey, öyle olduğunu düşünmüyorum,” dedim Suellen'a,

“sanırım Lucas aramızdaki ilişkiyi platonik seviyede tutmak istiyor. Yani geçen akşamki yemek çok güzel geçti, dünkü alışveriş gezimiz de eğlenceliydi ve aramızda bir çekim olmasına rağmen, sadece arkadaşız o kadar.”

İçimi çekip kartları karıştırmaya devam ettim.

Sebebi neydi? Lucas karısını kaybettiği için mi romantik bir maceraya atılmaktan imtina ediyordu? Olabilir ama yine de beni çekici bulduğunu hissediyordum. Hiç kuşkusuz, ben de onu çekici buluyordum. Peki ya alışveriş turumuza ne demeli? Gainesville’e gidip dönerken yolda hiç durmadan konuştuk. Pek öyle mühim şeylerden değil, havadan sudan konuştuk işte. Sonra bir de onun tavsiyesiyle yemek yediğimiz o müthiş Fransız restoranında, uzanıp elimi tutuşu ve mobilya seçiminde ona eşlik ettiğim için teşekkür edişi var. Bakışları öylesine içtendi ki bana değer verdiğini düşündüm.

Derin bir nefes aldım. *İşte böyle*, diye düşündüm, *herhalde o da benim hissettiğim çekimi hissediyor ama üzerine gitmek istemiyor. Belki de karısına duyduğu büyük aşk buna engel oluyordur.*

“Peki ya sen ne hissediyorsun, Gracie?” diye sordum kendime.

Bilemiyorum, diye düşündüm. *Ama Lucas’la aramızda hiçbir şey olmamasındansa, en azından arkadaşlık etmemiz daha iyidir, değil mi?*

Benim buna verecek bir cevabım yoktu ama belki kartların vardı. Kartları karmayı bırakıp ilk kartı seçtim. Havailiğin kartı joker çıktı. Bu kart kesinlikle beni temsil ediyor olmalıydı. Anlamı, hayatın hafif tarafını görmeye başlamaktı. Tarot

açılımınızda bu kart çıktığında, hayatınıza yeni bir şeylerin girmek üzere olduğuna ve sizin de buna hazır olduğunuza işaretler.

Hımm, işte bu sahiden oldukça manidardı. Özellikle de Lucas'la ilişkim söz konusu olduğunda.

Bir sonraki kartı desteden çekince Kılıç Şövalyesi'yle karşılaşp şaşırdım. Bu, tepeden tırnağa zırhına bürünmüş bir şövalyeydi.

Tarot açtığımda bu kart nadiren çıkardı. Acaba Lucas'ı temsil ediyor olabilir miydi? Kartın üstündeki kişi kızgındı ve yüzünde öfke dolu bir ifadesi vardı. Çok öfkeliydi ama aslında o öfkenin altında geçmişte yaşadığı derin bir acının izleri gizliydi.

O anda, salı akşamki yemekte, karısının öldüğünü söylerken gözlerinde beliren acıyı hatırladım.

Bu kartın bir anlamı da, daha fazla acıdan kaçmak için öfkesini zırh olarak kuşanmaktır. Bu kişi değişebilir ancak bu zaman alır ve etrafındaki insanların çok anlayışlı olması gerekir.

Eh, Lucas'ın öfkesini gösterdiğine tanık olmadığım kesindi, o yüzden artık bu kartın *onu* temsil ettiğinden kuşkuluydum. O kartı bir kenara koyup desteden üçüncü kartı çektim. Yine Chloe'yi simgeleyen Kule kartı çıkmıştı. Birkaç saat içinde adaya varacağından buna şaşırmadım doğrusu.

Kartları kadife keseye yerleştirdim, ayağa kalkıp gerindim ve derin bir nefes alıp verdim.

Annie mutfak zemininde kestiriyordu. Kafasını kaldırıp beklenti içinde bana baktı.

“Hadi kızım,” dedim, “ben çalışmak için bilgisayar başına geçinceye kadar bahçede oynayabilirsin.”

Lexus kaldırıma yanaşırken, verandada oturmuş buzlu çayımı yudumlayıp harika bir dantel şal deseni üstünde çalışıyordum. İçinden bir kadın indi, gerindi ve sokağın sonuna doğru bakındı.

Chloe? Doğru, kız kardeşimi on yıldır görmüyordum ama yine de... Onu dışarıda, kalabalığın arasında görsem tanıyamazdım. Chloe’yi her zaman ince ve düzgün fiziğiyle hatırlardım ancak o halinden eser kalmamıştı. Onun yerine karşımda orta yaşlı bir kadın duruyordu. Bunu söylemenin kibar bir yolu var mı bilmiyorum ama rüküştü. En az on beş kilo aldığı kolayca anlaşıyordu. Giydiği sarı renkli pantolon ceket takımın pahalı olduğu belliydi ama Maude teyzenin giyim tarzına daha uygundu. Her zaman kıskandığım kestane rengi saçları beyazlamış, yaşma birkaç yaş daha katmıştı. Eski parlaklığı da kalmamıştı. Ama hiç kuşkusuz, bu oydu; ablamdı.

Ayağa kalkıp Annie’yle birlikte basamakları indim.

“Chloe,” diye seslendim. “Hoş geldin. Yolculuk iyi geçti mi?”

Dönüp yüzüme bakınca on yıl öncesinde gözlerinin etrafında bulunmayan çizgilerin belirdiğini gördüm.

“Gracie,” diyerek beni tepeden tırnağa süzdü, “her zamanki gibi, harika görünüyorsun.”

Ses tonunda bir şaşkınlık belirtisi mi vardı? Yoksa iğneme mi?

Yalandan da olsa, “Sen de öyle,” diyerek ona sarılmak için hamle yaptım.

Ancak yeterince hızlı davranmamıştım anlaşılan çünkü uzaklaşıp bagajdaki eşyalarını boşaltmaya başlamıştı bile.

“Bavullarını taşımana yardım edeyim mi?” diye sordum.

“Evet, çok iyi olur.” Bana iki tane Louis Vuitton valiz uzattı. “Gerisini sonra alırım.”

Kapıya doğru yaklaşırken onun sadece bir el çantası ile ufak bir çanta taşıdığını gözden kaçırmadım.

Maude teyze verandadan, “Chloe,” diye bağırdı, “çok şükür sağ salım vardın. Cedar Key’e hoş geldin.”

“Ben bunları odana götüreyim,” dedim ve kendimi bir otel bellboy’u gibi hissederek içeri geçtim.

Ağır valizleri yere bırakıp soluklandım. *Ah Suellen, tam da sana ihtiyacım olduğu anda, nerelerdesin?* Chloe’nin yanımda kalmasının beklediğimden daha da zor olacağını fark etmiştim.

Mutfağa girince Maude teyzeyle Chloe’nin buzlu çaylarını yudumladıklarını gördüm.

“Gracie, tatlım,” dedi teyzem, “gelip bize katılsana.”

Bana verdiği buzlu çay dolu bardağı alıp oturdum. İçim hiç rahat değildi. O benim ablamdı belki ama ona ne diyeceğimi hiç bilmiyordum.

“Çaylarımızı bitirince sana etrafı göstereyim,” dedi teyzem. “Ustalar bu sabah müstemilatta çalışmaya başladılar. Örgü derslerini orada vereceğiz. Yani korkarım bu birkaç hafta boyunca ortalık biraz dağınık olacak.”

Chloe başını sallayıp mutfağa göz gezdirdi. “Güzel bir

yere benziyor.” Sonra başını bana doğru çevirip, “Senin da-iren üst katta mı?” diye sordu.

“Evet, sana sonra yukarıyı gezdiririm.”

“Hâlâ bambaşka işle meşgul olacağına inanamıyorum,” dedi, dikkatini teyzeme yönelterek. “Yani, bilirsin işte...”

Teyzem sandalyesinde kıpırdandı.

“Hayır, bildiğimi sanmıyorum Chloe. Eğer yaşımı kastediyorsan, hayatının akışını değiştirip yeni bir maceraya atılmak için asla geç sayılmaz. Hem bence bugüne dek Gracie’le birlikte gayet iyi idare ettik. Örgü kurslarını planladık, ustaları eve soktuk hatta müstemilatı dekore etmeye bile başladık. Ayrıca şunu da unutma, buraya taşınmakla *sana da* geçmişinden uzaklaşıp yeniden başlama fırsatı verildi.”

Evet! Bunu ona sen verdin, Maude teyze. Teyzemin Chloe’nin saçmalıklarına katlanacak hali yoktu.

Şimdi sandalyesinde kıpırdanıp kem küm etme sırası ablamdaydı. “Evet, şey... beni aranızda kabul ettiğiniz için size minnettarım ve daha ileri gitmeden önce, Parker konusunu netleştirelim.” Doğrudan bana baktı. “Herhalde Maude teyze seni olanlardan haberdar etmiştir ama bunun bir sohbet konusu haline gelmemesini yeğlerim. Avukatım boşanma sürecini başlattı... sanırım dava aralıkta sonuçlanır ve ondan sonra da Parker Radcliffe benim için ölmüş sayılır.”

“Benim için sorun yok,” diye karşılık verdim, ablama dostluk gösterisi yapmam gerekmediğine sevinmiştim.

“İyi bari,” diyerek lafımı böldü. O zaman örgü dersleri hakkındaki planlarınızdan bahsedin de ben de dahil olayım.” Dikkatini yeniden Maude teyzeye yöneltti.

Bir anda geçmişe gidiverdim. Annem, babam ve Chole'yle yemek masasında oturuyorduk. Herhalde ben beş yaşındaydım, o da liseye gidiyordu. Dans gösterim yaklaştığından çok heyecanlıydım ve annelere o günkü derslerin nasıl geçtiğini anlatmaya çalışıyordum ama Chloe bir anda benim sözümü kesmiş, onlara mezuniyet balosu için hayalindeki kıyafeti anlatmıştı. Her zaman böyle mi olmuştu yani, diye düşündüm. Sanki orada yokmuşum gibi beni hep görmezden mi geliyordu? Yoksa, daha da önemlisi, benim hiç var olmamamı mı diliyordu?

“Bu işin geleceği cidden çok parlak,” dediğini duydum. “Asırlardır bilinmesine rağmen örgü örmek son günlerde yeniden moda oldu. Yani hafta sonu kurslarının tamamen dolu olacağından eminim. Ve evet, sanırım ben de Fair Isle desenli kazak örme dersi verebilirim. Ne de olsa, benim uzmanlık alanım.” Sanki o anda benim de masada oturduğumu hatırlamış gibi bana doğru dönüp, “Sen örgü örmüyorsun, değil mi, Gracie?” dedi.

Gülümsedim. Beni ne kadar az tanıdığı bu sorudan belliydi. Geldiğinde verandada örgü ördüğüme dikkat etmediğini saymıyorum. “Aslında, örüyorum, yıllar önce Maude teyze öğretti.”

“Bana da o öğretti. Sen olmasaydın ne yapardık biz?” diyerek uzandı ve teyzemin elini tuttu. “Kesinlikle sözünü edeceğimiz bir annemiz olmadı.”

Böyle dedikten sonra ayağa kalkıp bardağını lavaboya koydu, “Hadi o zaman, çevreyi gezmeye hazırım,” dedi.

Teyzemle birbirimize baktık. Bana mı öyle gelmişti yok-

sa Chloe annemizden bahsederken sesinde düşmanca bir tavır mı vardı?

Rachel mutfağa girince üçümüz birden ona döndük. “Bütün işleri bitirdim, Bayan Maude,” dedi bana ve teyzeme gülümseyerek.

“Merhaba, Rachel. Nasılsın?”

“İyiyim, sağ olun,” diye cevap verdi ve Chloe’ye doğru baktı.

“Rachel, bu benim yeğenim Chloe. Gracie’in ablası. St. Simons Adası’ndan yeni geldi. Burada, bizimle yaşayacak. Rachel da benim yeni temizlikçim,” diye Chloe’ye açıkladı.

Ablam başını salladı. Dediği tek şey, “Sonunda bir yardımcı tutmana çok sevindim,” oldu.

Rachel kapıdan çıkarken telefon çaldı. Teyzemin, “Merhaba, Ali. Nasılsın?” dediğini duydum.

Ablama, “Alison, adadaki pansiyonun sahibi,” dedim. “Burası öyle küçük ki, çok geçmeden herkesle tanışırsın.”

Şimdi de teyzemin, “Yoo, hayır,” dediğini duydum. “Şey, Twila Faye adına sevindim tabii ama seni biraz zor durumda bırakmış sanırım. Ama elbette, kulağımı açık tutarım.”

Telefonu kapatınca, “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Pek sayılmaz. Korkarım Ali bu sabah biraz tatsız bir haber almış. Yani, onun açısından tatsız bir haber. Görünüşe bakılırsa, Twila Faye adadan ve pansiyondaki işinden ayrılmış.”

“Ne?” diye bağırdım. Kulaklarıma inanamıyordum. Bil-dim bileli o pansiyonda çalışıyordu. “Ne olmuş peki?”

“Şey, Twila Faye de böyle aniden ayrılmak zorunda kaldı-

ğı için üzülyormuş ama bir yandan da çok mutluymuş. Oğlu, karısı ve torunuyla birlikte Clearwater’a taşınyormuş. Orada yeni bir iş bulmuş ve Twila Faye’in de onlarla gelmesini istiyormuş. Yeni bir ev almışlar ve küçük bir müştemilatı da varmış, bu da Twila Faye için ideal bir yer demek.”

“Vay canına. Ne kadar mutlu olduğunu tahmin ediyorum. Oğlunu ve ailesini çok seviyordur mutlaka ama Cedar Key’den nasıl ayrılacak? Tanrım, onun bütün hayatı burada geçti.”

“Doğru ve inan bana, onun adına çok sevindim. Oğlunun annesinden onlarla birlikte yaşamasını istemesi de harika bir şey, ama... o kadın Alison’ın eli ayağıydı resmen. Zavallıcık onsuz ne yapacak şimdi.”

Teyzem haklıydı.

“İşin bu kısmı tatsızmış işte.”

“Evet, öyle. Ali yeni bir kat hizmetleri yöneticisini işe almak için ilan verecek sanırım. Senin de aklına birisi gelirse ona haber ver. Hadi gel, Chloe,” dedi teyzem, “sana çevreyi gezdireyim, sonra da gidip müştemilata bir göz atalım.”

10

Chloe'nin bizimle ilk haftası nispeten sakin geçti. Maude teyzeyle ben, sırayla ona adayı gezdirip etrafı gösterdik. Chloe, manzarayla ya da başka bir şeyle ilgili pek bir heyecan belirtisi göstermese de, en azından olumsuz bir şey de söylemedi.

Ancak pazar günü kitapçının açılışına davetliydik ve İkinci Cadde'de araçla seyrederken onu Lucas'la tanıştırmaktan ödüm patlıyordu. Daha çok, Lucas'tan hoşlandığımı anlamasından korkuyordum çünkü bunu öğrenirse bize çirkin yüzünü gösterebilirdi.

Neyse ki korktuğum gibi olmadı. Aslında, ablam Lucas'a son derece kibar davrandı. Hatta birkaç Fransızca cümle sarf etmeye bile kalktı.

Lucas güldü ve ona, "*Très bien,*" dedi.

Ablam gülümsüyor muydu, neydi?

Elini havada salladı. "Yok canım, aslında o kadar da iyi

sayılmaz ama yine de teşekkürler. Fransızcamı o kadar uzun süredir kullanmıyorum ki paslanmışım artık.”

“Ama konuştukça hatırlıyorsun, değil mi?”

İşte şimdi ablam bütün içtenliğiyle gülümsüyordu. “Evet, sanırım öyle. Her neyse... bana gerilim ya da polisiye romanları lazım. Onları nerede bulabilirim?”

Lucas onu ilgili raflara yönlendirdi. Dükkânın önünde benimle buluşmadan önce ona, “Kendine şarap ve peynir almayı unutma lütfen,” dediğini duydum.

“Çok hoş bir ablan var,” dedi, “Maude nerede? Gelmiyor mu yoksa?”

“Sağ ol,” dedim, aslında içimden, *senin Fransız cazibene o da kapılmıştır*, demek geliyordu. “Teyzem az sonra burada olur. Ustabaşı bir mevzu hakkında konuşmak için onu alıyordu da.”

“Benim ustalar da tezgâhı bitirdiler. Görmek ister misin?”

Lucas’ın peşinden bitişikteki odaya girdim.

“Vay be, tezgâh harika görünüyor. Sahiden de iyi iş çıkarmışlar.”

“Evet, bence de öyle. Mobilyalar da hafta sonuna doğru teslim edilecek, yani ada sakinlerinin tekrar bir araya gelebilecekleri bir kafe için fazla beklemeleri gerekmeyecek.”

Chloe’nin sesini duyunca ikimiz de ona doğru döndük.

“Aa, burası nedir böyle?” diye sordu.

Lucas eliyle göstererek, “Burası da kitapçımızın kafesi,” dedi.

“Bu harika bir fikir.” Chloe başını onaylar gibi sallayarak odada dolandı. Elini ahşap tezgâhın üstünde gezdirerek bana baktı. “Yani bu şimdi senin kafeyi onarıp tekrar açma-

yacağın anlamına mı geliyor? Yoksa ikiniz birbirinize rakip mi olacaksınız?”

“Hayır, korkarım kahve servisi yaptığım günler artık geride kaldı. Ama Lucas kendi kitapçısında bir kafe açmadan önce bana bu soruyu soracak kadar kibar davrandı.”

Chloe, bir Lucas’a bir de bana baktı. “Pek de *düşünce-liymiş.*”

Ses tonunda yine bir iğneleme mi sezdim sanki?

“Aslında,” dedi Lucas, “ben de seninle bunu konuşmak istiyordum. Teyzene yardımcı olmakla ne kadar meşgul olduğumu biliyorum ve senden bir iyilik daha istemekten nefret ediyorum ama düşündüm de burayı ilk açtığımda bana biraz asistanlık yapsan ne iyi olur. Şu kahve makinelerinin nasıl kullanıldığını ve birkaç tane de afili kahve yapılışını gösterirsin, ha? Çok fazla vaktini almayacağıma söz veriyorum. Tabii hemen şimdi bir cevap vermek zorunda değilsin.”

Gülümsemeden edemedim. “Sana yardım edebilirsem, çok sevinirim, Lucas. Sorduğun için sağ ol. Bana ihtiyacın olduğunda haber ver yeter.”

Elinde üç kitapla yanımıza gelen Chloe, konuşmamıza noktayı koymuş oldu. “Eh, sanırım okumak için her şeyim hazır. Borcumu alır mısın?”

Lucas, “Tabii ki, *madame,*” diyerek kasaya yöneldi.

Ben de Chloe’nin ödemesinin tamamlanmasını bekledim.

Ablam işi bitince elini uzatıp, “Seninle tanıştığıma sevindim, Lucas,” dedi.

Lucas da onun elini sıkıp, “*Enchantè,*” dedi. “Hafta içi seni ararım, olur mu Gracie? Mobilyalar geldiği zaman belki bana yerleştirme konusunda da yardımcı olursun, ha?”

“Tabii. Seve seve,” dediğim anda ablamın yüzündeki ifa-
de görülmeye değerdi.

Maude teyze kitapçıdan dönünce bahçeye çıkıp, Chole’
yle benim yanımıza geldi.

Elinde örgüsüyle bir sandalye çekerken, “Bence Lucas
bu kitapçıyla iyi iş çıkaracak,” dedi. “Ben çıkarken içerisi
hınca hınç doluydu.”

Torbama uzanıp Monica’nın bebeğine ördüğüm açık sarı
süveteri çıkarttım. “Hiç şaşırmadım. Brunswick’deki kitapçısı
da gayet iyi iş yapıyor.”

“Oh, ne güzel,” dedi Chloe. Daha yakından bakmak için
öne doğru eğildi, “Kime örüyorsun bunu?”

“Arkadaşım Monica’nın bir bebeği olacak. Martta do-
ğum yapacak. Daha kız mı erkek mi bilmiyoruz. O yüzden
ben de işimi sağlama alıp sarı renkte öreyim dedim.”

“İlk çocuğu mu peki?”

“Evet, öyle. Ama Adam’m ilk evliliğinden Clarissa Jo
adında on yaşında bir üvey kızı var. Velayeti babasına ait.”

“Sahi mi?”

Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Evet, öyle. Neyse,
uzun hikâye. Ama kısaca söylemek gerekirse, eski karısı an-
neliğe uygun değildi.”

“Eh, o zaman çocuk şimdi bulunduğu yerde daha iyidir
kuşkusuz,” dedi Chloe duygusuzca. “Çocuklardan söz açıl-
mışken... sen de yuvanı kurup çocuk sahibi olmayı hiç dü-
şünmüyor musun?”

Bam telime basmıştı işte. Üstelik bu kesinlikle ablamla
konuşmak istediğim bir konu değildi.

“Ah, kim bilir... daha otuz altı yaşımdayım. Günümüzde çocuk sahibi olmak için geç sayılmayan bir yaş. Artık pek çok kadın ilk çocuğunu kırkıktan sonra doğuruyor.”

“Sanırım öyle,” dedi ve üzerinde çalıştığı çorabını örmeye devam etti. “Peki ya Lucas? Siz ikiniz çıkıyorsunuz değil mi?”

Kahretsin. Yine bam telime basmıştı.

“Tanrım, hayır, biz sadece arkadaşız. Niye öyle sandın ki?”

“Eh, birincisi, senin erkekleri baştan çıkarma konusunda hiç sıkıntın olmadı. İkincisi, kitapçada gördüğüm kadarıyla aranızda arkadaşlıktan daha fazlası var gibiydi.”

Erkekleri baştan çıkarma konusunda hiç sıkıntım olmadı mı? Kendisi daha on yedi yaşında evden ayrılmışken, bunu nereden bilecekti ki? Tepemin attığını hissettim ama tartışmak istemediğim için, “Hayır,” dedim. “Sadece arkadaşız. O, Maude teyzenin Brunswick’ten ahababı.”

“Doğru ya. Orada da kitapçısı varmış. Ben hep Barnes and Noble’a gittiğimden oraya hiç yolum düşmedi.”

Tabii ya, diye düşündüm, zincir mağazalarda kibirli arkadaşlarınla sidik yarıştıırıyordun.

Sonra birdenbire ablam beni sahiden şaşırtan bir şey söyledi, “Biliyorsun değil mi, Gracie, sen şanslı olandın. Çocukluk yıllarını ailemizle geçirdin, sonra da seni Maude teyze büyüttü. Belki de o yüzden şu an bu haldesindir.”

Bu da nereden çıktı şimdi böyle? Hem, *şu an bu haldesindir* de ne demek?

Yüzümü ona doğru dönerek, “Şey, evet, Maude teyzenin yanımda olması harikaydı, özellikle de anne babamın ölümünden sonra ama senin onlarla benden daha fazla hatıran

var Chloe. Tanrım, ben dünyaya geldiğimde sen on iki yaşındaydın.”

“Kesinlikle, o yüzden de sen şanslıydın ya zaten. Yani sen doğduğun zaman annemle babamın ebeveynliğe ayrılacak daha fazla zamanı oldu. Öldüklerinde de Maude teyze seni yetiştirdi.”

Ciddi miydi bu?

“Dalga geçiyorsun herhalde! Bana zaman falan ayırdıkları yoktu. Sürekli iş gezisindeydiler. *Evde* oldukları zaman da birbirleriyle o kadar meşguldüler ki, sanki onlar için ben görünmezdim.” *Eğer yanımda olsaydın bunu bilirdin*, dememek için kendimi zor tuttum.

“Bana hiç de öyle görünmüyordu. Üniversiteye gitmek için evden ayrıldığımda senin onlarla birlikte Avrupa seyahatlerine çıktığını sanıyordum. Evdeki tek çocuk olduğun için de onlarla geçirecek dünya kadar vaktin vardı.”

Olanları böylesine farklı açılardan görmemiz komikti. “Ne yazık ki öyle olmadı Chloe. Ben sürekli sokağın karşısındaki Maude teyzenin evine postalanıyordum. Ha, beni yanlış anlama, onunla kalmayı seviyordum ama onların hayatındaki öncelik sıralamasında çok sonlarda geldiğimi bilmediğimi mi sanıyorsun?”

Ablamdan çıt çıkmamıştı. Onu kızdırabileceğini bile bile konuşmaya devam ettim. “Sen evden ayrıldın ve asla dönüp arkana bakmadın. Tanrım, yaz tatillerinde ve bayramlarda bile eve zar zor gelirdin. Arkadaşların seni sürekli evlerine davet ederlerdi ve sen de onların dostluğunu bize yeğlerdin. Çocukluğumun aslında nasıl geçtiğini neden hiç bilmediği-

ni şimdi anlayabiliyorum. Parker’la evlendikten sonra da... aynısını yaptın. Bizi hayatından resmen çıkartıp attın. Tanrım, yeğenlerimi doğru dürüst tanımıyorum bile. O yüzden, aş bunları artık Chloe. Benim çocukluğum ellili yılların televizyon şovlarındakine hiç benzemiyor.”

“Şey, yani ben sandım ki... öyleyse nasıl oluyor da bundan hiç rahatsızlık duymuşa benzemiyorsun? Şu haline bak, hep kafana göre yaşıyorsun, canının istediğini yapıyorsun, hep mutlu oluyorsun...”

Başını önüne eğmiş, örgü örmeye devam eden Maude teyzeye baktım.

Başımı salladım. “Chloe,” dedim, “sen beni hiç tanıyorsun. Hem de *hiç*.”

Ve dürüst olmam gerekirse, tanımak isteyip istemediğinden de emin değilim.

O gece geç saatlerde, uykuya dalmaya çalışırken, Chole’yle yaptığımız konuşmayı düşündüm. Bir tartışmayı önlemeyi başarmıştım çünkü ebeveynlerimiz hakkındaki konuşmamıza bir son vermiştik ama yine de düşünmeden edemiyordum.

Benim hayatımı olduğundan farklı görmesine inanamıyordum. Beau ile ilişkim hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Evli bir adama âşık olduğum için yaşadığım suçluluk duygusundan ve çektiğim kalp ağrısından haberi yoktu. Ne kaybettiğim çocuğu ne de hâlâ çocuk sahibi olmayı ne kadar çok istediğimi bilmesine imkân ihtimal yoktu. Hayır, Chloe başka erkeklerle yaşadığım başarısız ilişkilerimi de bilmi-

yordu. Veya hayatım boyunca hep özel birisini bulmayı istediğimi de... Beni herkesten daha çok sevecek birisini. Ona karşı tamamen açık olabileceğim ve bunun onun bana olan sevgisini hiç değiştirmeyeceğini bildiğim birisi.

Ablam bunların hiçbirini bilmiyordu ve yine de... Bana güvenmiş benziyordu. Kendi hayatıyla ilgili yaşadığı çaresizlik ve hayal kırıklığı içinde, *benim* hayatımı bambaşka bir gözle gördüğü hissine kapılmışım. Kendisinininkinin olmasını istediği gibi bir hayat; ki benim hayatım da onun sandığı gibi olmamıştı.

Uykuya dalmadan önce, ablamla aramızda geçen o konuşmanın bizim ilişkimize yeni bir pencere açtığını fark ettim. Bu da benim iki şeyi anlamamı sağlamıştı. Chloe'nin bana karşı yıllardır sürdürdüğü tutumunun ve ablamın benim sahip olduğum her şeye sahip olmak istemesinin ardından yatan asıl nedeni anlamaya başlamışım sonunda.

❧ 11 ❧

Ekim ayının ortalarına geldiğimizde, teyzem, Chloe ve ben, birlikte yaşamayı dostane bir rutine oturtmayı başardık. Ebeveynlerimizle ilgili konuşmamız bir daha gündeme gelmedi ve ablamla yakınlaştığımızı söyleyemesem de tartışmalardan uzak durmayı becermiştik.

Annie'nin mızırdandığını duyunca yataktan aşağı baktım ve yerde oturmuş, bana baktığını gördüm. Dijital saat 05.48'i gösteriyordu. Annie'nin yanı sıra, odamdan içeri süzülen mavimsi ışık, artık güne başlama zamanımın geldiğini söylüyordu.

“Günaydın, kızım,” diyerek ayaklarımı yere sarkıttım.

Kahve makinesinin düğmesine basıp onunla konuşmaya devam ettim, “Duş alıp üstüme bir şeyler giyeyim, sonra da güneşin doğuşunu izlemeye Şehir Park'ına gidelim.”

On dakika içinde, elimde karton kahve bardağım ve ayağımın dibindeki Annie'yle birlikte İkinci Cadde'ye doğru

yola koyulmuştum. Nihayet sonbahar gelmiş, uzun zamandır beklenen serin sabahlarını getirmişti. Sahilde biraz dolaşmaya karar verdim.

Kumsala doğru yürürken içimden etrafta hâlâ hiç kimse olmadığına *şükrettim*. Annie'nin tasmağını açtım, o işini görürken ben de kumların üzerine oturdum. Zihnimi serbest bıraktığım ve hatta bazen aklıma bir sürü parlak fikrin bile geldiği, günün bu zamanını seviyordum. Keyifle günümü planladım, yapılacak işler listesinin üstünden geçtim ve kendimi yeni günün getireceği sürprizlere hazırladım.

Kahvemden bir yudum aldım. Müştemilattaki mobilya teslimatını hatırladım. Bu sabahki planım bilgisayar başına oturup teyzemin söylediği forumlara girmek, ardından da örgü kurslarımızı duyuracağımız internet sitesi tasarımıyla ilgilenmekti. Ondan sonra da herhalde...

Annie ve başka bir köpeğin yüksek sesle havladığını duyunca düşüncelerimden sıyrıldım. Kahretsin. Yalnızlığımı bozacak birileri gelmişti anlaşılan.

Arkamı dönüp bakınca Annie'nin buğday renkli muhteşem bir İskoç Terrier'ıyla neşeyle hoplayıp zıpladığını gördüm. Sonra da gülerek onları izleyen Lucas Trudeau'yu.

El sallayarak, "Günaydın," diye bağırdı.

Aklımdan geçen ilk şey, *yoo, olamaz, üzerimde pejmürde bir şort ve yırtık bir tişört var; yüzümde hiç makyaj yok ve de daha yeni yeni ayılıyorum*. İkincisi ise şu oldu: *Kahretsin, sabahın köründe bile ne kadar da yakışıklı görünüyor*.

"Merhaba," diye seslendim, bir yandan da hâlâ kot pantolonu ve bronz teniyle ne hoş görüldüğünü düşünüyordum.

Yanıma doğru gelip kendini kumların üstüne bırakarak, “Rahatsız etmedim, umarım,” dedi. “Duncan’la ben her sabah güne başlamak için buraya uğruyoruz. Harika değil mi? Gün doğarken manzara müthiş oluyor.”

Keşke üzerime daha düzgün bir şeyler giyseydim, diye düşünerek elimi saçlarımın arasından geçirdim. En azından saçlarım kıvrıkcık olduğundan rüzgârda fazla dağılmıyordu. “Haklısın,” dedim. “Burası harika.”

“Sizin mobilyalardan ne haber, nakliyeciler geldi mi?”

“Evet, mobilyaları dün getirdiler ve hepsi gerçekten çok güzel görünüyor. Şimdi geriye asma kattaki ofisimi düzenleyip internet sitesi tasarımı bitirmek kaldı. Senden ne haber? Hâlâ kitap kafeyi bu cuma açmayı mı planlıyorsun?”

“Evet öyle. Seni de meşgul edeceğiz gerçi. Yine de dükkâna uğrayıp bana kahve makinelerinin nasıl çalıştığını gösterecek vaktin yoksa, anlarım.”

“Yoo, hayır, meşgul olmaya bayılıyorum. Üstelik sana yardım etmeyi gerçekten çok istiyorum. Bence çok eğlenceli olacak.”

Yüzünde yine o karşı konulmaz gülüşü belirdi. “Güzel. O zaman eğer yarın sabah vaktin varsa bana ufak bir kahve hazırlama dersi verebilirsin.”

“Bu çok iyi bir... plan.” *Randevu* dememek için kendimi zor tuttum.

Annie kuyruğunu sallayarak hoplaya zıplaya yanıma geldi. Duncan da tam arkasındaydı. Gülümsedim. “Merhaba kızım, kendine yeni bir arkadaş mı buldun yoksa?”

Lucas güldü. “Çok sevimli.”

Duncan, ona doğru uzattığım elimi kokladı. “Sen de çok

yakışıklısın, Duncan,” dedim. Annie’yi göğsüme bastırıp, “Evet, annen bunu onaylıyor,” dedim.

Lucas güldü. “Görünüşe bakılırsa çok iyi anlaştılar, değil mi?”

“Annie çok arkadaş canlısıdır, anlaşılan senin Duncan da öyleymiş. Kaç yaşında?”

“Dört yaşma bastı. Peki ya Annie?”

“Şey, tam olarak bilmiyorum. Birkaç ay önce benim kafeye gelen başıboş bir köpekti. Veterinere göre bir yaşındaymış.”

“Yani onu sahiplendin mi? Ne iyi etmişsin.”

Başını okşayıp gülümsedim. “Evet, yani ona kayıtsız kalamazdım. Bence biz birbirimiz için yaratılmışız.”

Lucas’ın yüzünde kederli bir ifade belirdi. “Herkes kismet olmaz.” Sonra saatine bakıp ayağa kalktı. “Gitme vakti. Saat neredeyse yedi olmuş.”

“Biz de kalsak iyi olur,” dedim ve Annie’nin tasmağını taktım. Sonra aklıma bir şey geldi, “Bir ara uğrayıp müştemilata bakmak ister misin? Hâlâ yapılacak işler var ama yavaş yavaş şekle şemale giriyor doğrusu.

“Çok sevinirim. Öğle yemeğinden sonra uğrasam olur mu? Saat iki gibi? Kitapçıyı bir saatliğine kapatırım.”

“Mükemmel,” dedim.

“Duncan’la birlikte şehir merkezine yürümeyi seviyoruz, o yüzden eve dönmeden önce Rıhtım Caddesi’nden geçeceğiz.”

“Sonra görüşürüz o halde,” diyerek yürümeye koyuldum.

Kendime bir fincan çay alıp müştemilata gitmek üzere dışarı çıktım. Yolda durup bu eski yapıya baktım ve gü-

lüksedim. Güneş ışığı camlara vuruyordu. Yerel bir sanatçı tarafından yapılan tabelamız, ferforje askıyla kapı girişine asılmıştı. *MAVİ AY ÖRGÜ KURSLARI* yazısı ahşap üzerine kazınmıştı ve onun altında, içinden şişler geçen bir yün yumağı ve üzerinde dolunay bulunan ada silueti yer alıyordu. Yeni işimiz için mükemmel logoyu bulmuştuk.

Kapının kilidini açıp içeri girdim. Ustalar, boya ve bordür konusunda harika iş çıkarmışlardı. Teyzemle birlikte seçtiğimiz mobilyalar mekâna mükemmel uyum sağlamıştı. Duvarlara asılan rengârenk yün ipliklerinin posterleri odaya sıcak bir dokunuş katıyordu.

“Burası *très chic*.”

Lucas’ın sesini duyunca arkamı dönüp gülümsedim. “Beğendin mi?”

Başını sallayarak içeri girdi. Mobilyalara ve posterlere hayranlıkla baktığını gördüm. “Hem de çok beğendim,” dedi, “örgü örmeyi sevenler için harika bir yer olmuş. Peki ya yukarısı, orası ne olacak?” diye sorarak asma katı gösterdi. “Senin ofisin orası mı yoksa?”

“Evet. Bilgisayarımla çalışma masam dün geldi. Hadi gel de sana göstereyim,” deyip merdivenleri çıkmaya koyuldum.

Asma kattaki odaya varınca Lucas meşe korkuluklara doğru gidip aşağı baktı.

“Burası ofis yapmak için mükemmel bir yermiş. Burada çok mutlu olacağından eminim.”

Bilgisayarın yanına gidip düğmesine bastım. “Sana bu zaman dek internet sitemiz için yaptıklarımızı göstereyim,”

dedim. Teyzemin almam için ısrar ettiği profesyonel görünümüne ofis sandalyesine oturdum ve internet sitesini açtım. Omzumun üzerinden eğilip bilgisayar ekranına bakan Lucas'tan hoş bir aftershave kokusu geliyordu.

Tuşlarla aşağı inerek siteyi gösterdim. “İşte böyle,” dedim, “tamamlamama az kaldı. Siteyi açınca, geriye kurs kayıtları için telefonun çalmasını beklemek kalacak.”

“Çok beğendim,” dedi Lucas. O egzotik aftershave kokusu sanki daha da yoğunlaşıp aklımı başımdan almaya başlamıştı.

“Teşekkürler,” dedim ve ayağa kalacağımı belirtmek için sandalyemi biraz geri ittim.

Lucas başını salladı. “Site gerçekten çok profesyonel bir görünüm sahip olmuş. Çok başarılı olacağınızdan hiç kuşum yok.”

“Umarım öyle olur,” dedikten sonra merdivenlere yöneldim. Lucas da tam arkamdaydı. “Örgü örmek muazzam bir...” diye söze başlamıştım ki lafımı bitiremeden bir anda merdivenlerden aşağı yuvarlanıp yere yığılıverdim.

“*Mon Dieu!*” Lucas’ın merdivenleri koşarak indiğini duydum. Yere çömelip kolunu omzuma koydu. “İyi misin, Gracie?”

Gözlerimin yaşlarla dolmasına sağ ayak bileğimdeki korkunç ağrı mı yoksa Lucas’ın sesindeki endişeli ifade mi neden oldu, emin değilim.

Utancımdan acımı unutuverdim. *Koca bir aptal gibi nasıl da düştüm!* “Ah, iyiyim galiba,” demeye çalıştım, “ne kadar da aptalım!”

Ben daha ne olup bittiğini anlayamadan, Lucas şişen ayağımdaki spor ayakkabıyı çıkarmıştı. “Sakin kıpırdama,” dedi, “ben eve gidip Maude’dan biraz buz alayım. Ambulans çağırmamıza gerek olmadığından emin misin?”

Ah, Tanrım, ambulans çağıralım da adadaki herkes ne kadar aptal olduğumu öğrensin, değil mi? “Hayır, hayır, ambulansa gerek yok. Ben iyiyim, gerçekten,” diyerek ayağa kalkmaya çalıştım.

“Dur, bari seni kanepeye kadar taşıyayım.”

Lucas beni kollarımın altından tutup ayağa kaldırdı. “O ayağının üzerine basabilecek misin peki?”

Sanırım, demek için ona doğru döndüğümde, aramızda birkaç santimlik bir mesafe vardı. Traş losyonunun baştan çıkarıcı kokusu bir anda bütün hücrelerimi işgal etmişti sanki. O anda ayağımın üstüne basıp basamayacağım umurumda bile değildi.

Ancak hemen kendimi toparlayıp, ayağımın üstüne basabileceğimi söyledim, “Evet,” dedim, “kanepeye kadar idare edebilirim.”

Lucas kolunu bedenime dolayıp –çok iyi hissettirdiğini inkâr edemem– bana destek verdi ve seke seke odanın ortasındaki kanepeye vardım.

“Tamamdır,” diyerek kontrolü yeniden ele aldı. “Sen burada otur, ben de gidip buz getireyim.”

Kapıdan çıkıp Maude teyzenin evine doğru koşmasını seyrettim. Bu hiç iyi olmamıştı. Düşüşümü kastetmiyordum. Artık iyiden iyiye Lucas Trudeau’nun çekimine kapılıyordum ve on yıl sonra ilk kez, Beau Hamilton’a karşı duyduğum hislere benzer şeyler hissetmeye başlıyordum. O

ilişkinin nasıl bittiğini düşününce de, Lucas’a karşı hissettiklerim beni endişelendiriyordu.

Bir süre sonra teyzem, “Oh, aman Tanrım,” diye bağırarak elinde buz torbasıyla içeri girdi. “Gracie, vah canım. Kıyamam.” Şişmiş ayağımın önüne doğru diz çöküp buz torbasını üzerine yerleştirdi. “Ambulansa gerek olmadığından emin misin? Çok ağrın var mı?”

Aslında, buzun etkisiyle ağrım hafiflemeye başlamıştı. “Ambulans istemez. Bileğimi burktum galiba. Nasıl oldu da merdivenlerden aşağı yuvarlandığım, hâlâ inanamıyorum.”

“Eh, kazaların çoğu evde olur,” dedi teyzem.

“Ne oldu?”

Chloe’nin sesiyle üçümüz birden ona doğru döndük.

“Korkarım zavallı Gracie merdivenlerden düşmüş ama Tanrı’ya şükür sadece bileğini burkmuş gibi görünüyor.”

Ablamın bir bana bir de Lucas’a baktığını fark ettim.

“Evet,” diye mırıldandım. “Lucas’a üst kattaki ofisimi gösteriyordum ve aşağı inerken... ayağım bir şeye takıldı galiba.”

Lucas, kanepeye, yanı başıma oturdu, “Daha ciddi bir şey olmadığına sevindim.”

Chloe, “Eh, buz ağrısını alır.” dedikten sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi, “Burası çok güzel olmuş, değil mi?” diye konuştu. “Bence burası hep birlikte örgü örmek için mükemmel bir yer. Bu arada aklıma gelmişken, internet sitesini bitirdin mi, Gracie?”

Ablamın merhameti de bu kadardı işte. “Daha bitirmedim. Bugün öğleden sonra tamamlamayı düşünüyordum.”

“Öyle bir şey yapmayacaksın,” dedi teyzem. “Bugün o merdivenleri tekrar çıkmak falan yok. Lucas, herhalde Gracie’i benim oturma odama kadar götürürsün. Oradaki kanepeye otursunuz.”

“Tabii,” dedikten sonra ayağa kalkıp kolunu bana doladı ve müştemilattan çıkmama yardım etti.

Yanımda bir fincan çayıyla Maude teyzenin kanepesine oturduktan sonra, Lucas’m kitapçıyı tekrar açamadığını fark ettim. “Ah, Lucas. Şimdi gidip kitapçıyı tekrar açman gerekecek. Seni bunca saattir alıkoyduğum için kusura bakma ne olur.”

“Yok canım, ne demek. İstediginde açıp kapatamayacak-san kendi işinin patronu olmanın ne anlamı var ki?” Gülümsemi, “Neyse ki artık Maude teyzenin emin ellerindesin. Ha, bu arada, eğer yarın bana yardıma gelemezsen anlarım.”

Hay aksi, diye düşündüm. “Eminim yarına kadar bir şeyim kalmaz. Öğle yemeğinden sonra uğrarım. Yardımların için teşekkür ederim.”

“Kendine dikkat et, gelemezsen de haber ver.”

12

Ayağım ertesi sabah biraz daha iyiydi. En azından planladığımız gibi Lucas'ın yanına gidebilecektim. Hafif topalayarak yürüdüm ve kitapçıdan içeri girdim. Girer girmez de o muhteşem gülüşüyle karşılaştım.

“Hah, hastamız ayağa kalkmış demek,” dedi ve yanağımdan öptü.

“Kalktım ya. Sağ ol. Maude teyze yerimden kıpırdamam için ultiatom verdi, o yüzden iyileşmemek gibi bir şansım yoktu.”

“Çok iyi. O halde beni müthiş bir kahve ustasına dönüştürmek için gereken eğitime hemen başlayabilirsin.”

Onun peşi sıra kafe kısmına geçtiğimde resmen ağzım açık kaldı. “Oo, Lucas, burası harika görünüyor,” dedim ve ne dediysem önerilerime harfiyen uyduğunu fark ettim. Ferforje bistro masalarıyla sandalyeler duvar boyunca sıralanmıştı. Tam ortaya da iki adet ikili kanepeyle birkaç tane de armut

koltuk yerleştirilmişti. “Burası Çay, Kahve ve Sen’den daha lüks olmuş. Çok beğendim. Hatta bayıldım doğrusu.”

Lucas gülümseyerek, “Buna çok sevindim,” dedi, “beğeneceğini umuyordum.”

Bakışlarım tezgâhın arkasındaki kahve makinelerine takıldı. “Peki o zaman, hadi işe koyulalım. İçimden bir his senin iyi bir öğrenci olacağını ve çabuk öğreneceğini söylüyor.” Sonra tezgâhın arkasındaki duvarda asılı olan ve üzerinde çay, kahve fiyatları bulunan büyük fiyat tabelasını gördüm. “Her seferinde listedeki bir ürünü deneyeceğiz. Not tutmak isteyebilirsin,” dediğimde cebinden not defteriyle kalemini çıkarınca gülümsedim. Düzenli erkekleri severdim!

Hislerimde yanılmamıştım. Akşamüstü olduğunda Lucas kahve makinelerini kullanma ve terimleri anlama becerisini sergilemeye başlamıştı.

“Sanırım ikimiz de birer *double* espressoyu hak ettik,” dedi ve tezgâha espresso bardaklarını yerleştirip makineyi çalıştırdı.

Odayı hafif bir vınlama sesi eşliğinde müthiş bir kahve kokusu kapladı.

Bir tabure çekip tezgâha, Lucas’ın karşısına oturdum. Bu çok eğlenceliydi. Birkaç saatlik basit bir işti aslında ama gerçekten çok keyif almıştım.

Sanki zihnimi okumuş gibi, “Bu çok eğlenceliydi. Bu kadar sabırlı bir öğretmen olduğun için teşekkürler,” dedi.

“Asıl ben teşekkür ederim,” dedim ve kahve fincanımı onun fincanına vurmak için havaya kaldırdım. “Başarının şerefine içelim. Yarın resmen kafeyi açıyorsun değil mi?”

Başını salladı. “Evet. Fırsatın olursa belki yine uğrarsın.”

“Tabii ki. Gelip en iyi öğrencimi bir kontrol edeyim.”

“Ablan nasıl? Adayı sevdi mi bari?”

“Söz konusu Chloe olunca, buna cevap vermek biraz zor. Kendinden bahsetmeyi pek sevmez. Çoğu zaman havadan sudan konuşuyoruz. Ama bana kalırsa adadan hoşlanıyor ve buraya yerleşmeye niyetli. Bu akşam teyzemle birlikte, onu yün mağazasına götüreceğiz. Monica kış sezonu örgü akşamlarını yeniden başlattı, biz de ablamı diğer kadınlarla tanıştıracacağız.”

“Onun adına sevindim,” dedi. Fincanımı lavaboya koymak için ayağa kalktım.

Kalkınca, peçetemi yere düşürdüm. Peçeteyi yerden almak için ikimiz de aynı anda eğilince, aramızda yine dünkü gibi birkaç santimlik mesafe kalmıştı. Birbirimizin gözünün içine bakarak bir saniye kıpırdamadan durduk. Ancak bu sefer ben geri çekilmeye fırsat bulamadan, Lucas öne doğru eğilip dudaklarıma küçük bir öpücük kondurdu. Sonra yavaşça yerden kalktık. Ne yapacağımı bilemez bir halde, derin, kahverengi gözlerine bakakalmıştım. Elini belime doladığını hissettim.

Başını eğip dudaklarını benimkilerle buluşturmadan önce, “Bu çok hoştu,” dedi.

Tutkusunun tadına varırken kollarımı boynuna doladım. Dili ağzımın içine girdiğindeyse arzulamak ve birisi tarafından arzulanan olmak gibi adeta unuttuğum duyguları yeniden hatırlamaya başladım. Tansiyonun iyiden iyiye yükselmeye başlarken, kulaklarım çınlıyordu. Neden sonra Lucas

kendini geri çektiğinde, kulak çınlaması sandığım şeyin aslında kitapçının kapısında asılı duran ve müşteri geldiğini haber veren rüzgâr çanının çıkardığı ses olduğunu fark ettim.

Lucas ellerini kıvrıkcık saçlarının arasından geçirirken yüzünde yine o seksi gülüş belirdi. “Böyle yarıda kesmek zorunda kaldığımız için üzgünüm,” dedi.

Ona gülümsedim ve içimi çekerek, “Ben de,” dedim.

“Yardım ettiğin için tekrar teşekkürler.”

Başımı salladım. “Yarın yine uğrarım,” dedim. “Yani, kahve ikramı nasıl gidiyor bir bakarım.”

Sersemlemiş bir halde eve kadar yürüdüm. Bütün bunlar da ne demek oluyordu şimdi? Evet, Lucas’ın benden hoşlandığını hissediyordum ama onun öpücüğü şimdi bunu kanıtlamıştı doğrusu. Sanırım artık aramızdaki ilişkinin *ahbaplıktan* bir adım öteye geçtiğini Suellen’a söylemem gerekiyordu. Ancak ne kadar iyi öpüştüğünü söylemeyecektim. Hâlâ onun öpücüğünün etkisiyle başım dönüyordu. On yıl önce çıktığım erkekleri düşündüm. Hiçbiri üzerimde Beau Hamilton’ın yarattığı etkiyi yaratamamıştı. Lucas Trudeau’ya dek hiçbiri... Anlaşılan, bugüne dek hissettiğim karşı konulmaz çekime rağmen Lucas’ın aşmaya cesaret edemediği, aramızdaki o görünmez çizgi sonunda aşılmıştı işte. Erkeklerle kayda değer bir tecrübem olduğunu söyleyemem, o yüzden belki de beni öpmemiş olsaydı, aramızdaki çekimi sadece benim hissettiğimi düşünebilirdim. Ancak artık emin olduğum tek bir şey vardı: Gitgide Lucas Trudeau’ya kapılıyordum.

Yeniden kalbimin kırılabileceği riskini almaya hazır mıydım peki?

Bahçeye adımımı attığımda, Chloe'nin şezlonga uzanmış, Aran örgü bir kazak üstünde çalıştığını gördüm.

“Çok güzel olmuş,” diyerek yanına oturdum ve modele yakından bakmak için eğildim, “kendine mi örüyorsun?”

“Hayır, Mathis’e. Artık Paris’te çalışıyor, biliyorsun.”

Yeğenim Paris’te mi çalışıyordu? “Hayır, bilmiyordum. Aslında Eli ve onun hakkında pek fazla şey bilmiyorum.”

Chloe başını sallayıp örmeye devam etti. “Biliyorum. Seninle ve Maude teyzeyle bağlantıyı kopardığım için bu benim suçum ama evet işte, Mathis’in çalıştığı şirket onu Fransa’ya gönderdi. Akıcı Fransızca konuşuyor –herhalde genlerimizde olmalı– ve orayı seviyor. Ben de ondan pek fazla haber alamıyorum gerçi.”

İnanılır gibi değil. Az önce ablam oğullarıyla akrabalık bağlarımın zayıf olmasının kendi suçu olduğunu kabul etti. Bu arada *özür dilerim* falan demediği de gözümünden kaçmadı tabii. “Peki ya Eli?” diye sordum, “O nerede?”

“O da Manhattan’da yaşıyor. Finans şirketinde çalışıyor ve işini seviyor. Onunla da sık konuşamıyorum ama.”

Ne diyeceğimi bilemediğim için hiç sesimi çıkarmadım.

“Yıllar önce her şeyin doğrusunu yaptığımı düşünüyordum. Parker için mükemmel bir eştim. Onun müşterilerini hoş tutmayı öğrenmiştim, onu gururlandırmak için pek çok organizasyon ve komiteye katılıyordum, Mathis ve Eli için mükemmel bir anne olmaya çalışıyordum. Ancak şimdi dönüp geriye bakınca, hiçbir şeyi doğru düzgün yapmadığımı görüyorum.”

Ablamın hissettiği boşluk sözlerinden belli oluyordu. Bunun ne muazzam bir his olduğunu hatırlıyordum. “Kimse mükemmel değildir,” dedim. “Sen iyi bir eş ve iyi bir anneydin.” *Sadece ablalıktan sınıfta kaldın*, dememek için kendimi zor tuttum. “İnsanlar değişirler. Çocuklar büyür ve yetişkin birer birey olurlar. Hayat değişir ve... onunla birlikte bizim de değişmememiz gerekir. Sence sözlerimin bir kıymeti var mı bilmem ama bana kalırsa gayet iyi idare ediyorsun. Çünkü sil baştan başlamak hiç kolay değil.”

Chloe örgüsünü kucağına koyup bana baktı. “Bunun ne demek olduğunu iyi biliyorsun, değil mi? On yıl önce bir başına buraya gelmiştin. Ben bunu tek başıma yapabilir miydim bilemiyorum.”

Ablam bana iltifat mı ediyordu şimdi? “Sana bir şey sorabilir miyim, Chloe?”

“Evet.”

“Neden Maude teyze ve benimle hiç bağlantı kurmadın? Bayramlarda ve kutlamalarda neden hep Parker’ın ailesiyle beraber oldun? Neden bana yeğenlerimi daha iyi tanıma fırsatı vermedin? Parker’la ailesi senin için bizden daha mı önemliydi?” Bunca yıldır içimde tuttuğum sorular bir anda ağzımdan dökölüvermişti.

Chloe başını eğdi ve birkaç dakika boyunca sesini çıkarmadı. “Bilmiyorum. Sahiden hiç bilmiyorum,” dedi ve ayağa kalkıp içeri girmeden önce uzanıp elimi tuttu.

Yarning Together’da oturan gruba bakıp gülümsedim. Sevdiğim bütün kadınlar yan yana oturmuş, bir yandan

laflıyor bir yandan da örgü örüyorlardı. Ablamı bu grubun içinde görmek tuhaftı ama işte oradaydı ve Eudora Foster'la örgü desenleri hakkında konuşuyordu. Bu akşamüstü aramızda geçen konuşma bir nevi kız kardeşlerin birbirine açılma konuşması gibiydi. Daha önümüzde kat edilecek uzun bir yolumuz olduğunu biliyordum ama her şey küçük bir adımla başlıyordu işte.

Monica ellerini birbirine vurarak, “Pekâlâ, hanımlar,” dedi, “size bir duyurum var.”

“Aa, sahi ya!” Twila Faye öne doğru eğilerek, “Dün ult-rasona girdin, değil mi? Cinsiyeti neymiş peki? Kız mı, erkek mi?”

Biz orada adeta nefesimizi tutmuş cevabını vermesini beklerken Monica sadece, “Evet,” dedi.

Başka bir şey söylemeyince, Sydney kızına baktı. “E, hadi ama çatlatma insanı. Anneannesi olarak kız mı yoksa erkek torun mu bakacağım?”

Monica yine sadece, “Evet,” diye karşılık verdi.

Bu da ne demek oluyordu böyle? Birden kafama dank etti, “Aman Tanrım. Hem kızın hem de oğlun olacak, değil mi?” diye bağırdım.

Monica bir kakhaha patlattı. “Gracie, zekisin ama yeterince zeki değilsin.”

Eudora heyecanla, “İkizlerin mi olacak?” diye sordu.

“İkizler! Kız mı, erkek mi yoksa ikisi de mi?” diye sordu Polly.

Monica hâlâ gülüyordu.

“Aman Tanrım!” dedim yeniden. Nihayet durumu anlamıştım. “Üçüzleri olacak. Üçüzlerin olacak, değil mi Monica?”

Monica'nın sevinci yüzünden okunuyordu. "Tam isabet, Gracie. Evet, üçüzlerim olacak! Bir kız, iki de erkek."

Oda bir anda sevinç ve hayret nidalarıyla dolarken, Sydney ayağa fırlayıp kızına sarıldı.

Ben de şaşkınlıkla başımı salladım. "Vay be!" dedim, "Sen yaparsan, hep mükemmelini yapıyorsun."

"Ben de en az senin kadar şaşkınım," dedi Monica. "Doktor üçüzlerimiz olacağını söylediğinde zavallı Adam'ın bayılacağını sandım. Ama inan bana, bunu öğrendiğimizden beri ayakları yere değmiyor."

Sydney, "Sen iyi misin peki?" diye sordu, bir anne ve hemşire olarak.

"Harikayım. Biraz iriyim sadece," deyince hep bir ağızdan gülmeye başladık.

"Göbeğinin sadece son dört ayda büyüyeceğini sanıyordum," dedim.

"Sen daha bir şey görmedin."

"Harika haberler bunlar," dedi Dora, "Clarissa ne diyor bu işe?"

Monica güldü. "Havalara uçuyor. Bu akşam size müjdeyi verinceye kadar ona kimseye bir şey söylememesini tembih ettik ama yarın okuldaki herkese söyler herhalde. Kardeşleri olacak diye o kadar heyecanlanıyor ki anlatamam."

Chloe, "Hadi o zaman bunu kutlayalım," diyerek ayağa kalktı, "ben Dora'nın getirdiği limonlu kekleri servis edeyim."

Monica, "Ben de sana yardım edeyim..." diyecek oldu.

Ayağa fırlayıp ona sarıldım. "Otur bakalım yerine," dedim, "Adam, Clarissa ve biz varken, gebeliğin son beş ayında şımar şımarabildiğin kadar."

Limonlu kek ve kahve servisini bitirdiğimde, Maude teyzeyle Chloe'nin arka odadan geldiğini gördüm. Ellerinde i leri y n ve ŐiŐlerle dolu hasır sepetler vardı. Hepsini benim önüme koydular.

“Bunlar sana,” dedi teyzem. “Yangında bütün örgü malzemelerin de yandığı için hepimiz çok  z ld k. O yüzden biz de sana biraz destek olalım dedik.”

Sepetlerdeki rengârenk yönlere baktım. Odadaki herkes gülümsüyordu. Bir anda gözlerim yaşlarla doldu. Uzanıp yumuşacık Çeker pembesi kaŐmir yöne dokundum. “Ben... ne diyeceğimi bilemiyorum. Hepsi benim mi yani? Harikasınız. Hepiniz harikasınız!”

O gece uykuya dalarken, günün getirdiği sürprizlerden dolayı hâlâ ŐaŐkındım. Ablamla aramız düzelmeye başlamıştı. Arkadaşımın    zleri olacaktı. Akrabalarım ve tanıdıklarım bana son derece cömert bir sürpriz yapmıştı. Hepsi de birbirinden güzel Őeylerdi. Ancak her Şeye rağmen beni kalbimi yerinden  ıkaracakmıŐ gibi heyecanlandırın Şey, Lucas'la paylaŐtıđım o öpücük olmuştu.

13

Kitapçıya girdiğimde, buraya tur otobüsü mü kaldırılmış, diye düşünmeden edemedim. İçerisi müşteri kaynıyordu. Lucas'ın tezgâhın başında ödemeleri aldığını gördüm, birkaç müşteri de ödeme yapmak için bekliyordu. Kafe kısmına bir göz attım, neredeyse bütün masaların dolu olduğunu gördüm. Müşteriler tezgâhın önünde kuyruk olmuş bekliyorlardı ama tezgâhın arkasında onlara siparişlerini hazırlayacak hiç kimse yoktu.

Tezgâha doğru ilerleyip, “Selam, Lucas,” dedim.

Kasadan başını kaldırıp gülümsedi. “Günaydın, Gracie. Gördüğün gibi şu anda müşterilere yetişemiyorum.”

“Doğru. Bazıları da hâlâ kahvelerini almayı bekliyor,” dedim, başımla kafe kısmındakileri işaret ettim, “gidip onlarla ilgilensem mi, ne dersin?”

Ne kadar rahatladığı yüzünden anlaşılıyordu, “Oh, bu çok iyi olur. Sağ ol.”

Tezgâhın arkasına geçip müşterilere gülümsedim. “Beklediğiniz için teşekkürler. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

Cappucinolar, dabil latteler, espressolar ve müşteriler ne istiyorsa onları hazırlamaya koyuldum. Sıradaki son müşterinin siparişini hazırlamayı bitirdiğimde Lucas geldi.

“Hayatımı kurtardın,” diyerek tezgâhın arkasına geçti. “Nasıl oldu da kitapçıyla içindeki kafeye aynı anda yetişeceğimi düşündüm, bilmiyorum.”

“Eh, bugün cuma. Hafta sonları adanın en kalabalık olduğu zamanlardır. Part-time çalışacak birisini işe almayı düşünsen iyi olur.”

“Bence bu gayet güzel bir fikir.” Bir an durdu. “Ben buraya birisini buluncaya kadar bana yardımcı olmaya ne dersin peki?”

Bana onunla daha fazla vakit geçirme şansı mı sunuyordu yani? “Eh, örgü kursları için kayıt almamızı sağlayacak internet sitesi hazır. Kursta olmadığım zaman, kayıt almak için ihtiyacım olan mikrofonlu kulaklığım da var.” Yüzündeki ifadeyi görünce güldüm, ne diyeceğimi sabırsızla bekliyordu. “Evet, sanırım sen birisini buluncaya dek bunu yapabilirim.”

“Sahi mi? Oh, Gracie, sana nasıl teşekkür edeceğimi bilmiyorum.”

Tam düşündüğüm gibi, bana sarılınca, *bu bana teşekkür etmek için iyi bir başlangıç*, diye düşündüm.

“Dur biraz, aklıma bir şey geldi,” diyerek benden ayrıldı. “Yemek. Bu akşam yemeği bende yiyelim. Yemeği ben yapacağım.”

Sadece ikimiz mi? Maude teyze olmadan yani? İşte bu hiç su götürmez bir çıkma teklifydi. “Lucas, bunu yapmak zorunda değilsin,” dedim, bu kadar kibar oluşuma sinirlenerek.

“Hayır ama istiyorum. Saat sekizde gelirsin. Dört gözle bekleyeceğim.”

Yakışıklı bir Fransız erkeğiyle baş başa yemek mi yiyecektim? Bu teklifi ikiletmeye hiç niyetim yoktu.

O akşamüstü, Suellen telefonun diğer ucundan “Orada çalışıp bütün günü onunla birlikte mi geçireceksin yani?” diye sordu.

Buzlu çayımdan bir yudum alıp kanepeye uzandım. Annie de ayakucuma kıvrılıverdi. “Evet. Yapılacak çok iş var, yani benim yardımına sahiden ihtiyacı olacak.”

“Bak sen şu işe!” Hattın diğer tarafında kıkır kıkır güldüğünü duyabiliyordum.

Ben de güldüm. “En güzeli de ne biliyor musun? Bu akşam teşekkür mahiyetine, beni evine yemeğe davet etti.”

“Yürü be kızım. Muhakkak gidiyorsun.”

“Aramızdaki ilişkinin arkadaşlığın ötesine geçtiğine sevinirsin herhalde.”

Suellen güldü. “Bunu duyduğuma çok sevindim. Neyse ki birimizin hayatında romantik bir şeyler oluyor desene. Bende romanstan eser yok ne de olsa. Senin adına sahiden çok sevindim, Gracie. Artık hayatına birisinin girmesinin zamanı gelmişti.”

Dudağımı ısırdım. “Hı hı, galiba öyle.”

“*Galiba* da ne demek? Ondan hoşlandığını biliyorum, anlattığın kadarıyla o da senden hoşlanıyor.”

Başımın altındaki yastığı düzelttim. “Evet, doğru ama... yeniden ciddi bir ilişkiye başlamak istiyor muyum? Bu riskli olabilir.”

“Her erkeği Beau Hamilton’la kıyaslayamazsın. Zor günler geçirdin. Sadece birlikte olduğunuz zamanı kastetmiyorum, ayrıldıktan sonrası da var. Ama Gracie, açık olmalısın ve şansını tekrar denemelisin. Lucas iyi birisine benziyor. Ne yani? Sonun benim gibi mi olsun istiyorsun? Muhtemelen ömrümün son günlerimi huzur evindeki genç doktorlarla flört ederek geçireceğim.”

Kahkahayı bastım. “Suellen, senin sonun böyle olmayacak. Hem ağzından çıkanı kulağın duysun. Bay Doğru’yu bulmak için girişimde bulunduğunu bile görmüyorum.”

“Eh, burada konu ben değilim, sensin. Şimdi aç kulağımı da iyi dinle. Üzerine en seksi elbiseni giy, çekici bir parfüm sık ve asla unutulmayacak bir gece yaşamaya bak. Haa, not mu alırsın aklında mı tutarsın bilmem ama bir sonraki konuşmamızda her şeyi bütün ayrıntıları öğrenmek istiyorum.”

Telefonu kapattıktan sonra bile hâlâ gülüyordum. Suellen böyledir işte. Beni kendime getirir. Düşünmemi sağlar. Bana cesaret verir.

Akşam olduğunda, Lucas’ın evinin ön verandasında durup kapısını çaldım. Duncan’ın havlayışını duydum, hemen ardından da Lucas kapıyı açtı.

Beni tepeden tırnağa süzdüğü o kısacık an, iyi ki Suellen’i dinlemişim, diye sevinmemi sağladı. Basit, kolsuz bir siyah elbise giyiyordum. Neyse ki ayağım tamamen iyileş-

mişti de, ince bantlı seksi stiletto ları giyebilmişim. Sonbahar akşamına yakışan Magie Noire parfümü sıkmışım.

“*Bonsoir*, Gracie. İçeri gel. Duncan uslu dur ve yerine yat oğlum.”

“*Bonsoir*. Hayır, gerek yok,” diyerek eğilip köpeğin başını okşadım.

“Yemekten önce bir kadeh şarap alır mısınız?” diyerek salona doğru yöneldi.

“İyi olur,” dedim ve kanepeye oturdum; bir yandan da acaba sandalyeye mi otursaydım diye düşünüyordum.

Mutfağa girip gözden kaybolunca derin bir nefes aldım. Duncan ağzında kırmızı bir topla oturduğu yerden bana bakıyordu. “Gergin olmam saçma biliyorum,” dedim köpeğe. Ağzındaki topu alıp ileri fırlattım. “Ama öyleyim.”

Lucas, birer kadeh kırmızı şarapla geri dönerek, “Buyrun bakalım,” dedi. Kadehlerden birini bana uzatıp yanıma oturdu. “Hadi Duncan, bu kadar oyun yeter.” Köpek itaatkâr bir şekilde oyunu bırakıp bir köşeye kıvrılıp yattı.

Lucas kadehini benimkine vurdu. “Yardımların için çok teşekkürler. Bugün sen yanımda olmasaydın ne yapardım inan bilmiyorum.”

Gülümsedim. “Çok keyif aldım. Kitapçının içine o kafeyi açmakla çok iyi etmişsin. İdare edeceğinden eminim.”

“Dediğim gibi, ne kadar teşekkür etsem az.”

“İstersen sen birisini buluncaya kadar hafta sonları sana yardıma devam ederim.”

“Bu harika olur. Örgü kursları ne âlemde, sen onu söyle. Sence ne zaman başlarsınız?”

“Aslında bugün eve döndüğümde bir mesajım vardı ve ilk müşterilerimiz için rezervasyon aldım. Washington eyaletinden iki kız kardeş. Çok hoş bir hikâyeleri var. İkisi de kanseri yenmişler ve her yıl yeni bir yere seyahat ediyorlarmış. Yaşamı kutlamak için. Bu yıl da, örgü kursları için Cedar Key’e gelmeye karar vermişler.”

“Bu gerçekten de örnek alınacak bir hikâye.”

“Biliyorum. İlk dersimiz ocak ayının son hafta sonu olacak. Bu sayede kurslar için yeterince müşteri kaydı alabilir ve hazırlıklarımızı tamamlayabiliriz.”

“Teyzenle senin bu işte çok başarılı olmanızı gönülden dilediğimi biliyorsundur umarım. Yemek olmuştur herhalde,” diyerek ayağa kalktı, “bana bir dakika müsaade edersen...”

“Yardım etseydim?” dedim ve ayağa kalktım.

“Hayır, hayır. Sen masaya otur, yeter.”

Bembeyaz, çok hoş dantel bir örtü serili olan yemek masasına doğru yürüdüm. İki kişilik servis hazırlanmıştı. Oturup bir yudum şarap içtim. Orada, Lucas’ın evinde olup, onunla aynı masada yemek yiyecek olmak güzel hisler çağrıştırıyordu. Bu çok hoşuma gitti.

Lucas, “Biraz konyaya ne dersin?” dedi ve yemek odasındaki maun içki dolabına doğru uzandı.

“İyi olur. Yemek gerçekten mükemmeldi. Teyzem Fransız şeflik kariyerini harcadığını söylemekte haklıymış galiba. Et tam kıvamında pişmişti, kızarmış patatesler, hatta sebzeler bile çok lezzetliydi. Çikolatalı musun lezzetini anlatmaya kelimeler yetmez.”

Lucas gülerek amber renkli sıvıyla dolu kadehi uzattı. “İyi ama şef olsaydım, bu kadar zevkli olmazdı. O zaman sadece bir iş olacaktı.”

“Çok doğru,” dedim. Muhteşem Fransız konyağından bir yudum aldım.

O da bir yudum alıp kadehini sehpaye bıraktı ve yanıma doğru yanaştı. Elimi tutup, “Artık arkadaşlığın biraz ötesine geçtik sanırım,” dedi.

Haklı olduğunu biliyordum. Yemek boyunca harika vakit geçirmiştım, onunla birlikte olmaktan çok hoşlanıyordum ama gece boyunca aramızdaki cinsel cazibenin de farkındaydım.

Başımı salladım ve gözlerine bakmaktan kaçınarak başımı eğdim.

“Senden hoşlanıyorum. Senden çok hoşlanıyorum, Gracie. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum.”

Kafamı kaldırıp gözlerinin içine baktım. “Ben de senden hoşlanıyorum,” diye fısıldadım.

Öne doğru eğildi ve dudaklarının dudaklarımla buluştuğunu hissettim. Dilini ağzımın içine soktu ve öpüşü gitgide daha da tutkulu bir halde geldi. Sadece kadehimi elimden almak için bir anlık duraklamasının ardından beni geriye doğru yaslarırken tüm vücudum alev alev yanıyordu. Dudakları benimkileri buldu. Eliyle göğsümü okşamaya başladığında artık geri dönüşü olmayan bir noktaya doğru gittiğimizizin farkına vardım. Arzu dolu bir inleyişle irkildim. Sesin benden mi Lucas’tan mı, yoksa her ikimizden mi geldiğinden emin değildim. Ancak hafifçe doğrulup kendimi geri çektim. Güçlkle nefes alıyordum.

Lucas yüzümü ellerinin arasına aldı. Gözlerindeki salt arzuyu görebiliyordum. “Seni istiyorum,” dedi, tutku dolu boğuk sesiyle.

Yavaşça dudaklarımı dudaklarına değdirip çektim ve biraz sakinleşmeye çalıştım.

O ise parmağının ucunu dudaklarımda gezdirerek, “Ben-
ce sen de beni istiyorsun,” dedi.

Aklımdan binlerce düşünce geçiyordu ama bir şey söylemedim.

Lucas pozisyonunu değiştirdiğinde sertleştiğini uyluklarımda hissettim.

“Ama bekleyebiliriz,” dedi ve kanepede doğrularak oturup, başımı omzuna yasladı. “Sen kesinlikle emin oluncaya dek bekleyebiliriz.”

Sözlerindeki nezaket gözlerimden yaşlar boşanmasına neden oldu ve beni başka bir zamana, başka bir yere geri götürdü.

Doğrudum. Böylece yüzüne bakabilecektim. Belki şimdi tam sırasıydı. Belki de artık korkularımın su yüzüne çıkmasının tam zamanıydı. Elini avuçlarımdan arasına aldım. “Lucas, sana söylemem gereken bir şeyler var,” dedim. Boğazımdaki yumruyu hissettim, yutkunmaya çalıştım. “Sana daha önce bahsettiğim erkek, Beau Hamilton... onunla neredeyse beş yıla yakın sürelik bir ilişkimiz oldu.” Bir saniye durakladım. “O evliydi.”

Lucas’ın ağzından sadece, “Anlıyorum,” lafını duydum. Devam etmemi beklerken yüz ifadesi bile değişmemişti.

“Onunla tanıştığımda evli olduğunu bilmiyordum. Üç ay

boyunca da bundan haberim olmadı. Öğrendiğim zaman ise, bunun bir önemi yoktu. En azından benim için önemi yoktu çünkü artık çok geçti. Ona çoktan âşık olmuştum.” Derin bir soluk aldım. “İlk birkaç yıl benim için hâlâ önemi yoktu çünkü birbirimizi seviyorduk. O beni seviyordu. Bundan emindim. Zamanla hiçbir önemi kalmadı çünkü ben sahip olduğum o bekâr, bağımsız hayat tarzımı korumak istedim. Ha, başka birisiyle görüşmedim. Sadece Beau ama aile işi için teyzemle sık sık Paris’e gittim. Kendimden başka hiç kimseye hesap vermeye niyetim yoktu. Beau’nun medeni durumu da, ikimiz açısından da işe yarıyordu.”

Sehpanın üzerindeki konyak kadehine uzanıp bir yudum aldım. “Birkaç yıl sonra, Beau daha fazlasını istediğini söyledi. Artık insan içine çıkmamızı istemeye başlamıştı ve karısına boşanmak istediğini söyledi. Oğulları büyüdü ve evden ayrıldı. Artık karısıyla arasında bir ilişki kalmadığını, ayrı hayatlar yaşadıklarını söylüyordu.”

Lucas elimi sıktı. “Ondan ayrıldı mı peki?”

Kahkahayı bastım. “Hayır, korkarım bu o kadar da kolay değildi. Lila depresyonla mücadele ediyordu ve Beau’yle birlikteliğimizin son yıllarında durumu kötüleşmişti. Anlayışla karşılayıp ona daha fazla baskı yapmak istemedim o yüzden... er ya da geç beraber olacağımıza inanarak beklemeye devam ettim.”

“Ama öyle olmadı,” dedi Lucas, eliyle yüzümü okşayarak.

Başımı salladım. “Hayır. Olmadı çünkü hamile kaldığımı fark ettim. Her zaman korunuyorduk bu yüzden başta yanlış olduğunu sandım. Ancak doktor hamileliğimi doğruladı. İçten

içe sevinmiştim çünkü hep bir çocuğum olsun istemiştim. Üç aylık olduğum hafta sonu Beau'ya söylemeyi planladım ama söyleyemeden düşük yaptım ve ertesini ęün... Lila'dan bir telefon geldi. O ęüne kadar benimle ilgili bir şey bildiğini sanmıyordum çünkü hep çok dikkatli davranıyorduk. Brunswick ya da St. Simons Island'da hiç buluşmuyorduk, sadece Savannah ya da Jacksonville'de görüşüyorduk."

Lucas, "Ne dedi peki?" diye sordu.

"Bana ikimizi bildiğini söyledi. Beau ile birlikte olduğumu biliyormuş. Sonra da güldü. 'Bunca yıldır bir tek seninle mi birlikte olduğunu sanıyorsun?' dedi. Eğer istersem birlikte olduğu kişilerin adını da verebileceğini söyledi ve kocasından asla boşanmayacağını anlamamı istedi. Asla. Onun bütün ilişkilerini biliyormuş ve bununla yaşamaya razıymış."

Lucas yavaşça, "Ona inandın mı?" diye sordu.

Başımı salladım. "İnandım. Ona kendimden ve Beau ile paylaştığım her şeyden şüphe edecek kadar inandım." Gözlerimden akan yaşları silerek konuşmaya devam ettim. "İşte o zaman Brunswick'ten ayrılmaya karar verdim. Temelli. Teyzem de bana yardım etti ve nerede olduğumu Beau'ya söylemedi."

"Hamile kaldığını hiç öğrenmedi mi? Ona hiç söylemedin mi?"

"Hayır."

"Hâlâ Georgia'da karısıyla birlikte yaşıyor yani?"

İçimi ektim. "Beau hâlâ St. Simons Adası'nda yaşıyor ama... ben orayı terk ettikten birkaç ay sonra Lila öldü. İn-tihar etti. Aşırı dozda hap alarak." Bunca acı, hayal kırıklığı

ve suçluluk duygusu su yüzüne çıkmıştı işte. Gözlerimden yaşlar boşanırken vücudum hıçkırıklarla sarsılıyordu.

Lucas beni kendine çekti. Eliyle başımı okşarken, “Geçti artık. Hepsi geçti,” diye fısıldadığını duydum. “Evet, aşk bazen çok zor olabilir ama zor olduğu kadar güzeldir de. Yani... bu defa emin olmak istiyorsun demek. Bizim aramızda yaşanacaklardan dolayı incinmeyeceğinden emin olmak istiyorsun.” Yanağımı öpüp bana sarıldı. “Bunu anlıyorum. Hem de çok iyi anlıyorum. O halde... sen hazır oluncaya kadar çok iyi arkadaşlar olarak kalırız.”

Sözlerindeki nezaket, anlayış ve muhtemelen de sevgi, sadece benim daha da şiddetli ağlamama neden oldu.

Lucas’la önceki gece yaşadıklarımızdan sonra, cumartesi sabahı kitapçıya giderken biraz tedirgindim. Ancak tezgâhın arkasından bakıp gülümsediğinde, aramızda hiçbir şeyin değişmediğini hissettim.

Dükkân boştu. Lucas tezgâhın arkasından çıkarak yanına gelip bana sarıldı. Kulağıma, “*Bonjour, ma cherie,*” diye fısıldadı. “Bugün nasılsın bakalım?”

Gülümsedim. “Son pişmanlık fayda etmez,” dedim, o da güldü.

“Ama itiraf etmek ruha iyi gelir.” Beni öpmek için eğilip, “Düzeleceğiz,” dedi.

İçimden haklıdır umarım diye geçirdim. “Günün erken saatlerinde çok meşgul müydün?” Dükkânı saat dokuzda açıyordu ama saat ondan önce gelmemem konusunda ısrar etmişti.

“İdare edemeyeceğim kadar değil. Ama İkinci Cadde kalabalıklaşmaya başladı, turistler de birazdan damlarlar herhalde.”

Rüzgâr çanının sesiyle kapıya doğru döndüm. “Sanırım haklısın,” dedim ve kafe kısmına yöneldim. “O halde ben işimin başına geçeyim.”

Sabah saatleri nispeten sakın geçti. Neyse ki örgümü de yanıma almıştım. Monica’nın bebeklerine kazak örmeye başlamıştım. Örgümü çantamdan çıkardım. Beş dakika geçmeden kitapçada tanıdık bir ses duydum. Chloe miydi bu? Sanki Lucas’la flört ediyor gibiydi.

“Seni Maude teyzenin evine davet edecektim böylece sana geleneksel Güneyli yemeği yapabilirim,” dediğini duydum.

Bu da neydi şimdi? Ayağa kalkıp iki bölümü ayıran kemere doğru yürüdüm. Chloe’nin sırtı bana dönüktü ve biraz kilo verdiğini o zaman fark ettim. Adaya geldiğindeki halinden en az iki üç kilo daha zayıftı. Saç modelini de mi değiştirmişti ne?

“Chloe?” dediğimde irkilerek arkasını döndü.

“Oh, Gracie. Senin burada olduğunu fark etmemiştim.

Orası belliydi zaten. “Evet, Lucas birisini buluncaya kadar hafta sonları kafede ona yardım ediyorum.”

“Senin de elinden her iş geliyor canım, değil mi ama?” dedi, yine alaycı bir tonda.

Bunu görmezden gelmeyi seçip, “Saçını beğendim,” dedim. Beğenmişim de. Yeni saç modeli gayet spor ve şıktı. Saçlarındaki beyazlar da kaybolmuştu. Onun yerine saçları artık çene hizasında ve çok yumuşak bir kahverengiydi. Demode görünümünden kurtulmuştu. Vücuduna tam oturan bir kot pantolonla yeni saç rengine çok uyan uçuk sarı bir kazak giyiyordu. Bu hali onu eskisinden daha genç gösteriyordu. “Gainesville’den mi geliyorsun?” diye sordum.

“Evet,” dedi, “bu sabah orada muhteşem bir spa ve güzellik salonu buldum. Bahse girerim senin bu buklelerine de bir hal çaresi bulurlar.”

Gayrı ihtiyari elim saçlarıma gitti. Tamam, kıvrıkcık saçlı olmak zor olabilirdi ama onları olduğu gibi seviyordum ve düzleştirilmelerini de istemiyordum. En azından ablam öyle istiyor diye bunu yapmayacaktım.

Ben daha bir şey söyleyemedim, Lucas uzanıp buklelerimi okşadı. “İyi ama bunlar Gracie’i Gracie yapan karakteristik özelliklerden, öyle değil mi?” dedi.

Chloe içini çekti. “Öyle galiba. Neyse, ben Şehir Parkı’na gidiyordum. Acaba bir double latte alma şansım var mı?” diye sordu. Şimdi doğrudan bana bakıyordu ve az önceki flörtöz hallerinden eser kalmamıştı.

“Tabii,” diyerek kafe kısmına doğru yöneldim.

Chloe gittikten sonra hem kitap hem de kafe kısmı epey kalabalıklaştığı için Lucas’la yeniden konuşma fırsatı bulamadık. Saat bir anda beş oluvermişti. Makineleri temizledikten sonra kitap kısmına yöneldim. Lucas da o sırada kapıdaki tabelanın Kapalı kısmını çeviriyordu.

“Yoğun bir gündü,” dedim.

“Öyleydi,” diye karşılık verdi ve elimden tutup beni dükânın arka tarafına doğru götürdü. Ellerini beline dolayıp yüzünü saçlarıma gömdü. “Bu bukleleri sakın yok etme. Onları seviyorum.”

“Sağ ol. Onları ben de seviyorum doğrusu.”

Lucas beni öpmek için başını eğdi. Önceki geceki kadar tutkulu değildi ama yavan da sayılmazdı. Bu kez kendini geri çekip ayrılan o oldu.

“Bu geceki planın nedir?” diye sordu.

“Yemeği Maude teyzede Chole’yle birlikte yiyeceğim. Sonra da... sanırım biraz örgü örüp dinlenirim. Ya seninki?”

“Bu harika bir fikre benziyor. Ben de okuduğum kitabı bitiririm herhalde.”

“Eh, yapabileceğim başka bir şey yoksa ben eve gideyim o halde.”

Lucas gülümseyerek yanağımdan öptü. “Hayır. Bugün bana fazlasıyla yardım ettin zaten. İyi geceler, Gracie. Sabah görüşürüz.”

Bunu duymak kulağa çok güzel geliyordu.

Maude teyzenin mutfağına doğru yürürken sarmısaklı ekmek ve lazanyanın muhteşem aromasını içime çektim. Annie bana doğru koştı.

Eğilip onu kollarıma aldım. “Ben de seni çok özledim, tatlım. Maude teyzeyi üzmedin, değil mi?”

Ocağın başındaki teyzem arkasını dönüp gülümsedi. “Hem de hiç. Sanırım Lafitte de onun arkadaşlığından hoşlanıyor. Evde birbirlerini kovalayarak bayağı zaman geçirdiler.”

Güldüm. “Onun kalbini kazanmayı seçtin, değil mi kızım?” Onu yere bıraktım ve masaya oturmadan önce kendime buzdolabından bir bardak buzlu çay aldım, “Yardım edebileceğim herhangi bir şey var mı?”

“Hayır. Her şeyi hallettim. Yemek yarım saate hazır olur. Ablan da yakında Gainesville’den döner.”

“Ha, döndü zaten. Parka gitmeden önce kitapçının kafesine uğradı.” Çayımdan bir yudum aldım. “Güzellik salo-

nuna gitmiş galiba. Yeni saç modeli çok yakışmış. Biraz da kilo vermiş sanırım.”

“Bu iyi işte. Yeniden kendine bakmaya başladığına sevindim. Beslenmesine dikkat ediyor ve yürüyüş yapıyordu, demek ki kilo vermesine yaramış.”

“Neden beni kıskanıyor?” diye yumurtladım.

Teyzem hayretle bana baktı. “Nereden çıktı şimdi bu?”

“Birkaç hafta önce ebeveynlerimiz hakkında konuşurken dediklerini duydun. Benim onların en sevdiği çocukları olduğumu ve sürekli şımartıldığımı sanıyor. Tanrım, onların beni sevdiklerinden bile emin değilken o kalkmış beni kıskanıyor.”

Teyzem ellerini kurulama bezine silip masaya, yanıma geldi. “Ah, Gracie. İnsan doğasının anlaşılması bazen öyle zor oluyor ki. Öncelikle, annenle baban seni tabii ki seviyordu.” Duraklayıp masa örtüsünün kenarıyla oynadı. Düşüncelerini toplamaya çalışıyordu sanki. “Bence onların sorunu, birbirlerini çok fazla sevmeleriydi. Aralarındaki sevgi öyle büyüktü ki, korkarım çocuklarına sevgi namına verecek fazla bir şey kalmıyordu. Bu çok üzücü tabii. Fransa’daki trafik kazasında öldükleri zaman telefonla haber alışımı hatırlıyorum da... Aklıma gelen ilk şey, ‘Tanrı’ya şükür ikisi birlikte ölmüş,’ olmuştu. Birisi olmadan diğerinin hayatta kalabileceğini hiç düşünmüyordum doğrusu.”

“Bunu hiç bilmiyordum,” dedim yavaşça. Şimdi pek çok şey anlam kazanmıştı. “O halde ne diye çocuk yaptılar ki? Onlara verecek sevgileri yokmuş madem.”

Maude teyze içini çekti. “Bunun farkında bile olduklarını sanmıyorum ama seni de Chloe’yi de seviyorlardı. Bundan

hiç şüphen olmasın, Gracie. Sadece kendilerince ve ellerinden geldiğince seviyorlardı, o kadar.”

Maude teyzem bir şey söylemediğimi görünce, “Bence Chloe ve senin terk edilme konusundaki kaygılarınız da bundan kaynaklanıyor.”

“Terk edilme kaygıları mı? Ne demek istiyorsun? Kendimi hiç terk edilmiş hissetmedim ki. Yanımda hep *sen* vardın.”

Teyzem uzanıp elimi tuttu. “Sen ve Chloe için elimden geleni yapmaya çalıştım ama ben sizin anneniz değildim. Parker’la evlendiğinde Chloe’nin bizimle tüm bağlarını koparmasının altında yatanın da bu olduğundan eminim. Ve Gracie... sen de Beau’nun çocuğuna hamile kalana dek, ondan tam bir bağlılık beklemedin, biliyorsun. Aranızdaki ilişki sana uyuyordu. Seni özgür kılıyordu, çünkü *özgür* olduğun için seni terk edemeyeceğini ya da üzemeyeceğini sanıyordun. O da seni terk etmedi zaten. Sonuçta, onu terk eden *sendin*.”

Gözlerimden yaşlar boşandığını hissettim. Bu doğru muydu? Teyzemin söyledikleri doğru muydu? İçimi çekek ayağa kalktım.

“Neden bunları bana daha önce söylemedin?” diye sordum.

“Buna gerek yoktu da ondan. Ancak Chloe’nin seni neden kıskandığını sordun. Belki de kıskanıyordur. Ama kötü niyetli olduğunu sanmıyorum. Maalesef senin hayatının onunkinden daha iyi geçtiğine dair yanlış bir izlenime kapılmış. Bunca yıldır rol yapıp herkesi mutlu olduğuna inandırmaya çalışıyormuş. Oysa mutlu değilmiş ve şimdi de bu gerçekle yüzleşmek zorunda. Bu da hiç kolay sayılmaz.”

Teyzemin yanına gidip yanağından öptüm. “Sağ ol. Bunları bana anlattığın için teşekkür ederim.”

Uzanıp elimi tuttu. “Gracie, ben her zaman yanınızda olamam. Öldüğümde Chloe’yle baş başa kalacaksınız. Siz kardeşsiniz. Bunca yıl aranızda ne girdiyse girsin, ikiniz de uğraşıp üstesinden gelmek zorundasınız.”

Haklı olduğunu biliyordum.

Salataları tabaklara paylaştırırken Chloe geldi. “Geciktiğim için üzgünüm,” dedi. Nefes nefese kalmıştı. “Vaktin nasıl geçtiğini fark etmemişim.” Çantasını sandalyenin sırtına asıp ikimize gülümsedi. “Eee, yardım etmek için ben ne yapayım?”

Sabah kafeye uğrayanla bu, aynı Chloe miydi sahiden? Teyzemle birbirimize baktık.

“Yemekle birer kadeh şarap içelim diyorum. Beaujolais şişesini açabilirsin.”

Chloe kendisine söyleneni yapıp kadehlerimizi doldurdu. Mırıldanıyor muydu ne?

Üçümüz birden sofraya oturduk. Yemeğe başlamadan önce Chloe kadeh kaldırdı. Hâlâ gülümseyerek, “Kadehimi sizin şerefınıza kaldırıyorum,” dedi. “İkiniz de olağanüstü kadınlarsınız ve burada sizinle birlikte olduğum için minnettarım.”

“Biz de senin burada olmandan dolayı çok mutluyuz,” dedi teyzem. “Yeni saç modelin de senin on yaş genç göstermiş. Sahiden çok beğendim.”

“Sağ ol. Güzellik salonunda bana biraz büyü yaptılar sanırım.”

Büyü mü yaptılar yoksa mutluluk hapi mı yutturdular,
diye düşündüm.

Yemeğe başladıktan bir süre sonra Chloe, “Cameron Marshall’ı tanıyor musunuz acaba?” dedi. “Şehir merkezindeki kuyumcunun sahibi.”

“Tabii,” dedim. “Cameron yıllardır adada yaşıyor.”

Çatalıyla tabağındaki lazanyayla oynayışını izledim. “Niye sordun ki?”

Yanakları mı kızarmıştı yoksa?

“Ha, şey, altın zincirimi tamire vermek için oraya uğradım. Kafeden çıkınca yani,” diyerek bana kaçamak bir bakış attı.

“Anladım,” dedim. “Evet, Cameron’ın hoş bir kuyumcusu var.”

“Öyle. O benim zincirimi onarıırken ben de orada biraz oyalandım.” Şarabından bir yudum aldı.

Ne demeye çalışıyordu acaba?

“Şey, yani... acaba o, evli falan değil ya?”

Bütün mesele buydu demek. Güldüm. “Chloe lafı dolandırıp durmasana. Ondan hoşlandın, değil mi?”

Tabağındaki lazanyaya bakıp çatalıyla oynamaya devam etti. “Yoo, hayır. Yok öyle bir şey. Saçmalama.”

Teyzem de lafa karışarak, “Bir ay sonra boşanmış bir kadın olacaksın, yani bir erkek arkadaşının olmasında hiçbir sakınca yok,” dedi.

“Doğru,” dedim, “ayrıca bilgin olsun diye söylüyorum; Cameron evli değil. Boşanalı uzun yıllar oldu. Kaliforniya’da yaşayan bir kızı ve torunu var. Herhalde ellilerinin sonunda,

en fazla altmış yaşındadır. Çok da iyi birisidir. Bilmek istediğin başka bir şey var mı?"

Chloekafasını kaldırıp banabaktı. Otuziki dişiyle birdensırıttıyordu. "Şey, hayır. Sen gereken her şeyi söyledin, *kardeşim*."

15

Bir lavanta tütsüsü yaktım, kristallerimi mutfak masasının üzerine dizdim, onların önüne tarot kartlarımın koydum ve kendime bir kadeh şarap doldurdum. Tarot açmak için masaya oturmak üzereyken, kapıya vurulduğunu duydum.

Kapıda ablamı görünce şaşırarak, “Selam, Chloe,” dedim, “içeri gelsene. Bir kadeh şarap alır mısın?”

“Tabii,” dedi ve masaya oturdu. “Maude teyzedeki yemek çok güzeldi.”

Bu da neydi şimdi? “Evet, öyleydi,” diyerek karşısına oturdum.

Bakışları kristallerim ve kartlarımda dolaştı. “Bunu genç kızlığında da yapardın, hatırlıyorum. Hâlâ bunlara inandığını bilmiyordum.”

Gülümsedim. “Eh, pek çok gizli gerçeği kartlarda bulduğum için olmalı. Hem, bizim sülaledeki kadınlar nesillerdir tarot açarlar.”

Şarabından bir yudum alıp, “Bende o gen eksik herhalde,” dedi.

Sonra beni tamamen şaşırttı.

“Acaba benim tarot falıma da bakar mısınız?”

“Şey... evet... bakarım. Bundan emin misin?”

Chloe başını salladı. “Tabii, neden olmasın? Muhtemelen saçma sapan bir şeyler çıkacak.”

Kartları masaya koydum. “İstediğin kadar karıştır ve hazine olduğunda onları masaya bırak.”

Chloe gözlerini bir an olsun kartlardan ayırmadan onları kardı ve birkaç dakika sonra da masaya bırakıp bana baktı. “Şimdi ne olacak?”

“En üstteki kartı alıp yüzünü çevir.”

Arkana Majör’dan VII numaralı karttı.

Masaya doğru eğilerek, “Bunun anlamı nedir?” diye sordu.

“Bu kart *farkındalık* sembolüdür.”

“Farkındalık mı? Neye karşı?”

“Eh, onu da sen bulacaksın. Ama bu kart, aklını toplayıp geçmişinden kurtulmanı ve hayatını yaşayabilmek için açık fikirli olman gerektiğini anlatır.”

Sadece, “İlginç,” diyebildi. “Şimdi başka bir kart daha mı açmalıyım?”

Başımı salladım.

Sonraki kart Joker kartıydı. “Bu Joker. Dışarıda bırakılmışlık hislerini simgeler.” Kartların gücünü bilmeme rağmen, ne kadar doğru tespitlerde bulunduklarına hâlâ şaşırmadan edemiyordum. Chloe’yi sinirlendirmek istemediğim için kelimeleri dikkatli ve seçerek açıklamaya çalıştım.

“Önünde bir kapı olduğunu düşün ama seni dışarıda falan bırakmıyor. Kapıyı açıp geçmen gerekiyor.”

“Anlıyorum,” dedi bu kez.

“Bir kart daha,” dedim. “Bu son kart, sorunlarını anlam için sana bir fırsat verecek.”

Elini destenin üzerinde gezdirdi ve yavaşça kartlardan birini çekti.

“Bu bir eylem kartı. Olasılıkları temsil eder. Bir başka deyişle, sınırlarla yetinme diyor. Evrende deneyimlemeni bekleyen yüzlerce seçenek var; yani artık kabuğundan çıkıp farklı bir şeyler denemenin tam zamanı.”

Chloe bir süre ses çıkarmadan durduktan sonra, “Vay be!” dedi. “Bunların sadece zaman kaybı olduğunu düşündüm.” Şarabından bir yudum aldı. “Oysa bu kartlar içinde bulunduğun durumu resmen anlıyor. Sen kendi tarot falına bakıyor musun?”

“Evet.”

“Peki senin kartların da en az benimkiler kadar ilginç sonuçlar veriyor mu?”

Başımı salladım. “Bazen ne demek istediklerini tam olarak anlamıyorum ama zamanla aradığım bütün yanıtları buluyorum. Yanıtların hepsini beğeniyorum diyemem.”

Chloe gülümsedi. “Sağ ol. Benim tarot falıma baktığın için teşekkür ederim. Aslında... ben... şeyi merak ediyordum”

Söylemekte zorlandığı belli olan şeyi duyana kadar bekledim.

Boğazını temizleyip kartları aldı ve onları düzelterek masaya koydu. “Hani size Cameron’dan bahsetmiştim ya, ha-

tırılıyor musun? Sence onu yemeğe çağırırsam nasıl olur diye soracaktım.”

Ablam benim fikrimi mi soruyordu? Bu günleri de görecekmışım meğer...

“Ha, evet, tabii. Nasıl davet edeceksin peki?”

“O konuda senin yardımına ihtiyacım var. Bu akşamüstü onun dükkânındayken, benim çok üstüme düşüyor gibiydi. Yani... birisiyle çıkmayalı yıllar oldu ama bir erkeğin ilgi duymasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum.” Şarabından bir yudum daha aldı. “Bu da öyleydi sanırım. O yüzden ben de... onu buraya yemeğe çağırarak hoş olur diyorum. Ama çok da hevesli görünmek istemiyorum... o nedenle belki Maude teyzeyle sen ve Lucas da yemekte bizimle olursunuz, diye düşündüm. Yemeği ben yaparım.” Bir an durakladı. “Of, boş ver, unutalım gitsin. Muhtemelen çok aptalca bir fikirdi.”

Uzanıp Chloe’nin elini tuttum. “Hayır, hayır. Hiç de aptalca değil. Bence bu harika bir fikir. Hem Cameron’ın şu anda kimseyle görüşmediğini biliyorum. Yalnız yaşıyor. Onu yemeğe çağırmana çok sevinir.”

“Sahi mi?” Ablamın yüz ifadesi bana heyecanlı bir ergeni hatırlattı.

“Sahi,” dedim. “Senin işini kolaylaştırmak için biz de yemeğe katılırız tabii.”

Ablam yine otuz iki diş sırtıyordu.

“Ah, sağ ol Gracie. İyi o zaman. Artık aşağı ineyim. Yarın onu görmeye gider ve yemeğe çağırırım.”

İçimden bir his o kartın haklı olduğunu söylüyordu. Chloe için ilginç olasılıklar sırada bekliyordu.

O aşığı inince ben de örgümü alıp kanepeye oturdum. Mozart'ın 40. Senfoni'si odayı kaplarken ben de örgü örüp düşüncelere daldım.

Uyuyakalmış olmalıyım, çünkü bir anda gözlerimi açtım ve odada yalnız olmadığım hissine kapıldım. Buraya ilk taşındığımda hissettiğimin aynısıydı. Bakışlarımla odayı taradım. Her şey normal görünüyordu, ancak oda bayağı soğuktu. İçeride Annie'yle benden başka kimse yoktu, o da kanepenin dibine kıvrılmış uyuyordu. İşte o an rüyamı hatırladım. Tanımadığım iki küçük kız el ele tutuşmuş, gülerek koşuyordu. Uzun tuğla bir duvarla karşılaştıklarında aniden durdular. Gülüşleri ağlamaya dönüştü ve ben de o zaman uyandım.

Ayağa kalkıp örgümü masaya bıraktım. *Ne anlama geliyor acaba*, diye düşündüm. O iki kız Chole'yle beni mi simgeliyordu? Zihnimiz dinlenirken gördüğümüz rüyaların bize bir mesaj verdiğine inanırım. Ürpererek pencereyi kapatmaya gittim.

Çok yorgunsun, diye düşündüm, *Kolunu kaldıracak halin yok ve bütün gece uyusan ancak dinlenirsin*.

Ertesi akşamüstü Lucas'a yardım etmeyi bitirip kafeden dönüşte müştemilattaki ofise uğradım. Basamakları çıkarırken, geçen hafta merdivenlerden yuvarlanışımı ve bunun Lucas'ı ne kadar endişelendirdiğini hatırladım.

Onunla, Beau'yu terk ettiğimden beri hiçbir erkekle paylaşmadığım bir şeyi paylaşmıştım ve ona kalbimi açmıştım.

Şaşırtıcı olansa bunun Lucas'ın bana karşı hislerinde değişikliğe neden olmamış gibi görünmesiydi.

Bilgisayar başına oturup başka rezervasyon talebi gelmiş mi diye e-postalarımı kontrol ettim. İki tane daha gelmişti. Bir tanesi, ocak ayının son haftasına kayıt yaptırmak isteyen Boston'dan bir kadına aitti. Diğeri de aynı tarihte kursa katılmak isteyen Tampa'dan bir kadının talebiydi.

Eğer gelmeye karar verirlerse, altı rezervasyonumuz olacaktı. İlan hazırlamak için o kadar uğraşmışım ama şimdiden buna değmişti doğrusu.

İlkini, Boston'dan Tara Lesley'i aradım.

“Ah, kuzenimle ben gelmeyi çok istiyoruz,” dedi heyecanla, “şimdi size kredi kartı bilgilerimi vereyim ve kaydımızı kesinleştirelim. Kuzenim İngiltere'den gelecek. Birbirimizi soyağacından bulalı fazla olmadı ve bir araya geleceğimiz için çok heyecanlıyız. Üstelik ikimiz de örgü hastasıyız. Bu bizim için harika bir kutlama olacak. Motif işleme dersi de verilecek değil mi?”

Gülümsedim. Bu iki katılımcı kadının da müthiş bir hikâyesi vardı.

“Evet. Eudora Foster bütün cumartesi gününü o derse ayırıyor. Ona da kayıt olmak ister misiniz?”

“Evet, kuzenim Julia Beecham'ı da yazın. İkimizi de o derse kaydedin.”

Bütün bilgilerini aldıktan sonra, “Başka sorunuz var mı?” dedim.

“Ben köpeğimle geleceğim. Bana kalacak bir yer önerebilir misiniz?”

“Faraway Inn hayvan dostudur ve kurs merkezimizden sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde.”

“Harika,” dedi, “kapatır kapatmaz onları arayayım.”

Ardından Tampa’dan Riley Jackson’ın numarasını tuşladım.

“Oh, evet, arkadaşım ben Mavi Ay Örgü Kursları’na katılmayı çok istiyoruz. Ancak korkarım ikimiz de örgü konusunda usta sayılmayız. Sorun olur mu?”

“Katiyen olmaz. Cumartesi günleri ileri seviye derslerimiz var ama siz gruba katılıp gönlünüzce öğrebilirsiniz.”

“Ah, çok güzel, o halde kaydımızı alın. Arkadaşımın adı Devon Hall.”

Geri kalan bilgileri de aldıktan sonra telefonu kapattım ve gülümsedim. *Güzel*, diye düşündüm. *Fena değil. Hiç fena değil.* İçimden bir his çok geçmeden, önümüzdeki ayların kayıtlarının da bir anda dolacağını söylüyordu.

Bütün bilgileri ajandamıza kaydetmek üzereyken telefon çaldı. Arayan Suellen’di.

“Selam, canım,” dedim, “mola vermek üzere olduğumu nereden anladın?”

“Anlamamıştım ama meşgul olmamana çok sevindim.”

Sesi biraz tuhaf geliyordu. “Ne oldu?”

Ağzını açıp bir şey demeye kalmadan hıçkırarak ağlamaya başladı.

“Tanrım, neyin var? İyi misin? Ashley’ye bir şey olmadı ya?” diye soruları art arda sıraladım.

“Hayır, hayır... Ashley iyi. Bayan Dixie... bir saat önce öldü. Geçen seneki kalp krizinden sonra durumu gayet iyiydi ama bir tane daha geçirdi.”

Suellen tekrar ağlamaya başladı.

“Yoo, hayır!” dedim. “Çok üzıldüm. Bir kalp krizi daha mı geçirdi?”

“Evet ve sonra da cennete gitti. Dokuz yüz on biri ben aradım. Saat beş civarı beni arayıp kendini iyi hissetmediğini söyledi ben de hemen evine koştum. Ambulans gelince onların peşinden hastaneye gittim. Bir saat içinde öldü. Doktor yanıma gelip onun için yapabilecekleri bir şey olmadığını söyledi. Kalbinin yorgun olduğunu belirtti. Öylece ölüp gitti işte.”

Arkadaşımın sesinden şaşkınlığını ve üzüntüsünü anlayabiliyordum. “Tanrım, çok üzgünüm, Suellen.” Böyle zamanlarda kelimeler neden yetersiz kalıyordu sanki? “Yapabileceğim bir şey var mı? Oraya gelmemi ister misin?” Suellen’ın Bayan Dixie’yle ne kadar yakın olduğunu biliyordum. Kadın onun için adeta büyükannesi gibiydi.

Karşıdan bir hıçkırık sesi geldi. “Bunu benim için yapar mısın? Sahiden Brunswick’e geri gelir misin?”

Hiç tereddüt etmeden, “Tabii ki gelirim!” dedim, “En iyi arkadaşlar neye yararlar? Yarın arabayla yola çıkarım.”

Ağlaması kesilir gibi oldu ve sonra güldüğünü duydum. “Sen her zaman benim en iyi arkadaşım oldun ama hayır tatlım, sen orada fazlasıyla meşgulsün zaten. Ben kendimi toplarım. Sahiden. Hem Bayan Dixie’nin ailesi yoktu ve bana sürekli cenaze töreni falan istemediğini söyler dururdu. ‘Tanrı ona katılma zamanımın geldiğine karar verdiğinde, dünyadaki zamanımı uzatmaya gerek yok,’ derdi. Kalbinin teklediğini biliyordum ama Tanrı biliyor ya, vadesinin bu kadar kısa sürede dolacağı hiç aklıma gelmezdi.”

Bayan Dixie'nin seksenlerinin başında olduğunu biliyordum, Maude teyzem de yetmiş iki yaşındaydı ve gayet sağlıklıydı ama yine de onun her zaman yanımda olamayacağı gerçeği çok can sıkıcıydı.

Suellen'a, "Biliyorum," dedim. "Tanrı aşkına, oraya gelmemi istemediğinden emin misin?" Sonra aklıma başka bir şey daha geldi. İşi ne olacaktı? Bayan Dixie pansiyonu kime bırakacaktı?

Sanki düşüncelerimi okumuş gibi, "Eminim, gerçekten. Senin yapabileceğin bir şey yok ama yine teşekkürler. Pansiyonu ne zaman kapatmam gerekecek acaba onu düşünüyorum. Bayan Dixie onu bırakacak kimsesi olmadığı için satışa çıkartılmasını, satıştan gelen paranın da hayır kurumuna bağışlanmasını vasiyet etmişti."

"Kahretsin! Bu senin yakında işsiz kalacağın anlamına mı geliyor yani?"

"Korkarım öyle, ama... Magnolia Inn'i işletme konusunda tecrübem var, o yüzden çok geçmeden başka bir iş bulurum herhalde."

Aklıma, *bu ekonomik krizde mi?* sorusu geldi ama dillendirmedim. "Oh, umarım haklısıdır."

"Senden ne var ne yok, her şey yolunda mı? Chloe iyice yerleşti mi?"

"Evet, burada her şey yolunda. Sanırım ablam hayatını düzene koymayı başaracak. Bizim kurs kayıtları da şimdiden ocak sonuna kadar doldu. Sahiden çok heyecanlanıyorum."

"Bu harika. Özellikle de Chloe hakkında söylediklerin. Ben olsam kolay kolay Parker'ın yaptığıının üstesinden ge-

lemezdim. Yani, ablan zor bir insan olabilir ama... hayatının en güzel yıllarını ona verdi. Aldığı Şu karŐılıŐa baksana, bir anda yapayalnız kaldı. Bazen hayat ne kadar da acımasız, deŐil mi?”

“Evet, maalesef öyle. Ama tersi de bir o kadar acımasız,” dedim Bayan Dixie’nin ölümünü düşünerek.

Telefonu kapatınca aklıma müthiş bir fikir geldi ve bu fikri bir an önce hayata geçirmeyi umdum.

16

Masa takviminin kasım sayfasını çevirdim. Ofisimde gitgide daha da fazla vakit geçiriyordum, daha şimdiden Mavi Ay Örgü Kursları'nın kayıtları mayısın sonuna kadar dolmuştu. Ayağa kalkıp kendime bir fincan daha kahve almak için kahve makinesinin yanına giderken saatte bir göz attım, beşi geçmişti. Lucas birazdan gelirdi. Hafta sonları ona kafede yardıma devam ediyordum çünkü henüz birini bulamamıştı. Onunla vakit geçirmeyi seviyordum ama örgü kursunun işlerinden dolayı son zamanlarda benim de vaktim sınırlıydı.

“Ben geldim,” diye seslendiğini duyunca korkulukların ardından baktım ve müstemilata girdiğini gördüm. Onu gördüğüm zaman duyduğum heyecan, geçen iki ay içinde biraz olsun azalmamıştı.

“Uğradığın için teşekkür ederim. Yukarı gelsene. Kahve ister misin?”

Merdivenleri çıkarken güldü. “Sanırım ben bugünkü kotamı doldurdum ama yine de sağ ol. Benimle bir şey konuşmak istediğini söylemiştin...”

“Evet,” dedim. Koltuğa oturdum, ona da yanıma gelmesini işaret ettim. “Bir fikrim var. Eğer fikrimi beğenmezsen bana dürüstçe söylemeni istiyorum.”

Lucas, “Tamam,” dedi. Konunun ilgisini çektiği yüz ifadesinden belliydi.

“Brunswick’ten arkadaşım Suellen’ı tanıyorsun...”

“Evet. Onunla kitapçıma geldiği bir seferinde tanışmıştım.”

Tabii ya, diye düşündüm. Oraya gelip bana uygun olup olmadığını kontrol ediyordu. Bunları ona söylemedim tabii.

Başımı salladım. “Şey, maalesef Suellen işsiz kalmış.” Durumunu anlatmaya devam ettim.

“Onu işe almamı mı öneriyorsun yani?”

“Evet. Ben ona kahve makineleriyle ilgili her şeyi öğretilirim. Çok çalışkandır ve beceriklidir. Pişman olmazsın yani.”

“Senin tavsiyene güveniyorum,” dedi. Ardından da gülümsedi. “Ama yalanım yok; seni orada görmeyi özleyeceğim.”

Eğilip yanağından öptüm. “Ben de seni özleyeceğim ama kafenin dışında da birlikte geçireceğimiz bir sürü vaktimiz olacak.”

“Anlaştık,” dedi ve yüzümü okşadı. “Cedar Key’e taşınmayı mı planlıyor peki?”

Güldüm. “Şey, Suellen henüz bunu bilmiyor ama evet. O, üniversiteye giden bir kız yetiştirmiş, bekâr bir anne. Burayı çok seviyor. Taşınmasının sorun yaratacağını sanmam.”

“Bu harika. Üzerinde bayağı düşünmüşsün anlaşılan.”

“Çok teşekkür ederim, Lucas. Suellen bu işe çok sevi-
necek.”

Haklıydım.

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Gelip Lucas’ın kafesinde mi çalışmamı istiyorsun? Cedar Key’de mi yaşayacağım? Sürekli seninle birlikte mi olacağım? Çocukluğumuzdaki gibi mi olacağız yani? Birbirimizi yılda bir kere görmeye son mu vereceğiz? Birbirimizin sırlarını öğrenip sonra da...”

“Hoop! Ağır ol biraz, Suellen,” dedim, telefonda gülerek, “sen önce şunu söyle, bu işle ilgileniyor musun?”

Bu kez gülme sırası ondaydı.

“Tanrım, bir de soruyor musun? *Tabii ki*, ilgileniyorum! Bunun olabileceğine inanamıyorum. Zaten Bayan Dixie’yi kaybetmek fazlasıyla kötü oldu, sonra bir de işimi kaybettim. Geçen hafta yeni bir iş bulma çabalarım da sonuçsuz kaldı.”

“Eğer istersen artık bir işin var sayılır, canım.”

“İşi kabul ediyorum. Ne zaman başlıyorum?”

“Bu sana bağlı ama ne kadar çabuk başlarsan o kadar iyi olur. Ben iyiden iyiye örgü kurslarına boğulmadan önce me-
sela...”

“Şey, bir düşüneyim... Bayan Dixie’nin avukatı bana sa-
dece ay ortasına kadar olan rezervasyonları tutmamı söyle-
di. Ben de diğerlerini arayıp durumu açıkladım, avukat da
onların kaporalarını geri verecek. Yani iki hafta sonra bura-
dan tamamen ayrılabilirmişim gibi görünüyor. Kulağa nasıl
geliyor?”

“Mükemmel! Şükran Günü’nü birlikte geçirmek için tam zamanında geleceksin. Sabırsızlıkla bekleyeceğim. Haa, kendine bir ev buluncaya kadar bende kalabilirsin. Fazladan bir odam var.”

“Bu çok eğlenceli olur, sürekli pijama partisi veririz. Ama kendi evimi tutmaya gücüm yeter herhalde. Çok lüks olmasına gerek yok. Kiralık, ufak bir kır evi. Acaba ben oraya gelmeden sen benim için biraz bakınır mısın? Mobilyalarımı toparlamam gerek, onları depoya kaldırmak istemiyorum. Yine de teklifini kabul ediyorum, yerleşene kadar bir ya da iki gece sende kalabilirim.”

“Tabii. Ben de hemen ev bakmaya başlarım. Maude teyze de geleceğine çok sevinecek.”

“Sen bir de Ashley’yi görmelisin. Buna inanamayacak. İkimiz için de çok sevinecek.”

Gülümsedim. “O seni ziyaret etmek için buraya her geldiğinde, ben de vaftiz kızımı görebileceğim desene.”

“Hey, Lucas’la ilgili gelişmeler ne âlemde? Yeni bir şeyler var mı? Ya Chloe’dan ne haber?”

“Buraya hayatımla ilgili bütün gelişmeleri anında öğrenmek için gelmiyorsun, değil mi?”

Suellen güldü. “Eh, kabul et güzelim, senin hayatın benimkinden çok daha ilginç.”

“Neyse, şimdilik anlatacak pek bir şey yok ama sen gelineye kadar anlatacaklarım birikir herhalde. Galiba Chloe’nin hayatına yeni birisi girmek üzere.”

“Hadi canım! Chloe’nin mi?”

“Evet. Nasıl değişti bir bilsen. Kilo vermeler, yeni saç modeli yaptırmalar falan... bayağı da hoş oldu doğrusu.”

“Yok daha neler! Tanrım, belki benim için de hâlâ bir umut vardır. Adam kimmiş peki?”

Güldüm ve ona Cameron Marshall’dan bahsetmeye başladım. “İşin doğrusu, ablam biraz utangaç. Onu yemeğe çağırmak istiyordu ama bir türlü davet edemedi. Adam bunu kahve içmeye götürüyor, Chloe bunun kuyumcusuna uğruyor falan ama şimdiye kadar bundan başka bir gelişme kat edemediler.”

“Umarım her şey Chloe’nin istediği gibi olur. Adı batasıca Parker’ın ona yaptıklarından sonra, hayatın tadını çıkarmayı hak ediyor.”

Suellen’in sevdiği huylarından biri de buydu, her şey ağzına geldiği gibi söylüyordu.

“Haklısın. Neyse, şimdi çıkmam gerekiyor. Lucas ve Maude teyzeye buraya geleceğin havadisini bir an önce versem iyi olacak. İstedığın gibi kiralık bir yer bulursam seni ararım.”

“Harika olur. Sen bir tanesin. Ah, Gracie... çok teşekkür ederim.”

“Ne demek, asıl ben teşekkür ederim. Görüşürüz,” dedim.

Suellen, Şükran Günü’nden iki gün önce Cedar Key’e geldi. Onun gelişinden önceki gün salonda oturmuş Monica’nın bebeğine ördüğüm kazağı bitirmeye çalışıyordum. Kapının vurulduğunu duydum. Ablam kapının dışından, “Evde misin, Gracie?” diye bağırdı.

Ben de, “İçeri gel,” diye seslendim.

Chloe salona girince eğilip biraz Annie’ye sevdikten sonra karşımdaki koltuğa oturdu.

“N’aber?” diye sordum.

“Şey... ben... ben Cameron’ı Şükran Günü yemeğine çağır-
dım. Lucas’ın da geleceğini söylemiştin, ben de onu da
çağırarak için uygun zaman olacağını düşündüm.”

Ablam nihayet harekete geçmeye karar vermişti. “Hari-
ka. Bu çok eğlenceli olacak. Eminim Cameron da o gece
yalnız kalmak yerine yemeğe davet edildiğine sevinmiştir.”

“Sevindi. Yani sevinmiş göründü ama tek davet eden ben
değilmişim anlaşılan. Birkaç kişinin daha onu yemeğe ça-
ğırdığını söyledi sonra da benim davetimi kabul etti.”

“Doğru ya. Adadakilerin gönlü Şükran Günü’nde kimse-
nin yalnız kalmasına elvermez. Herkes birilerini davet eder.
Senin davetini hemen kabul ettiğini söylemesi, senden hoş-
landığını gösteriyor Chloe.” Ablamın yüzünde düşünceli bir
ifade vardı. “Pek de ikna olmuş gibi görünmüyorsun?”

“Oh, evet, muhtemelen benden hoşlanıyor. Benim endi-
şelendiğim konu o değil,” diyerek eğildi ve Annie’nin tüyle-
rini okşamaya koyuldu.

“Ya neymiş peki?”

Benimle göz göze gelmemeye çalışarak Annie’yi okşa-
maya devam etti. “Şey, yani... acaba... o gece ne giyece-
ğime karar vermeme yardımcı olur musun? Benim için bir
nevi randevu sayılır ve yıllardır kimseyle çıkmadım. Nasıl
giyinsem daha uygun olur bilemiyorum.”

Kahkahayı basıverdim. Kırk sekiz yaşındaki ablam, Şük-
ran Günü yemeğinde ne giyeceğini bilemediği için mi strese
giriyordu yani? Ancak sonra aslında *benim tavsiyemi* istedi-

ği kafama dank etti. Hayatım boyunca ondan görmediğim bir şeydi.

“Şey, ben elbise giyeceğim ya da belki de etek, bluz giyerim. Bunlarla şıklığın garantili olur.”

“Doğru. Acaba... aşağı gelip dolabımdaki kıyafetlere bir göz atar mısın? Birkaç kıyafet denedim ama ikinci bir göz daha baksa fena olmaz.”

Gülümsedim. O ikinci göz de ben oluyordum yani.

“Tabii,” diyerek ayağa kalktım, “hadi gidelim.”

Chloe’nin yatak odasına girdiğimde, yatağına yayılmış birkaç kıyafet gördüm.

Gri renkli demode bir elbiseyi üzerine doğru tutup, “Giymeyi düşündüklerimden biri buydu,” dedi.

“Hımm, başka neler varmış bir bakayım.” Yatağına yanaşıp üzerindeki kıyafetlere göz gezdirmeye başladım. “Bak bu gerçekten çok hoş olabilir,” diyerek yanık turuncu renkli bir elbiseyi gösterdim. U yakalı, truvakar kollu, bilekte biten şık ve rahat bir kıyafetti.

“Ah, bilemiyorum,” dedi tereddütle, “onu giyebilecek kadar kilo verdiğimi sanmıyorum.”

Elbiseyi ona doğru uzatıp, “Denesene,” dedim.

Chloe kotunu ve tişörtünü çıkartıp elbiseyi üstüne geçirdi. Üzerine tam olmuştu.

“Harika görünüyor,” dedim, “belli ki yürüyüşlerin işe yaramış.”

Gardırobun kapağındaki boy aynasının önünde dönüp durarak kendine baktı. Yine otuz iki diş sırtıyordu. “Oldu galiba, ne dersin?”

“Hem de çok güzel oldu. Bence ne giyeceğini buldun.”

“Sağ ol, Gracie,” dedi ve yanıma gelip boynuma sarıldı.

“Bana yardım ettiğin için çok teşekkür ederim.”

Ablam en son ne zaman bana sarılmıştı, hatırlamıyordum. Azıcık mutluluğun bir insana yaptırabildikleri çok şaşırtıcıydı.

Şükran Günü sabahı mutfağımdan gelen tıkırtılar ve kahve kokusuyla uyandım.

Mutfağa girince Suellen”ın tarçınlı çörekleri fırından çıkarttığını gördüm.

“Böyle devam edersen, buradan bir yere kıpırdamana izin vermem,” diyerek kahve makinesine doğru yöneldim.

“Birkaç güne kadar başımın çaresine bakmam gerek. Saat ikide Maude teyzede yemek yiyeceğimiz için, bu sabah tarçınlı çörekler kahveyle iyi gider diye düşündüm.”

Uzanıp bir tane aldım ve sofraya oturdum. “İyi düşünmüşsün, ” dedim ve bir ısırık aldım, “oh, çok lezzetli.”

“Teşekkürler.” O da gelip yanıma oturdu. “Annie dışarıda. Onu bahçeye çıkarmamın sakıncası yoktur umarım.”

“Yok tabii. Dedim ya, seni hiçbir yere bırakmayacağım.”

Suellen güldü. “Bana o küçük, sevimli kulübeyi bulduğun için sana ne kadar teşekkür etsem az. Her şey mükemmel olacak.”

“Benim de bir bildiğim var herhalde,” dedim, “bir sokak ötemde oturursan, birbirimize daha sık gidip geliriz diye düşündüm.”

“Öyle yapacağımızı biliyorsun ve sana bu kadar yakın olmaya bayılıyorum. Hem şehir merkezine araba kullanmadan, yürüyerek inme fikrini de çok sevdim. Monica da bu civarda yaşıyor, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet, Birinci Cadde’ye yürüyüş mesafesinde.”

“Bugün o nereye gidiyor? Şükran Günü’nü evinde mi geçirecek yoksa?”

Güldüm. “Adam’ın onun bütün gün ayakta durup yemek pişirmesine izin vereceğini sanmıyorsun herhalde? Hayır. Onlar Dora’nın evine yemeğe gidiyorlar. Sydney, Noah ve Saren de orada olacak.”

“Oh, çok iyi. Ailenin bir araya toplanması ne güzel.”

“Senin de burada bizimle olmana çok seviniyorum Suellen. Sen de kesinlikle bu ailenin bir parçasısın.”

“Ben de buna çok memnunum. Az kalsın söylemeyi unuttuyordum. Ashley aradı. Dün gece Jason’la birlikte onun Savannah’daki ailesinin evine varmışlar. Eve bayıldığını söyledi. Jason’ın ailesi de ona çok nazik davranmış. Yani Şükran Günü’nü orada geçirmekten keyif alacak anlaşılan.”

“Ne güzel. İlişkileri ciddi mi sence?”

Suellen kalkıp fincanını lavaboya bıraktı. “Bilmiyorum. Çıkmaya başlayalı daha altı ay oldu yani bunu zaman gösterecek sanırım.”

“Evet, zaten daha okulu bitirmesine iki yıl var. Sence Noel’de bu taraflara gelecek mi? ”

“Kesinlikle! Onu görmek için sabırsızlanıyorum.”

Çocuk özleminin yine içimi kapladığını hissettim. “Ha, sana söylemedim değil mi? Maude teyze yemeğe temizlikçisi Rachel ile oğlu Max’i de davet etti.”

“Ne kadar da düşünceli bir davranış. Maude teyze elinde olsa bugün hiç kimseyi yalnız bırakmayacak demek ki. Oğlan kaç yaşındaymış?”

Gülümsedim. “Max altı yaşında ve gerçekten çok sevimli.”

“Ailede baba ya da koca figürü yok yani?”

Başımı salladım. “Yok. Rachel oğlu Max’le birlikte yaşıyor. Bize hâlâ geçmişinden pek fazla söz etmedi doğrusu.”

Ayağa kalktım ve Annie’yi içeri alırken Suellen’in, “Eh, herkesin bir hikâyesi var, değil mi?” dediğini duydum.

Maude teyzenin yemek masasının etrafına bakındım ve gülümsedim. Sevip değer verdiğim bütün insanlar şükranlarını sunmak için masanın etrafına toplanmıştı.

Cameron’ın yanında oturan Chloe ıslıl ıslıl parlıyordu adeta.

Yanık turuncu elbise iyi bir tercih olmuştu ve Cameron’ın da öyle düşündüğü gözlerinden belliydi.

Çocukluktan beri en iyi arkadaşım masanın bir ucunda, Maude teyze ve Rachel’la sohbet ediyordu.

Lucas da Max’le bilgisayar oyunları hakkında ateşli bir tartışmaya tutuşmuştu.

Bir yıl önce böyle bir grup insanın Şükran Günü’nü birlikte geçireceğini düşünemezdim.

Maude teyze’nin sesiyle düşüncelerimden sıyrıldım. “Haydi yemeğe başlamadan önce hepimiz ellerimizi birleştirelim,”

dedi, “birkaç kelime edeceğim. Chole’yle Gracie küçükken bugün için minnettar olduğumuzu söylemek bizde aile gele-neği-ydi yani belki de her birimiz bunu yapabiliriz.”

Bir elimin Lucas, diğer elimin de Suellen tarafından tutulduğunu hissettim.

“Tanrım,” dedi teyzem, “bugün burada toplanan herkesi koru. Bana sevgili ailem ve arkadaşlarımla birlikte bu güzel adada bulunma fırsatı verdiği için sana şükürler olsun.”

“Yolumu buraya düşürdüğün için şükürler olsun,” dedi Rachel.

“Teyzem, kız kardeşim ve hepinizle birlikte bugün burada bulunduğum için minnettarım,” dedi Chloe.

Cameron hepimize başını salladı. “Güzel bir yaşam ve kutlamanızın bir parçası olduğum için minnettarım.”

Suellen gülümsedi. “Yeni işim, yeni evim ve hem eski hem de yeni arkadaşlarım için minnettarım,” dedi.

Sıra bendeydi. “Geçtiğimiz birkaç ay hayatımın en kötü ve en iyi dönemini yaşadım. Burada bulunarak iyinin kötüye ağır bastığını ispatladığınız için hepinize minnettarım.”

Lucas’m elime doğru uzandığını hissettim. “Ben de pek çoğunuz gibi, yolumun Cedar Key’e düşmesine minnettarım. Hayatın bir sürü inişi çıkışı var ve öyle olduğu için şükrediyorum.”

Hepimiz masada oturmuş sessizce bizi dinleyen Max’e doğru baktık.

“Ben de bugün hindi yiyebildiğim için şükrediyorum çünkü hindiyi seviyorum.”

Hepimiz bir anda kahkahalara boğulduk.

“Madem öyle,” dedi Maude teyze, “artık yemeğe başlasak iyi olacak.”

Yemekten sonra Lucas’la Cameron, Max’le top oynamak için bahçeye çıktılar bu arada biz kadınlar da Maude teyzenin sofrayı kaldırmasına yardım ettik.

Rachel’in elindeki tabağı kurularken pencereden onlara baktığını gördüm.

“Max top oynarken çok eğleniyormuş gibi görünüyor,” dedim.

Rachel bakışlarını bana doğru yöneltti. “Oh, öyle. Bazen hayatında örnek alacağı bir erkek olmadığı için kendimi kötü hissediyorum.”

“Bu boşandın demek oluyor sanırım,” dedi Suellen.

Rachel hafifçe duraksamanın ardından, “Evet,” diye cevap verdi.

“Nasıldır bilirim,” diye devam etti arkadaşım, “kızımı tek başına büyüttüm. Kolay değildi ama şimdi dönüp geriye baktığımda bizi terk edip gittiğine şükrediyorum. Max’in babası da mı onu görmeye gelmiyor peki?”

“Hayır. Max’i dört yıldır görmedi.”

“Oğlunu aileden yardım almadan büyütmeye çalışmak çok zor olmalı. Ailenle hiç görüşüyor musun?” diye sordu teyzem.

Rachel uzanıp, kurulamak için bir tabak daha aldı. “Malesef hayır. Benim eş tercihim onaylamadılar ve sanırım haklılardı. New York’talar ve onlarla görüşüp temas kurmayalı sekiz yıl oldu.”

Chole’yle birbirimize baktık.

“Tanrım, belki bunca zamandır senden haber almak istiyorlardır,” dedi ablam. “Üstelik şu anda o adamla birlikte de değilsin. Muhtemelen torunlarıyla tanışmak çok hoşlarına gider. Aileler oldukça bağışlayıcıdır, bilirsin.”

Rachel derin bir nefes aldı. “Oh, ailelerin öyle olduğundan eminim ama benimkilerden kuşkuluyum. Ben tek çocuğum. Oldukça muhafazakâr bir Musevi ailede büyüdüm. Eğitim her şey demekti ve tam mezuniyetten önce Max’in babasıyla evlenmek için okulu bırakarak her şeyi mahvettim.”

Suellen haklıydı. Herkesin bir hikâyesi vardı.

“Hayatta hepimiz pişman olacağımız şeyler yapıyoruz,” dedim. Karşımda kendisine ve oğluna bakmak için temizlikçilik yapan çok fazla potansiyele sahip genç bir kadın duruyordu. Evet, Lucas da haklıydı. Hayatın bir sürü inişi ve çıkışı vardı.

“Pekâlâ,” dedi Maude teyze, bulaşık makinesinin düğmesine basarken, “bence harika bir iş çıkardık ve kahveyle tatlıyı hak ettik. Hadi gidip dışarıdakilere katılalım.”

Dışarı çıkarken, Lucas’ın Max’in söylediği bir şeye güldüğünü gördüm. Çok eğleniyormuş gibi görünüyordu bu da evliyken neden çocuk sahibi olmadığını merak etmeme neden oldu. Çok iyi bir baba olacağı kolayca anlaşılıyordu.

Lucas ve Cameron’ın Max’e top atmasını izlemek için bir sandalye çektim, Rachel da yanıma oturdu.

Onun Maude teyzeye, “Bugün bizi buraya davet ettiğiniz için çok teşekkürler,” dediğini duydum. “Max’in istediği hindiye pişirmek için ne yapardım hiç bilmiyordum. Bizim karavanın mutfağı büyük yemekler pişirmeye uygun değil.”

“Asıl ben teşekkür ederim. Gelip yemeği bizimle birlikte yemenize çok sevindim. Max da çok eğleniyormuş gibi görünüyor.”

Birkaç dakika sonra Lucas topu Cameron’a atıp yanımıza geldi.

Suellen’a, “Gracie’e yarınki eğitim işini ayarladınız mı?” diye sordu.

Suellen gülerek, “Evet, çok sıkı bir öğretmen olacağından eminim,” dedi.

Ben de gülümseyip, “Aynen öyle,” diye karşılık verdim, “ama bence sen de çok iyi bir öğrenci olacaksın.” Biz Suellen’la birbirimize takılırken, yaklaşan siren seslerini duyduk.

Maude teyze kapıya doğru gidip baktı. “Ah, Tanrım,” dedi. “G Street’e doğru gidiyorlar. Ciddi bir şey yoktur umarım.”

Bir ambulansla itfaiye aracının sirenleri çalarak geçtiğini gördük.

Teyzem, “Hadi içeri girip tatlılarımızı yiyelim,” diyerek eve doğru yöneldi.

O gece geç vakitte, Suellen’la örgü örüp dinlenirken telefon çaldı. Arayan Adam’dı.

“Maalesef size kötü bir haberim var,” dedi. “Bu akşam Saren’ı kaybettik. Hep birlikte Dora’nın evinde toplanmış-tık. Göğsüne bir ağrı girdiğini söyledi. Ambulans gelinceye kadar son nefesini vermişti.”

“Yoo, olamaz. Çok üzüldüm. Monica’yla Sydney nasıl?”

“Çok üzüldüler tabii ama en azından evde yalnız değildi, bu da bize teselli oldu. Beş yıl önce birbirlerini buldukları

için şanslıydılar. Babalarını hiç tanımadan bir ömür geçiren insanlar da var.”

Haklı olduğunu biliyordum ama yine de Saren Ghetti’yi çok zleyeceklerdi. Üstelik sadece ailesi de değil, adanın tamamı onun yasını tutacaktı.

18

Ve haklı çıktım.

Cedar Key Mezarlığı cumartesi sabahı insan kaynıyordu. Adada doğup büyüyen Saren'i herkes tanıyordu ve onu sevmeyen bir tek kişi bile yoktu.

Chloe, Suellen ve teyzemle yan yana dururken, bir kolunu kızı Clarissa'ya sarmış olan Adam'ın diğer kolunu dolağığı Monica'yı izledim. Onların yanında da Noah Hale ile onun koluna giren Sydney duruyordu.

Üzerinde Sydney'in annesi ve Monica'nın büyükannesi Sybille Bowden'in adının kazılı olduğu mezar taşına baktım. Hayır, Sybille ile Saren hiç evlenmemişti ama aşkları ömür boyu sürmüştü ve ikisi de vakti geldiğinde birlikte gömül-meleri konusunda anlaşmışlardı.

İşte şimdi ebediyen birlikte olacaklar, diye düşündüm. Sol tarafıma bakınca Cameron'ın yanındaki Lucas'ı gördüm. Bana bakıp hafifçe gülümsedi. Onunla aramda Sybille

ve Saren'inki gibi ömür boyu süren bir ilişki olur muydu acaba? Bunu ancak zaman gösterecekti.

Saren'in cenazesinin ardından Monica'nın iyi olup olmadığına bakmak ve taziyelerimi sunmak için kısa bir süreliğine Sydney'in evine uğradım. Hamileyken böylesine üzücü bir süreçten geçmesi beni endiŐelendirmiŐti.

Bir elinde ayı, Adam ve Clarissa'yla birlikte kanepede oturuyordu.

“Ben iyiyim, sahiden,” diyerek içimi rahatlattı. “Saren iyi ve uzun bir ömür sürdü. Hayatının son birkaç yılını onunla birlikte geirdiğimize ūkrediyorum.”

Yanağından ptm. “Benim kafeye gitmem gerekiyor ama bir ūeye ihtiyacın olursa beni mutlaka ara. Ben de ara sıra uğrar, nasıl olduğuna bakarım,” dedim.

Kitapçıya girdiğimde, Lucas tezgâhın arkasına geçmiş, elindeki küçük bir fotoğrafa bakıyordu. Beni görünce fotoğrafı cebine attı.

“Selam,” diyerek beni karşılamak için tezgâhın arkasından ıktı. “Erken geldiğine sevindim. Seni zlemiŐtim.”

Bana sıkı sıkı sarılıp bir müddet hiçbir ūey söylemeden öylece kaldı.

Sonunda dayanamayıp, “Her ūey yolunda mı?” diye sordum.

Lucas derin bir nefes alıp geri çekildi ve elini saçlarının arasından geçirdi. Başını salladı. “Evet. Yolunda. Sadece cenaze törenlerinden pek hoŐlanmıyorum, o kadar.”

Onu çok iyi anlıyordum. Ne de olsa eşini çok genç yaŐta

kaybetmişti. Uzanıp yüzünü okşadım. “Biliyorum ama orada olmaya sevindim.”

“Bu akşam Suellen’la yemeğe geliyorsunuz, değil mi?”

Tam, “Elbette,” dediğim anda Suellen’in kapıdan girdiğini fark ettim. “İşte sonunda en parlak öğrencim de geldi.”

“Umarım gecikmemişimdir. Cenazeden sonra eve koştum ve üstümü değiştirip öyle geldim.”

“Tam zamanında geldin,” diyerek kafeye doğru yöneldim. “Gel hadi. Dün öğrettiklerimden ne kadarı aklında kalmış görelim bakalım.”

Saat beşe kadar Suellen’in pek çok şeyi öğrenmiş olduğu belli oldu. Bütün öğleden sonrayı, benden yardım almadan kahve makinelerini çalıştırmayı başarak geçirdi.

Temizlik faslı da bitince, “İyi iş çıkardın,” dedim, “yarın kendi kanatlarınla uçmaya hazır mısın, bari?”

“Eh, yanımda olmanı özleyeceğim ama evet, hazırım. İdare ederim herhalde. İçimden bir ses burada çalışmayı seveceğimi söylüyor.”

“Buna sevindim işte. Çak o zaman!” diyerek elimi havaya kaldırdım. “İşte karşımızda, yeni baristamız. Eski unvanımı artık resmen sana devrediyorum.”

Suellen gülerek elini elime çarptı.

O akşamın ilerleyen saatlerinde Suellen’la birlikte Lucas’ın yemek masasında oturuyorduk.

“Yemek olağanüstüydü,” dedi Suellen. “Bence Food Channel’daki Fransız yemek yarışmasına katılmalısın.”

Güldüm. “O konuya hiç girme, Suellen. Teyzemle birlikte Lucas’a şef olmaya ikna etmeye çalıştık ama işe yaramadı.”

Lucas kahvesinden bir yudum alıp gülümsedi. “Olmaz. Maalesef ben sadece zevk için yemek yapmaktan keyif alıyorum, iş olarak yapamam.”

“İş demişken,” dedi Suellen, “Eskiden kafenin olduğu mülkü yeniden değerlendirmeyi düşünüyor musun?”

Başımı salladım. “Hayır, hiç düşünmüyorum. Yeni bir bina falan inşa etmeye niyetim yok. Emlak satışları bu ara zaten durmuş durumda, sanırım olduğu gibi bırakacağım.”

“Haklısın, galiba,” dedikten sonra saatine baktı. “Ah, kusura bakmazsanız artık eve dönmeliyim. Ashley’ye bu akşam onu arayacağımı söylemiştim. Savannah’dan dönecekti.”

Lucas onu uğurlamak için ayağa kalktı. “Bize katılmana çok memnun oldum,” dedi.

Suellen, “Davet ettiğin için teşekkür ederim. Gerçekten çok iyi vakit geçirdim, Lucas,” dedi. Sonra eğilip yanağımdan öptü ve kulağıma, “Sen de eve gitmek için acele etme sakın,” diye fısıldadı.

Gülümsedim. “Eve geldiğimde uyumuş olursan, sabah görüşürüz,” dedim.

Lucas, “Biz de kahvelerimizi verandada içelim,” dedi.

“İyi olur,” Lucas’ın arkasından verandaya çıktım.

“Ne güzel bir gece. Havada esinti bile yok.”

Ben şezlonglardan birine otururken, Lucas içeriden bir şal alıp geri döndü.

“Al bakalım,” diyerek şalı omuzlarıma koydu.

Ona bakıp gülümsedim. “Teşekkür ederim.” Gerçekten çok düşünceli bir adamdı.

Bir süre sessizce kahvelerimizi yudumladık. Uzanıp eli-

mi tuttuğunu hissettim. Bu çok hoştu. Hem de çok. Birbirine gerçekten değer veren çiftlerin böyle el ele tutuştuğunu düşünürdüm. Derin düşüncelere daldığımız bir andı. Acaba yanımızda bir de çocuk olsa nasıl olurdu, diye düşündüm. Gördüğüm kadarıyla Monica'yla Adam'ın arası daha iyi olamazdı. Bunu düşününce, çocuk özlemim yine su yüzüne çıkmaya başladı.

“Dün Max'le top oynarken çok eğleniyormuş gibi görünüyordun,” diyerek sessizliği bozdum.

Lucas'a bakınca gülümseyerek başını salladığını gördüm.

“Eğlendim. O çok tatlı bir çocuk. Cana yakın ve çok da terbiyeli.”

“Belki bir gün senin de öyle bir oğlun olur,” dedim ve dediğim anda da fazla ileri gittiğimi düşünüp pişman oldum.

Lucas bir süre sesini çıkarmadı, sonra da, “Yoo, hiç sanmıyorum,” dedi.

Bu cevabı beni çok şaşırtmıştı. Daha yalnızca kırk altı yaşındaydı, yani hâlâ bir çocuğa babalık edecek ve onu yetiştirecek kadar genç sayılırdı. Çocuk sahibi olamamasının bir nedeni mi vardı yoksa?

“Peki ya sen Gracie? Çocuk sahibi olmak senin için çok mu önemli?”

Aslında hayır diyecektim ama sonra içimi çekip, “Evet,” dedim. “Evet, önemli. Çocuk sahibi olmanın şart olduğunu düşünen kadınlardan değilim. Anneliğin, benim kadınlığımın kanıtı olacağını falan da düşünmüyorum. Ama... sanırım bu benim hep istediğim bir şeydi. Ve sanırım düşük yaptığım zaman, bunu daha da iyi anladım. Hayatımın geri

kalanını çocuksuz geçirip mutlu da olabilirim mutlaka... ama öyle olmasını istemiyorum.”

Lucas bir süre bir şey söylemeden durduktan sonra, “Anlıyorum,” dedi.

Tehlikeli sularda gezindiğimi hissediyordum. Muhtemelen anlaşmazlığa düşecektik.

“Sen hiç çocuk istemiyorsun, demek? Eşinle çocuk yapmamaya mı karar vermiştiniz? Böylesi içine siniyor yani, öyle mi?”

“Hayır, hayır. Ben onu demek istemedim, Gracie. Sadece artık çocuğum olacağını sanmadığımı söylemek istedim. Peki sen... eğer bir ilişkin olmasaydı, çocuk sahibi olmanın alternatif bir yolunu düşünür müydün?”

Yüz yüze bakabilmek için ayaklarımı şezlongun yanından sarkıtıp yere bastım. “Sperm bağıışı falan gibi mi mesela?”

Başını salladı ve işte tam o anda, biyolojik saatimin hızla ilerlediğini ve bu seçeneği düşünebileceğimi fark ettim. Boğazımı temizledim. “Daha önce bunu ciddi ciddi düşünmemiştim ama evet... bu yolu da göz ardı etmemek gerek.”

Lucas’ın şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Yani tek başına bir çocuk yetiştirmeye hazırsın; o çocuk babasını hiç tanımıyacak olsa bile, öyle mi? Bu konuyu sırf kendi açısından değil de çocuk açısından da enine boyuna düşündün mü? Bunu bencillik olarak görmüyorsun yani. Tabii, çocuğun ne söz hakkı var ki. İçindeki çocuk özlemini dindirmek için, bir çocuğu babadan yoksun bırakarak büyötmeye razısın yani?”

Aslına bakılırsa, pek üstünde düşünmemiştim çünkü zaten beş dakika öncesine kadar sperm bağıışıyla çocuk sahibi

olma fikri aklıma bile gelmemişti. Lucas'ın tepkisi ise beni çok şaşırtmıştı. Öfkeli görünmüyordu ama belli ki benim bu konudaki düşüncelerim onun keyfini kaçırmıştı.

Ben de öfkeli değildim ancak açıkçası henüz cinsel birliktelik bile yaşamadığım bir adamın, çocuk sahibi olma konusundaki tercihime tepki göstermesi de iyiden iyiye sinirimi bozmuştu.

Elini bırakıp ayağa kalktım ve şalıma şezlongun üzerine attım. “Bak ne diyeceğim, Lucas, bence bu konuyu daha fazla uzatmayalım. Konuyu açtığıma açacağıma çoktan pişman oldum zaten. Geç oluyor, artık eve dönsen iyi olacak.”

Lucas ayağa fırlayıp beni kollarının arasına doğru çekti. Kulağıma, “Üzgünüm,” diye fısıldadı, “öyle konuşmaya hakkım yoktu. Ne olur affet beni.”

“Affedecek bir şey yok. Sen sadece kendi düşüncelerini dile getirdin, o kadar.”

“Ama seni kızdırdım ve bunu yapmaya hiç niyetim yoktu. Lütfen biraz daha kal. Birlikte bir kadeh şarap içelim.”

“Hayır, gerçekten artık eve dönmeliyim. Sana kızgın falan değilim.”

“O zaman ben de seninle yürüyeyim,” diyerek elimi tutup beni kapıya doğru götürdü.

“Gerek yok, Lucas. Sahiden. Zaten yürüyeceğim mesafe çok kısa.”

“Lütfen. İzin ver de seninle geleyim.”

Kanepeden çantamı aldım ve başımı salladım. “İyi bari,” dedikten sonra kapıyı açıp dışarı çıktım.

F Street'te yürürken hiç konuşmadık. Lucas beni evin ka-

pısına kadar bıraktı. Kapı koluna uzandığımda, beni kendine doğru çekip kucakladı.

“Senden hoşlanıyorum, Gracie. Umarım senden ne kadar hoşlandığının farkındasıdır,” diyerek dudaklarıma doğru eğildi.

Öpücüğüne karşılık verdim ama aklımdan, *benden hoşlanıyorsun demek? Ama bu dünyaya yapay yolla da olsa bir çocuk getirmemi bencillik olarak görüyorsun*, gibi düşünceler geçiyordu.

“İyi geceler Lucas,” dedim ve onukapıda bırakıp içeri girdim.

19

Ertesi sabah Suellen'dan önce uyandım. O, saat yedide kalktığında ben arka balkonda kahvemi yudumluyordum. Moralistim çok bozuktu.

Sandalyesini çekip yanıma otururken neşeyle, "Günaydın," dedi.

"Hı," diyebildim sadece.

"Neyin var senin?"

Derin derin iç geçirdim. "Hayatımı birisiyle paylaşmak benim kaderimde yok galiba."

"O-oo! Lucas'la aranda sorun mu var?"

"Sorun onda değil, *bende* sanırım. Dün akşam sen gittikten sonra hararetli bir tartışma yaşadık," dedim ve olanları ayrıntılarıyla anlattım.

"Tanrım, sperm bağışı konusunu düşündüğünü hiç bilmiyordum," dedi hayretle.

"Düşünmüyorum. Yani aslında hiç düşünmemiştim. Dün

geceye kadar aklımın ucundan bile geçmemişti. Bir anda aklıma geliverdi sanki. Asıl mesele şu ki, böyle bir şeye kalkışacağımdan bile emin değilim.”

“Ha... şimdi anlaşıldı,” dedi Suellen.

“Ne demek istiyorsun?”

“Demek istediğim şey, seni asıl rahatsız edenin sperm bağıışı konusu olmadığı. Sen aslında Lucas’ın buna tamamen karşı gelmesine bozulmuşsun. Bir başka deyişle, senin ne istediğine özgürce karar verebilecek durumda olduğunu hiçe sayıp, seni desteklememesine kızmışsın.”

“Sence bu konuda fazla mı inat ettim peki?”

“Öyle bir şey söylemedim. Gracie, sen hayatını hep kendi istediğin gibi yaşadın. Bu da çok doğaldı. Bir kocan ya da sevgilin yoksa, verdiğin bütün kararlar tamamen *sana ait* olur. Ama... hayatını birisiyle paylaşmaya başladığında, durum değişir. Buna *uzlaşma* denir. Karşılıklı ödün vererek anlaşmaya varırsın. Sen buna alışık değilsin. Kabul et, Beau ile birlikteyken bile, içinde bulunduğunuz şartlardan dolayı, kendi başına buyruk yaşıyordun. O da seninle anlaşmazlığa düşse bile, sana karışmaya hakkı olmadığını biliyordu.”

Suellen haklıydı. “Üstelik, böylesi hoşuma da gidiyordu.”

“Biliyorum. Hamile kaldığında, işler değişti. Değişmesi gerekecekti en azından. Oysa sen gebeliğin üç aylık oluncaya kadar ona hiçbir şey söylemedin bile. Ama onun bunu bilme-ye hakkı vardı. Ne yapacağınıza birlikte karar vermeliydiniz.”

“Ama veremedik,” dedim yavaşça. “Evli olmasına rağmen onunla birlikte olmam zaten kötüydü. Onu köşeye sıkıştırmak istemiyordum. Yapabilecekleri sınırlıydı. Yine de

hamile olduğumu o hafta sonu ona söyleyecektim. Sadece ne yapacağıma karar vermek için zamana ihtiyacım vardı.”

“Ben de onu diyorum ya, Gracie. Beau’ya bir şey söylemeden önce sorunu *kendi başına* çözmeye çalıştın.”

Kahvemden bir yudum alıp Suellen’in dediklerini hazmetmeye çalıştım. “Dur biraz. Beau’la yaşadığım ilişkiyle Lucas’la ilişkim arasında dağlar kadar fark var. Yani, Tanrım, Lucas’la arkadaşlığın ötesindeyiz ama hâlâ hangi noktada olduğumuzu bilmiyorum bile. O zaman ne diye sperm bağışımı düşünmeye hakkım olmuyor, anlamıyorum. Üstelik de çocuk sahibi olmakla ilgilenmediğini açıkça söylemesine rağmen?”

Suellen, “Benim anlatmaya çalıştığım da buydu işte,” dedi. “Senin asıl derdin, onun seni anlamaya bile çalışmadan çocuk sahibi olmayı beklemediğini söyleyip kestirip atması. Oysa sen de onun neden böyle hissettiğini hiç düşünmüyor, anlamaya çalışmıyorsun. Fikrini değiştirmen için söylemiyorum. Ama belki de kendin düşünüp taşınıp sonuca varmak yerine biraz daha düşünceli davranıp karşıdakiyle açıkça konuşman ve hislerini anlaman gerekirdi.”

“Bu da beni yine yalnız başınayken daha iyi olduğum gerçeğiyle yüz yüze getiriyor. Uzun süreli ilişkilerin bir el kitabı falan yok ne yazık ki. Belki de bu yalnızca şans işidir ve anlaşılan şimdiye kadar şansım pek yaver gitmedi.”

Suellen gülerek ayağa kalktı ve eğilip bana sarıldı. “Hey, sen her zaman iyimser olmuştundur. Şimdi değişmeye kalkma sakın. Ben şimdi hızlıca bir duş alayım. Saat onda kafe-
de olmam gerek.” Tam içeri girecekken durup bana baktı, “Lucas’a söylememi istediğin bir şey var mı?”

“Evet, ona Fransız erkeklerinin çok kalın kafalı olduğunu söyle.”

“Anlaşıldı,” dedi Suellen, “ona hiçbir şey söylemesem daha iyi.”

Öğleden sonra müstemilattaki ofisimde e-postalarımı kontrol ederken Maude teyzenin aşağıdan bana seslendiğini duydum.

“Mola vermenin zamanı gelmedi mi?”

Aşağı bakınca içinde çay fincanları ve kurabiyelerin bulunduğu tepsiyi masaya koyduğunu gördüm.

“Geldi de geçiyor bile,” diyerek bilgisayarı kapattım ve aşağı inip teyzemin yanına gittim.

“Kurs kayıtları nasıl gidiyor?” diye sorup, çay fincanımı uzattı.

“Harika. Sonbahara kadar doluyuz neredeyse. Bu işi kottaracağımızı biliyordum ama itiraf edeyim, bu kadar rağbet görmesini ben bile beklemiyordum. Ağızdan ağıza yayılarak duyuldu herhalde. Kadınlar kadınlara söyledi.”

“Eh, kadınların gücünü yabana atmamak gerek, biliyorsun,” dedi gülerek.

“Sence kadınlar kendi kendine yetme işini bazen çok mu abartıyorlar, ne dersin?”

Teyzem soruma şaşırmış görünüyordu. “Şey, ne demek istediğini anladığımdan emin değilim. Ne bakımdan yani?”

“Sen altmışlı yıllarda kadın hareketinin içinde yer aldın. Hani şu sutyen yakmalar falan. Eşit haklar için savaşıyorlardı. Sence buna değdi mi peki?”

Maude teyze cevap vermeden önce kahvesinden bir yudum aldı. “Sutyen yakma kısmından çok emin değilim,” dedi gülerek. Sonra ses tonu ciddileşti. “Ama evet, ben de her zaman kadınların her yönden eşit haklara sahip olması gerektiğini hissettim. Tıpkı etnik grupların da eşit olması gerektiğine inandığım gibi. Derinin renginin ya da atalarının nereden geldiğinin önemi olmamalıydı. Hepimiz, yani bütün insanlar, karakterlerimize göre değerlendirilmeliydik. Kapasitemize göre... *içten içe* kim olduğumuza göre.”

Yulaflı kurabiyelerden birini ısırdım. “Bir kadının orantısız güç kullanacağını düşünmüyorsun demek? Değerleri ve inançları konusunda yani?”

“Başka birisinin hakkına zarar vermediği sürece, öyle olacağını düşünmüyorum. Hatırlasana Gracie, kadınlar seçme hakkına ancak 1920’de sahip oldu. O tarihten önce kadınların kendi siyasi görüşlerinin olabileceğinin bile varsayılmadığını, olsa bile görüşlerini savunmalarının yasaklandığını düşündükçe hâlâ dehşete düşüyorum. Yani evet, kadınların kendi görüş ve düşüncelerini savunmaya tamamen hakları olduğuna inanıyorum. Bu konuya neden girdik peki?”

“Şey... bazı konularda düşünüyordum da.” Devam etmeden önce çayımдан bir yudum aldım. “Sperm bağışısı konusuna nasıl bakıyorsun? Bekâr bir kadının çocuk sahibi olmak için bu yolu seçmesine ne diyorsun?”

Teyzemin yüz ifadesine bakınca ne kadar şaşırdığını görebiliyordum ancak şaşkınlığını sözlerine yansıtmadı. “Bence bu tamamen kadına kalmış bir durum. Kadın bedenini

ilgilendiren diğer kararlar gibi, bunun da kadının kararı olması gerek.”

“Sen buna karşı değilsin yani?”

Teyzem güldü. “Kendim için mi? Kesinlikle. Benim çocuk yapma zamanım geçti. Ama, tabii ki karşı değilim. Ben diğer kadınları yargılayacak ya da onlara neyin doğru neyin yanlış olduğunu söyleyecek durumda değilim.”

“Çocuğun olmadığı için hiç pişmanlık duyuyor musun?” Bunlar teyzemle daha önce hiç konuşmadığımız konulardı. Teyzem bu konuları benimle konuşmaya gönülsüz olduğundan değil. Daha çocukken anlamamı sağladığı bir şey varsa o da hiçbir konunun asla tabu olmadığıydı. Teyzem bana karşı hep dürüst olmuştur ama şu ana dek onun özel hayatına dair konuları merak etmemiştim.

“Ah, Gracie, zor bir soru. Hem evet hem de hayır. Annenle babanın ölümüne kadar, buna üzüldüğümü sanıyordum. Belki *üzülmek* yanlış bir kelime. Muhtemelen çocuğa *hasrettim* demek daha doğru olur. Antika işi sayesinde seyahatlerle geçen dopdolu bir hayatım oldu. Ama sürekli, acaba yaşıml ilerlediğinde yalnız mı kalacağım, diye düşünürdüm. Evet, Chole’yle sen vardınız ama sizin de büyüüp kendi hayatlarınızı kuracağınızı biliyordum. O yüzden kendi çocuğum olsun istiyordum. Ama sonra ebeveynlerinizi kaybettik. Sen artık sürekli benim yanımdaydın. Ondan sonra da bunu hiç düşünmedim.”

Teyzem hakkında bunu hiç bilmiyordum. Bilmediğim daha bir sürü şey olduğunu fark ettim. “Peki hayatında hiç kimse olmadı mı? Yani, küçüklüğümde senin birisiyle çık-

tığını falan hiç hatırlamıyorum. Ben buraya yerleştiğimden beri de kimseyle çıkmadın, biliyorum.”

Teyzem bir müddet sessiz kaldı. Ben de bu soruyla acaba sınırı aştım mı, diye düşünmeden edemedim.

Ama sonra uzanıp elimi tuttu. “Belki de artık sana hikâyemi anlatmanın vakti gelmiştir,” dedi. “Hepimizin bir hikâyesi var Gracie. Hikâyemiz olmasaydı hiç yaşamamış sayılırdık. Oysa ben hayatımı dolu dolu yaşadım. Hâlâ da yaşıyorum. Hem de her gün.” Sözlerine devam etmeden önce ensesindeki topuzunu düzeltti. “Haklısın. Sen küçükken kimseyle çıkmadım. Buna gerek duymadım... çünkü sen doğmadan on bir yıl önce, hayatımın aşkını kaybetmiştim.”

“Ne?” diye bağırdım. “Bundan haberim yoktu. Annemler biliyor muydu?”

Teyzem başını salladı. “Hayır, bunu bilen tek kişi yakın arkadaşım Bonita’ydı.”

“Onu hatırlıyorum,” dedim. Egzotik görünümlü o siyahi kadının yüzü gözümün önüne geldi. “Ben on yaşındayken ölmüştü.”

“Evet ve öldüğünden beri onu özlemediğim tek bir günüm olmadı. Kansere yakalandı ve bir yıl içinde de son nefesini verdi. Aslında benim hikâyem Bonita ile başlıyor. O, Savannah’dan gelen zenci bir kızdı. Oldukça iyi bir aileye mensuptu. Babasının Avrupa’ya antika ticareti yapan bir şirketi vardı. Baban da benim Brunswick’te çalıştığım antikacının sahibiydi, bu vesileyle Bonita’yla tanıştım. Babanın Savannah’da bir dükkânı vardı. Ben de iyi kötü orayı

idare ediyordum, ellili yılların sonunda da oraya taşındım. Bonita'yla anında arkadaş olduk. O yıllarda güneyde zenci olmak pek kolay değildi ama babasının işi ve sosyal statüsü sayesinde hayat Bonita için bir nebze de olsa daha rahattı. Bir gün beni evlerine akşam yemeğine çağırdı, böylece ben de Oliver'la, onun erkek kardeşiyle tanıştım.”

“Vay canına. Onun erkek kardeşine mi âşık oldun yani? Zenci bir adama?”

Teyzem başını salladı. “İnsanlar ilk görüşte aşkla dalga geçerler. Ama inan bana gerçekten de ilk görüşte aşk diye bir şey var. Onunla tanışır tanışmaz... bunu anladık.”

“İrkçılık yüzünden kim bilir ne zorluklar çekmişsinizdir.”

“Hem de nasıl. Oliver harika bir müzisyendi. Çok yetenekliydi. Saksafon çalardı. Gündüzleri aile şirketine çalışırdı ama geceleri çeşitli kulüplerde ve otellerde çalarak müzik tutkusunu konuştururdu. En sevdiklerinden biri Augusta, Georgia'daki Partridge Inn'di. Bonita'yla ben de onun çalacağı her hafta sonu onu dinlemeye giderdik. Savannah'da çaldığı her yerde, ön masadaki yerimiz ayrılmış olurdu.”

“O senin hayatının aşkıydı, değil mi? Peki sonra ne oldu? Irklarınızın farklılığı ayrılmanıza mı sebep oldu?”

“Hayır ama bu yüzden aşkımızı gönlümüzce yaşamamız, ikimizin yalnız kalması çok zordu. Ağzımızı çok sıkı tutuyorduk çünkü altmışlı yılların başında, ülkenin güneyinde beyaz bir kadınla zenci bir adamın birlikteliğinin yaratacağı sorunların farkındaydık. Yine de şanslıydık çünkü ikimiz de ailemizin işleri sayesinde Paris'e sık sık seyahat edebili-

yorduk. Orada, insanın derisinin rengi önemli değildi. Birlikte haftalarca kalırdık. Olduğumuz gibi, âşık bir çift gibi davranırdık. Ben Paris’te büyüdüğüm için orayı evim gibi görüyordum, özellikle de Oliver’la birlikteyken. Dört yıllık birlikteliğimizin ardından bana evlenme teklif etti. Evlenince Paris’e yerleşip orada yaşayacaktık. Oliver orada iş için bir ofis tutacak ve caz kulüplerinde saksafon çalacaktı. Oysa işler sandığımız gibi gitmedi. 1964 yılında Vietnam’a asker gönderildi, altı ay sonra da orada hayatını kaybetti.”

Gözlerimden yaşlar boşanmıştı. Kalkıp teyzeme sarıldım. “Aman Tanrım, hiç bilmiyordum. Çok üzıldüm, Maud’e teyze. Çok üzıldüm.”

Teyzem gözyaşlarımı sildi. “Hayır, Gracie, üzülme. Ben yaşadıklarına her zaman şükrettim. Gerçek aşkın nasıl bir şey olduğunu anladığım için minnettarım. Gerçek aşk asla ölmüyor. O yüzden pişman değilim. Oliver kısa süreli de olsa hayatıma girmeseydi, asıl o zaman pişman olurdu.”

Bir anda teyzem hakkında ne çok şey öğrenmiştim. Teyzem olarak değil, bir kadın olarak.

Boğazını temizleyerek, “Söylesene,” dedi. “Bu sperm başışı konusunun Lucas’la bir ilgisi var mı?”

Elimde olmadan gülümsedim. “Sende resmen *medyumluk* var, değil mi?”

“Sadece seni çok iyi tanıyorum, o kadar Gracie. Hatta bazen senin kendini tanıdığından da fazla.”

“Evet, onunla biraz ilgisi var galiba. Ama senin hikâveni duyduktan sonra, onunla konuşmadan önce bu konuyu biraz daha düşünmem gerekiyor herhalde.”

Teyzem, “İşte bu harika bir fikir,” dedi ve ayağa kalkıp boş çay fincanlarını lavaboya koydu. “Eğer kendimize düşünme fırsatı verirsek, o zaman cevapları bulabiliriz.”

Ertesi gün Suellen kendi evine taşınyordu. Ben de saat ikide onunla buluşacaktım, nakliyeciler o saatte mobilyalarını getireceklerdi. Fourth Street'e doğru yürürken Lucas'ın cumartesi akşamı ayrıldığıımızdan beri aramadığını fark ettim.

Cephesi süslemelerle bezeli küçük sayfiye evinin bulunduğu kaldırıma yaklaşırken gülümsedim. İki yatak odası, iki banyosu, ufak salonu ve mutfağıyla, burası Suellen için ideal bir yerdı.

Suellen ön kapıyı ardına kadar açıp, "Selam," dedi, "bomboş evime hoş geldin."

Gülerek içeri girdim. "Uzun süre boş kalmayacak."

"Biliyorum. Ah, Gracie, burayı o kadar sevdim ki. Burada, senin bu kadar yakınında olduğuma inanmam için hâlâ kendimi çimdiklemem gerekiyor."

Evin kapısına yanaşan kamyonun sesini duyunca ikimiz de o tarafa doğru döndük. "İşte mobilyaların da geldi," dedim. "Tam zamanında."

Üç saat sonra, evin arkasındaki küçük verandada beyaz şaraplarımızı yudumluyorduk. Kadehimi onunkine tokuşturun, “Adaya resmen hoş geldin,” dedim. “Burada hep mutlu olursun umarım.”

“Sağ ol. Bütün öğleden sonrası mobilyaları yerleştirip kolileri açmama yardım ederek geçirdiğin için de teşekkür ederim.”

“Eh, yapacak daha çok işin var ama en azından elinin altında olması gereken eşyaların ve yatağın kullanıma hazır hale geldi. Bugün iş nasıldı bakalım?” diye sordum. Suellen’in bu sorumu, “*Lucas benden bahsetti mi?*” diye algılayacağından adım gibi emindim.

“Seni hâlâ aramadı mı?”

Başımı salladım ve şarabımdan bir yudum daha aldım. “Herhalde beni bir daha aramaz.”

“Ah, Gracie, saçmalama. Aranızda bir anlaşmazlık olmuş, o kadar. Lucas senden hoşlanıyor. Hem de çok. Bunu hâlâ anlayamadın mı?”

Omuz silkip ağzıma bir kraker attım.

“Sana bir şey sorabilir miyim?”

Yüzünü görebilmek için sandalyemde doğrulup, “Sor bakalım,” dedim.

“Sperm bağışını ciddi ciddi düşünüyor musun sahiden?”

“Aslına bakarsan bilmiyorum, Suellen. Sana dün de söyledim, aslında aklımın ucundan bile geçmiyordu ama... belki de üzerinde düşünmem gereken bir seçenektir. Biraz araştırayım.”

“İyi ama... ya o yolu seçtikten sonra... anla işte... Lucas’la işler ciddileşirse. O zaman ne olacak? Yani hiç tanımadığın bir adamın bebeğine sahip olacağına, bu kadar beklemişken, Lucas’ın çocuğunu da doğurabilirsin.”

Tek söyleyebildiğim şey, “Doğru,” oldu.

“Hiç çocuk sahibi olmasan ne olur, Gracie? Bunu hiç düşündün mü?”

Başımı salladım. “Düşündüm. Pek çok kez. Dürüst olmam gerekirse, çocuksuz da yaşayabilirim sanırım. Kabul etmem gerekir ki, annelik hiçbir zaman en büyük arzularımdan biri olmadı ama Monica gibi de değildim. Yani asla çocuk yapmayacağım gibi bir düşüncem de yoktu. O yüzden galiba bu konuda her zaman biraz arada kaldığımı hissediyorum. Çocuk sahibi olacaksam, gerçekten de dünyaya hayatımı paylaşacağım bir çocuk getirmek istediğim için olmalıyım. Ama yine de... bilemiyorum, nedense Monica hamile kaldığından beri bu düşüncelerim bana garip gelmeye başladı. Onu o kadar mutlu görmek içimdeki çocuk özlemini uyandırdı sanki.”

“Belki de bu özleminin aşkla daha çok ilgisi vardır. Kendine ait bir çocuk sahibi olmak değil de... bir başkasına bağlanmak istiyorsundur belki?”

Bunu bir an düşündüm ve sonra güldüm. “Haklı olabilirsin, Doktor Suellen,” dedim. “Muayenehaneni ne zaman açıyorsun?”

Suellen da gülmeye başladı. “Psikiyatrist gibi konuşmak istemem. Ben sadece ne hissettiğini anlamana yardım etmeye çalışıyorum. Sen büyük bir hata yapmadan önce tabii.”

“Lucas’ı kaybetmek gibi bir hata mı mesela?”

“Lucas’ı kaybetmek gibi,” dedi.

Duyduğumuz bir kedi miyavlamasıyla ayağa kalkıp veranda korkuluklarından aşağıya doğru baktık. Görüp görebileceğimiz en güzel gri beyaz kedi, yeşil gözleriyle acıklı acıklı bize bakıyordu.

“Ayy, canım,” dedi Suellen, “ne kadar da tatlı. Kimin kedisi acaba?”

Güldüm. “Muhtemelen senin,” dedim. “Adada bir sürü sahipsiz kedi var. Ne de olsa burası bir balıkçı köyü ve kedileri çekiyor. Pek çok ada sakini ve dükkân sahibi kapı önlerine kedi maması koyar. Burada ‘yakala, tedavi et, doğaya bırak’ sistemi uygulanıyor. Bu sistem birkaç yıl önce Faraway Inn’in sahipleri tarafından uygulanmaya başladı. O günden beri de neredeyse yedi yüzü aşkın kediye uygulama yapıldı. Kediler önce yakalanıp kafeslere konuluyor, veterinerde aşıları yapılıyor, kısırlaştırılıyor sonra da alındıkları yere bırakılıyor.”

“Vay canına. Harika bir uygulamaymış doğrusu!”

“Öyle. Kulağına bakarsan, o kedilerden biri olup olmadığını anlarsın. Bu kedi de öyleymiş. Kulağı nasıl çentikli, görüyor musun? Kısırlaştırılmış.”

“İstenmeyen kedi nüfusunu kontrol etmek için harika bir yöntem. Peki bütün bunların masrafı nasıl ödeniyor?”

“Halktan toplanan bağışlarla. Cedar Key, hayvansever bir kasaba ve pek çok kişi de yardımda bulunmak istiyor. Kedileri sahiplenip eve almak istemeseler bile, her gün evlerinin önüne koyduklarını su kapları ve kuru mamalar sayesinde onlara bakıyorlar.”

Suellen kadehini masaya bıraktı, “Gel hadi,” diyerek iç-
riden cüzdanını aldı.

“Nereye gidiyoruz?”

“Marketten kedi maması almaya tabii.”

Yirmi dakika sonra döndüğümüzde, kedi hâlâ Suellen’in
arka bahçesindeydi. İçeri girip kedi maması doldurduğu bir
kâseyle döndü. O mırıldanarak yavaşça kediye yaklaşıırken
ben de verandadan onları izledim.

“Gel bakalım, küçük pisi pisi, sana yemek getirdim.” Kâ-
seyi kedinin birkaç santim ötesine koyup gerisin geri basa-
maklardan yukarı çıktı.

“Şuna bak,” diye bağırdı, heyecanla. “Mama yiyor!”

Gülümsedim. Cedar Key’in bir kedisi daha yuvasını bul-
muştu.

Kedinin yemek yemesini izledikten sonra Suellen’la ben
de akşam yemeğinde ısıttığımız donmuş pizzamızı yedik.
Eve döndüğümde saat sekizi geçiyordu. Teyzem kapısını açtı.

“Suellen yerleşti mi?” diye sordu.

“Evet. Mobilyalarını yerleştirip kolileri açmasına yar-
dım ettim. Burada yaşamayı seveceğe benziyor. Annie nasıl,
uslu durdu mu?”

“Durdu, durdu. Bir saat önce dışarı çıkardım. Şimdi yu-
karıda. Sen yokken sana bir teslimat geldi.”

“Teslimat mı?”

“Evet. Müştemilattaki ofisine gidip görebilirsin. Şu anda
orada.”

Teyzemin ağzından laf alamayacağımı biliyordum. O yüzden ben de müştemilata yöneldim. Basamakları çıktığımda çalışma masamın üzerinde, şimdiye kadar gördüğüm en güzel kırmızı güllerden oluşan aranjmanlı, kocaman bir kristal vazonun durduğunu gördüm. Boğazımda bir yumru belirdi. Çiçeklere yaklaşıp kokularını içime çektim. Vazonun yanında beyaz bir zarf duruyordu. İçindeki kartı çıkarıp okudum. *Gracie, ben hatalıydım. Özrümü kabul et lütfen. Sevgilerimle, Lucas.* yazıyordu.

Derin bir nefes alıp verdim. O an iki şeyden emin oldum. Lucas çok özel bir adamdı ve ona düşkünlüğüm bir kat daha artmıştı.

Hiç tereddüt etmeden, telefonu aldım ve onun numarasını tuşladım. Derinden gelen, seksi ses tonuyla adeta kendimden geçtim. “Lucas? Özrünü kabul ediyorum. Konuşabilir miyiz?”

“Yüz yüze görüşelim. Birazdan orada olurum,” dedi.

“Ben müştemilattayım,” dedim ve telefonun kapandığını duydum.

Beş dakika sonra, “Gracie?” diye seslendiğini duydum.

“Buradayım,” dedim ve basamakları çıkışını izledim.

Hoş geldin demek için ayağa kalkınca beni kollarının arasına aldı. Tanrım, kollarında kendimi çok iyi hissediyordum.

Kulağıma, “Seni özledim,” diye fısıldadı, “hem de çok özledim.”

“Ben de seni özledim. Senden bir daha ses çıkıp çıkmayacağından emin değildim.”

Beni kendinden biraz uzaklaştıırıp koyu kahve gözlerini gözlerime dikti. “Bir anlaşmazlık yüzünden mi? Ciddi misin sen?”

Heyecanlandığı zaman Lucas’ın aksanının belirginleştiğini fark ettim ve gülümsedim. “Evet,” dedim.

Beni tekrar kendine doğru çekti. “*Non, ma cherie,*” diyerek sırtımı okşadı. “Sadece küçük bir anlaşmazlıktı o kadar, ayrılma sebebi değildi.”

İçim rahatlamıştı. “Şey... ben de senden özür dilerim. Bazı noktalarda hakkın vardı.”

Dudakları benimkilerle birleşti, tutkulu ve duygu yüklüydüler. Ona biraz daha sokulurken içim tutkuyla doldu. Bu adamı kesinlikle arzuluyordum ama yine de... henüz bu adımı atmaya hazır olmadığımı biliyordum. Arzulu inleyişlerim Lucas’ınkilere karışırken onu ittim.

“Çiçekler,” diyebilirdim, vazoyu göstererek. “Çok naziksin ama buna hiç gerek yoktu.”

“Ama çiçeklerden hoşlandın, değil mi?” diye sordu, boğuk sesiyle.

“Bayıldım, çok teşekkürler.”

“Önemli olan da buydu. Seni mutlu etmeleri.”

En son hangi erkeğin benim mutluluğumu umursadığını düşünmeden edemedim.

“Şarap getirmişt看,” diyerek masama bıraktığı torbayı gösterdi. “Birer kadeh içsek mi?”

“Tabii ki,” diyerek büfeye uzandım ve tirbuşonla iki tane kadeh çıkardım.

Kırmızı renkli sıvıyla doldurduğu kadehini kaldırıp benimkine değdirdi. “Bize içelim,” dedi, gözlerini gözlerimden hiç ayırmadan, “bugüne ve geleceğe.”

Bir geleceğimiz olduğunu mu düşünüyordu yani? Kulağa hoş geliyordu. Hem de çok hoş. Şimdi bu arkadaşlık seviyesinin biraz ötesine geçtiğimiz anlamına da mı geliyordu yoksa?

“Bize,” diyerek kadehimi kaldırıp şarabımı yudumladım. “Harika bir şarap daha,” dedim.

“Beğendiğine sevindim. Eee, söylesene... bugün Suelen’in yeni evine taşınmasına yardım ettin mi?”

“Evet, ettim ve sanırım orayı çok sevdi. Kafede durum nasıl, işleri kotarıyor mu?”

“Gayet güzel idare ediyor ne de olsa mükemmel bir öğretmeni var.”

Gülümsedim ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim. “Sağ ol.”

Şarabından bir yudum daha alıp kadehini masaya bıraktı. Uzanıp ellerimi tuttu. “Sana bir soru sorabilir miyim?”

“Evet, tabii.”

“Çocuk sahibi olmak... senin için bu kadar önemli mi?”

Bu konunun tekrar açılmamasını yeğlerdim ama Suellen’in söylediklerini hatırladım. Avuçlarının içindeki ellerime doğru baktım. Her şey o kadar doğru geliyordu ki. Kendimi çok iyi *hissettim*. “Emin değilim, Lucas. Sahiden bilemiyorum,” dedim ve onun için o kadar da önemli olmadığını hissettim.

Ellerimi sıkı sıkı tuttu. “İşte bu çok dürüst bir cevaptı.

Bana bir söz vermeni istiyorum... eğer düşüncelerin netleşirse, bana söyler misin?"

Evet anlamında başımı sallarken bir anda, Lucas'a âşık olmanın, annelik ihtimalinden da feragat etmek anlamına geldiğini fark ettim. Ama yapacak bir şey yoktu çünkü mantığım kabul etmese de Lucas'a çoktan âşık olmuştum.

21

Uyandığımda içimde tuhaf bir his vardı, sanki yine oda-da yalnız değilmişim gibi hissediyordum. Gözlerimi açıp, karanlığa alışincaya kadar bir müddet bekledim. Bir üşüme gelince battaniyeyi boğazıma kadar çektim ve tam o anda onu gördüm. Bir kadın siluetiydi. Güzel, uzun, beyaz, şeffaf elbisesiyle pencerenin yanında duruyordu. Saçlarını başının tepesinde toplamıştı. Yan döndüğünde ne kadar tanıdık göründüğünü fark ettim ve göbek kısmındaki şişliği... Neler olup bittiğini anlamaya ya da korkmaya bile fırsat bulamadan, kaybolup gitmişti bile. Hem de bir anda.

Bakışlarım komodinin üzerindeki saate takıldı, beşe geliyordu. O ana dek farkında olmadan nefesimi tutmuştum, şimdiyse derin derin nefes alıp veriyordum. Annie yatağın altında, ayaklarımın dibine kıvrılmıştı.

Rüya mıydı, diye düşündüm. Uykum biraz daha açılmıştı. Herhalde rüyaydı. Yoksa değil miydi? Tabii ki öyleydi. Be-

beklerden, sperm bağışından o kadar çok söz edince, hamile bir kadının rüyama girmesine şaşmamalıydım. Ama içimden bir his bunun doğru olmadığını söylüyordu.

Banyoya gitmek üzere yataktan doğrulurken uzanıp bir saat daha uyumak yerine kalkmaya karar verdim.

Mutfağa girip lambayı açtım ve kahve makinesini fişe taktım. Rüya mıydı neydi bilmem ama bayağı canımı sık-mıştı. Hayatımda hiç hayalet görmemiştim. Böyle bir şeye inandığımdan bile emin değildim. Ama doğaüstü konular-da hayli duyarlı olduğumu biliyordum. Hatırlıyorum da bir keresinde üniversitedeki psikoloji profesörü bir deney için bütün sınıfı hipnotize etmişti. Anlaşılan ben öyle çabuk hip-notize olmuşum ki ders bitiminde profesör beni yanma ça-ğır-mıştı. Telkine fazlasıyla açık olduğumu ve ileride hipnoz yaptırırsam birileri bundan faydalanmasın diye çok dikkatli olmam gerektiğini söylemişti. Acaba benim bu kadar açık oluşum mu hayalet görmemi kolaylaştırdı, diye merak ettim.

“Saçma,” dedim, fincanıma kahve doldururken, “sahiden saçmalıyorsun, Gracie.”

Ama bir dakika sonra Annie’nin koşa koşa mutfağa gir-diğini görünce korkudan ödüm patladı. Resmen sinirlerim bozulmuştu doğrusu.

Duş alıp giyindikten sonra Annie’nin tasma-sını taktım ve çarşıya doğru yöneldik. İkinci Cadde’den geçerken Noel’in yaklaştığı belli oluyordu. Sadece hava soğuduğundan değil, caddedeki bütün mağazalar kırmızı fiyonklar ve çelenklerle süslediğinden. Belediye binasının önüne İsa’nın doğumu-nu simgeleyen büyük bir tablo yerleştirilmişti ve adada ade-

ta bir bayram havası esiyordu. Şehir Parkı'na vardığımızda devasa sedir ağacının baştan aşağı süslendiğini gördüm. Noel zamanı bu ağaç, parkın odak noktası haline geliyordu.

Etrafta biraz koşturması için serbest bıraktığım Annie'ye seslendim.

“Gel hadi, kızım. Kütüphaneye uğramamız lazım.”

Davetsiz misafirim hâlâ kafamı meşgul ediyordu. Belki de kütüphanecimiz ve kasaba tarihçimiz Bayan Edith bana bazı cevaplar bulmamda yardımcı olur, diye düşündüm.

Annie'yi kucağıma alıp içeri girdiğimde Edith'i karşıla-
ma bankosunun ardında, bilgisayarda çalışırken buldum.

Başını kaldırıp beni görünce gülümseyerek, “Gracie,” dedi. “Günaydın. Aradığın belli bir şey var mı?”

Evet, diye düşündüm. Olası bir hayalet hakkında bazı cevaplar.

“Şey, senin kasaba tarihçesi hakkında bayağı bir bilgin var. Belki bana Coachman Evi'nde yıllar önce kimlerin yaşadığını söyleyebilirsin.”

“Doğru. Teyzen burayı satın aldı ve artık ikiniz de orada yaşıyorsunuz. Şey... eski bir bina olduğunu biliyorsunuzdur. Bina inşa edildiğinde Ben Coachman tarafından satın alındı. On sekizinci yüzyılın sonlarından bahsediyorum. Sonra EJ Lutterloh orada yaşamaya başladı. Demiryolları yönetiminin bir kolu olan Florida Town Improvement'ın yöneticisiydi. Sannırım onun ardından evde birkaç aile daha yaşadı.”

“Yaa,” dedim. “Acaba... yani, anlarsın ya... hiç evin kendisiyle ilgili tuhaf söylentiler duydun mu?”

Edith elindeki tükenmez kalemle oynamaya başladı. “Ne gibi mesela?” diye sordu.

“Haa, bilemiyorum. Mesela...”

“Hayaletler mi?”

Annie’yi biraz daha sıkı tuttuğumu fark ederek başımı salladım. “Evet.”

“Şey, senin de bildiğin gibi böyle kasabalarda eski evlerin hayaletli olduğuna dair efsaneler yaygındır.”

“Peki Coachman Evi ile ilgili böyle bir rivayet var mıydı acaba?”

“Vardı ama o üzerinden epey zaman geçti, artık kimse bundan söz etmiyor bile. Ama bazı eski gazetelerde buna ilişkin haberler çıkmıştı sanırım.”

“Coachman Evi’yle ilgili nasıl haberler çıkmıştı?”

“Aslında, evde çok trajik bir olay yaşanmıştı. Ben Coachman evi satın aldığında yeni evliydi. O zamanlar büyük bir evdi, bugünkü gibi iki ayrı daireye bölünmemişti. O ve karısı Bess’in, odaları çocuk sesleriyle doldurmayı planladığından eminim ama öyle olmadı. Bir türlü hamile kalamıyordu. Aradan on-on iki yıl geçtikten sonra nihayet Bess hamile kaldı. Ne yazık ki bebeğin doğumuna birkaç ay kala Cedar Key açıklarında boğuldu.”

“Ah, Tanrım!” dedim büyük bir üzüntüyle, “Sahiden de çok trajikmiş.”

Edith başını salladı. “Zavallı Ben, hem karısını hem de doğmamış çocuğunu kaybetmiş oldu. O gün öğleden sonra Bess teknelerine binip açılmış ancak aniden kopan fırtınada kıyıya dönmeye fırsat bulamamış. Kimse tam olarak ne olduğunu bilmiyor. Bazıları onun suya düşüp başını çarptığını söylüyor. Bazıları da yıldırım çarptığını. Ancak... cesedi hiç bulunamadı.”

Az önceki üzüntümün yerini bir ürperdi aldı. Tüylerim diken diken olmuştu, kollarımı ovuşturdum. “Coachman Evi’nde onun hayaleti mi dolaşıyormuş yani?”

“Eh, kim bilir? Ben’in evi satmasının ardından orada yaşayan birkaç aile evde bir kadın ağlaması duyduklarını, bazıları da evde dolaşan hamile bir kadın gördüklerini, kimisi de evde garip şeyler olduğunu söylemiş. Ha, kötü ya da korkunç şeyler değil. Mesela saatlerin durması, eşyaların kaybolması falan gibi şeyler. En garibi de onu gördüğünü iddia eden herkesin kadını farklı tarif etmesiymiş, sanki herkese farklı görünüyormuş gibi yani. Oldukça tuhaf bir hikâyeye ama hayaletlere inananlar, Bess’in ya da artık her kimse, o kadının doğmamış çocuğunu aradığını söylüyor.”

“Ben on yıldır burada yaşıyorum. Bunu daha önce duymamış olmam çok tuhaf.”

“Eh, söylentiler zamanla çıkar ve kaybolurlar. Bazen insanlar bu hikâyeleri unuturlar. Muhtemelen adayla ilgili başka tuhaf hayalet hikâyeleri de vardır ama sanırım insanlar alışınca hikâyeler de cazibesini kaybediyor.”

Tek diyebildiğim, “Hımm, olabilir,” oldu.

Edith’le göz göze geldik, yüz ifademi yakalamıştı. “Ne oldu Gracie, Bess’in ya da bir başkasının hayaletiyle falan mı karşılaştın yoksa?”

“Yoo,” dedim. “Korkarım evde sadece Annie’yle ikimiz varız.” Eğer Bess Coachman ya da her kimse, dairemi benimle paylaşıyorsa, bunu kendime saklamak istiyordum.

Eve döndüğümde Chloe’yi arka bahçede *USA Today*’in çapraz bulmacasını çözerken buldum.

“Selam,” dedim. “N’aber?”

O daha cevap vermeye fırsat bulamadan, Annie ağaçtaki bir sincabı fark edip havlamaya başladı.

“Bu köpek sürekli havlamak zorunda mı?” diye sordu. “Tanrım, bu çok sinir bozucu.”

Aslına bakılırsa, Annie genelde pek de havlayan bir köpek sayılmazdı. Şey, etraftaki sincapları saymazsak tabii.

Köpeği azarlamak yerine, “Bugün tersinden kalktın, herhalde?” dedim.

“Hiç sorma, canım çok sıkkın.”

Annie sincaba havlamayı bırakıp ayağımın dibine yattı. “Ne oldu?” Kız kardeşim bizimle yaşamaya başlayalı iki ay olmuştu ve itiraf etmem gerekir ki bunca zamandır onu ilk kez eski huysuz haline bürünmüş görüyordum.

“Resmi olarak dünden beri boşanmış bir kadını ve sanırım birileri kutlama için hiç fırsatı kaçırmamışlar. Bu sabah eski arkadaşlarımdan biri aradı. Parker’ın kız arkadaşı dün akşam bebeğini dünyaya getirmiş.”

Off! Chloe önünde sonunda bunun olacağını biliyordu bilmesine ama bilmesi, bunun etkisini hafifletmemişti.

Sadece “Çok üzgünüm,” diyebilirdim.

Chloe gazeteyle kalemi masaya fırlattı. “Eh, sanırım bu benim için bir devrin kapandığı anlamına geliyor.”

Cedar Key’e o eski hayatın izlerinden kurtulmak için geldiğini söylememek için kendimi zor tuttum. “Senin için hiç kolay değil, biliyorum Chloe. Yapabileceğim bir şey var mı?”

“Hayır.”

Teselli etme konusunda pek başarılı sayılmazdım ama bir

kez daha denedim. “Tamam ama burada bütün gün oturup sinir harbi yapmanla bir şey değişmeyecek. Bu akşam kız kızı dışarı çıkalım mı, ne dersin?”

Chloe hayretle bana baktı. “Sahi mi? İyi bir eşlikçi olabileceğimi sanmıyorum.”

“Evet, olursun. Bundan eminim. Hadi gidip dans ayakkabılarını giy, tatlım. Bu akşam Frogs’a yemeğe gidiyoruz, sonra da bütün gece dans ediyoruz. Suellen’ı da arayayım, belki o da bize takılır. Senin özgürlüğünü kutlamak için kızlar gecesinden güzeli var mı!”

“Şey... bilemiyorum...”

“Hayır cevabını kabul etmiyorum. Giyinip güzelce süslen, saat altıda uğrayıp seni alırım.”

Ona hayır, deme fırsatı vermeden, Annie’yi kaptığım gibi merdivenlerden yukarı doğru koştum.

Suellen, Bayan Dixie’nin potansiyel bir müşterisinden telefon geldiğini söyleyince, Chole’yle gülmeden edemedik.

“Hadi canım!” diyerek kıkırdadım.

“Cidden. Odada yatak başı bulunduğundan emin olması gerekiyormuş. Önce ne desem bilemedim, sonra da maalesef tamamen doluyuz diye yalan attım.”

Chloe, “Acaba yatak başına kız arkadaşını mı bağlayacaktı?” diye sorunca yeniden kahkahalara boğulduk.

Suellen başını salladı. “Bağlayacağına bahse girerim. Hey, ben cinsel fantezilere karşı değilim ama... Tanrım, Bayan Dixie’nin pansiyonunda olmaz.”

Başımı salladım. Hâlâ gülüyordum. Suellen, Chloe’nin

keyfini yerine getirmede birebirdi. Frogs'ta bizimle yemeğe gelir misin, diye sorduğumda tereddüt bile etmeden kabul etmişti. Şimdi ise kız kardeşimin kahkahalarla gülmesini sağlıyordu.

Chloe'nin yeni hayatına kadeh kaldırmamızın dışında, gece boyunca Parker'la metresinin ve yeni doğan bebeklerinin lafı bile geçmedi.

Orkestra, Kool & The Gang'in muhteşem parçası "Celebration"ı çalmaya başlamıştı.

Chloe gülerek, "Bu şarkıyı çalmalarını sen mi istedin?" dedi.

"İstemedim. Sahiden. Ama duruma çok uygun düştüğü aşikâr. Hadi gel abla. Dans edelim," dedim ve onu kolundan tuttuğum gibi ufak dans pistine doğru sürükledim.

Şarkıyla birlikte sallanıp duruyorduk. Chloe'nin çok uzun zamandır bu kadar eğlenmediğinden emindim. Dahası, şarkı bittiğinde herkes ayağa kalkmış, çılgınlar gibi bizi alkışlıyordu. Chloe'nin yüz ifadesinden tam da böyle bir gece geçirmeye ihtiyacı olduğu anlaşılıyordu.

Noel'den önceki hafta, Monica için *bir baby shower* planlamamız gerektiğini fark ettim. Mart'a kadar doğum yapması beklenmiyordu ama doktor üçüzlerin çoğunlukla erken gelme eğiliminde olduğunu belirtmişti. Dora'yı arayıp bir önerisi var mı, diye sormaya karar verdim.

"İyi fikir," dedi. "Aslında bunu ben de düşünüyordum ama Noel yaklaşırken yün mağazasında işler epey yoğunlaştığından çok meşguldüm..."

"Şey, ben bu organizasyonu seve seve üstlenirim. Eminim Suellen ve kız kardeşim de yardım etmek isteyecektir.

"Bu harika olur. Zaman öyle hızlı geçiyor ki. Monica biz ona bir bebek partisi yapamadan üçüzleri kucağına alacak diye ödüm patlıyor. İlk önce, bir tarih belirleyelim. Monica'yla dün konuştum. Doktordan yeni gelmişti ve anlaşılan marttan ziyade şubat başında doğum yapması bekleniyormuş. Ayrıca doktoru ona çok geçmeden yatak istirahatine

başlamasını önermiş. Yani bu durumda, bence en iyisi partiyi yılbaşının hemen ardından düzenlememiz olacak. Yatak istirahati yüzünden kendi bebek partisini kaçırmamasını istemeyiz herhalde.”

Masamdaki takvime uzanıp ocak sayfasını çevirdim. “Şey, yirmi ikisi, pazara ne dersin? Hem böylece yaklaşık dört haftalık bir hazırlık süremiz olur hem de örgü kursumuz başlamadan önceki hafta sonu partiyi aradan çıkarmış oluruz.”

“Evet, kulağa çok iyi geliyor. Ha, bu arada partiyi burada, benim evimde tertip edelim. Koca ev, rahat rahat yayılırız. Üstelik Monica sadece pazar yemeğine geleceğini sanırken ona sürpriz yapmış oluruz.”

Güldüm. “Bu harika bir plan doğrusu. Tamam o zaman, ben Suellen ve Chole’yle konuşayım da hemen bir konuk listesi hazırlayalım. Tabii süsleme ve benzeri konuları da düşünmek lazım.”

“Şunu öğle yemeği gibi düşünelim. Kanepelerle pastayı ben hazırlarım.”

“O halde diğerlerimiz de birer çeşit tuzlu ya da tatlı hazırlayıp geliriz. Anlaştık o zaman. Suellen ve Chloe’yle konuştuğuktan sonra sana detayları bildiririm.”

Telefonu kapatıp asma kattaki ofisimin penceresinden dışarıya bakındım. Birkaç dakika sonra bilgisayarı açıp Google’da *bekâr anneler* ve *sperm bağıışı* kelimelerini aratmaya başladım. O kadar çok sayfa açıldı ki şaşırdım.

Bazı istatistikler beni daha da şaşırttı. Minnesota bazlı Seçilmiş Anneler online forumunun kurucusu Mikki Morrisette’e göre, yılda yaklaşık elli bin kadın kendi ailesini kur-

maya başlıyormuş. *Vay canına*, bu kadar çok olduğunu *hiç bilmiyordum!*

Okumaya devam edince, 1981’de Tercihen Bekâr Anneler destek grubunu kuran New Yorklu psikoterapist Jane Mattes’in, bekâr annelik trendinin k  klerinin 1970’lerdeki feminist harekete dayandığını açıkladığını g  rd  m. Hareket, kadınların daha iyi ve daha y  ksek   cretli işlerde   alışmasının ve bir aile kurabilmesinin yolunu açmıştı.

Daha   nce bu t  r konularda neredeyse hiç araştırma yapmadığımdan, tıpkı benim gibi, sperm bağışıyla anne olmayı d  ş  nen kadınlar için sanal   lemde bulunan bilgi bombardımanını beni hayrete d  ş  rm  şt  . Tercihen Bek  r Anneler internet sitesine girdiğimde, orada da bir yığın bilgiyle karşılaştım. Topluluğun   lkenin her kesiminden   yeleri vardı. Siteye g  re,   yelerin yaş ortalaması otuz beşti ve neredeyse hepsi   niversite mezunuydu. Sitede ayrıca   yelerin yarısının “d  ş  nenler”, yani bek  r anne olmaya hen  z karar vermeyen kadınlar olduğu belirtiliyordu. *Eh, anlaşılan ben de bu kategoriye giriyordum.*

Felsefelerini okuyunca, *tercih* kelimesinin iki anlamı olduğunu belirten altıncı maddeyi şiddetle kabul ettim.   ncelikle kadın bir   ocuğu tek başına b  y  tmek gibi b  y  k sorumluluk isteyen bir karar veriyordu ayrıca da tatmink  r olmayan bir ilişkide yer almaktansa ilişki kurmamayı tercih ediyordu.

Bunun b  yle olduğunu s  ylemeye ne gerek var, diye d  ş  nebilirsiniz ama yanlış sebeplerden evlenen o kadar   ok kadın tanıyorum ki. Bir   ocuk sahibi olmayı,   are olarak sperm bağışına başvuracak kadar isteyip istemediğimden

emin olmasam da emin olduğum *tek* bir şey var. Otuz altı yaşında, bekâr ve çocuksuz birisi olmanın lüksüne sahibim. Beau ile ilişkim bana, tıkanmış bir ilişkiyi sürdürmektense yalnız kalmanın bazen daha iyi olacağını kanıtlamıştı.

Kendi kendime, “Eh,” diyerek bilgisayarın başından kalktım, “kendine düşünecek bir sürü şey çıkardın.”

Müştemilattan çıktığımda Maude teyzeyi verandasında örgü örerken buldum. Şişlerinin ucunda pembe beyaz renkli, harika bir bebek battaniyesi vardı. Kuşgözü desenli örgüsü, battaniyeye antik bir hava vermişti.

“Ah, ne kadar da güzelmiş,” diyerek bir sandalye çektim. “Monica’nın bebeğine mi örüyorsun?”

“Evet. Bir tane mavi ördüm, bu bitince diğer maviye başlayacağım. Her şeyden üç tane gerekecek olması ne tuhaf şey.”

Güldüm, “Öyle. Monica anneliğe bayağı bir mesafeliydi ama anne olmaya karar verdiğinde, üzümlere hamile kalıp onun da en iyisini yaptı baksana. Ben de iki süveter örüp bitirdim şimdi de pembesine başlayacağım. Ha, az önce Dora’yla konuştum. Monica’ya bebek partisi düzenleyeceğiz.” Sonra teyzeme ayrıntıları anlattım.

“Bu harika. Buna bayılacaktır, eminim.”

“Biraz önce bir araştırma yaptım. Sperm bağışısıyla ilgili.”

Maude teyze kaşlarını kaldırarak yüzüme baktı. “Araştırma mı yaptın?”

“Evet. Konuyla ilgili daha fazla şey öğrenmek istedim. Araştırmalara göre, yılda on ila on iki bin kadın sperm bankasına başvuruyormuş. Ülkenin en büyük sperm bankası, Los Angeles’taki Kaliforniya Cryobank’mış. Açıkçası, bu kadar çok bekâr kadının bu yolu seçmesine çok şaşırdım.

“Peki sen de mi bu yolu tercih edeceksin, bakalım?” diye sorup, iki ters bir düz örgüsüne devam etti.

“Şey... açıkçası bilmiyorum. Aslında şu anda merakım ağır basıyor. Ama Suellen’in dediklerini de düşünmeden edemiyorum. Ya bekâr anne olmayı tercih edersem ve sonra... Lucas’la aramızda işler ciddileşirse?”

“Çok doğru.”

“Öyle. Bu durumda, koşa koşa sperm bankasına başvuru-
racak değilim. Üstünde biraz daha düşünmeli ve bütün olasılıkları değerlendirmeliyim. Ama içimden bir his, bir kadın bütün araştırmasını yaptıysa, artılarını ve eksilerini göz önüne aldıysa, maddi yönden sıkıntısı yoksa ama Bay Doğru bir türlü gelmediyse, bir çocuk sahibi olmaya ve bütün sevgisini ona yöneltmek onu yetiştirmeye karar verebileceğini söylüyor. Bekâr olsa bile.”

“Seninle aynı fikirdeyim,” dedi teyzem. “Tercih çok kıymetli bir kavram. Her insanın deneyimlemeye hakkı olması gereken bir kavram.”

“Seninle ne zaman konuşsam, kendimi daha iyi hissediyorum,” diyerek ayağa kalktım ve teyzemin alnına bir öpücük kondurdum.

“Sanırım artık yukarı çıkıp Annie’yi beslesem iyi olacak. Sonra da televizyon karşısında örgü örerek sakın bir akşam geçirmeyi planlıyorum.”

Annie’ye yemek verdikten sonra ton balıklı güvecin altını yaktım, kendime biraz çay yaptım. Tam yemeğe oturmak üzereyken telefon çaldı.

Telefonun diğer ucundaki Lucas’tı. “Sana muhteşem bir akşam yemeği teklif etsem, ilgilenir misin?” dediğini duydum.

Güldüm. “Eğer beni on beş dakika önce arasaydın evet ama tam da yemeğe oturmak üzereydim.”

“Tüh, çok yazık. Ben de bugün dükkânı geç kapattım yani eve daha yeni girdim. Yazarımız Shelby Sullivan, sözleşme imzalamak için uğrayınca lafa dalmışız.”

“Noel’den sonra yeni kitabı piyasaya çıkıyor, değil mi?” Shelby Sullivan, Cedar Key’in *New York Times* çoksatanlar yazarıydı ve havaalanı yolunda oturuyordu. Aşk romanları yazıyordu ve ülke çapında hayranları vardı.

“Evet ve unutmadan söyleyeyim, Noel süslemelerini görmemiz için bizi mutlaka evine davet etti.”

“Ah, tabii ya! Bu, senin adadaki ilk Noel’in olacak yani daha önce bunu hiç görmedin. Onun evi havaalanı yolu üzerinde bulunuyor. Noel süslemelerini görmek gerektiği konusunda hakkı var. O bunu her yıl yapar. Adaya bir nevi teşekkür mahiyetindedir yani.”

“Eh, iyi madem. O zaman yarın akşam yemeğe bana gelirsin, yemekten sonra da arabayla gidip Noel süslemelerini görürüz.”

“Lucas, o muhteşem ev yemeklerinle beni şımartmaya niyetlisin yani.”

Hattın diğer ucundan güldü. “Aynen öyle. Yarın beş buçukta gel de seni şımartayım.”

“Orada olacağım,” diyerek telefonu kapattım.

Tabağımda bekleyen tonbalıklı güvece bakınca, yemek konusunda ne kadar zayıf olduğumu bir kez daha anladım.

Mutfağı topladıktan sonra Annie’yi bahçeye çıkardım. Sonra da örgü çantamı aramaya gittim. Yatak odamdaki ma-

sanın üzerinde duruyordu. Çantayı alıp odadan dışarı çıkar-ken bir terslik olduğunu fark ettim. Örüp bitirdiğim iki be-bek süveteri nereye kaybolmuştu? Onları da naylon torbaya attığımdan emindim ama... Orada yoklardı. Önce çekmece-lere sonra da etrafa iyice baktım. Süveter falan yoktu.

“Ama bu çok saçma,” dedim ve yatağın üstüne oturup düşünmeye başladım. “O süveterleri masanın üstüne bırak-tığımı *biliyorum*.” Ama ortada süveterlerden eser yoktu.

Çantayı alıp yavaşça büyük odaya geçtim. Bu nasıl ola-bilirdi ki? Monica’nın başına da benzer bir şey geldiğini ha-tırladım. Evindeki eşyaları birer bire ortadan kayboluyordu. İnanmasa da, bana büyükannesi Sybile’in hayaletinin orta-lıkta dolaşp dolaşmadığına dair sorular sormuştu. Ne yalan söyleyeyim, o zaman içimden bir his olanlarda merhumun parmağı olabileceğini söylemişti.

Peki evimde gezinen bir hayalet gördüğüm halde ben neden bu ihtimalden hâlâ kuşku duyuyordum? Birisinin bana bir *mesaj vermeye* çalıştığını neden göz önüne alamı-yordum? Söylemeye çalıştıklarını duymak istemediğimden olabilir miydi?

Harika, işte bu harika, diye düşündüm. *Evimde bir haya-let istilası olması yeterince kötüydü zaten, üstüne üstlük bu hayalet çok da usta bir hırsızdı anlaşılan.*

En son harika bir Noel geçirdiğim zaman annemle babamın ölümünden önceki yıldı ama bu seneki ondan bile daha iyiydi.

Noel'den önceki hafta Historical Society, Garden Club ve Lucas'ın ev sahipliğinde kitapçıdaki kafede düzenlenen partilerle doluydu. Noel arifesinde Lucas'la birlikte arabayla adayı dolaşıp Monica'yla ailesine, Dora, Sydney ve Noah'ya hediyelerini verdik. Noel gününü teyzem, Chloe, Lucas, Suellen, Rachel ve Max'le birlikte geçirdik. Harika yemekler yedik, birbirimize hediyeler verdik ve hep birlikte bol bol gülüp eğlendik. Etrafımın sevdiğim insanlarla sarılı olması benim içim gerçek bir armağandı. Noel en çok da çocukları sevindirir, Max da kendi payına düşeni aldı.

Muhteşem altın bileziğimi çekmecedan çıkarıp bileğime taktım. Altın zinciri boyunca gerçek inci taneleri sıralanıyordu. Parmağımı üzerinde gezdirip gülümsedim. Bu bana

Lucas'ın Noel hediyesiydi. Çok beğenmiş ve mücevherat konusundaki zevkine hayran kalmıştım.

Sonunda Noel akşamı gelip çatmıştı. Önümüzde yepyeni bir yıl vardı. Chloe'yle Suellen, Island Hotel'deki yemek ve partiye katılmayı tercih etmişti, Maude teyze de dizinin dibindeki Lafitte ile televizyon seyrederek sakin bir gece geçirecekti.

Lucas on dakikaya kadar gelirdi. Aynaya son bir kez baktım ve hoşnut bir halde gülümsedim. Geçen hafta nihayet Gainesville'e gidip sıkı bir alışveriş yapmıştım. Bu akşam için pantolon, askılı bluz ve ceketten oluşan üç parçalı koyu yeşil kadife bir takım seçmiştim. Ayakkabılarım da şıklığımı mükemmel biçimde tamamlıyordu.

Büyük odaya geçip etrafıma bakındım. Her şey gayet düzenli görünüyordu. Masanın üstündeki küçük ağacım ışıklarla süslenmişti. Şöminenin ve masanın üzerine serpiştirdiğim ledli mumların parıldıyordu. Çam kokusu bütün odayı sarmıştı ve CD çalardan Perry Como'nun Noel şarkısı mırıldanan sesi geliyordu. Lucas'ın önceki gün Gainesville'e gittiğimizde aldığı Fransız şampanyası buz kovaşında soğuyordu.

Annie kanepenin ucuna kıvrılmış, iştahla Noel Baba'nın getirdiği yeni kemiği kemiriyordu. Boynundaki kırmızı kurdeleyle, tıpkı bir Noel hediyesi gibi görünüyordu.

Arka kapının vurulduğu duyunca açmaya gittim. Lucas lacivert blazer ceket, gömleği ve kumaş pantolonuyla karışık her zamankinden daha yakışıklı görünüyordu. Eğilip beni öptü.

“O sepetle Kırmızı Şapkalı Kız'a benzemişsin,” diyerek ona takıldım.

“İkimiz için vereceğim ziyafetin malzemeleri,” diyerek sepeti mutfak tezgâhına bıraktı. Ardından ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astı.

Sonra da beni kendine çekip öncekinden daha tutkulu bir şekilde bir kez daha öptü.

“Bu çok iyiydi,” diye kulağına mırıldandım.

Geri çekilip o harika gülüşüyle beni tepeden tırnağa doğru süzdü. “Muhteşem görünüyorsun. Kıyafetinin rengi saçlarınla çok yakışmış.”

İşte bu tam da beklediğim tepkiydi. “Teşekkür ederim.”

“Gördüğüm kadarıyla çok iyi bir şef yardımcısısın,” diyerek buz kovalarındaki şampanyayı gösterdi.

“Ah, evet. O pozisyonu kaybetmek istemedim, o yüzden şampanyayı anlattığın gibi birkaç saat öncesinden soğutmaya başladım.”

Lucas, “Çok iyi,” deyip kolunu belime doladı, “o zaman sonucun tadını çıkarabiliriz.”

Şişeyi kovadan çıkardı ve bir havluyla dibini kuruladı. Fransa’nın en iyi someliye ustasıymışçasına, içkinin bir damlasını bile ziyan etmeden şişenin mantarını çıkarıverdi. Altın renkli, baloncuklu sıvıyı iki şampanya kadehine boşaltıp kadehlerden birini bana uzattı. Kendi kadehini hafifçe benimkine vurdu.

“Şerefimize. Son birkaç aydır hayatımda olduğun için çok mutluyum, Gracie. Benim için çok değerlisin. Mutlu yıllar.”

Kadehteki baloncuklar hislerimi anlatır gibiydiler; içim kıpır kıpırdı. Neşeliydim ve yaşadığımı hissediyordum.

“Şerefimize,” diye tekrarladım. “Ben de geçen ilkbaharda kafeme girdiğin için çok memnunum. Mutlu yıllar.”

Tekrar öpüştükten sonra ben bar taburesine oturdum, Lucas da mutfağa geçti. Karides ızgara yaparken birbirinden güzel aromalar odayı kapladı. Birkaç dakika sonra, Lucas’ın kendi evinde hazırladığı pirinç pilavı ve salatayı sepetten çıkarttım. Beyaz bir örtü serdiğim masanın üzerine kâseleri yerleştirdim. Önceden hazırladığım mumları yaktım ve gülümseyerek Lucas’m mutfakta sihrini konuşturmasını izlemeye koyuldum.

Sonra fırının yanına doğru gidip beline sarıldım ve yanına bir öpücük kondurdum. “Muhteşem kokuyor,” diyerek sarmısak aromasını içime çektim.

Her şey hazır olduğunda, yeni bir yıla birlikte merhaba demek için masaya oturup yeni yılın ilk yemeğinin tadına bakmaya hazırlandık.

“*Bon appétit*,” diyerek masanın ucundan uzanarak elimi sıktı.

Ben de gülümseyerek, “*Bon appétit*,” diye karşılık verdim. Karideslerden bir ısırık aldım ve adeta zevkten inleyerek, “Bu muhteşem,” olmuş dedim. İtiraf edeyim, Lucas’ın yemekleri insanı neredeyse zevkin doruklarına taşıyordu.

Yemeğin ardından Lucas’la birlikte mutfağı topladık. *French presse* kahve yaptım. Sonra şampanyayla birlikte büyük odaya geçtik.

Lucas kanepeye oturdu. Ben de ayakkabılarımı çıkarıp yanma kıvrıldım.

“Her şey çok güzeldi,” dedim, “teşekkür ederim.”

“O zevk bana ait. Seninle birlikte vakit geçirmekten hoşlanıyorum.”

Eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

“Seneye tekrar Fransa’ya gitmem gerekecek,” dedi. “Orada da ilgilenmem gereken işler var.”

İçim burkulmuştu. Onun orada, benim burada kalacağım fikrinden hiç hoşlanmamıştım.

“Pasaportun var değil mi?” diye sordu.

Yerimden doğrulup şaşkın şaşkın suratına baktım ve başımı salladım.

“Güzel. O halde belki bana eşlik edersin?”

“Sahi mi?” Keyfim yeniden yerine gelmişti.

“Evet, tabii,” dedi gülerek. “İkimiz için de iyi olur. Artık orada kendi evim yok ama kuzenim Jean-Paul, Paris’te, Montparnasse’taki evinde kalmama izin veriyor. Ne dersin, oraya gider miyiz?”

Teklifini ikiletmeden, “Evet. Kesinlikle! Bu harika olur!” dedim.

“Anlaştık o zaman. Tam tarihi henüz bilemiyorum. Ekim gibi olabilir. Paris’te olmak için ideal bir zamandır.”

“Doğru. Ben de teyzemle birlikte sonbaharda Paris’e gitmeye bayılırdım.” Onunla ilk tanıştığımızda Lucas bir ilişkiye başlamaya pek gönüllü değildi. Ama sanki bir anda her şey değişmiş gibi aramızda bir bağ kurmaya çalışıyordu. Buna çok sevinmiştim.

“Sana Paris’in en sevdiğim yerlerini gezdirmek çok hoşuma gidecek,” dedi. “Dönüşte de sen beni gezdirirsin.”

Ne kadar eğlenceli olacağını tahmin bile edemiyordum. Pont Neuf’de durup Seine Nehri’ne bakacaktık. Öpüşecektik.

Bana sahiden değer veren birisiyle el ele tutuşarak dünyanın en romantik şehrinin sokaklarında dolaşacaktım. Sokak kafelerinde şarabımızı yudumlayarak saatlerce havadan sudan konuşacak, gelip geçeni izleyecektik. Bu anı yaşamayı öyle çok hayal etmişim ki!

“Ah, Lucas,” dedim heyecanla, “gitmek için şimdiden sabırsızlanmaya başladım. Hiç orada yaşamayı özlediğin olmuyor mu?”

Yüz ifadesi ciddileşti. “Bazen ama o başka bir hayattı. Hem oradan ayrılmış olmasaydım, seninle hiç tanışmayacaktım.”

Seninle hiç tanışmış olmayacaktım. Bu sözleri adeta içimi ısıttı. Uzanıp yanağını okşadım. “İyi ki buraya taşınmışsın.”

“Ben de sana bir şey sormak istiyorum,” bir an durakladı. “Bir başkasıyla görüşmek ilgini çeker miydi?”

Sorusu beni şaşırtmıştı. “Başka bir erkekle çıkmayı mı kastediyorsun?”

Başını salladı.

“Hayır. Aklımın ucundan bile geçmedi. Seninle olmaktan hoşlanıyorum. Birlikte çok eğleniyoruz, arkadaşılığından çok memnunum.”

Lucas’ın ağzı kulaklarına varmıştı. Uzanıp elimi tuttu.

“Güzel. Çünkü ben de aynını hissediyorum.” Gözlerimin içine baktı. “Acaba... bana bahsettiğin eski sevgilinle...”

“Beau mu?”

“Evet. Onunla evlenmeyi hiç düşündün mü? Yani demek istediğim... başka birisiyle evli olmasaydı, onunla evlenmeyi düşünür müydün?”

Kimse bana bunu sormamıştı. Sadece o da değil, o an benim bile kendime bu soruyu sormadığımı fark ettim. “Bilemiyorum,” dedim, sorunun cevabını düşünerek. “Yani... söylemesi zor, ne de olsa artık böyle bir ihtimal kalmadı.”

Lucas başını salladı. “Anlıyorum. Belki de aslında şunu sormaya çalışıyordum... yani Beau ile ilişkiden memnundun çünkü bekâr, bağımsız yaşamına devam etmeyi seviyordun. İlişkinin bu haliyle ikiniz açısından da gayet güzel yürüdüğünü söylemiştin.”

“Evet,” dedim, nereye varmak istediğini hâlâ kestirememiştim.

“Sence hep böyle mi hissedeceksin? Bekâr bir kadın olarak mı kalmak isteyeceksin? Yani günün birinde evlenmek gibi bir arzun olmayacak mı?”

Bu konuşma tehlikeli sulara doğru yol alıyordu ve Lucas benim daha önce hiçbir erkekle konuşmadığım konulara değiniyordu. Nasıl cevap vereceğimi bilemiyordum çünkü açıkçası cevabı ben de bilmiyordum.

Elimi saçlarımın arasından geçirip derin derin iç geçirdim. “Şey... eğer evliliğe karşı mıyım, diye soruyorsan, cevabım hayır. Tabii ki hayır. Yine de, günümüzde boşanma oranları yüzde ellileri bulurken, evlilik konusunda çok dikkatli olmak gerektiğini hissediyorum. Bir kadının kendini tamamlanmış hissetmesi için evlenmesi gerektiğineyse hiç inanmıyorum.” *Ablam gibi*, diye düşündüm. “Ama evet, eğer kadın da erkek de birbirleri için doğru kişiler olduklarını hissediyorlarsa, o zaman, o ilişki büyük ihtimalle evliliğe gidebilir.”

Lucas bir süre ses çıkarmadan durduktan sonra, “Evliliğin özgürlük kısıtlaması olduğunu düşünmüyorsun yani?”

“Tabii ki hayır. Ama iki insanın evlendikten sonra kendi kimliklerinden vazgeçmeleri gerektiğini de düşünmüyorum. En iyisi, birliktelik sırasında karşısındakinin hayranlık duyduğu özelliklerinin evlendikten sonra da aynen devam etmesi.” Aklıma Suellen’in uzlaşma ve ödün verme konusundaki sözleri geldi. “Uzlaşma öğrenilebilir bir şey herhalde? Ne de olsa insan yalnızken... ödün vermesi gerekmez,” dedim. Suellen’in demek istediklerini şimdi daha iyi anlıyordum. “Biriyle birlikteyken, bence fedakârlık kaçınılmaz oluyor.”

Lucas yine gülümsedi. Kendimi sanki bir testten geçmişim gibi hissettim. “Uzlaşma sihirli bir kelime sanki ancak her zaman uzlaşmaya varmak da kolay değildir.”

Bunu kendi evliliğine dayanarak mı söylüyordu? Gayri ihtiyari, uzlaşma kelimesinin önemini anlamış gibi görünen bir adamın çocuk sahibi olma konusunda uzlaşmaya varıp varamayacağını merak ettim.

“Peki ya...” dedi yavaşça, “uzlaşmayı mümkün kılan şey nedir dersin?”

Bir an bile düşünmeden ve tereddüt bile etmeden, “Sevgi,” dedim, “ben hep sevginin bizim en güçlü duygumuz olduğuna inanmışımdır.”

Lucas elimi dudaklarına götürerek öperken içime işleyen bakışlarını gözlerime dikmişti. Ağzından tek kelime çıkmamıştı. Hayır ama hiç kuşkusuz ben, içten içe Lucas’ın beni sevdiğini biliyordum ve ilk kez aklımdan geçenlerin gerçekleşmesine izin verdim.

Dora Foster'ın evinde kadınlara özgü bir heyecan yaşıyordu. Suellen ve Chole'yle birlikte erkenden gelmiş ve evi süslemeye başlamıştık. Bir taburenin üzerine çıkıp bir dizi pembe mavi balonu duvara asmaya başladım. Odanın dört bir duvarı balonlarla kaplanıncaya kadar devam ettim.

İşim bitince geri çekilip duvarlara şöyle bir baktım. Sonra memnuniyetle gülümseyerek, "Pekâlâ, sırada ne var?" diye sordum.

Dora elinde karides kokteyli dolu büyük bir kâseyle mutfaktan çıktı ve kâseyi daha önceden kurduğu sofranın tam ortasına yerleştirdi. Etrafına bakınarak, "Oo, burası ne güzel olmuş," dedi.

Suellen'la Chloe de pembe ve mavi krapon kâğıtlarından şeritleri, kapı aralıklarına asmayı bitirmek üzereydi.

Dora, "Süsleme işi bitti galiba, kızlar," dedi. "Hadi mutfığa gelin de tabakları sofraya taşımama yardım edin."

Ben kanepelerin durduğu iki kayık tabağı aldım, Suellen’la Chloe de patates ve coleslaw salatasını.

Maude teyze ön kapıdan, “Ben geldim,” diye bağırdı. Elindeki hediye paketiyle mini köfte tabağını dengede tutmak için epey çaba sarf ediyordu.

“Dur, sana yardım edeyim,” diye bağırarak yanına koştum.

Bir dakika sonra Monica’nın kayınvalidesi Opal ile Sydney de kapıda görüldü.

Dora, “Ah, şu senin meşhur turtaların,” diyerek Opal’in elindeki iki turta tabağını aldı.

“Sydney, ne güzel, sen de Sybille’in geleneksel cheesecake’ini yapmışsın.”

“Yolu açın,” diye seslenen Opal’in arkadaşı Charlie, elindeki akçağağaçtan yapılma beşik kapıdan girdi.

“Ah, Opal,” diyerek elimi beşiğin pürüzsüz ahşabı üzerinde gezdirdim. “Bu Adam’m mıydı?”

“Evet,” dedi sevinçle. “Onundu tabii. Onun bebekliğinde uyuduğu bu beşikte artık ilk torunum yatacak.”

Charlie, hemen dönerim, diyerek evden çıktı, döndüğünde iki kolunun altında iki büyük hediye paketi vardı. “Bunlar da diğer beşikler,” dedi. “Bunlar yeni gerçi ama bebeklerin her birinin kendi beşiği olacak.”

O beşikleri de ata yadigârı olan diğerinin yanına koymasına yardım ettim.

Saat iki olduğunda bütün konuklar gelmiş, hediye paketleri beşiklerin içine ve etrafına dizilmiş, yemekler de sofraya yerleştirilmiş, şeref konuğumuzun teşrif etmesini beklemeye koyulmuştuk.

Birkaç dakika sonra ön kapıya bir arabanın yanaştığını duyduk. Dora pencereye koştu. “Şşşt,” dedi, “işte geliyor.”

Kapı açılıp da Monica, Adam ve Clarissa içeri girdiğinde hep bir ağızdan, “Sürpriz!” diye bağırarak.

Şaşkınlıktan ağzı açık kalan Monica kahkahalarla gülmeye başladı. “Ah, siz yok musunuz siz! Tam da herhalde artık bebek partisinden yırtarım derken,” diyerek, onun için özenle süslediğimiz koltuğa oturdu.

Yanına koşup ona sarıldım. “Dalga mı geçiyorsun? Biz parti verme fırsatını kaçırmıyız sandın sahiden?”

Zavallı Monica koltuğunda doğrulmaya çalıştı, koca göbeğiyle hiç de kolay olmadı haliyle. Adam eğilip yanağın-dan öptü. “Bence burada emin ellerdesin. Artık bu erkeğin buradan gitme zamanı geldi.”

Dora, Monica’nın yanındaki koltuğu göstererek, “Gel otur, Clarissa,” dedi. “Burası bizim şeref konuğumuzun yeri. Hediyeleri açması için Monica’ya verme şerefi de sana ait.”

“Sahi mi?” On yaşındaki kızın gözleri sevinçle parlıyordu. “Tamam o zaman,” diyerek yerine oturdu. “Teşekkür ederim.”

Bütün hediyeler açıldıktan sonra, Monica çok duygulanmıştı. Bize nasıl teşekkür edeceğini bilemiyordu. “Size ne kadar teşekkür etsem az,” diyerek etrafındaki bebek kıyafetlerine, araba koltuklarına, Sydney’in hediyesi olan üçlü bebek arabasına, el örgüsü bebek kıyafetlerine ve bunun gibi daha bir sürü muhteşem hediyeye göz gezdirdi. “Bu kadarını hiç beklemiyordum doğrusu,” dedi, gözyaşları içinde. “Hepinizi çok seviyorum.”

Deli gibi aramama rağmen o iki bebek süveterini bir türlü bulamadım. O yüzden hızlıca iki tane daha örmek zorunda kaldım. Daha önce ördüğüm pembenin yanına iki mavi süveter daha eklemiş oldum.

“Hadi bakalım,” dedi Opal. “Artık bebeklere ne isim koymayı planladığınızı bizimle paylaşmanın vakti geldi.”

Monica güldü. “Evet, tamam, isimleri hemen söylüyorum.” Elini Clarissa’nın omzuna koydu. “İsimlerin ne olacağına ailecek karar verdik. Üçümüz birlikte bayağı bir kafa patlattık doğrusu. Ve... sonunda, ilk doğan oğlanın adının, büyükbabasının şerefine Saren olmasına karar verdik.”

Odanın içi bir anda ahlayıp ohlayan kadın sesiyle doluverdi. “Oh, çok güzel düşünmüşsünüz,” dedi Dora. “Saren ve Sybile çok gurur duyardı.”

“Bence de öyle,” dedi, Monica. “İkinci oğlanın adı da... Sidney olacak. Annemin adının i ile yazılmış erkek versiyonu yani.”

Sydney heyecanla yerinden fırlayıp kızına sarıldı. “Vay canına. Gururum okşandı. Teşekkür ederim,” diyerek Monica’yı öptü. “Torunuma benim adımın verileceği aklımın ucundan bile geçmiyordu.”

Hep birlikte gülerek Sydney’i alkışladık.

“Peki ya kız?” diye sordu, Suellen. “Onun adını ne koyacaksınız?”

Monica gülümseyerek Clarissa’ya sarıldı. “Onun adını Clarissa seçti, o yüzden size kendisi söylesin.”

“Kız kardeşimin adı Candace Opal Brooks,” olacak dedi, büyük bir gururla. “Candace ismini seviyorum, ayrıca onun

da adının baş harfi ‘c’ olsun istedim. Göbek adı da büyük annemin adı.”

Opal, “Aman Tanrım!” diye bağırdı ve Clarissa’nın yanına koşarak ona sarıldı. “Çok sevindim canım. Teşekkür ederim. Sen torunların en tatlısısın.”

Sonrası yine alkış kıyamet.

“Eh,” dedi. “İsim tercihlerinizin oldukça beğenildiğini söyleyebiliriz herhalde. Cedar Key’in yeni bebeklerini sabırsızlıkla bekliyoruz. Hadi şimdi ziyafet zamanı!”

Bebek partisi bitince, yedi numaralı şişlerini ödünç almak üzere Suellen’la birlikte onun evine gittim.

“Kahve içeriz, değil mi?” diyerek mutfığa doğru yöneldi.

Daha cevap vermeye kalmadan, koşarak bana doğru gelen minik tekir kediye gördüm ve eğilip onu kucağıma alıp okşamaya başladım.

“Evinde resmen kedi besliyorsun, farkındasın değil mi?” dedim.

Suellen güldü. “Evet, bu minik adam beni alt etti. Tanıştırıyım, yeni ev arkadaşım Freud.”

“Psikiyatrist Freud gibi mi?”

“Evet. Onu bahçede ilk kez gördüğümüz gün, seninle tartışıyorduk hatırlıyor musun? ‘Muayenehaneni ne zaman açıyorsun?’ diye benimle dalga geçmiştin. Düşündüm de... Freud ismi gayet uygun oldu.”

“Çok beğendim,” dedim. “Bu da çok tatlı bir kedi.”

“O harika bir kedi. Erkek olduğu kesinleşti. Veterinere götürdüğümde kontrol etti ve onayladı. Yani Freud bütün aşılarını oldu ve o artık bir ev kedisi.”

“İşte bu harika,” diyerek kediyi yere bıraktım. “Birbirinizi bulduğunuza sahiden çok sevindim ve evet, kahve içerim tabii.”

Kahvelerimiz hazır olunca mutfak masasına oturduk. “Eee, artık Lucas’la aranız düzeldi sanırım, değil mi?”

Başımı salladım. “Evet, Noel akşamından beri, bayağı ilerleme kat ettik ya da daha doğrusu yeni bir safhaya geçtik.”

“Bu harika. Belki de Lucas’ın emin olmak için zamana ihtiyacı vardı. Neyle karşılaşacağını bilmeden bir ilişkiye başlamak istemiyordu.”

“Haklısın galiba. İlişkideki hassas noktalarla ilgili hislerimizi uzun uzun konuştuk. Sanırım artık her ikimiz de birbirimizi daha iyi tanıyor ve anlıyoruz.”

“Ben zaten hep aranızda sağlam bir ilişkinin kurulduğunu hissediyordum. Arkadaş olarak başladınız ve her zaman da arkadaş kalacaksınız. Tabii aranızdaki çekim ve tutku da olmazsa olmaz. Ama düzgün ilişkilerin sırrı, sanırım iki kişinin birbirini sevmesi ve arkadaş olarak birbirlerini gerçekten anlamalarında yatıyor.”

Başımı salladım. “Ve ben de... onu seviyorum, Suellen.” Bu, sevgimi ilk kez kelimelere döküşüm oldu.

“Yok canım,” dedi, Suellen.

Hayretle başımı salladım. “Ne yani, biliyor muydun?”

Suellen güldü. “Hey, seni birinci sınıftan beri tanıyorum. Tabii ki biliyordum. Bence sen de biliyordun. Sadece kabul etmek istemiyordun.”

“İkimiz de daha birbirimize *seni seviyorum* demedik.”

“Demeniz de gerekmiyor. Bunu ikiniz de *biliyorsunuz* ve zamanı geldiğinde söyleyeceksiniz.”

“Söylesene,” dedim ve sormak istediğim soruyu düşünmek için bir an durakladıktan sonra, “Lucas ve Beau’la ilişkilerime baktığında bende farklı bir şey görüyor musun?”

“Hem de dünya kadar fark var,” dedi, hiç tereddüt etmeden, “yani, her şeyden önce, durumunuz çok farklı Gracie. Beau ile aranızda hep sırlar vardı; ikiniz de ihtiyatlıydınız. Lucas’ta buna gerek yok. Ama onun dışında bir fark daha var. O fark da *sensin*. Lucas’la daha rahatsın, daha yumuşaksın, içindeki gerçek seni daha kolay dışa vuruyorsun.”

“İlginç,” diyebildim sadece.

“Beau’yu gerçekten sevip sevmediğinden bile emin değilim.”

“Ciddi misin? Tabii ki sevdim.”

“Eh, sevginin farklı türleri olabiliyor yani belki de haklısın. Onu sevmiş olabilirsin... ama sonsuza dek sürecek, derin bir aşk değildi. Bu arada, Lucas’la aranızda sperm bağışısıyla çocuk sahibi olma konusunu hallettiniz mi?”

Başımı salladım. “Hayır. Aslında, ben sperm bağışısı konusunda biraz araştırma yaptım. Bence pek çok kadın için bu harika bir seçenek. Yine de... bana uygun olup olmadığından emin değilim.”

Suellen gülümsedi.

“Eee, şimdi niye gülümsüyorsunuz bakayım, Doktor Sue?”

“Dediğim gibi, sevginin farklı türleri var ve hayatım, bence sen çok şanslısın. Çünkü nihayet ilelebet sürecek türden bir aşk buldun.”

Kahvemin son yudumunu içtim. “Sahi şu muayenehaneni ne zaman açıyorsun? Neyse, hadi git şu şişleri getir de eve giderken almayı unutmayayım.”

İlk örgü kursumuzun başlamasından birkaç gün önce iki sürpriz gelişme oldu. Rachel, Maude teyzeme bizimle çarşamba sabahı buluşup buluşamayacağını sormuş. Teyzem, mutfağına girdiğimde muzlu keki fırından çıkartıyordu.

“Daha gelmedi mi?” diye sordum.

“Hayır ama yakında burada olur.”

“Bizimle neden görüşmek istemiş, biliyor musun?”

Teyzem başını sallayarak kahveyi ocağına koyup, “Hayır,” dedi, “hiçbir fikrim yok.”

Arka kapının vurulduğunu duyduk. Rachel’in gülümseyerek içeri girdiğini görünce işlerin sandığımız gibi kötü olmadığını varsaydık.

“Günaydın,” diyerek bir sandalye çekti.

Maude teyze muzlu kek dilimleriyle kahve fincanlarını masanın üzerine yerleştirdi.

“Günaydın Rachel. Her şey yolunda mı?”

“Ya, evet. Yolunda, yolunda. Ama sizinle konuşmam gereken bir konu var.”

Rachel’in sözlerine devam etmesini beklerken, teyzem kahve fincanlarımızı doldurdu.

“Şey... aa... buraya ilk geldiğimde size tamamen dürüst davranmamıştım. Yani aslında, ben boşanmadım. Henüz değil yani.”

Maude teyze masaya otururken ben de kahvemden bir yudum aldım. Bu çok da şaşırtıcı bir havadis sayılmazdı.

“İşin aslı,” diye devam etti Rachel. “Kocam... şu anda hapiste.”

Çok fazla şaşırmış gibi görünmeye çalışıyordum. “Yaa,” diyebildim, sadece. Teyzem hiç sesini çıkarmadı.

“Galiba her şeyi en baştan anlatsam iyi olacak. Dean’le Kuzey Carolina’da okurken tanıştım. Annemle babam da onunla tanıştılar ve ondan hiç hoşlanmadılar ama... tabii onları dinlemedim. Yani Dean’le ben kaçtık ve evlendikten sonra Miami civarına taşındık. Özel bir yeteneği yoktu, üniversiteye gitmediği için iş bulmakta zorlanıyordu. Ben düşük maaşlı ofis işlerinde çalışabiliyordum ama Dean’in bulabildiği tek iş, çevre düzenlemesi yapan bir şirkette çalışmaktı. Sonra Max doğdu ve ben çalışamaz oldum.”

Düşünmeden edemedim. Bildik bir hikâyeydi; kız yanlış erkekle tanışır, ona âşık olur ve yıllarını pişmanlıkla geçirir.

Rachel kahvesinden bir yudum aldı. “Sizi anlayacağınız, zor zamanlardı ama birdenbire Dean eve daha fazla para getirmeye başladı. Bana işinde terfi ettiğini söyledi... ben de ona inandım. Artık elimiz bollanmıştı. Nezih bir muhitte

güzel bir evde oturabilecektik.” Derin derin içini çekti. “Hayatımız artık çok daha güzeldi. Yeni bir araba aldık, artık Max’i de alıp karavanla hafta sonu gezilerine gidebiliyorduk ama durumumuzu düzeltmemize rağmen ailem hâlâ benimle görüşmek istemiyordu. Max doğduğundan beri birkaç kez onlarla bağlantı kurmaya çalıştım ancak işe yaramadı.”

Maude teyze, “Çok yazık,” diyerek muzlu kekten ince bir dilim kesti. Rachel’in hikâyesinin sonunun nereye varacağını merak ediyorduk.

“Onları özlüyordum. Hem de çok. Ancak Dean’e hiç şans tanımadılar. Sonra da... bir sabah polisler kapıya dayandı. Onu arıyorlardı. Bir yanlışlık oldu herhalde diye düşündüm... ama yanlışlık falan olmamıştı. Dean bir uyuşturucu satıcısıydı.”

“Tanrım, olamaz,” dedim, üzüntüyle. “Sen bunu hiç fark etmemiş miydin?”

“Hem de hiç. Parası vardı ama tam olarak ne kadar paramız olduğunu bilmiyordum. Sadece iyi yaşamaya yetecek kadar olduğunu biliyordum. Ne aptalım.”

Sydney Webster’in ve onun gibi daha pek çoklarının yaşadıklarını hatırlayıp, *bu konuda yalnız değilsin*, diye düşündüm.

“Neyse işte... sonra Dean’i buldular ve onu tutukladılar, kefaletle de çıkamadı. Mahkemede suçlu bulunup beş yıllık hapis cezasına mahkûm edildi. O kadar korkmuş ve utanmışım ki Max’i ve karavanı alıp evi terk ettim.”

“Vay canına,” dedim. “Demek Cedar Key’e o zaman geldin, ha?”

Rachel başını salladı. “Öyle. Dean’in nerede olduğundan haberi yok.”

“Yani oğlunla birlikte kaçtın, öyle mi?” dedi Maude teyze.

“Kaçtım. Gerçi bizi özleyeceğini falan sanmıyorum ya. Ona rağmen yaptığım şeyin affı yok ve çok büyük bir hata yaptığımdan da eminim ama Dean o son yıl hiç eve uğramıyordu. Max’in babasına sahiden ihtiyacı vardı ama o ikimizin de yanında bile değildi.”

“Bana kalırsa seninki bir nevi yaşam savaşıymış,” dedi teyzem.

“Geçen hafta ailemi aradığımda babam da öyle dedi.”

“Sen aileni mi aradın?” diye sordum.

Rachel başını salladı. “Kaybedecek neyim var ki, diye düşündüm. Yani babama Dean hakkındaki bütün gerçeği anlattım, çok büyük bir hata yaptığımı kabul ettim, babam da öyle dedi. Torunun alıp oradan kaçtığımı öğrendiğinde benimle gurur duyduğunu hissettim. Benim her koşulda ayakta kalacağımı bildiğiyle ilgili bir şeyler söyledi.”

“Bu harika,” dedim, “yani artık ailenle yeniden bağlantı kurdun demek?”

“Daha da iyisi... sizinle konuşmak istememin asıl nedeni de buydu. Babam eve dönmek isteyip istemediğini sordu. Max’le birlikte New York’a onların yanlarına dönüp kendi ayaklarımın üzerinde duruncaya kadar onlarla kalabileceğimi söyledi. Ayrıca bana bir avukat da tutacak. Böylece Dean’den boşanıp sil baştan başlayabilecekmişim.”

“İşte *bu* harika,” dedi Maude teyze. “Bizden ayrılacaksın o halde?”

“Şey, hemen değil. Babama Max’i yıl ortasında okuldan almaktan nefret ettiğimi söyledim, o da bana hak verdi. Ama evet, mayısta okullar kapanınca New York’a gideceğim. Bizimkiler de gelecek ay buraya bizi ziyarete gelecekler yani nihayet torunlarıyla tanışacaklar.”

“Senin adına çok sevindim,” dedi teyzem. “Sizi özleyeceğiz, orası kesin ama Max ve senin için en iyisi bu herhalde.”

“Tanrım, bence de öyle,” dedim. “Sizi özleyeceğiz ama bunlar sahiden harika haberler.”

“O yüzden size hemen söylemek istedim. Yani artık yeni bir temizlikçi aramaya başlayabilirsiniz.”

“Çok düşüncelisin,” dedi teyzem, “ama sen bizim için endişelenme. Eminim birini buluruz.”

Rachel “Bu kadar anlayışlı olduğunuz için teşekkür ederim,” diyerek yerinden kalkıp teyzeme sarıldı.

Gelişmelerden ikincisi ablamla ilgiliydi. Teyzem New England usulü haşlama yemeği yapmıştı. Benim de kendisi ve Chole’yle birlikte yemem konusunda ısrar etti.

İçeri girdiğimde Chloe sofrayı kuruyordu. Yüzünde muazzam bir gülümsemeyle, “Hoş geldin,” dedi. “Şu Cabernet’i açar mısın?”

“Tabii,” diyerek şişeyi kavradım. “Maude teyze nerede?”

“Öbür odada. Garden Club’dan birisiyle telefonda konuşuyor.”

Bir dakika sonra teyzem de bize katıldı. Şarap kadehini ona uzattım.

“Teşekkür ederim,” diyerek kadehinden bir yudum aldık-

tan sonra, “Benim şu butu dilimlemem gerek. Biriniz sebzeleri kâselere pay ederse çabucak yemeğe başlayabiliriz.”

Patatesleri, havuçları, turpları ve kabakları kâselere boşalttım.

Üçümüz birlikte sofrada otururken Chloe’nin çok mutlu görüldüğü dikkatimi çekti.

“Cameron nasıl?” diye sordum.

“Oh, çok iyi. Gelecek hafta Kaliforniya’ya uçup kızıyla torununu ziyaret edecek ama şubat ortasında geri dönecek.”

Eh, ablamı böylesine mutlu eden konu bu olmasa gerek.

“Bugün bir takım ilginç haberler aldım,” deyince, teyzemle birlikte merakla ona baktık.

“Yün mağazasıdaydım ve... aa, Monica’nın yeni getirdiği yünleri gördünüz mü? Sahiden çok güzeller. Şal örmek için yeşilin en güzel tonunu buldum. Neyse, oradayken Dora bana Monica’nın yün mağazasını satmayı düşündüğünü söyledi.”

“Nee?” dedik, teyzemle bir ağızdan. Bunu ilk kez duyuyordum.

“Evet ama devamını dinleyin,” dedi Chloe. “Monica üçüzlerin doğumundan sonra mağazayla yeteri kadar ilgilenemeyeceğine inanıyormuş. Ama mağazayı kapatmaya ya da ailenin dışında birisine satmaya da gönlü elvermiyormuş. O yüzden... Dora’ya satmayı teklif etmiş.”

“Oh, Tanrı’ya şükür,” dedi teyzem, “adada bir yün mağazası bulunmasına çok alışmıştık.”

“Doğru,” diye devam etti, Chloe. “Dora bana hep kendi yün mağazasını açmanın hayalini kurduğunu söyledi. Ama

mağazayı tek başına idare edemeyeceğini düşünüyordu. O yüzden de... benden onunla ortak olmamı istedi.”

“Ciddi misin?” dedim. Mutluluğunun nedeni şimdi anlaşılıyordu işte. “Ortak olacak mısın peki? Bu harika olur.”

“Sanırım,” dedi Chloe, “belki de bu bana üniversitede yıllar önce aldığım diplomayı kullanmam için bir fırsat verir. Hem ortak olmama yetecek kadar param da var, yani neden olmasın?”

“Ah, Chloe,” dedi teyzem. “Senin adına öyle mutlu oldum ki. Söylediklerine ben de katılıyorum. Bu hem senin için hem de Dora için harika bir fırsat olacak. Birbirinizi seviyorsunuz, ikiniz de örgü konusunda ustasınız, hem de bu sayede ikiniz de ihtiyaç duyduğunuzda biraz mola verebilirsiniz. Tam bir kazan-kazan durumu desene.”

Chloe gülümsedi, “Bence de öyle. Tanrım, öyle berbat geçen bir yılın ardından... bir yün mağazasının ortağı olacağıma hâlâ inanasım gelmiyor. Kadehini kaldırıp teyzemle bana doğru uzattı. “Burada olduğum için sahiden çok mutluyum. Zor anlarımda ikiniz de bana çok destek oldunuz.”

Kendimi “Burada olduğun için ben de çok mutluyum,” derken buldum. Üstelik bunda ciddiydim.

Teyzem, “Aileler ne işe yarar?” diyerek çaktırmadan bana göz kırptı. “İkinizle de gurur duyuyorum. Her ikiniz de zor günler geçirdiniz ama kendinizi toparlamayı başardınız.”

“Peki, Dora’yla sen ne zaman yün mağazasının resmi sahipleri olacaksınız?” diye sordum.

“Monica şimdiden birlikte çalışmaya başlamakta özgür olduğumuzu söyledi ama evrak işlerini üçüzler dünyaya gel-

dikten sonra halledeceğiz. Yani Mayıs gibi, o tekrar ayakları üzerinde durduğunda muhtemelen.”

“Mağazanın adını değiştirmeyi düşünüyor musunuz bari?” diye sordu teyzem.

“Hayır. Dora ile onu da konuştuk. Birlikte Örelim????? adını seviyoruz. Hem Clarissa da bu isme bayılıyor o yüzden mağazanın adı aynı kalacak.”

“Yaa, ne güzel,” dedim. “Sydney’in verdiği Neşeli Düğümler adını seviyordum ama Birlikte Örelim????? farklı.”

“Size başka havadislerim de var,” dedi Chloe, “sonunda benden kurtuluyorsunuz. Adadaki satılık evlerle ilgili bilgi almak için bugün Pelikan Emlak’a uğradım. İkinci Cadde’deki The Hale binası satılıkmış. Orası bayağı ilgimi çekti. Alt katında iki dükkân, üst katında da daire varmış. Üst katındaki dairede oturup diğer dükkânı da kiraya verebilirim. Zaten dükkânlardan biri Tony’nin Restorantı’na kiralanmış. Eminim yandaki küçük dükkânı kiralamak da birilerinin ilgisini çeker.”

“Vay canına! Sürprizlerle doluymuşsun,” dedim. “Demek hem bir yün mağazası sahibi olacaksın hem de işletmelere ev sahipliği yapacaksın. Bu harika.”

“Bu sahiden harika Chloe. Senin için de çok iyi olacak. Evinden işine yürüyerek gideceksin,” dedi teyzem.

“Evet. Yarın oraya gidip bir bakacağım. Kim bilir, belki de buranın yerlisi olurum.”

Güldüm. “Bu adanın öyle bir etkisi var. Çoğumuz buraya bir süreliğine inzivaya çekilmeye geliyoruz ama sonunda yerleşip buradan hiçbir yere ayrılmıyoruz.”

“Cuma günü gelecek olan kursiyerler için her şey hazır mı?” diye sordu Chloe.

“Evet, hazır sanırım,” dedi teyzem. “Bence ilk hafta sonu kursuna bir grup muhteşem kadın gelecek. Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum.”

“Pazar akşamı kumsalda Mavi Ay seramonisi yapmak için hava da güzel olacak gibi görünüyor,” dedim.

Chloe sofradan kalkıp tabakları topladı ve onları bulaşık makinesine yerleştirdi.

“Oriijinalinin ne kadar eğlenceli olduğuna inansam da, bütün gece kumsalda uyumayacağımıza memnunum.”

Gülerek tabakları yerleştirmesine yardım ettim. “Evet, Monica’yla birlikte katıldığım çok eğlenceliydi ama seninle aynı fikirdeyim. Saat beşten yediye kadar yapmayı umduğumuz her şeyi tamamlarız herhalde. Hafta sonunu böyle sonlandırmak çok hoş olacak.”

Teyzem artanları sarmaya başladı. “Peki pazar akşamı okumak için birer söz seçtiniz mi?” diye sordu, çocuklarının ev ödevlerini kontrol eden bir ebeveyn edasıyla.

Chole’yle birlikte güldük. “Evet teyzeciğim, ben benimkini seçtim.”

“Ben de,” dedim. “Suellen da gitar çalacak yani müziğimiz de olacak. Ha, mumlarımız da var değil mi?”

“Var,” dedi, teyzem. “Gainesville’de çok hoş mumlar buldum.”

“O zaman geriye sadece cuma sabahı hanımların gelmesi kalıyor.” Bir de gelecek hafta sonunu sabırsızlıkla beklemek tabii...

Cuma sabahı saat altıda ayaktaydım. Annie’yi hızlıca yürüyüşe çıkardım, toparlandım ve saat sekize doğru müşterilata vardım. Ben içeri girdiğimde Maude teyze çoktan gelmiş, kahve yapıyordu.

Yüzünde koca bir tebessümle, “Günaydın,” dedi. Tam yerini bulmuştu, belliydi. Hafta sonu kurslarından çok keyif alacaktı.

“Erkencisin galiba? Sana nasıl yardım edebilirim?”

“Kek ve çörek yaptım. Onları tabaklara yerleştirmekle işe koyulabilirsin. Chloe de yardıma gelecekti, birazdan burada olur.”

Suellen’la Dora da çok geçmeden bize katıldı. Saat dokuzaya doğru masa hazırdaydı ve Cd çalardan hafif bir müzik sesi gelmeye başlamıştı.

Dışarıdan birilerinin içeri doğru seslendiğini duyduk. “Merhaba, doğru yere mi geldik acaba?”

Kapıda otuzlarının başlarında iki kadın durduğunu gördüm. İkisi de uzun ve inceydi, kot ve sweatshirt giymişlerdi. Kadınlardan biri, bir tutamı yeşile boyanmış dik dik sarı sarı saçları, burun halkası ve kolunun alt kısmındaki kelebek dövmesiyle son derece çekici görünüyordu. Hafif makyajlı ve uzun, koyu renk saçlarını tek örgüyle arkada toplamış olanı onun yanında daha sönük kalıyordu.

Yanlarına gidip elimi uzattım. “Siz Riley ve Devon olmalısınız?” diye sordum.

Sarışın olanı, “Evet, ben Riley, bu da arkadaşım Devon,” dedi.

Teyzem, “Hoş geldiniz,” diyerek onları içeri davet etti. “Hadi içeri buyurun. Kahvemiz, meyve suyumuz, kekimiz ve çörebiz var.”

“Harika. Açlıktan ölüyorum,” dedi Riley. “Tampa’dan yola çıktığımızda saat sabahın beşiydi.”

“Bu, Riley’in fikriydi,” dedi arkadaşı, “ona dün gecedan gelmeyi, hatta bir gecelik konaklama ücretini de ödemeyi teklif ettim ama beni dinlemedi. Anaokulundan beri çok tutumludur.”

Suellen’la birbirimize bakıp güldük. “Tabii ya,” dedi. “Birbirini çocukluk arkadaşlarından daha iyi tanıyanı olmaz.” Sonra bizim de çocukluk arkadaşı olduğumuzu anlatmaya koyuldu.

Bir dakika sonra, diğer dört kursiyerimiz de geldi.

“Hepiniz hoş geldiniz. Çekinmeyin, kendinize birer kahve alın. Benim adım Maude Stone,” dedi teyzem ve ardından geri kalanımızı takdim etti. “Hadi bir yer seçip oturun ve birbirimizi yakından tanımakla işe başlayalım.”

Herkes yerlerine oturduktan sonra ilk olarak Riley ve Devon kendilerini tanıttılar.

“Ben Tara Lesley, bu da kuzenim Julia Beecham.”

İkisi de altmışlarının başındaki bu esmer kadınlar, kuzen olmalarına rağmen birbirlerine sanki kız kardeşlermiş gibi benziyorlardı.

“Merhaba,” dedim, “Julia sen İngiltere’den geliyordun, değil mi?”

“Evet. Buraya gelmeden birkaç gün önce Boston’a, kuzenim Tara’yı ziyarete geldim.”

İkili koltukta oturan diğer iki kadına baktık.

“Ben Martha Bellingham, bu da kız kardeşim Rebecca Chase. Ben Washington eyaletinde yaşıyorum ama Rebecca’da kalmak için geçtiğimiz hafta Tampa’ya uçtum, dün de arabayla buraya geldik.”

“Tanıştığımıza ve ilk hafta sonu örgü kursumuzda sizi aramızda gördüğümüze çok memnun olduk,” dedi teyzem.

“Umarım buradan örgü becerimi geliştirerek ayrılırim,” Riley fincanına yeniden kahve doldurmak için ayağa kalktı, “saç örgüsünü öğrenebilirim çok iyi olacak.”

Suellen, “Buradan ayrılacağınız pazartesi gününe kadar bu konuda ustalaşacağından hiç kuşkum yok,” dedi. “Ne kadar zamandır örgü örüyorsun?”

“Örmeye başlayalı üç ay oldu.” Bir an durakladı. “Benim... aaa...”

Devon, “Geçen ağustosta annesini kaybetti,” diyerek onun sözlerini tamamladı. “Örgü örmeyi öğrenmenin ona iyi geleceğini düşündüm ve ikimiz de Tampa’daki yerel bir kursa kayıt olduk.”

Arkadaşı için ne kadar da düşünceli bir davranış, diye düşündüm.

Dora, “Örgü örmek pek çok konuda harika bir terapi yerine geçer,” dedi, “hiç merak etme, Riley. Suellen haklı. Kursun sonuna kadar bayağı ustalaşırsın.”

Chole’yle birlikte boş tabakları ve kahve fincanlarını toplamak üzere ayağa kalktık. “Pekâlâ, hanımlar,” dedim. “Artık, örgüye başlama zamanı. Herkes ne üzerinde çalışıyor bir bakalım.”

Julia açık sarı, mavi ve pembe renklerdeki muhteşem eb-ruli yünle birkaç sıra örmüştü. “Buna dün başladım. Biraz yeni yün almak için şehir merkezindeki yün mağazasına gitmiştik. Bu bir süveter olacak. Yünü de Plymouth Yarn Company’ye ait moher karışımı bir yünmüş.”

Yumuşacık yünlü dokuya dokunmak için uzanarak, “Harika,” dedim. “Peki sende ne var, Tara?”

“Geçen ay örmeye başladığım bir tunik. Cotton Fleece yünün mavisinin bu tonunu çok sevdim. Gördüğünüz gibi içinde saç örgü deseni var. Yani Riley’in yanma oturup saç örgüsünün yapılışını seve seve ona gösteririm.”

Riley, “Bu harika olur,” diyerek çantasından çok hoş uçuk pembe tonda bir yün çıkardı, “bundan kendime bir atkı örmeyi umuyorum.”

Devon, “Ben de kız kardeşime kolay bir Afgan işi örüyorum. Gelecek yıl evleniyor,” diyerek mavi, mor ve yeşilin farklı tonlarıyla ördüğü parçayı havaya kaldırıp bize gösterdi. “Bir ters bir düz örülen basit bir model.”

Rebecca, “Ben de yalancı saç örgüsü bir elbezi örmeye

Çalışıyorum,” dedi. “Tam bir sa örgüsü olmadığı için aktarma şişi kullanmak da gerekmiyor. Yapılışı çok kolay. Sol taraftaki şişin ilk ilmeğini atlıyorsun, sonra ilk ilmeği örüyorsun ve sonra şişteki her iki ilmeği birden ryorsun.” Mavi, bej ve sarı renkli kare örgülerini havaya kaldırdı. “Bunları farklı organizasyonlara ve pazarlara veriyorum.”

Yakından bakmak için ayağı kalkan Suellen, “Ne kadar zekice” dedi, “bu desenin bir örneğini almak isterim.”

Üç farklı renkte ördüğü parçaları havaya kaldırıp bize gösteren Martha, “Ben de yerel hastanemize örgü bereler bağışlıyorum,” dedi. “Yeni anneler bunlara bayılıyorlar hem de böylece yeni doğanların minik başları da hiç şmyor.”

Berelerden birini alıp incelemeye başlayan Chloe, “Ah, bu fikre bayıldım,” dedi, “ben de bunun bir örneğini çıkar-mak isterim. Yn mağazasındaki örgü gecesi için de hoş bir proje olur.” çantasından lacivert renkli yarısı bitmiş bir süveter çıkardı. “Bunu oğullarımdan birine ryorum. Hasır rg yaptım, daha erkeksi duruyor.”

“Ben de kızım Marin’e çorap örüyorum,” dedi, Dora, “el örgüsü çorap giymeyi seviyor.”

Maude teyze kahve, taba ve bej rengi tonlardan oluşan zikzak desenli, gösterişli bir Afgan işini havaya kaldırdı. “Bu bizim Kadınlar Kulübü’nn yardım piyangosuna konulacak.”

Suellen da, “Kızım Ashley şallara bayılıyor,” diyerek patlıcan moru rengineki örgüsünü havaya kaldırdı. “Bunu ona ryorum.”

“Bana gelince,” diyerek çantama uzandım. “Ben de... hayatımdaki erkek için bir süveter ryorum.” Baklava de-

senli bej rengi örgümü havaya kaldırdım. “Sahiden çok kolay bir model.”

“Ah, buna bayıldım,” dedi, Ridley. “O baklava desenlerini nasıl yapıyorsun?”

“Saç örgüleriyle,” dedim, “saç örgüsü yapmayı öğrendiğinde neler yapabileceğini görüyor musun?”

Riley güldü, “Evet ve bunun için sabırsızlanıyorum.”

Maude teyze, “Hadi,” dedi, “o zaman hemen başlayalım. Dora, sen kabartma motif işlemeyi öğretiyorsun, Tara ve Julia onu öğrenmeye gelmişti sanırım. Masada oturup örmeye başlamamız sizin için en kolayı olsa gerek hanımlar. Gracie, Tara motif öğrenirken belki sen de Riley’e saç örgüsü konusunda yardımcı olursun.”

“Tabii ki,” diyerek kanepeye, Riley’in yanına oturdum.”

“Diğerlerimiz de sakın sakın örgülerimize devam edebiliriz.”

Saatime bakıp saatin yarım olduğunu görünce çok şaşırdım. Sohbet edip örgü örerken geçen üç saat boyunca birbirimiz daha da yakından tanıma fırsatı bulmuştuk.

“Evet, hanımlar,” dedi Maude teyze, “ufak bir yemek molası vereceğiz. Sabahtan beri epeyce ördük sanırım ve güzel şeyler ortaya çıkmaya başladı bile.”

“Bence de öyle,” Riley ayağa kalkıp kollarını başının üzerine uzatarak gerindi. “Saç örgüsünün mantığını kavradım sanırım.”

Sofrayı kurmaya yardım etmek üzere mutfağa girerken, “Tabii ki kavradın,” dedim. Maude teyze, Dora ve Chloe’y-

le birlikte tabak çatalları, tavuk salatalı sandviçleri, patates salatasını ve coleslawu sofraya yerleştirdik.

Devon, arkadaşı yeni atkısının birkaç santimlik kısmını havaya kaldırınca, “Oh, Riley,” dedi, “bu harika. Şu saç örgüsü nasıl örülüyormuş bana da öğretirsin artık.”

Buzlu çay sürahisini masaya koyan Chloe, “Eğer fazladan ipin varsa,” dedi, “buradayken seni de başlatabiliriz.”

“Maalesef yok. Ama bugün biraz erken çıkıp şehir merkezindeki yün mağazasına uğrayabilirim.”

Dora’ya, “Bugün dükkâna kim bakıyor?” diye sordum.

Dora, “Sydney,” dedi, “O, mağazanın ilk sahibiydi,” diyerek gruba açıkladı. “Kendisi benim yeğenim olur. Mağazanın şimdiki sahibi de onun kızı Monica.”

“Ama bu çok sürmeyecek,” diyerek güldüm.

Chloe başını salladı. Ağzı kulaklarında, Dora’yla birlikte yün mağazası konusundaki planlarından bahsetti.

Martha, “Bu sahiden de müthiş bir fikir,” dedi, “yani, aile içinde tutmak. Çok hoşuma gitti doğrusu.”

Rebecca, “Ah, benim de öyle,” diyerek lafa karıştı. “Siz ne kadar şanslısınız. Burada hepiniz birbirinize yakın otuyorsunuz. Martha ile ben ise senede ancak bir kez birbirimizi ziyarete gidebiliyoruz.”

“Ama anladığım kadarıyla bu ziyaretleri anlamlı kılmak için elinizden geleni yapıyorsunuz. Neden bu yıl birlikte Cedar Key’e gelmeyi planladığınızı herkese anlatmıyorsunuz?” dedim.

“Tabii,” dedi Martha, “kız kardeşim de ben de meme kanseri atlattık ve yaşamamızın şerefine, yılda bir kez birlikte bir yerlere seyahat ediyoruz.”

Sandviçlerden birine uzanan Riley, “Oh, bu çok hoş,” dedi, “annem öldüğünden beri ailemden geriye kimse kalmadı. Ben tek çocuğum ve babam... şey, pek çok konuda anlaştığımız söylenemez. Beş yıl önce oyunculuk kariyerim için Florida’dan ayrılmamı onaylamadı.”

“Aa, sen oyuncu musun?” diye sordu Suellen.

Riley başını salladı. “Yok canım, sadece olmak istiyordum. Denedim. Seçmelere katıldım ama... bir işe yaramadı. Bir fırsat yakalamak neredeyse imkânsız. Sonra annem kanser oldu, ben de geçen yıl eve geri döndüm. Yine de o hep beni destekledi. O her zaman benim en kuvvetli müttefikimdi. Saçıma yeşil renk attırınca, güldü. Burnuma halka taktırınca, “Sana çok yakıştı,” dedi. Dövme yaptırdığımda,” diyerek parmaklarını dövmesinin üzerinde gezdirdi, “Vay be!” dedi. Yani şimdi onun desteğini çok özleyorum. Babam benim başlı başına bir hata olduğumu düşünüyor ama o beni anlamak için hiç zaman harcamadı ki.”

Maude teyze, “Çok yazık,” dedi. “Aile çok önemlidir. Her konuda anlaşamayabilirsin ama... en nihayetinde bize güç veren, ailedir.”

Teyzemin gülümseyerek bana baktığını gördüm.

“Bazıları ise sahip oldukları ailenin farkında bile olmuyor,” dedi Julia.

Dora, “Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Tara güldü, “Bizim hikâyemizi sen mi anlatırsın yoksa ben mi anlatayım?”

Kuzeni gibi Julia da gülmeye başladı. “Sen anlat istersen.”

Tara da, “İyi madem,” diyerek anlatmaya başladı. “Babamın bir erkek kardeşi vardı ve her ikisi de İngiliz cephesinde 2. Dünya Savaşı’na katılmıştı. Annemden hep dinlediğim bir hikâyeye göre, babam aslında savaş sırasında İngiltere’de bir kadınla nişanlıymış ama evine döndüğünde annemle tanışmış... ve öteki kadına fikrini değiştirdiğini ve başkasıyla evleneceğini söyleyen bir telgraf çekmiş.

Chloe, “Aa, bu çok üzücü,” dedi.

Tara, “Evet ama öyle olmasaydı şimdi ben de burada size bu hikâyeyi anlatamayacaktım,” diyerek hepimizi kahkaha-ya boğdu.

“Babamın erkek kardeşi, yani amcam savaşa gitmeden önce evlenmiş. Şimdi filmi biraz sona sarıp bundan neredeyse altmış yıl sonrasında aldığım bir e-postaya geçeyim. İngiltere’den bir kızıdan gelen e-postada, bana babamın kızı olup olmadığını ve Salem, Massachusetts’de yaşayıp yaşadığım soruluyordu. Öyleydim. E-postası, aynı ailenin üyesi olduğumuza inanmak için nedenleri olduğunu söylemesiyle devam ediyordu.”

Devon, “Oh, Tanrım!” diye bağırdı. “Ne heyecanlı bir hikâye!”

“Dahası da var,” dedi Tara. “E-postayı yazanın Julia’nın kızı Sally olduğunu öğrendim. Ben de ona cevap yazdım ve yapbozun parçaları yavaş yavaş yerlerine oturmaya başladı ama bir süre boyunca, babamın nişanlı olduğu o kadından dolayı, Julia’nın benim kuzenim değil de kız kardeşim olup olmadığını sorguladım.”

“Vay canına!” dedi Riley. Masanın bir ucundan öne doğru eğilmiş, hikâyeye kulak kesilmişti. “Ama kuzensiniz, değil mi?” diye sordu.

Tara başını salladı. “Evet. Buna dair şöyle bir kanıtımız var: Eğer kız kardeşim olsaydı, babamın 1944 Kasımı’nda İngiltere’de olması gerekirdi çünkü Julia 1945 Ağustosunda doğmuş. Ama benim babam Normandiya Çıkartması’ndaki askerlerdendi ve tuttuğu günlüğe göre onlar da 1944 Mayıs’ında İngiltere’den ayrılmışlar. Yani Julia’nın annesi ona hamile kaldığında orada olmadığı kesin. Ancak amcam oradaydı ve Julia’nın doğum belgesinde de onun adı yazılı. Ancak annesinin ölümünden birkaç yıl sonra, oğluyla kızı soyağacı çıkartmak için çalışmalara başlayıncaya kadar Julia orijinal doğum belgesini daha önce hiç görmemiş.”

“Annen seninle bu konuda hiç konuşmadı mı?” diye sordu Maude teyze.

“Hayır. O bu konuda konuşmaktan hep kaçındı. Bana söylediği tek şey babamın bir Amerikalı olduğu ve savaşta öldüğüydü.”

“Sence babanın senden haberi var mıydı? Onunla hiç tanışmadın mı?” diye sordu Dora.

“Bunlar yapbozun yanıtını asla bilemediğimiz sorulardan oluşan parçaları yani benden haberi olup olmadığı. Hayır, maalesef onunla hiç tanışmadım. Bu yüzden, en azından kuzenimi bulduğuma çok memnunum.” Julia uzanıp Tara’nın elini sıktı.

“Buna ben de çok memnunum,” dedi Tara. “Baba tarafın-

daki tek kız bendim, diğ er kuzenlerim hep erkekti. Altmış yıldan fazla sürdür  belki ama sonunda di i kuzenimi buldum. Büyükannemin adı da Julia’ydı. Julia onun adını taşıyor.”

“Bu son derece ilginç bir hikâye,” dedi Riley.

Maude teyze başını salladı. “Bana galiba bu da gerçeğinin kurgudan daha tuhaf olabileceğini bir kez daha kanıtlıyor.”

O gün akşam yemeğinde Chloe, teyzemle bana İkinci Cadde'deki binaya ve daireye baktığımı anlattı. Adeta âşık olup bir fiyat teklifinde bulunduğunu söyledi.

“Bu harika,” dedim, “sence ne zaman cevap gelir?”

“Cumaya doğru. Umarım kabul ederler ve benim de kendime ait bir yerim olur.”

“Burada olmandan memnundum,” dedi Maude teyze. “Ama evet, hepimizin kendine ait bir yeri olmalı. Virginia Woolf’a bakılırsa, özellikle de kadınların.”

“Doğru,” dedim, “ona bakılırsa, yazan her kadının kendine ait bir odası ve parası olmalı.”

Chloe güldü. “Eh, bir şey yazmayı planlamıyorum ama bu bana biraz özgürlük tanıyacak. Hayatımda hiç sahip olmadığım bir şey.”

“Alt kattaki dükkânlardan birini Tony’nin Restoranı kiralamış dedin, yandaki boş dükkânı ne yapmayı düşünüyorsun peki?”

“Emin değilim. Kiralık ilam asarım herhalde. Birileri orada küçük bir işletme kurmak isteyebilir.”

“Şuna da bakın! Ablam, Cedar Key’in yeni emlak baronu. Senin adına sevindim Chloe. Sonunda kendine geliyorsun.”

Chloe güldü. “Eh, kırk sekiz yaşındayım, artık zamanıdır herhalde.”

Laftan lafa atlarken konu ilk örgü kursumuzun ne kadar iyi geçtiğine geldi.

“Çok hoş kadınlar,” dedi teyzem, “altısı da öyle.”

“Evet ve hikâyelerini bizimle paylaşmalarına da bayıldım.” Teyzemin nefis kurabiyelerinden bir tane daha aldım.

“Bence her biri kadınların gücünü temsil ediyor.” Maude teyze çayından bir yudum aldı. “Kız kardeşler zorlu ve yaşamlarını değiştiren bir sınavdan geçmişler. Kuzenlerin birbirlerini bulma hikâyesi muhteşem ve hayatın sürprizlerle dolu olduğunu kanıtlıyor. Bence Riley ve Devon da kendi kaderlerinin dönüm noktasında bulunuyorlar. İkisi de çok genç ama hayatın gerçekleriyle şimdiden yüzleştikleri belli.”

“Ben bugün çok eğlendim,” dedi Chloe. “Sandığımdan çok daha iyi vakit geçirdim. Pazar akşamki Mavi Ay Seremonisi’ni iple çekiyorum.”

Üst kata çıktığımda, kendime tarot açmayalı uzun zaman olduğunu fark ettim. Biraz adaçayı ve sedir tütsüsü yaktıktan sonra, mutfak masasına oturup kartları önüme dizdim.

İçimden bir soru sordum ve desteden üç kart çektim. İlk kartın yüzünü çevirdim. Yine Beau Hamilton’u simgeleyen kartla göz göze geldim. *Bu kart neden düzenli olarak karşı-*

ma çıkıyordu ki sanki? İkinci kartı açmadan önce, bir süre onu düşündüm ki bunu nadiren yapardım.

Mutlu olup olmadığını, hayatında her şeyin yolunda gidip gitmediğini düşündüm. Beau düzgün bir insandı. Ben de öyleydim ve ikimiz de bu ilişkiye birbirimizi kırmak niyetiyle girmemiştik. Böyle şeyler, öylece olurdu.

Sonra aklıma Lucas geldi ve kendimi ona karşı hissettiklerimle Beau'ya karşı hissettiklerimi karşılaştırırken buldum. Benzer ama çok farklıydılar. Beau'yu sevmiştim ama Lucas'ta bulduğumu sandığım ebedi aşk gibi değildi. Lucas'la bütün ilişkim farklıydı. *Özgür* kelimesi hayatıma adeta onunla girdi. Kim isem o olmakta tamamen özgürdüm. Beau ile kendimi sürekli gözaltında hissediyordum. Birileri bizi birlikte görebilirdi sonra karısı öğrenirdi, bastırmaya çalıştığım suçluluk duygusu önünde sonunda yüzeye çıkardı. Ömürlük bir ilişki için hiç de hoş şeyler değil tabii.

Derin bir iç çekip kartları bir kenara koydum. Belki de Lucas'ın büyükannesi haklıydı. Kartlara bakmak yerine yaşıyıp görmek gerekiyordu.

Pazar sabahı, akşamki Mavi Ay Seremonisi için heyecanla uyandım. Annie'nin yanıma kıvrıldığını hissettim. Tüyle-rini okşamak için uzandığımda, odanın bir köşesinde birisinin durduğunu görür gibi oldum. Daha önce gördüğüm kadındı ancak bu kez hamile değildi. Yine aynı, uzun ve bana eski moda bir gelinliği anımsatan beyaz elbiseyi giyyordu. İnce ve zarıftı. Daha net görebilmek için gözlerimi ovuştur-dum ve bana gülümsediğini gördüm.

Sonra ağızından dökülen yumuşacık sözleri duydum. “Kendi yanıtlarını bulmayı öğreniyorsun. Soru sormayı bırak. İçinden gelen sesi dinle ve kaderini yaşa.”

Gözlerimi kırdım ve görüntünün silikleştiğini gördüm. O kadar büyük bir hızla kayboldu ki gerçekten orada olup olmadığını sorguladım. *Dediklerini* sahiden duymuş muydum yoksa o sözler benim kafamın içindeler miydi?

Neler oluyordu böyle?

Annie yerinden kalktı, ben de ayaklarımı yere bastım. Yataktan kalkıp odanın köşesine doğru yürüdüm ama orası boştu. Zemindeki meşe yer döşemesine bakınca neredeyse nefesim kesiliyordu. Monica’nın bebekleri için ördüğüm bebek süveterleri tam önümde duruyordu.

Yere çömelip dikkatlice elimi uzattım ve onlara dokundum. Gerçektiler. Deli gibi arayıp da bulamadığım süveterlerdi. Onları yerden alıp elimi yumuşacık dokularının üzerinde gezdirirken acaba gerçekten başka boyutlar var mı, diye düşünmeden edemedim.

O gün öğleden sonra Riley hayaletlerden konu açtığında, müstemilatta oturmuş hep birlikte örgü örüyorduk.

“Hayaletlere inanır mısınız?” diye sordu.

İçimden bir his Riley’in hayat tarzı ve yaşam felsefesi açısından farklı olmaktan hiç çekinmediğini söylüyordu.

Bir süre kimseden ses çıkmadı. Sonra Maude teyze, “Şey, ben onlara inanmıyorum,” dedi, “sen hiç hayalet gördün mü?”

“Hayır, tam olarak değil. Ama... bazen hissediyorum. Onun annem olduğunu ve her zaman benim yanımda oldu-

ğunu sanıyorum. Sanki çoğu zaman bana bir şeyler anlatmaya çalışıyor gibi.”

Ben de baklayı ağzımdan çıkarmaya karar verdim. Grup-takilerin kahkahalarla gülmesine ya da bana inanmamasına hazırlıklıydım. “Aslına bakarsanız ben evimde bir *hayalet* gördüm. Hem de iki kez,” dedim ve onun Bess Coachman ya da bir başkasının hayaleti olma olasılığını anlatmaya başladım.

Hiçbiri gülmedi. Onun yerine hepsi örgülerini kucaklarına koymuş, pürdikkat beni dinliyordu.

Martha, “Sence ne istiyor olabilir?” diye sordu.

“Bir şey isteyip istemediğinden emin değilim,” dedim, “belki de bana rehberlik yapmaya, hayatımdaki bazı şeylerin farkına varmamı sağlamaya geldiğini düşünmeye başladım.”

Devon, “Vay canına, bu çok ilginç,” dedi. Arkadaşına dönüp, “Gördün mü bak Riley, sana deli olmadığını söylemiştim. Annenin yanında bulunduğunu sahiden hissediyor olablirsin.”

Julia başını salladı. “Tabii ki, kesinlikle. İngiltere’nin etrafta gezinen hayaletleriyle ünlü olduğunu eminim hepiniz biliyorsunuzdur. Merak etme, Riley. Açık ol ve sana faydası dokunabilecek bir deneyimi geri çevirme.”

“Bence de öyle,” dedi Maude teyze, “yine de dikkatli davranmamız hayrımıza olur.”

Chloe, “Tanrım!” diyerek örgüsünü eline aldı, “Benim şehir merkezinde beğendiğim o evde de hayalet var mıdır acaba?”

“Bundan hiç kuşkum yok,” dedi, Dora, “orası da tıpkı Coachman Evi gibi çok eski bir bina. Hayaletler eski bina-

lara bayılırlar derler,” boğazını temizledi, “hayalet diye bir şeyin varlığına inanıyorsan tabii.”

Chloe gülümsedi, “Bence sen inanıyorsun, Dora. Hımm, belki benim şansıma hayaletim erkek çıkar. Uzun boylu, esmer ve yakışıklı. Haa tabii ayrıca harika bir kâhya ve müthiş bir de aşçı. Her türlü kaprisimi çekiverir.”

Bir anda bütün oda kahkahalara boğuldu.

“Hadi bakalım,” diyerek başımı salladım. Ablamın bu yeni hali çok hoşuma gitmeye başlamıştı. Espri anlayışını ve yumuşak başlılığını seviyordum.

Gün bitinceye kadar Riley harika saç örgüleri yaptı, Tara ile Julia kabartma motif işlemeyi öğrendi, başka örgü projeleri bitirildi ve yenilerine başlandı. Ama hepsinden güzeli, on bir kadının Mavi Ay Seremonisi sırasında daha da sağlamlaşacak, sıcacık bir dostluğa adım atmış olmasıydı.

O akşamüstü saat beşte, tam güneş batarken hep birlikte Şehir Parkı'ndaki plajda toplandık.

Chloe ile Maude teyze şarap şişelerini açarken, ben de herkesin kadehlerine şarap doldurdum. Riley flütüyle kulağa takılan bir New Age melodisi çalıyor, Suellen de gitarını ona uydurarak tıngırdatıyordu.

Bütün şaraplar dağıtılınca kadehimi kaldırıp, “Hadi bakalım,” dedim, “kadehimi bu hafta sonu başlayan ilk örgü kursumuzun şerefine kaldırmak istiyorum. Alacağınızı alın ve gerisini ardınızda bırakın. Bu grubun yeri bizde hep ayrı olacak... çünkü siz bizim ilk kursiyerlerimizsiniz.”

Hep birlikte, “Şerefe, şerefe,” diyerek kadeh tokuşturduk.

Suellen bir yudum içtikten sonra kadehini sehpaye bırakıp gitarını eline aldı. Bu kez canlı bir melodi çalıyordu, Sister Sledge'in “We Are Family” şarkısının melodisi olduğunu anladım.

Ayakkabılarımızı çıkarıp el ele tutuştuk ve hep bir ağızdan şarkıyı söyleye söyleye, Suellen öncülüğünde suya girdik.

“Bu harikaydı,” dedi Chloe, nefes nefese kalmıştı.

Dora da gülerek, “Sahiden öyleydi,” diye karşılık verdi.

Tara, “Bu hafta sonunu hiç unutmayacağım,” diyerek battaniyenin altına girdi.

Julia, “Ben de,” diyerek ona katıldı.

Dora, Riley’e bakarak, “Biliyor musun, bence Amazing Gracie’in tam zamanı,” dedi. “Bu, kız kardeşim Sybile’in en sevdiği şarkıydı ve adadaki ilk Mavi Ay Seremonimizi bu şarkı eşliğinde yapmıştık. Onu çalabilir misin?”

Riley başını sallayıp çalmaya başladı ve hepimiz konuşmayı bırakıp sessizce etrafa yayılan melodiyi dinlemeye koyulduk.

Çalmayı bitirince hep beraber onu alkışladık.

“Bu çok güzeldi,” dedi teyzem, “sağ ol, Riley. Sen de sağ ol Dora ve tabii sen de Sybile. Hâlâ burada, bizim yanımızda olduğundan hiç kuşku yok.”

“Hadi,” dedim, “hepimiz çember şeklinde dizilip ele ele tutuşalım.”

Herkes dediğimi yapınca, “Şimdi gözlerimiz kapatalım,” dedim, “sizi sarıp sarmalayan seslere, kokulara ve enerjiye odaklanın. Kendinizi bırakıp suyla, gökyüzüyle ve adanın güzelliğiyle bir bütün olun. Birkaç derin nefes alıp yavaşça nefesinizi verin. Hayatınızda neyin daha fazla olmasını istediğinizi ve hayatınızdan neyi çıkarmak istediğinizi düşünün.”

Ben de gözlerimi kapatıp aynen öyle yaptım. Beau Hamilton’u düşündüm ve on yıldır ilk kez suçluluk duymadım. Ya

da pişmanlık. Bu sefer, onunla beraber neler yaşayabileceğimize de takılmadım. Onun yerine, Lucas'ın yüzünü gördüm. Sözlere hiç dökmemiş olsa da onun sevgisini hissettim. Bunu ruhumun derinliklerinde hissettim çünkü benim ona duyduğum sevgiyle aynıydı. Derin bir nefes aldım ve yavaşça verdim. Nihayet Beau ile paylaştıklarımı geride bırakmanın zamanı gelmişti. Beau ile yollarımız kesişmişti ama ebediyen hayatımda kalmaya niyetli değildi. Lucas Trudeau'nun niyetli olduğundan neredeyse emindim. Bir kez daha derin nefes alıp yavaşça nefesimi verdim. Artık Beau'yu tamamen hayatımdan çıkarıp Lucas'la birlikte geçirilecek bir hayata odaklanmanın vaktinin geldiğini içten içe biliyordum.

Gözlerimi açtığımda gökyüzünde günbatımın pembe, mor, kırmızı ve turuncu renkleriyle karşılaştım.

“Herkesin mumları yanında mı?” diye sordum.

Başlarını sallayarak mumlarını çıkardılar.

Yanlarına gidip hepsinin mumlarını teker teker yaktım ve sonra kendiminkini de yakıp yeniden çemberdeki yerimi aldım.

“Şimdi de sıra seçtiğiniz özlü sözü okuyup neden o sözü seçtiğinizi anlatmaya geldi.” Uzun eteğimin cebindeki katlanmış kâğıt parçasını çıkardım. “İlk önce ben başlıyorum,” diyerek boğazımı temizledim. “Fransız Rönesansı’nın en etkileyici yazarlarından Michel De Montaigne’in bir sözünü seçtim. ‘Eğer bir erkek, onu sevmemin nedenini ille de açıklamamı isterse, bunu ancak şöyle yanıtlayabilirim sanıyorum: Çünkü o, oydu, ben de bendim.’” Önce teyzeme sonra da Chloe’ye baktım. “Hayatımız boyunca bazı insan-

larla farklı nedenlerden dolayı yollarımızın kesiştiğine inanıyorum. Bazıları hayatımızda kalıyor. Bazıları ise hayatımızdan çıkıyor. Her halükârda ikisinden de öğreneceğimiz şeyler var.”

Maude teyze gülümseyerek başını salladı. “Sahiden öyle Gracie, sahiden öyle. Kim ikinci sırada olmak istiyor?”

“Ben,” dedi Riley. “Ben bir Yahudi atasözü seçtim, çünkü... şey, çünkü doğru olduğuna inanıyorum. ‘Kendin olmak hakkında: Eğer herkes aynı tarafa giderse, dünya yerinden oynar.’”

“Ne kadar da doğru,” dedi, Dora.

“Bence de,” dedi Tara. “Benim seçtiğim özlü söz Ralph Waldo Emerson’a ait. ‘Bir kadının yaşının hiçbir önemi yoktur. En iyi ezgiler, eski kemanlarla çalınır.’”

Hep bir ağızdan gülmeye başladık. “En iyisi buydu,” dedi ablam.

“Bu sözü seçtim... çünkü buna inanıyorum. Hep söylediğim gibi, en iyisi henüz başıma gelmedi.”

Martha, “Hislerime tercüman oldun,” dedi. “Ben Jack London’ın bir sözünü seçtim. ‘Hayat iyi kartlara sahip olma değil, bazen kötü bir eli iyi oynama meselesidir.’ Bu sözü seçtim çünkü ben de bunu çok doğru buldum ve her gün elimdekilerin en iyisini yapmaya çalışıyorum.”

“Bravo,” dedi kız kardeşi, “benim de benzer bir söz seçmem ironik olmuş ama benimki Emily Dickinson’ın bir sözü. ‘Yaşananların bir daha asla geri gelmeyecek olması hayatı tatlı kılar.’ Yaşlandıkça hayatın bir varış noktası

değil de yolculuğun ta kendisi olduğunu daha iyi anlıyorum ve her anının tadını çıkarıyorum.”

“Ben de öyle,” dedi Dora. “Bu yüzden ben de Mahatma Gandhi’nin sözünü seçtim. ‘Mutluluk bir ahenk içinde düşündüğün, söylediğin ve yaptığın zamandır. Ben de dengeli bir hayat için uğraşıyorum.’”

Suellen, “Şey,” dedi, “benim seçtiğim söz de neredeyse bunun aynısı. Bu söze gerçekten çok inanıyorum, zaten o yüzden seçtim. ‘Hayat bir şarkıdır, şarkı söyle. Hayat bir oyundur, oyun oyna. Hayat bir meydan okumadır, meydan oku. Hayat bir hayaldir, gerçekleştir. Hayat bir özveridir, özveride bulunun. Hayat sevgidir, tadını çıkarın.’ Bu söz 1918’de ölen Hintli bir guruya ait. Bu sözü sevgiye, bağışlamaya, başkalarına yardım etmeye, hayırseverliğe ve iç huzuruna dair mütahiş bir ders niteliğinde.”

Devon, “Bu sözü gerçekten çok beğendim” dedi. “Benim sözüm Walden’den çünkü Riley gibi ben de hep bunun doğru olduğuna inanırım. ‘Eğer bir erkek, arkadaşlarına ayak uyduramıyorsa, belki de farklı bir telden çalıyordur. Bırakın çalsın, yeter ki duyduğu müziğe uysun.’ Çok anlamlı bir söz bence.”

“Bence de öyle,” dedi Julia. “Ben Benjamin Franklin’in bir sözünü seçtim. ‘Yirmi yaşında istek, otuz yaşında zekâ, kırk yaşında akıl önemlidir.’ Bu sözü seçtim çünkü bence yaşam devamlı bir öğrenme süreci ve her birimiz gelişip değişiyoruz.”

Chloe, “Ne kadar da doğru,” dedi. “Benim sözüm de Albert Schweitzer’den ve neden bu sözü seçtiğimi Maude

teyzeyle Gracie hemen anlayacaktır. ‘Kimi vakit sönen hayat ateşimiz rüzgâr gibi bir başkası tarafından körüklenerek alevlenir ve her birimiz bu ateşi tekrar canlandıran dostlarımıza en içten teşekkürlerimizi borçluyuzdur.’” Chloe bir an durup yaşaran gözlerini sildi. “Kız kardeşimle teyzeme büyük bir teşekkür borçluyum... teşekkür ederim.”

Boğazım düğümlemişti, güçlkle yutkundum. Teyzeme baktım ve onun da gözlerinin yaşardığını gördüm.

“Sağ ol Chloe,” dedi teyzem, “ve ilk örgü kursumuza geldiğiniz için hepinize teşekkür ederiz. Umarım evinize yeni örgü tekniklerinden daha fazlasıyla dönersiniz. Benim sözüm Anaïs Nin’den geliyor çünkü bize çok uyduğunu düşünüyorum. ‘Her arkadaş içimizdeki bir dünyayı simgeler. Muhtemelen bu onlar gelinceye dek doğmayan ve sadece bu buluşmayla doğan yeni bir dünyadır.’ Bizim hafta sonu buluşmamızın da yeni bir dünya doğurduğuna inanıyorum.”

Hepimiz tezahüratlar eşliğinde mumlarımızı söndürdük ve şarap kadehlerimize uzanıp kadeh kaldırdık.

“Arkadaşlığımızın, kadın dostluğunun ve bu yolculukta yolumuzu bulmamızın şerefine,” dedi Suellen.

“Ve örgünün şerefine,” diye ekledi Dora.

“Şerefe,” dedi Martha.

Rebecca, “Örgümüz elimizden hiç düşmesin,” diye kadeh kaldırırken hep birlikte gülmeye başladık.

Riley flütünü alıp, “Let It Be”yi çalmaya koyuldu.

Teyzem, “Bence bu Mavi Ay Seremonisi çok güzel geçti,” dedi.

Kocaman turuncu küre suyun üstünde süzülürken içimi büyük bir huzur kapladı.

Chloe gelip yanımda durdu. Önce teyzeme sarıldım, sonra Chloe'ye döndüm.

“İyi ki birbirimizi bulduk,” dedim. “Seni seviyorum, Chloe.”

“Ben de seni, küçük kardeş.”

Hafta sonu örgü kurslarının birincisi hep özel kalacaktı çünkü bizim için bir ilkti. Ancak önümüzdeki birkaç hafta boyunca gerçekleşen kurslar da en az onun kadar eğlenceliydi. Aynı yaşlardaki farklı kadınlardan her birinin bizimle paylaşacak bir hikâyesi vardı. Böyle bir grubun içinde bulunmak bizi, tıpkı ördüğümüz ilmekler gibi birbirimize kenetliyordu.

Bir sonraki hafta sonu kursu için Maude teyzeyle birlikte müstemilatta eksiklerimizi toparlarken dışarıdan Rachel'in sesinin geldiğini duydum. Dönüp bakınca yanında Max'in ve orta yaşlı bir çiftin bulunduğunu gördüm.

Adam uzun boylu ve zayıftı, polo tişört, jean ve loafer giyiyordu. Max'in elini tutan bu adam bana üniversitedeki bir hocamı hatırlattı. Kadın ise oldukça çekiciydi. Rachel'la birbirlerine çok benzediklerini fark ettim.

Rachel, "Rahatsız etmedik umarım," dedi, "ailemi sizinle tanıştırmak istedim."

Maude teyze, “Ne münasebet,” diyerek yanlarına gitti ve elini uzatıp kendini tanıttı.

“Ben de Maude’un yeğeni, Gracie’im,” dedim. “İçeri buyurun. Birer fincan kahve alır mısınız? Bahse girerim, sen de limonata istersin, değil mi Max?”

Rachel’in babası, “Bu harika olur,” dedi, “ben Jake Kaplan, bu da eşim Tess.”

Dördü birden masaya oturdu. Teyzem kahveleri hazırlarken ben de Max’in bardağına limonata doldurdum.

Maude teyze, “Adaya ne zaman geldiniz?” diye sordu.

Tess, “Dün geldik,” diye cevap verdi. “Kızımın neden buraya geldiğini hemen anladım. Adanın güzelliği bir yana, ada sakinleri de fazlasıyla dost canlısı.”

Bir tabağa biraz kurabiye koyarken, “Nerede kalıyorsunuz?” diye sordum.

“Bir aylığına geldik, köpeğimizi de yanımızda getirdik, o yüzden Faraway Inn’de yer ayırttık,” dedi Jack.

“İyi yapmışsınız,” dedim, “kulübelerden birinde misiniz?”

Tess başını salladı, “Evet. Kendimizi şimdiden evimizde gibi hissediyoruz.”

“Eşimle birlikte size teşekkür etmek istiyoruz... Rachel ve Max’e sahip çıktığınız için. Tecrübesi olmadığı halde temizlik işini ona verdiğiniz ve Noel’i onlarla birlikte geçirdiğinizi anlattı. Onlara karşı çok nazik davranmışsınız.”

“Bizim için zevkti,” dedi teyzem, “Rachel çok düzgün bir kız ve harika bir anne. Onunla gurur duymalısınız.”

Anne ve babasından ses çıkmayınca Maude teyzem, “Bildiğiniz gibi, hepimiz bazen hayatımızda yanlış tercihler ya-

pabiliriz ama asıl önemlisi, o yanlış fark edip düzelterek yolumuza devam etmektir. En nihayetinde önemli olan budur.”

“Haklısınız,” dedi Jake, “eşimle ben, geçmişte biraz aceleci davrandığımızı şimdi fark ediyoruz.”

Max’e bakışını görünce, bu adamın içinin torun sevgisiyle dolu olduğundan emin oldum.

“Benim de bir büyükanne ve büyükbabam varmış,” dedi, Max. Sevinci yüzünden okunuyordu, “daha önce onların varlığından hiç haberim yoktu. O kadar mutluyum ki.”

Rachel oğlunun saçlarını okşarken hep bir ağızdan güldük.

“Şey, aslında senin her zaman bir büyükanne ve büyükbaban vardı, Max. Ama onları ancak şimdi tanıyabiliyorsun.”

Max neşeyle başını salladı, “Onlarla birlikte yaşamak üzere New York’a gideceğiz. Bir de ne var biliyor musunuz?” Cevabımızı bile beklemeden, “Bana köpek yavrusu alacaklarmış! Bir köpek yavrusu! Hep bir yavru köpeğim olsun istiyordum.”

Gözlerim yaşarmıştı. Eğilip Max’in elini okşadım. “Senin adına çok sevindim Max. O köpek yavrusu senin gibi bir sahibi olacağı için çok şanslı.”

Maude teyze fincanlara kahve doldurduktan sonra masadaki yerine oturdu. “Ben de sizin adınıza çok sevindim,” dedi, “bundan daha iyisi olmazdı doğrusu ve Rachel, New York’ta gayet iyi idare edeceğinden eminim.”

“Ben de öyle. Sonbaharda okula kaydolup Max doğmadan önce yarım bıraktığım eğitimimi tamamlayacağım.”

Jake gülümsedi, “Evimiz hepimize yetecek kadar büyük. O yüzden Rachel okulu bitinceye kadar Max’le birlikte bizde kalacak.”

“Yanımızda olacakları için çok mutluyum,” dedi Tess. Etrafına şöyle bir bakındı. “Burası ne kadar da güzelmış,” dedi. “Rachel bana örgü kurslarınızdan söz etti. Kadınlar için gerçekten mükemmel bir fikir doğrusu.”

Gülümsedim. “Biz de öyle düşündük ve şimdiye kadar da gayet güzel gitti. Sen örgü örüyor musun, Tess?”

“Örüyorum. Adada bir yün mağazası vardır umarım.”

“Tabii ki var,” dedim. “Şimdiki sahibi, arkadaşım Monica ama yakında orayı teyzesiyle ablama satacak. Mağazanın adı, Birlikte Örelim. Yeri de İkinci Cadde’de. Mutlaka uğramalısınız. Ha, perşembe akşamları bir araya toplanıp örgü örüyoruz, belki katılmak istersiniz.”

“Muhakkak uğrayıp biraz yün alacağım. Toplantınıza katılmayı da çok isterim. Böylece hem eğlenir hem de herkesle tanışma fırsatı bulurum.”

Rachel, “Benim yerime birini buldunuz mu?” diye sordu.

“Hayır, henüz bulamadık,” dedi teyzem. “Ama sen bunun için endişelenme. Daha gitmenize üç ay var.”

Rachel’ın annesiyle babası bize adanın tarihçesiyle ilgili sorular sordu. Teyzem de birkaç anekdot anlatarak hepimizi kahkahalara boğdu. Gitme zamanı geldiğinde, Rachel açısından her şeyin yoluna gireceğinden emindim. Ailesiyle yeniden bir araya geldiğine çok seviniyordum. Teyzemin dediği gibi, en nihayetinde önemli olan da buydu.

O akşamüstü Annie’yi şehir merkezinde kısa bir yürüyüşe çıkardım. İpekli merinos yünüm bitmek üzereydi ve yün mağazasına uğramam gerekiyordu.

“Hayallerin gerçek oluyor desene!”

Dora eflatunlar, maviler ve yeşillerin en tatlı tonlarıyla dolu yün yumaklarını tezgâha dizmekle meşguldü. İşinden başını kaldırıp bana baktı ve güldü.

“Öyle doğrusu. Sonunda ‘keşke başka bir şey dileyeydim’ demek zorunda kalmayız umarım.”

“Yok canım, neden öyle diyesin ki,” dedim ve elimi uzatıp tezgahın üzerine koyduğu yünlerin yumuşacık dokusu üzerinde gezdirdim. “Bence Chloe’yle birlikte harika bir ekip olacak ve bu işi çok iyi kıvıracaksınız.”

“Bu yaşımda bile, yeni girişimlerde bulunmaktan biraz korkuyorum. Yine de çok heyecanlı olduğumu itiraf etmeliyim.”

“Olmalısın da Dora. Uzun zamandır bunun hayalini kuruyordun. Sydney’in mağazayı ilk açışını hatırlıyor musun? Sadece yarı zamanlı çalışmak bile seni ne kadar heyeclandıırıyordu. Şimdi ise yarı yarıya ortak olacaksın. Senin adına öyle mutluyum ki.”

“Sağ ol. Çok keyifli olacak. Senden n’aber, her şey yolunda mı?”

“Her şey gayet güzel gidiyor. Ben de Lucas’ı görmeye kafeye gidiyordum ama Merinos yünüm bitmek üzere olduğundan size uğrayayım dedim.”

Duvara asılı ahşap raflardan somon rengi iki yumak yün aldım.

“Monica nasıl? Üüzlerin ne zaman dünyaya geleceği belli olmuş mu?”

“Fazla zaman kalmadı. Dün doktoruyla randevusu vardı.

Tansiyonunun normalden biraz yüksek olmasından endişelenmişler. Gelecek salı, yani ayın on dördüne sezaryen için randevulaşmışlar.”

“Sevgililer Günü’nde mi? Vay canına! O üç küçük ufaklık yılın en romantik gününde dünyaya gelecekler demek! Bu çok hoş. Monica kendini nasıl hissediyor peki?”

“Bu aralar epey yorgun doğrusu. Tabii göbeği de çok büyüdü, yere göğe sığamıyor desek yeridir. Doktorun dediğine göre bebeklerin üçünün de ölçüleri normalmiş, bu da çok iyi bir haber tabii. Onları kucağına alınca ne kadar sevineceğini tahmin bile edemiyorum.”

Dora siparişimi paketleyip küçük kâğıt torbayı bana uzattı.

“Ona benden selam söyle. Haftaya doğuma girmeden önce, uğrayıp onu görmek istiyorum.”

Yün mağazasından çıkıp, Annie’yle birlikte Lucas’ın kafesine doğru yola koyulduk. Tezgâhın ardında duran Suellen’a doğru yaklaştım.

“Selam, canım,” dedi, ağzı kulaklarına vararak.

“Nasıl gidiyor?” dedim, Annie’yi köşedeki masaya doğru yönlendirerek. O da hemen masanın altına kıvrılıverdi. İçeride yemek servisi olmadığına ve sahiplerinin hayvanlarıyla birlikte içeri girmesine izin verildiğinden, hayvan dostu sayılabilecek bir işletmeydi.

“İyi. Çok yoğun bir gündü. Lucas satışa destek olmak için kitapçı kısmında. *Double latte*?”

“Çok iyi olur. Hey, haberin var mı? Monica salı günü sezaryen olacakmış.”

“Sahi mi? Üçüzler geliyor desene. Dur biraz, salı günü Sevgililer Günü değil mi?”

Güldüm. “Evet, öyle. Doğum için harika bir gün, değil mi?”

“Adam’la aşklarına bakılırsa... sahiden öyle. Bu hrika. Umarım her şey yolunda gider. O koca göbeğiyle daha fazla ortalarda dolanması gerekmeyeceği için seviniyordur kesin.”

“Dora’nın dediğine göre göbeği bayağı bir rahatsızlık veriyormuş. Doğuma bu kadar az kalmışken üçü de nasıl heyecanlıdır kim bilir.”

Suellen kahvemi önüme bıraktı ve gelip yanıma oturdu. “Eee, kasabada hayat nasıl gidiyor bakalım?” diye sordu.

“Hey, her gün kalabalığın arasında olan sensin. Ben daha duymadan bütün dedikoduları biliyorsundur.”

Suellen güldü. “Aslında bu aralar ortalık bayağı sessiz. Ha, bu sabah Rachel’in anne ve babasıyla tanıştım. Hep birlikte buraya uğradılar.”

“Dün sabah da müştemilata uğradılar yani biz de tanıştık. Çok hoş görünüyorlardı. Rachel’in hayatı yoluna girecek sonunda.”

“Bence de öyle. Onlarla yeniden bağlantı kurması çok iyi olmuş. Max’le ona büyük yardımları dokunacak.”

Kapıdaki rüzgâr çanı tıngırdayınca ikimiz birden arkamızı dönüp baktık ve ablamın gülererek içeri geldiğini gördük.

Bir elini beline koyup başını yukarı kaldırdı ve bize poz verir gibi durup, “Bakın kızlar,” dedi. “Karşınızda sokağın karşısındaki Hale Binası’nın yeni sahibi duruyor.”

“Yok artık!” diyerek yerimden fırlayıp ona sarıldım. “Fiyat teklifinde mi bulundun?”

“Fiyat teklifinde bulundum ve teklifim kabul edildi.”

Suellen, “Yürü be, kızım!” diyerek yerinden fırlayıp bize sarıldı ve üçümüz birlikte sanki beş yaşındaymışızcasına, döne döne havalara zıpladık. “Tebrikler!”

Bizim neşe içinde birbirimize sarılıp bağışmalarımızı duyan Lucas, kitapçı kısmından kafe kısmına, yanımıza geldi. Kapıda durup yeniden çocukluklarına dönen üç yetişkin kadını hayretle izlemeye koyuldu.

Hemen yanma koşup ona sarıldım. “Chloe, sokağın karşısındaki bina için fiyat teklifinde bulunmuş ve teklifini kabul etmişler. Orası onun artık! Hale Binası’nın yeni sahibi, Chloe!”

Lucas kahkahalarla gülmeye başladı. “Tebrikler, Chloe,” dedi, “ben de bu kadınlar neye bu kadar sevindiler ki diyordum.”

Chloe ellerini havaya kaldırdı. Kahkahaları Lucas’ın kahkahalarına karışarak, “Biliyorum,” dedi, “ben de hâlâ inanamıyorum. Depresif ev kadınından bir anda girişimciye dönüşüverdim.”

Koşup yeniden ablama sarıldım. “Senin adına çok sevindim.”

“O kadar da çabuk sevinme, ne de olsa oraya taşınırken sen de bana yardım edeceksin.”

“Etmem mi, ederim tabii. Ne zaman taşınyorsun?”

“İki hafta sonra.”

“Sorun değil. Bana güvenebilirsin.”

“Oh, bana da,” dedi Suellen.

Lucas, “Ben de seve seve yardım ederim,” dedi.

“Maude teyzenin haberi var mı?”

“Henüz yok. Önce sert bir kahve alayım, sonra da hemen eve döneceğim.”

Suellen, “Hemen geliyor,” diyerek tezgâhın arkasına geçti.

Sonraki iki hafta hızla geçti. Chloe'yle birlikte biraz ev eşyası almak için birkaç kez Gainesville'e gittim. Taşınma günü yaklaştıkça, ablamın heyecanı da katlanıyordu. Depodaki mobilyalarını yeni evine taşıması için bir nakliye şirketiyle anlaşmıştı ancak her şeyin ayarlanması için yardıma ihtiyacı vardı.

Ablamın ön odasının ortasında durdum ve etrafıma baktım, “Burası bayağı büyük bir odaymış. İkinci Cadde’ye bakan verandaya açılmasına da bayıldım.”

“Evet,” dedi Suellen, “buradan hiçbir dedikoduyu kaçır-mazsın artık. Neler olup bittiğini en ince ayrıntısına kadar anlatırsın.”

Chloe gülerek pahalı görünen bej rengi deri kanepeyi duvara doğru itti, “Tabii ya. Sanki burada oturup herkesin ne yaptığıyla ilgilenecek vaktim olacak da. Yün mağazasında çalışmakla meşgul olacağım herhalde.”

Lucas’m gülümsediğini gördüm.

“Siz kadınların bu dedikodu merakı da nedir böyle? Hatırladığım kadarıyla, büyükannem ve kasabadaki arkadaşları da böyleydi. Herkesin hayatında neler olup bittiğini bilmeleriyle adeta övünürlerdi.”

“Hadi oradan,” dedim, “biz dedikodu meraklısıyız da siz erkekler değilsiniz sanki. Daha geçen hafta adada metresi için ev kiralayan adamın dedikodusunu yapıyordun. Üstelik de bu haberi erkek arkadaşlarından birinden duymuşsun.”

Suellen, “Ne?” diyerek kolumu dürtükledi. “Sen de gelip bunu en yakın arkadaşına anlatmadın demek?”

“Evet, anlatmadım. Çünkü bahsettiği kişileri tanımıyordun. Chloe, mutfakta duran tabak çanak kolisini açmamı ister misin?” diye sorup konuyu değiştirdim.

“Çok iyi olur. Ben de nevresim takımlarının durduğu koliyi açayım. Suellen sen de bana yardım edersin. Lucas sakıncası yoksa sen de yatak odasında kapının arkasında duran boy aynasını asar mısın? Gereken bütün alet edevat burada,” diyerek elindeki torbayı gösterdi.

Suellen, “Ablandan da iyi yönetici olurmuş doğrusu,” diye takılarak banyoya doğru yöneldi.

Ön odadan küçük mutfığa geçtim ve tabakları dikkatlice koliden çıkarmaya koyuldum. Hiç kuşku kalmamıştı. Ablamın harika bir dekorasyon zevki vardı. Tabaklardan birinin arkasını çevirdim ve İngiltere’deki pahalı bir porselen imalatçısının damgasını gördüm. Çok güzel bir bleu blanc porselen tabaktı, acaba bunlar gündelik tabakları mı, diye düşünmeden edemedim. Yerde üzerinde *mutfak eşyaları* yazılı, üst üste istiflenmiş dört koli daha duruyordu.

Bir saat sonra Chloe'nin dolapları ikişer takım tabak, bardak ve tencere setiyle dolmuştu. Neyse ki koliler yavaş yavaş boşalıyordu yoksa mutfakta adım atacak yer yoktu.

İşim bittiğinde yatak odasına gittim, Chloe ile Suellen da son nevresim kolisini boşaltıyordu. Kolilerdeki her şey banyodaki büyük dolabın içine özenle yerleştirilmişti.

“Yatak odan da epey büyükmüş Chloe. Yatak odası takımın rahat rahat sığmış, üstelik köşede armut koltuğu koyacak yerin bile kalmış.”

Ablam banyodan başını uzattı. “Biliyorum. Odaların geniş oluşu çok hoşuma gitti. Apartman dairesi olsa da tıktış tıktış hissetmiyorsun. O koltuğa kıvrılıp ne güzel kitap okunur. Zaten yer lambasını da o yüzden arkasına yerleştirdim. Çalışma masam da oturma odasına güzelce sığıdı. Hem misafirim gelirse, fazladan bir yatak odası ve banyo olması da hoşuma gidiyor.”

Suellen yüzündeki perçemi kulak arkasına atarak banyodan çıktı. “Havlu ve çarşafları yerleştirdik. Hepsi bitti. Burası yalnız yaşayan bir kadın için ideal bir ev, Chloe. Benim evi kiralamamış olsaydım, arka daireyi de ben tutardım.”

Lucas yatak odasının kapısına yaklaşıp, “Kiracı çıktı mı bari?” diye sorarak duvara astığı aynayı gösterdi.

“Ah, harika olmuş, Lucas. Çok teşekkür ederim. Hayır, daha kimse çıkmadı. Zaten kiralamak için acelem de yok ama yine de bir kiralık ilanı asmam lazım.”

“İnan bana buna hiç gerek kalmayacak. Ne de olsa burada haberler kulaktan kulağa yayılır, birileri duyar mutlaka.”

Saatime baktım, neredeyse altıya geliyordu. Karnımın guruldamasına şaşmamalıydım.

“Hey, millet. Ben açlıktan ölüyorum. Pizza söylesek mi, ne dersiniz?”

Lucas, “Harika bir fikir,” dedi, “ben ısmarlıyorum. Chloe’nin yeni evine hoş geldin hediyesi olsun. Bir koşu Island Pizza’dan alıp gelirim. Mantar, yeşilbiber ve ekstra peynirli nasıl olur?”

Hep bir ağızdan, “Mükemmel,” diye cevap verdik.

Lucas pizzayla geri döndüğünde, Chloe bir şişe Cabernet açıp incelikle işlenmiş şarap kadehlerine doldurdu.

“Tanrım,” dedim, kadehimi alırken, “insan bunları kullanmaya korkar doğrusu. Camı ne kadar da inceymiş, Chloe”.

“Evet, Parker’la yıllar önce Paris’ten almıştık. Adı basıca.”

Suellen’la ikimiz güldük.

“Affetmek pek sana göre değil herhalde, ablacığım?”

“Aman canım, ne hali varsa görsün. Ben kendi hayatıma bakıyorum, gerisi umurumda değil. Kadehleri kırarım, diye de korkma Gracie. Şu hayatta yıllar önce öğrendiğim bir şey varsa o da güzel şeylerin kilit altında tutulmaması gerektiğidir. Kullanıp tadını çıkaracaksın.”

“Maude teyze de hep öyle söylerdi,” dedim. Kadehimi kaldırıp, “Şerefe,” dedim, “yeni evine ve yeni hayatının şerefine.”

“Önündeki mutlu yıllara,” dedi Suellen.

Lucas, “*Bonne chance*,” diyerek, kadehini Chloe’nin kadehiyle tokuşturdu.

“Hepinize çok teşekkür ederim. Bana büyük yardımınız dokundu, sahiden çok teşekkürler. Hadi pizzalarımızı verandadaki masada yiyelim.”

İki dilim pizzayla bir kadeh şarabı bitirdikten sonra ayağa kalkıp gerindim. “Şey, bu eğlenceliydi ama eve gidip Annie’yi dışarı çıkarmalıyım.”

Chloe ayağa fırlayıp bana sarıldı. “Sağ ol, Gracie. Her şey için. Senin gibi, iyi şeylerimi paylaşacağım birisine sahip olduğuma çok memnunum.”

Bir anda yıllar öncesine gittim ve ablamın bana son sarılışını hatırladım. O zamanlar daha çocuktum. O da üniversiteye gitmek için evden ayrılıyordu. Benden yaşça büyüktü ve aramızdaki yaş farkına rağmen o ana dek beni sevdiğini hissetmiştim. Ama dört yıl sonra geri döndüğünde aynı kişi değildi. Bunca zaman bunu hiç hatırlamamış olmam ne tuhaf, diye düşündüm.

“Benim için zevkti, Chloe,” diyerek yanağından öptüm, “ben de yeniden hayatımıza girdiğine çok memnunum.”

“Ben de Duncan’ı dışarı çıkarmalıyım,” dedi, Lucas. “Black Dog’da birer kadeh şarap içelim mi?”

“Harika bir fikir. O zaman ben gidip Annie’yi alayım ve sana uğrayayım.”

Bir saat sonra, Lucas’la birlikte Black Dog’un arka bahçesinde oturuyorduk. Elimde bir kadeh dolusu mükemmel bir Cabernet, önümde de muhteşem körfez manzarası vardı. Kıyıdan açıkta demirleyen teknelerin ışıkları göz kırpyordu ve ılık hava kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

Yerde yan yana kıvrılmış yatan Duncan’la Annie’ye bakıp gülümsedim.

“Birer kadeh şarap içmeye gelirken onları da yanımızda getirebilmemiz ne güzel, değil mi?” dedim.

Lucas başını salladı. “Gayet medeni. Tıpkı Fransa’daki gibi.”

“Bence Chloe yeni evinde çok mutlu olacak. Bize yardım ettiğin için teşekkürler.”

“Lafı bile olmaz. Bence de onun açısından işler yoluna giriyor.”

“Yoluna giriyor,” dedim. “Biliyor musun, bugün oradan ayrılırken bana sarılınca, üniversiteye gitmek üzere evden ayrılıncaya kadar bana gayet güzel ablalık ettiğini hatırladım.”

“Sonrasında bir şeyler mi değişti yani?”

“Emin değilim. Ama evet, evden uzakta olduğu o dört yıl boyunca ona bir şeyler olduğunu hissettim.”

“Ne gibi mesela?”

Başımı sallayıp şarabımdan bir yudum içtim. “Bilmiyorum,” dedim, bir süre sonra. “Bu *his*, artık nasıl bir hisse, hiç hoş olmadığını hatırlıyorum.”

“Kocasıyla üniversitede tanışmıştı, değil mi?”

“Evet, Parker’la tanıştığında son sınıftaydı ve o yaz mezun olur olmaz hemen onunla evlendi. Tamam, ailemizle ilgili terk edilmişlik sendromu yaşıyordu, sanırım biraz da beni kıskanıyordu ama bence dahası da vardı. Hakkında hiç konuşmadığı bir şeyler.”

Lucas içini çekip elimi tuttu. “Ah, herkesin sırları var. Belki bir gün o da sırrını seninle paylaşıp.”

Başımı salladım. “Belki,” dedim ve Lucas’ın hâlâ sakladığı bir sırrı var mı diye düşünmeden edemedim.

Martın ilk haftası geldiğinde, Monica üçüzleriyle birlikte evine dönmüştü. Gainesville’e onu ziyarete gitmeme rağmen, şimdi onları aramızda bizi ayıran bir cam olmadan göreceğimden çok heyecanlıydım.

Maude teyzenin kapısını vurup, “Bebekleri görmeye gitmek için her şey hazır mı?” diye seslendim.

Teyzem elinde taze kesilmiş çiçeklerden oluşan güzel bir buketle sinekliği açıp, “Evet, ben hazırım,” dedi, “bahse girerim onları hastanede gördüğümüzden beri daha da büyümüşlerdir.”

“Muhtemelen haklısın,” diyerek golf arabasına doğru yöneldim.

Monica kapıyı açtığında onca yorgunluğuna rağmen harika görünüyordu. “Ah, uğradığınıza çok sevindim.”

“Nihayet evde olmak güzel, desene,” diyerek onun peşinden salona geçtim.

“Oh, hem de nasıl. Dün akşam kendi yatağında uyumam bile başlı başına bir sevinç kaynağı. Şey, aslında bebekleri beslerken arada kestirdim demek daha doğru.”

Gözlerim kanepenin üzerine sıralanmış, birbirinin aynı üç bebek koltuğuna ve içinde yatan birbirinin aynısı üç bebeğe takıldı.

“Oh, Monica,” diyerek onlara yakından bakmak için yavaşça yanlarına gittim, “Tanrım, ne kadar da güzeller! Birbirlerine nasıl da benziyorlar.”

“Adeta birer küçük melekler.” Maude teyze yanıma gelmiş, şaşkın şaşkın üzüzlere bakıyordu.

“Biliyorum. Bunları benim doğurduğuma hâlâ inanamıyorum. Adam’la Clarissa mutluluktan havalarda uçuyor. Onları bu sabah okula gönderinceye kadar akla kararı seçtim resmen.”

Gülerken sehpanın üzerinde duran ve üzerinde isimler yazılı olan bir kartona gözüm ilişti. “Bu da ne böyle? Bebek bakımı imza çizelgesi mi?”

Gülme sırası Monica’daydı. Başını salladı. “Aynen öyle,” dedi, “annemin fikriydi. Ben hastanedeyken o da günde birkaç saatliğine bize yardıma gelecek birilerini bulmaya çalışıyordu.”

Başımı salladım. “Sydney yaman kadın doğrusu. Her şeyi düşünüyor.”

Maude teyze, “Bu çok güzel bir fikirmiş,” dedi, “üç tane bebekle yardıma ne kadar ihtiyacın olacağını Tanrı bilir. Ama beni aramadı doğrusu.”

“Herhalde senin örgü kurslarıyla çok meşgul olacağını düşünmüştür.”

Teyzem, “Yok canım,” diyerek kartonu aldı, “salı ya da çarşamba günleri seve seve birkaç saatimi size ayırabilirim.” El çantasından tükenmez kalemını çıkarıp adını yazdı ve “İşte, bu kadar,” dedi, “çarşamba günü saat dokuzdan on bire kadar burada olacağım.”

“Çok teşekkür ederim, Maude. Gerçekten çok makbule geçti.”

“Benim bebek bakımında anladığım falan yok,” diyerek kartonu aldım, “ama buraya gelip çamaşıra, evi süpürmeye ya da onun gibi şeylere yardım edebilirim.”

“Ah, Gracie, bunu yapmana hiç gerek yok.”

“Hayır, ama istiyorum.” Gelecek salının iki saatinin karşısına adımı yazdım.

“Ne kadar da düşüncelisin. Çay ya da kahve alır mısınız?”

“Yoo, hayır,” dedi teyzem, “çayı kahveyi boş ver. Biz sadece uğrayıp evinize hoş geldiniz, demek istedik. Bunları sizin için kendi bahçemden topladım,” diyerek buketi Monica’ya uzattı.

“Tekrar teşekkürler. Ne kadar da güzeller.”

Kapı zilinin çaldığını duydum. Gelen Polly’ydi.

“Ben geldim,” dedi. “Bebek bakımına hazırım. İçimden bir ses, burada kuaför salonumdakinden daha çok eğleneceğimi söylüyor.”

Polly uyuyan bebeklerin yanına yaklaşırken hep birlikte güldük.

“Biz artık gidelim,” dedim, “ne de olsa sen emin ellerdesin.”

“Öyle, tabii. Hadi Monica sen de gidip biraz kestir. Sen dinlenmezsen benim gelmemin ne anlamı var.”

“Hepiniz beni şımartmak için aranızda anlaşmış gibisiniz.”

“Kesinlikle haklısın,” diyerek teyzemle birlikte kapıya yöneldim. “Salı günü görüşürüz.”

Monicalardan çıkınca Maude teyzenin bir şeyler almak için markete uğraması gerekti. Ben de Chloe’yi ziyaret etmeye karar verdim.

Dairesine çıkan basamakların tepesine vardığımda içeriden gelen Mozart senfonisini duydum ve kapıyı vurdum.

Chloe kapıyı açınca karşısında beni gördüğüne sevinmişti. “Ne iyi ettin de geldin,” dedi.

Onun peşinden salona girdim ve sadece bir hafta içinde tamamen yerleşmiş olduğuna hayret ettim. Tablolar duvarlara asılmış, mobilyalar yerlerini bulmuş, vazoya taze çiçekler konmuştu ve hepsi de göze çok hoş görünüyordu.

“Burası harika olmuş,” dedim, “bayağı uğraştığın belli oluyor.”

“Evet ama dekorasyondan çok keyif alıyorum. Fark ettiysen elli yaşına basmak üzereyim ama ilk kez kendime ait bir evim var. Üniversitede oda arkadaşım vardı, sonra da Parker’la evlendim. Hep bir başkasıyla ve onun dekorasyon anlayışıyla yaşadım.”

“Eh, dekorasyon konusunda gerçek bir yeteneğin var,” dedim, “burası sahiden muhteşem görünüyor.”

“Benim de çok içime sindi. Burayı almakla çok iyi yapmışım. Tam da Lucas’ın kafesine bir uğrayayım, diyordum. Bana katılır mısın?”

“Tabii. Çok iyi olur.” Çıkmadan önce son bir kez daha etrafıma bakındım. “Oh, yine de bir şey eksik sanki.”

“Sahi mi? Neymiş o?”

“Sevimli bir kedi.”

“Bunu söylemen çok garip,” dedi ablam, basamakları inerken. “Sabah yün mağazasına uğradım. Dora ada sakinlerinden birisinin öldüğünü ve ardında tam on tane kedi bıraktığını söyledi. Şimdi hepsine yeni bir yuva lazım. Ben de gidip bir bakmak istiyordum. Belki birini ben alırım.”

“Pişman olmazsın,” dediğimde, sokağın karşısına geçip kafeye varmıştık.

“Selam, kızlar,” dedi Suellen, “ne var ne yok bakalım?”

“Şey, ben Monica’yla üçüzlerini görmeye gittim. Hepsi de gayet iyiler. Chloe de yeni evine bir kedi alacaktı. Bir *double* latteye de hayır demem doğrusu.”

“Ben de sütsüz ve şekersiz bir kahve alayım,” dedi Chloe.

“Evin içinde bir kedi olması sahiden çok keyifli. Ben minik Freud’uma bayılıyorum mesela. Beni nasıl eğlendiriyor bir görseniz. Kedilerle ilgili bir araştırma yapıldığından haberiniz var mıydı? Sadece kediyi okşamak bile tansiyonunuzu düşürebiliyormuş.”

“Hayvanlar müthiş yaratıklar,” diyerek ablamın oturduğu masaya ilıştim, “Annie olmasaydı ne yapardım bilmiyorum. Lucas’ın işleri yoğun mu bari?”

“Pek sayılmaz. Bu sabah telefonda epey bir sipariş verdi. Ayrıca benden duymuş olma ama yakında burada bir imza günü düzenlemeyi düşünüyor.”

Suellen’in uzattığı latteyi aldım. “Sahi mi? Bence bu çok iyi bir fikir. Burayı daha ilk açtığında ona bundan söz etmiştim.”

“Eh, sabah Josie’nin annesi, Shelby uğradı. Konuştuklarına kulak misafiri oldum. Anladığım kadarıyla imza günü onun epey ilgisini çekti.”

“Bu harika,” dedi Chloe, “ben kesin gelirim. Onun bütün kitaplarını okudum.”

Rüzgâr çanının tıngırtısıyla hep birlikte kapıya doğru baktık. İçeri gelen müşteri tanıdık gelmeyince turist olduğunu anladım.

“Merhaba,” dediğimde onunla konuşmama şaşırdı.

“Ha, merhaba.”

Turist olmasına rağmen kılık kıyafeti adaya fazlasıyla uyuyordu. Mor renkte uzun, yünlü bir pelerin, siyah, dar bir kot pantolon ve dizlerine kadar gelen siyah çizmeler giyiyordu. Uzun siyah saçlarının bir tarafında mor renkte büyükçe bir tutam göze çarpan kadın, kırklı yaşlarının ortasındaymış gibi görünüyordu.

“Lavanta çayınız var mıydı?” diye sorduğunu duydum.

Suellen, “Var, tabii,” diyerek çayı hazırlamak üzere tezgâhın arkasına geçti.

Gülümsedim. Bu kadının mor rengi sevdiği belli oluyordu.

Chole’yle benim oturduğum masanın karşısındaki masaya oturdu.

“Adayı günübirlik gezmeye mi geldin?” diye sordum her zamanki içtenliğimle.

“Aslında birkaç günlüğüne geldim. Pansiyonda kalıyorum.”

“Aa, ne güzel,” dedi Chloe. “Nerelisin?”

“Salem, Massachusetts,” diye cevap verdi, yanındaki sandalyeye koyduğu büyük siyah deri çantasından cepte telefonunu çıkardı.

Hemen kulaklarımı dikiverdim. “Vay be! Cadılar Şehri’nden mi?”

Kadın güldü. “Evet. Ben Maine’de doğmuşum, beş yaşındayken de Salem’e taşınmışız. Ve evet, merak ettiysen, Wiccan öğretilerinin bazılarını biliyorum.”

Suellen hazırladığı çayı kadının önüne bıraktı. “Ah, orayı hep görmek istemiştik. Bize çok ilginç gelirdi.”

Kadın çayından bir yudum alıp, “Ne güzel. Evet, Salem sahiden ilginç bir yerdir. Ancak bu cadılık mevzuu yüzünden kasaba benim için fazlasıyla kalabalık bir hal aldı. Medyumluk ve cadılık mağazaları sürekli turist akınına uğruyor. Hele Cadılar Bayramı’nda, yakınından bile geçmek istemezsiniz. Benim çocukluğumun geçtiği Salem’den çok farklı bir yer artık. Aşırı turistik,” dedi.

“Çok yazık,” dedim. Umarım Cedar Key hiçbir zaman öyle olmazdı.

Çayından bir yudum daha alıp başını salladı. “Buraya da o yüzden geldim zaten. Taşınacak bir yer bulmaya... Ruhumun nefes alacağı, doğayla iç içe olacağım bir yer. Demek istediğimi anlıyorsunuz değil mi?”

Chloe, Suellen ve ben birbirimize bakıp gülümsedik.

Suellen, “Şey, hayatım,” dedi, “Aradığını buldun sayabilirsin.”

“Gelmeden önce internette biraz araştırma yaptım ve sanırım haklısın.”

Chloe, “Ne işle meşgulsün?” dedi, “yani burada nasıl geçineceğini düşündün mü?”

“Oh, fazla bir şeye ihtiyacım yok ama evet, Salem’de bir

dükkânım var. Bir ikolata butiği ama aynı zamanda değerli taşlar da satıyorum. Bilirsiniz yani kristaller ve onun gibi şeyler. ikolatayla taşların bir arada oluşu biraz eksantrik olur, değil mi?”

Güldüm. “Bu adada mı? Hiç de değil.”

“Birkaç tane de alpakam var. Onların yünlerini eğirip internet sitemden satıyorum.”

“Örgü de mi örüyorsun?” diye sordum. Bu kadın tam benim kalemimdi. “Vay be, daha önce hiç alpakası olan biriye tanışmamıştım. Bu cidden çok havalı.”

Başını salladı. “Yaa, ne demezsin. İtiraf edeyim, ben bir örgü delisiyim. Alpakalarımı bir arkadaşımın Hamilton’daki çiftliğinde tutuyorum. Jill’in orada onlara bakabileceği geniş bir arazisi var, üstelik de Salem’den sadece on beş kilometre uzaklıkta.”

“Sizinle karşılaşmak güzel oldu, hanımlar,” diyerek elini uzattı. “Ben Berkley. Berkley Whitmore.”

Kadının samimiyetinden hoşlanmıştım.

Hep bir ağızdan, “Tanıştığımıza sevindik,” dedik.

“Berkley. Bu ismi hiç duymamıştım. Çok beğendim.”

“Ne desem bilmem ki,” dedi, “annem babamla Berkeley’de öğrenciyken tanışıp bana hamile kalmış. Ne de olsa altmışların kadınıymış. Savaşma seviş hikâyesi...”

Chloe, “Peki ya sen, evli misin, bir ailen var mı?” diye sordu.

“Birkaç tane kötü ilişkim oldu ama hiç evlenmedim. Ailemden sadece annem hayatta, o da büyükannem geçen sene ölünce Cape’e taşındı. Gerçi onunla hiçbir zaman birbiri-

mize çok yakın olmadık. Yani bu aralar yirmi kiloluk kara kedim Sigmund’la birlikte yaşıyorum.”

Bu kadın gitgide daha da ilginçleşiyordu. Onun Sigmund adında bir kedisi vardı, Suellen da kedisine Freud adını vermişti. Annesiyle ilişkisinden söz ederken Chole’yle birbiri-mize baktık.

“Şimdiye kadar adamızı nasıl buldun bari?”

“Beğendim. Hem de çok beğendim. Gözden ırak bir yerde ama yine de büyük şehirlere yakın sayılır.” Kafenin penceresinden sokağın karşısındaki boş dükkâna doğru baktı. “Şu karşı binanın sahibi kim acaba?”

“Benim,” dedi Chloe.

“Hadi canım?”

Chloe güldü. “Hadisi falan yok. Orayı birkaç hafta önce satın aldım. Ben de üst kattaki dairelerden birine taşındım. Tony’nin Restoranı da orada. 2009 deniztarağı çorbası şampiyonu.”

“New England’ın canına okuyanı mı diyorsun?” dedi Berkley.

“Korkarım öyle,” dedi Chloe.

“Peki restoranın yanındaki boş dükkân ne peki?” dedi Berkley, eliyle sokağın karşısını işaret ederek.

“Sadece boş bir dükkân. Kiralanmayı bekliyor.”

Berkley bir şey söylemeden çayını yudumladı.

“Hımm,” dedi, “acaba görme şansım olur mu? Tabii bir de adada bildiğiniz kiralık bir daire falan var mı?”

Chloe güldü. “Sana boş dükkânı göstermekle kalmayıp, üst kattaki boş dairemi de gösterebilirim.”

“Yok artık,” dedi Berkley, “kartların dediği doğru çıkıyor galiba.”

“Tarot mu bakıyorsun?” diye sordum.

“Pek çok şeyin yanı sıra Tarot bakıyorum. Aurandan anladığım kadarıyla sen de bu konuda yetenekli olmalısın.”

Evet, bu kesinlikle çok enteresan bir kadındı.

“İyi madem,” diyerek ayağa kalkıp çantasından cüzdanını çıkardı. “Bir an önce gidelim. Dükkânla daireyi görmek için sabırsızlanıyorum.”

Elimi sallayarak, “Bu seferki bizden olsun,” dedim. “Erkek arkadaşım bu dükkânın sahibi olur. Bizden ufak bir hoş geldin armağanı olarak kabul et.”

“Çok tatlısın, teşekkür ederim,” dedi ve Chloe’nin peşi sıra kafeden dışarı çıktı.

Ertesi gün sabah saatin altısında Suellen’in telefonuyla uyandım, sesi berbat geliyordu.

“Gracie! Yardıma ihtiyacım var. Acil olmasaydı bunu senden asla istemezdim. Bunu biliyorsun. Ama Lucas birkaç günlüğüne Brunswick’e gitti, ben de ne yapacağımı bilemedim. Her şey dün gece olmuş. Benim Ashley’nin yanında olmam gerekiyor ve bundan gerçekten nefret ediyorum ama...”

“Suellen,” diye bağırdım. “Yavaş ol biraz! Neden bahsediyorsun anlamıyorum? Ashley’ye ne olmuş?”

Telefonun öbür ucundan derin bir iç çekme sesi geldi. “O... yurdun merdivenlerinden düşmüş. Hastanedeymiş. Kolunu kırmış. Ameliyat edeceklermiş ve ben... ben de onun yanında olmalıyım.”

Cümlesinin sonunda hıçkırıklarını duydum ve ağladığımı fark ettim. Yatağın üstüne oturdum. “Tabii ki yanında olmalısın. Hiç sorun değil. Ben hemen kafeye gider, saat beşe kadar işlerle ilgilenirim.”

“Oh, Gracie, teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Ha, bir de akşama doğru evime uğrayıp Freud’u besler misin? Birkaç gün geri dönemem muhtemelen.”

“Tabii, onu her gün beslerim. Suellen, seni arabayla götürmemi ister misin? Bu halde araba kullanmasan daha iyi olur.”

Karşı taraftan yine derin bir iç geçirme sesi duyuldu. “Hayır, hayır. Sahiden. Kendimi toplarım. Sadece, ben de olanları daha yeni öğrendim ve sinirlerim çok bozuldu. Ama şimdi sakinleşirim. Sonra da bir çanta hazırlayıp Georgia’nın yolunu tutarım. Seni bu akşam geç vakitte ararım, olur mu? Ve Gracie, tekrar teşekkürler.”

“Dikkatli kullan, oraya sağ salım varınca Ashley’ye geçmiş olsun dediğimi ilet. Orada gerektiği kadar kal. Ben senin için Freud’a göz kulak olur ve kafeyi idare ederim.”

“Tamam. Sen bir tanesin,” diyerek telefonu kapattı.

Yatağın kenarına oturup esnedim. Planladığım gibi sakin bir gün geçiremeyeceğim belli olmuştu. Neyse, belki kafede işler fazla yoğun olmazdı da ben de biraz örgü örebilirdim.

Kafedeki sabah trafiğini tek başıma gayet güzel idare ettim. Öğlene doğru yeşil tonlarındaki bambu yünden ördüğüm müthiş bir şal örneği üstünde çalışıyordum.

Kafamı kaldırıp bakınca Chloe’nin içeri girdiğini gördüm.

“Hoş geldin,” dedim. “Dün Berkley’yle işler nasıldı?”

Bir sandalye çekip yanıma oturdu.

“Çok iyi. Artık dairenin de dükkânın da sonbaharda adaya taşınacak yeni bir kiracısı olduğunu söyleyebilirim.”

“Sahi mi? Bu harika. İkisini de beğenip tutmaya karar verdi demek?”

“Evet. Dükkânın tam istediği büyüklükte olduğunu söyledi. Ne macera ama, değil mi? Çikolatayla değerli taşları bir arada satması yani? Bana Salem’deki dükkânının birkaç fotoğrafını gösterdi, çok hoş bir yermiş. Bu kadın sunum konusunda çok becerikli. Mağazasının vitrinine bayıldım. Daireyi de beğendi. Sigmund’la onun için ideal olduğunu söyledi.”

Güldüm. “İçimden bir ses Berkley’nin bu adaya çok iyi uyacağını söylüyor. Çok hoş birine benziyor. İkinizin de bu işten kârlı çıkmasına çok sevindim.”

“Ben de öyle. Dün akşam Frogs’a yemeğe gittik. Böylece onu biraz daha yakından tanıma fırsatı buldum. Biraz acayip biri ama onu sevdim.”

“Ama sonbahara kadar taşınmayacakmış, öyle mi?”

“Evet, oradaki kira kontratının süresi o zaman doluyormuş. O zaman kadar da işlerini ayarlayıp buraya taşınmaya hazırlanacakmış. Çikolatalarını kendisinin yaptığı hiç aklına gelir miydi?”

“Hadi ya, sahi mi? Ben bir dağıtımcıdan alıp sattığını düşünmüştüm.”

“Hayır. Aileden şekercilermiş. Büyükannesiyle annesinin de çikolata yaptığını söyledi, o da bunu onlardan öğrenmiş.”

“Vay be. Sahiden de çok ilginç bir kadınmış doğrusu. Yolu iyi ki Cedar Key’e düşmüş.”

Chloe başını salladı. “O da küçük adamıza sığınmaya ihtiyaç duymuş demek ki. Neyse, benim artık gitmem gerekiyor,” diyerek ayağa fırladı ve saçlarını okşadı. “E senin burada ne işin var? Suellen’la Lucas nerede?”

Ona Ashley'nin geçirdiği kazadan ve Lucas'ın da kitapçının işleri için birkaç günlüğüne Brunswick'te olacağından bahsettim.

“Eh, burada her şeyi kontrolün altına almışsın gibi görünüyor. Sonra görüşürüz.”

Aradan üç saat geçtiğinde hiçbir şeyin kontrolüm altında olmadığını ve hayatımın alt üst olmaya başladığını anlayacaktım.

Tam tezgâhları silmeyi bitirmiş, dükkânı kapatmaya hazırlanıyordum. Sırtım kapıya dönüktü. Rüzgâr çanının sesi duyunca yine Chloe'nin geldiğini sandım.

Sonra onun sesini duydum.

“Grae?” dediğini duyduğumda az kalsın kalbim yerinden fırlayacaktı. Bu dünyada bana *Grae* diyen tek bir kişi vardı.

Yavaşça arkamı döndüm. Beau Hamilton kafenin tam ortasında duruyordu. Kendimi ondan uzak tuttuğum, suçluluklar ve pişmanlıklarla geçen on yıldan sonra nihayet her şeyi kabullenmişken, beni bulmuştu.

Tezgâha doğru yaklaşmasını izlerken sanki rüyada gibiydim. Seneler ona epey nazik davranmıştı. Uzun boyuyla hâlâ çok yakışıklı görünüyordu. İlk bakışta dikkatimi çeken tek fark şakaklarına düşen aklardı. Onu saymazsak, yıllar önce antika dükkânıma giren adamın tıpatıp aynısıydı. Alnımın terden sıırıslıklam olduğunu hissettim. Tezgâhın kenarına tutundum ve hiçbir şey söylemeden öylece durdum.

“Seni pencereden gördüm,” dedi, uzun zamandır unuttuğumu sandığım o seksi ses tonuyla. “Sen olduğunu hemen anladım. Hiç değişmemişsin, Gracie. Hâlâ eskisi kadar güzelsin.”

Ama köprünün altından çok sular aktı, diye düşünüp kendimi toplamaya çalıştım.

Nihayet konuşabildiğimde ağızımdan sadece, “Beau,” lafı çıkmıştı.

“Çok uzun zaman oldu,” dedi.

“On yıl. Brunswick’ten ayrılmamın üstünden tam on yıl geçti. Burada ne işin var? Cedar Key’de?” Sanki Cedar Key dünyanın öbür ucundaymış gibi konuştuğumun farkındaydım ama umurumda bile değildi. Bir anda öylesine allak bullak olmuştum ki sözlerimi düşünüp tartacak durumda değildim.

“Birkaç günlüğüne geldim. Seyahat dergilerinden birinde okuduğum bir makaleyle... burayı ziyaret etmeye karar verdim.” Ellerini tıpkı eskiden olduğu gibi saçlarının arasından geçirdi ve bu hareketiyle çok uzun zamandır derinlere gömülü anıları su yüzeyine çıkarttı. Sonra boğazını temizledi. Onu o kadar iyi tanıyordum ki. Gergin olduğunu anladım ama sesimi çıkarmadım.

“Bak, Gracie,” dedi, tezgâha doğru eğilerek. “Biraz oturup konuşma şansımız var mı? Yani, madem ikimiz de buradayız... ben... aa... on yıl önce beni bırakıp gittiğinde neler olduğunu konuşabilirsek iyi olur sanırım.” Bir an durakladı sonra, “Lütfen,” dedi.

Midem ağızıma gelmişti. Beau’yu görmenin şokundan mı yoksa bir zamanlar ona karşı hissettiklerimi tekrar hatırlatmasından mıydı, bilmiyordum. O anda, hiçbir şeyden emin değildim. Derin bir nefes aldım ve en sonunda zamanı geldi, diye düşündüm. Onunla yüzleşmenin artık zamanı gelmişti.

Bir anda “Tamam,” deyiverdim. “Tamam, konuşalım. Ama burada olmaz. Bana da gidemeyiz...”

“Dışarıda bir şeyler içsek mi, ne dersin?” diye sordu, bakışları adeta yalvarır gibiydi.

Başımı salladım. “Dükkânı kapatmam için bana on dakika ver. Seninle Rıhtım Caddesi’ndeki Black Dog’da buluşuruz. Sen önce gidersen, dışarıdaki masalardan birine otur. Daha rahat konuşuruz.”

Yüzündeki tebessüm... nasıl desem? On yıl önce onu o şekilde bırakıp gittiğim için kendimi suçlu hissetmeme neden oldu.

“Neyse,” dedim, fikrimi değiştirmeme fırsat vermeden, “orada görüşürüz.”

Beau tek laf etmeden arkasını döndü ve dışarı çıktı.

O dışarı çıkıncaya kadar tırnaklarımı avuçlarıma batırdığımı fark etmemiştim. Yıkamak için lavaboya gittiğimde ellerimin titrediğini gördüm. Tek düşünebildiğim, geçmişimiz hakkında söylenenlerin ne kadar doğru olduğuydu. Geçmiş insanı asla terk etmiyordu. Asla.

Aynada saçlarımı düzelttim, dudaklarıma biraz parlatıcı sürdüm ve derin bir nefes aldım. *İşte bu kadar, kızım. Artık istemediğin gerçeklerle yüzleşmenin tam zamanı.* İşte o anda Lucas aklıma geldi. Onun yokluğunda Beau’nun ortaya çıkışı amma da ironikti.

Rıhtım Caddesi’ne çıkan köprüyü geçtim ve Black Dog’a varıncaya kadar iyiden iyiye sakinleştim.

Oraya vardığımda, Beau dışarıdaki masalardan birine oturmuştu. Masanın üstünde iki kadeh Cabernet duruyordu.

Sandalyemi çekerken, “Geleceğinden emin değildim,” dedi.

“Ben de öyle,” diye karşılık verdim.

Beau'nun karşısına geçip oturdum, şarabımdan bir yudum aldım ve güneşin battığı noktaya doğru baktım.

“En baştan başlayabilir miyiz?” diye sordu.

Bir zamanlar en ufak ayrıntısını ezbere bildiğim yüzüne bakıp başımı salladım.

“Ne oldu? Bize ne oldu, Gracie?”

Derin bir nefes alıp verdim. “Aramızda geçenler hiç yaşanmamış olmalıydı.”

“Bunun doğru olduğundan emin değilim,” dedi yavaşça. “Biz birbirimize âşık olduk. Hem de ilk karşılaştığımız andan itibaren. Böyle bir şeyin kontrolü elimizde değildir.”

“Bu doğru. Ama eğer ilk tanıştığımızda evli olduğunu bilseydim o aşka balıklama atlamazdım.” Yoksa bu aşka yine de gözüm kapalı dalar mıydım acaba?

“Hatalıydım.”

Yüzünde pişmanlık dolu bir ifade vardı.

“Pek çok açıdan hatalıydım. Evli olduğumu sana en başında söylemem gerekirdi... ve yıllar geçerken, bir karar vermem gerekirdi. Ya Lila’yı terk edecektim ya da...”

Kafamı kaldırdım. “Ya da beni mi?”

“Korkağın tekiydim. Seni terk edemeyeceğimi biliyordum. Gittiğinde öleceğimi sandım. Durumum çok berbattı. Lila’nın ömrü depresyonla geçiyordu ve onun yapacağından sorumlu tutulmak istemiyordum. Ama eninde sonunda, yaptığı tam da bu oldu.”

Lila’nın intihar ettiğini mi söylüyordu? “Söylentiler doğru muydu yani?” diye sordum, adeta kalbim sıkışarak.

“Emin değiliz. Doktor kalp krizi geçirdiğini belirledi ama kanında bol miktarda uyuşturucuya da rastlanmıştı. Lila çok karmaşık birisiydi.” Şarabından bir yudum alıp kadehinin sapıyla oynamaya başladı. “O durumdan kurtulmak istediğini anlayabiliyorum, Gracie. Sahiden anlıyorum ama nereye olduğunu bile söylemeden gitmek zorunda mıydın? İyi olup olmadığını bile haber vermeden?”

Düşünceler birbiri ardına zihnime üşüşüyordu. Şarabımdan bir yudum içtim. “İyi değildim, Beau. İşte böyle. Hem de hiç iyi değildim ve öylesine hassas bir durumdaydım ki eğer peşimden gelseydin... sana karşı koyamayacağımı biliyordum. Ama senden ayrılıp geçmişe sünger çekmeliydim.”

Başını salladı. Yüzüme bakınca gözlerindeki acıyı gördüm. “O telefon yüzündendi, değil mi? Lila’nın seni araması... bardağı taşıran bu oldu.”

Hayretle, “O telefondan haberin var mıydı?” diye sordum.

“Gidişinin üzerinden bir ay geçinceye kadar haberim olmadı. Lila küp gibi içiyordu ve psikolojisi bayağı bozuktu.

Bana seni kasabadan kovmakla gurur duyduğunu söyledi. Bu yüzden mi gitmiştin? Sana tam olarak ne söyledi?"

O günün bütün acısı bir anda gözlerime doluverdi. Bir şey söyleyemeden öylece dururken Beau masanın karşı tarafından uzanıp elimi tuttu. Gözyaşlarımın arasından eski aşkımın eline doğru baktım. Bir zamanlar vücuduma onca zevki veren ve bana sevmesini öğreten bu eldi işte.

"Evet," dedim ve başımı salladım. "Gitmemin nedeninin bir kısmı buydu, yani onun bana söyledikleriydi." Durup gözlerimi sildim. "Bana senin birçok kırığından sadece bir tanesi olduğumu söyledi. Dedğine göre ben onların ne ilki ne de sonuncusu olacaktım."

"Oh, Tanrım, Gracie! Sen de ona inandın, öyle mi? Oysa seni ne kadar çok sevdiğimi biliyordun. Seninle tanışincaya dek Lila'ya hiç ihanet etmediğimi bilmelisin. Başka birisi falan olmadı. Asla."

"Anlamıyorsun. Olan oldu artık. Onun söylediklerinden sonra, içimde hep bir şüphe olacağına karar verdim." Çantamdan aldığım kâğıt mendille gözlerimi kuruladım. "Ama dahası da vardı, Beau. Seni terk ettim çünkü..." Derin bir nefes aldım. "Senin çocuğuna hamile kalmıştım."

"Ne?" Şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. "Bizim bir çocuğumuz mu var? Neden bundan bana hiç söz etmedin?"

"Hayır, çocuğumuz falan yok. Lila'nın beni aramasından önceki gün bebeğimi düşürmüştüm. O ana kadar sana bir şey söylememiştim ama tam da söylemeye hazırlanırken bebeği kaybedince sana da söyleyecek bir şey kalmadı."

Yüzüne baktığımda Beau'nun gözlerinin de yaşlarla olduğunu gördüm.

“Çok üzgünüm,” dedi. Sesi güçlükle çıkmıştı. “Çok üzgünüm Gracie. Hiç bilmiyordum.”

Birkaç dakika geçmeden ayağa fırlayıp masaya biraz para bıraktı. “Gel, hadi,” dedi, “biraz yürümem gerek.”

İkimiz de tek kelime etmeden Rıhtım Caddesi’nden Şehir Parkı’na kadar yürüdük. Denize bakan bir banka oturdu. Ben de onun biraz ötesine oturdum. İkimizden de hâlâ ses çıkmıyordu.

Orada oturmuş, Beau’nun ona söylediklerimi hazmetmesini beklerken içimde bir şeylerin koptuğunu hissettim. Bu acıyı öyle uzun zamandır bastırıyordum ki orada olduğunu bile unutmuştum neredeyse. Ama şimdi bütün şiddetiyle su yüzüne çıkmıştı. Sonra kalbim sevgiyle doldu ve acının yerini affetme aldı. Nihayet Beau’yu affetmiştim ve böyle yaparak, kendimi de affetmiştim.

Uzanıp elimi tutmasına izin verdim. İyi hissettiriyordu. Ama Lucas’ın elini tuttuğumda hissettiğim gibi değildi.

“Geriye dönemeyiz, değil mi, Gracie?” dedi sonunda.

Başımı salladım. “Hayır. Maalesef hayatta hiçbir şeyin geri dönüşü olmuyor. Muhtemelen de böylesi daha iyi, Beau. Demek ki yollarımızın kesişmesi gerekiyormuş ama bir ömür birlikte yaşamak kaderimizde yokmuş.” Uzanıp yanağından öptüm. “Hayatıma girdiğine memnunum.”

“Sen benim her şeyimdin,” dedi, elimi sıkı sıkı tutarak, “hep de öyle olacaksın, biliyorsun.”

Bir süre daha öylece oturup okyanusa baktık. Sonra, “Madem artık birbirimize tamamen dürüst davranıyoruz, o halde sana ufak bir yalan söylediğimi itiraf etmeliyim.”

Ne demek istediğini anlamaya çalışarak yüzüne baktım.

“Cedar Key’i seyahat dergisinde falan görmedim,” dedi, “geçtiğimiz haziran, Chloe’yi görmeye gittiğimde, nerede olduğunu ondan öğrendim.”

Şimdi şaşırma sırası bana geçmişti. Neden söz ediyordu bu böyle? Chloe geçen haziranda Beau ile görüşüp bana bundan hiç söz etmemiş miydi, yani?

Adeta nutkum tutulmuştu. “Ne?” diye sordum. “Ne demek istiyorsun? Sen, Chloe’yi mi gördün? Nerede? Sana ne dedi?”

“Onu Public’te gördüm. Bana Parker’la ayrıldıklarını ve boşanacakları söyledi. Çok üzgündü ve benden sürekli özür dileyip duruyordu. Başta nedenini anlamadım ama sonra ağzındaki baklayı çıkardı. ‘O şu anda Cedar Key, Florida’da,’ dedi. Seni kast ettiğini hemen anladım. Cesaretimi toplayıp buraya gelmem ise neredeyse bir yılımı aldı.”

Bu öğrendiklerim yüzünden şaşkına dönmüştüm. Kafam karmakarışık olmuştu. Chloe neden üzgün olup ve Beau’dan özür dileyecekti ki? Sonra kafama dank etti!

“Oh, aman Tanrım! *Oydu*. O gün Lila’yı arayan oydu, değil mi? Herhalde bizi bir yerlerde birlikte görmüş olmalı. Oh, aman Tanrım! Kendi öz ablam beni sırtımdan vurdu!”

Beau ayağa kalkıp beni de kaldırdı. “Sana söylesem mi söylemesem mi bilemiyordum Gracie, ama bence bunu bilmeye hakkın vardı. Ve Lila’nın söylediğine göre, o gün ona telefon edenin Chloe olduğundan eminim.”

Bir anda gözlerimden yaşlar boşandı. Hem çok üzgün hem de öfkeliydim. Beau kollarını bana dolayıp tıpkı eskiden olduğu gibi, sakinleşinceye kadar bana sıkıca sarıldı.

O gün yaşadığım her şey artık bana gerçek değilmiş gibi gelmeye başlıyordu. Beau'nun kollarının arasından sıyrılıp gözlerimi suya diktim. Hiçbir şey hissetmiyordum. Ablam ne diye böyle korkunç bir şey yapmıştı ki? Neden bile bile canımı bu kadar yakmak istemişti? Yoksa benden o kadar mı nefret ediyordu?

Beau'nun, "Daha iyi misin?" diye sorduğunu duydum.

"Evet," dedim. Jake Kaplan'ın kızı hakkında söylediklerini hatırladım. "Evet, tabii. İyiyim. Ne de olsa ben bir hayatta kalma ustasıyım."

"Ben yarın sabah adadan ayrılıyorum, Gracie. Benimle görüşmeyi kabul ettiğin için çok teşekkür ederim. Hayatında birisi vardır herhalde, değil mi?"

Başımı salladım.

"Şanslı herifmiş. Umarım bunu biliyordur."

Yüreğimin bir parçasının her zaman Beau Hamilton'a ait olacağını biliyordum ve dönüp dönüp aynı yere varıyorduk.

"Sağ ol," dedim. Son bir kez sarılmak üzere beni kendine doğru çekti. "Sonunda beni bulmana çok sevindim."

Beni yanağımdan öptü ve geri çekildi. İşte tam o anda, yolun kenarında duran Lucas'ı gördüm. Duncan'ın tasma-sını tutarak Beau ile bana bakıyordu. Hızla arkasını dönüp İkinci Cadde'ye doğru yöneldi.

Lucas'a doğru koşarken, Beau'nun arkamdan, "Hoşça kal, Gracie," dediğini duydum.

Ona yetiştiğimde neredeyse evine varmak üzereydi.

"Lucas," diye seslendim. Beni duyduğunu biliyordum

ama adımlarını daha da hızlandırdı. Bunu yapmak için Duncan'ı kucağına almıştı.

Yüce Tanrım, diye düşündüm. Ona Beau ile konuştuklarımızı anlatmalıyım.

Nihayet evinin önüne geldiğimizde onu yakaladım. Nefes nefese kalmıştım. "Lucas," diye bağırdım. "Bırak da açıklayayım. Lütfen. O gördüğün Beau'ydu."

"*Açıklamak mı?* Bence az önce gördüklerim her şeyi açıklıyordu zaten. Eski sevgilin sonunda seni bulmuş."

Arkasını dönüp kapıya doğru yürüdü.

"Hayır, hayır," dedim, korkuyla. "Sandığın gibi değildi. Anlamıyorsun."

Lucas bir hışımla bana doğru dönünce bir adım geri attım. Onu hiç böyle sinirli görmemiştim. "Yoo," dedi, sesi titreyerek. "*Gayet* iyi anlıyorum. Hem de öyle iyi anlıyorum ki bilemezsin. Beni yalnız bırak Gracie. Git buradan."

Gözlerimden yaşlar akarak eve girişini ve kapıyı hızla suratıma kapatışını izledim.

Bir süre sonra eve doğru yürümeye başladım. Hayatımda ilk kez, kalp kırıklığının nasıl bir şey olduğunu anlamıştım ve yıllar önce Beau Hamilton'a karşı hissettiklerim, bunun yanında solda sıfır kalıyordu.

Hafta sonu grip numarasına yatarak örgü kursundan, Maude teyzeden ve Chloe'den kaçmayı başardım. Pazartesi sabahı üstümde hâlâ dört gün önce giydiğim gecelik vardı. Üzerimi değiştirmeye tenezzül bile etmemiştim. Sadece Annie işini görebilsin diye sabahlığımı sırtıma geçirip sabahın köründe ya da gecenin karanlığında kimseye görünmeden dışarı çıkıyor sonra da gerisin geri eve dönüyordum. Ceptelefonum kapalıydı, ev telefonumu da telesekretere bağlamıştım.

Ama pazartesi sabahı sonsuza dek inzivaya çekilemeyeceğimi anladım. Evden içeri sokmadığım için artık teyzemin sabrı taşmak üzereydi. Kapıma gelip içeri girmeye teşebbüs ettiği her seferinde, içeriden ona seslenip iyi olduğumu ve mikrop kapmaması için içeri girmemesini söylüyordum. Ancak onu daha fazla oyalayamayacağımı biliyordum.

Pazartesi sabahı saat on bire doğru kapımı çaldığında içeri girmesine izin verdim.

“Şu hale bak,” diyerek mutfakın dağınıklığından dem vurdu. Kirli kahve fincanları, tabaklar, boş çörek kutuları ve gazeteler mutfak tezgâhının üzerine yığılmıştı. “Bu kadar yeter Gracie. Neyin var senin böyle?”

“Ne demek istiyorsun?” dedim, beni bile sinir eden cırlak bir sesle.

“On üç yaşındayken amigo kızlar takımına giremediğinde de aynı böyle yapmıştın. Burada sonsuza dek saklanamazsın. Söylesene, neler oluyor?”

Teyzeme geçtiğimiz perşembeden birkaç saat öncesine kadar yolunda giden hayatımın bir anda altüst olduğunu anlatmaya nereden başlasaydım acaba?

En baştan başlayıp Beau’nun kafeye gelişini anlattım ve sözlerimi, “Yani her seferinde başa dönüyoruz,” diyerek bitirdim.

Maude teyze başını salladı. “Evet, galiba öyle yapıyorsunuz. İyi ama bütün hafta sonunu neden burada saklanarak geçirdiğini hâlâ anlamadım. Lucas nerede?”

Sadece adını duymak bile kalbimi parçalıyordu. “Bilmiyorum,” dedim ve o akşam gördüklerini anlatmaya koyuldum.

“Haa, şimdi anlaşıldı,” dediğinde meraklandım.

“Ne? Onu gördün mü yoksa?” diye sordum.

“Hayır, görmedim ve doğrusunu istersen, tepkisine de biraz şaşırdım. Lucas’ın ona karşı hissettiklerini bildiğini ve birbirinize güvendiğinizi sanıyordum.”

“Belli ki öyle değilmiş,” dedim, kendimi daha da çaresiz hissederek. “Üstelik dahası da var.” Ayağa kalkıp mutfakta ileri geri yürümeye başladım. “Beau’nun benim Cedar Key’de

olduğumu nasıl öğrendiğini biliyor musun? On yıl önce Lila'yı arayan kimmiş biliyor musun? Söylesene, biliyor musun?" Yine kan beynime sıçramaya başlamıştı işte.

Bir süre sonra, "Chloe," dedi.

Gözlerinin içine baktım. "Ne? Biliyor muydun? O olduğunu biliyordun ve bana hiçbir şey söylemedin ha! Sen de beni sırtımdan vurdun demek."

"Öyle bir şey yapmadım Gracie. Chloe buraya taşındıktan kısa bir süre sonra bana açıldı. Ona yapılacak en iyi şeyin dürüst olup bunu sana kendisinin söylemesi olacağını anlattım. Ama beni dinlemedi. Bunu söylemek bana düşmezdi."

"Doğru, bana hiçbir şey söylemedi."

"Bunu neden yapmadığı belli Gracie. O buraya taşındığından beri ikiniz ilk kez bu kadar yakınlaşmıştınız. Chloe bundan dolayı ne kadar mutlu olduğunu söyleyip duruyordu. Aranızı yeni düzeltmişken, bağları yeniden koparma riskini almak istediğini sanmıyorum."

"Öyle mi? İyi o zaman... artık aramızda bağ falan kalmadı! Bütün bağlarımız tamamen koptu. Onu bir daha görmek istemiyorum. Hangi abla, kız kardeşini ne kadar üzeceğini bile bile böyle korkunç bir şey yapar ki? O hiç değişmemiş. Kendini beğenmiş, kıskanç kadının teki ve artık onu hayatımda istemiyorum."

Maude teyze bir müddet sessiz kaldı. "İstemiyor olabilirsin Gracie, ama bir gün ona ihtiyacın olduğunu görebilirsin."

"Asla," dedim, banyoya doğru yönelerek, "nitekim şimdi bir duş alıp onunla yüzleşmeye gideceğim. Bu da ilk ve son olacak. Herkes eteğindeki taşları döksün bakalım. Ondan sonra da ortada kız kardeşlik falan kalmayacak."

Bir saat sonra ablamın evinin kapısını yumrukluyordum. Kapıyı açtığında beni gördüğüne pek de şaşırmamıştı. İçimden bir ses Maude teyzenin onu arayıp geleceğimi haber verdiğini söylüyordu.

“Konuşmamız gerek,” dedim, onu oturma odasına doğru iterek. “Hain!” diye bağırdım, odada ileri geri yürüyerek. “On yıl önce özel hayatıma neden burnunu soktuğunun hesabını ver! O kadar zavallı, o kadar mı kıskançtın? Bunu nasıl yapabildin! Beau’nun eşini nasıl arayabildin? Bunu yapmaya hakkın yoktu. Hem de hiç.” Sadece nefesimi toplamama yetecek kadar duraklayıp devam ettim. “Sen her zaman kaltağın tekiydin Chloe ama sandığımdan daha da betermişsin. Hem sen bizi nerede gördün, Tanrı aşkına?”

Zorla da olsa ablamın suratına baktım. Öfkesinin benimkiyle yarıştığını anlamak zor değildi.

“Neden mi? Çünkü bütün eşlerin böyle bir şeyi bilmeye hakkı var da, ondan. Kız kardeşimin evli bir adamla Jacksonville’de bir otelden çıktığını görünce, bunu onun eşine söylemenin benim görevim olduğunu hissettim.”

Güldüm. “Görev mi? Hayır, senin görevin falan değildi. Sen yalnızca benim de kendimi en az senin kadar zavallı hissetmemi istedin. Ama başaramadın. Çünkü ben sen değilim ve asla da olmayacağım. Ben senin Parker karşısında olduğun gibi ezik değilim. Senin aksine, ben hayatta risk almayı bilirim. Oysa sen bunu yapamayacak kadar korkaksın. Ben bu yaşa kadar hiçbir erkeğe bağımlı olmadan gelmiş insanım. Yani sakın bana bunun görevin falan olduğu safsatasını anlatma.”

“Haklısın,” dedi, sesini yükselterek. “Bayan Mükemmel Gracie. Hep sen haklısın zaten. Sen böylesin. Evet, hep sende olanı istedim. Her zaman istedim ama hiç sahip olamadım. Asla.”

İşte. Kendi ağzıyla söyledi. Hep hissetsem de hiç kabul etmek istemedim. Oysa şimdi, Chloe her şeyi itiraf etti.

“Çünkü elimdekilere nasıl sahip olduğum hakkında en ufak bir fikrin bile yoktu. Ne ekersen onu biçersin! İstediklerini elde etmek için çaba göstermek yerine şikâyet edip söylenmek sana her zaman daha kolay geldi. Tabii ki ben haklı olacağım. Sen benim neyim var neyim yoksa kıskançlığınla tükettin. Hiç değişmemişsin. Seni bir daha görmek istemiyorum.”

Evden çıkıp kapıyı arkamdan çarparken beni durdurmaya kalkmadı bile.

Sonraki hafta, dokuz yüz kişilik nüfuslu bir kasabada birileriyle karşılaşmamaya çalışmanın hiç de kolay olmadığını anladım.

Yün mağazasına yaptığım ziyaretleri Chloe yerine Dora’nın orada olduğu zamanlara denk getirmem gerekiyordu. Beau’yla karşılaştığımdan beri kitapçıya da kafe kısmına da uğramıştım.

Çoğu zaman kendimi yalnız hissettiğimi kabul etmem gerekiyordu ama artık Chloe’yle bağlarımı koparmıştım ve top artık Lucas’taydı. O yüzden geriye derdimi paylaşabileceğim bir tek Suellen kalıyordu. Beni akşam yemeğine çağırdığı için ona minnettardım. Cabernet şişesiyle el çantamı aldım.

Annie kanepeden kafasını kaldırıp bana baktı. Bunca zamandır sürekli benim yanımda olan değişmez hayat arkadaşımıydı.

“Uslu dur, kızım,” dedim, “fazla geç kalmam ama annenin azıcık insan dostlarıyla da görüşmeye ihtiyacı var, bilesin.”

Suellen kapıyı açıp, “Hadi, içeri gel,” dedi, “nasılsın bakalım?”

“Bok gibiyim diyeyim, sen anla.” Ona şarabı uzattım.

“Sağ ol,” deyip tirbuşon almaya mutfığa gitti.

Mutfaktan elinde iki şarap kadehiyle döndü.

“Al bakalım, hayatım. Güzel günlerin şerefine.”

“Yaa, ne demezsin,” diye homurdanıp şarabımdan bir yudum içtim.

İkimiz de kanepeye kıvrılıverdik.

“Lucas’tan hâlâ ses çıkmadı demek, ha?”

Başımı salladım. “Yok. Bir daha ondan ses çıkmaz herhalde.”

“Off, Gracie. İşte bundan şüpheliyim. O seni seviyor. Gerçekten seviyor.”

Gezegendeki en eski arkadaşıma doğru baktım. “Sen nereden biliyorsun ki?”

“Biliyorum işte çünkü ben dünyanın en iflah olmaz romantığıyım. Biz bu işlerden anlarız. O sadece biraz kızgın, o kadar. Öfkesinin geçmesi için ona biraz zaman tanı.”

“İyi de ne kadar zaman tanıyayım? İkimizin de huzurevinde ağzımızdan salyalar akıncaya kadar mı?”

Suellen kahkahayı bastı. “Neyse ki mizah anlayışını kaybetmemişin.”

“Elimde bir tek o kaldı.”

Suellen şarabından bir yudum içti. “Şunu kabul etmelisin Gracie,” dedi, “onun açısından hayli şaşırtıcı olduğundan eminim. Brunswick’ten bir gün erken dönüyor, köpeğini dışarı çıkarıyor ve seni parkta başka bir adamla sarmaş dolaş buluyor.”

“Sarmaş dolaş mı? Bu lafı çok aradın mı? Hem biz sarmaş dolaş falan değildik bir kere. Beau veda etmek için bana son bir kez sarılmıştı.”

“Evet ama Lucas bunu bilmiyordu herhalde, değil mi? Ona nasıl görüldüğünü bir düşünsene. Sonra da kendini onun yerine koyup aynı manzaraya tanıklık etseydin sen ne hissederdin onu düşün.”

Suellen haklıydı. Her zaman olduğu gibi.

“Peki... Beau ile aranızdaki sorunları çözdünüz mü?”

“Evet. Tamamen. Bu da bana çok iyi geldi. Omuzlarımdan büyük bir yük kalktı sanki. Ona bebekten söz etmek, beni gerçekten sevdiğini fark etmek üzücüydü. Ama aynı zamanda bana yaşadığımızın ömürlük bir aşk olmadığını da gösterdi.”

“Lucas’la aranızdaki türden bir aşk değil yani.”

Cevap vermedim. Çünkü onu ebediyen kaybettiğimi düşünmek çok acı veriyordu.

“Hayat bazen ne kadar boktan, ha?” dedi arkadaşım.

Şarabımdan bir yudum aldım. “Öyle mi dersin?”

“Acaba Chloe’yi sorsam, üstüme yürür müsün?”

“Hey, ona kızdığım için beni suçlayabilir misin? Tanrım, Lila’yı arayanın o olduğuna hâlâ inanamıyorum. Chloe burununu sokmuş olmasaydı hayatım ne kadar farklı olurdu kim bilir.”

“Aman, oraya hiç girme. Hiçbir yere varamazsın. Bunu sen de biliyorsun ve hayır, ona kızdığın için tabii ki seni suçlayacak değilim. Yaptığı çok korkunç bir şeydi ama...”

Kanepede doğrulup Suellen’in yüzüne baktım. “Aması neymiş?” diye sordum, öfkeyle.

“Şey, yıllardır Chloe’nin nasıl biri olduğu konusunda haklısın sanırım. Tanrım, onu ben de tanıyorum unutma. O tam bir kaltaktı. Zordu. Talepkârdı. Kibirliydi. Ama sana karşı dürüst olmak zorundayım Gracie. Adaya taşındığından beri neredeyse yüz seksen derece değişti. Seninle bağ kurmak isterken gerçekten samimiydi.”

“Eee... ne olmuş yani? Onu affedeyim ve her şey yeniden güllük gülistanlık mı olsun diyorsun yani? Hayır. Korkarım bunu yapamam.” Şarabımın son yudumunu içtim, “Söz konusu bile olamaz. Hadi ama, en sonunda beni kıskandığını kabul etti. Benim elimdekilere sahip olmak istediğini kendi ağzıyla söyledi.”

Suellen birkaç dakika sesini çıkarmadı. “Bunun sana yapılmış bir iltifat olabileceği hiç aklına gelmedi mi? Sana gıpta ediyormuş. Evet, senin elindekine sahip olmak istedi belki ama yıllar önce bunu nasıl yapacağını bile bilmiyordu. Bu onu kötü bir insan yapmaz, Gracie. Tıpkı Beau’yu ve seni kötü insanlar yapmadığı gibi.”

Kahretsin. Suellen her zaman bu kadar mantıklı konuşmak zorunda mıydı, sanki?

Lucas'tan altı haftadır ses çıkmayınca artık her şeyin bitiğine ikna olmuştum. Yalanım yok, onsuz hayatım berbattı. Adanın hiçbir yerinde ona rastlamamıştım üstelik. Bir kere bile. Yalnızca bir sabah Annie ile birlikte İkinci Cadde'den geçerken uzaktan onu gördüm ama sadece bir anlığına.

Chole'yle Dora, Birlikte Örelim'in resmi sahipleri olduğundan beri ablam haftanın üç günü orada çalışıyordu. O yüzden Maude teyzeye artık örgü derslerine giremeyeceğini söylemiş. Bu sayede ben de yeniden toplantılara katılma fırsatı buldum hatta Chloe derslerden bu nedenle mi vazgeçti merak ettim doğrusu.

Ofiste kurs kayıtları üzerinde çalışırken müştemilatın kapısında birinin olduğunu fark ettim. Aşağı bakınca Lucas'ın kapıda durduğunu gördüm. Kalbim az kalsın yerinden fırlayacak gibi oldu. Tanrım, ne kadar yakışıklıydı. Koyu renk, kıvrıkcık saçlarına ve bronz tenine bakınca kafemden ilk kez içeri girdiği anı hatırladım. Yukarı bakınca göz göze geldik.

“Merhaba, Gracie,” dediğinde ayağa kalkıp aşağıya doğru inmeye başlamıştım.

Kendimi karşısında tuhaf ve savunmasız hissediyordum. Ona doğru yürüdüm.

“Merhaba, Lucas.”

Bir ayağından diğerinin üzerine geçtiğinde onun da en az benim kadar gergin olduğunu anladım.

İşte budur, diye düşündüm. Bana aramızdaki her şeyin bittiğini bizzat söylemeye gelmiş.

“Şey diyecektim,” diyerek boğazını temizledi. “Ben... aa... bu akşam seni yemeğe davet etmek istiyordum da... biraz oturup konuşma şansımız var mı?”

Beau da aynen böyle demişti. Konuşmamız da gayet güzel sonuçlanmıştı.

“Yemekten sonra yani?” diye ekledi.

Çok rahatlamıştım. Kendimi çıkma teklifi almış bir genç kız gibi sersemlemiş hissettim. Ağzım kulaklarıma vararak, “Evet,” dedim. “Çok isterim, Lucas.”

O da benim gibi gülümsedi. “Güzel. Saat altı sana uyar mı?”

“Bu harika olur,” dedim. Arkasını dönüp giderken “Ha, Lucas...” dedim. Bana döndü. “Teşekkür ederim.”

Hastası olduğum o muhteşem gülüşü yine yüzünü kaplayıverdi.

Saat altıya birkaç dakika kala Lucas’ın kapısındaaydım. Siyah kapri pantolonum, zümrüt yeşili ipek bluzum ve siyah deri terliklerimle onun gözünü alırım, diye umuyordum. Bir iki fıs Magie Noire bile sıkılmıştım.

Lucas ayaklarının dibinde hoplayıp zıplayan Duncan'la birlikte kapıyı açtı. Beni baştan aşağı şöyle bir süzünce onu etkilediğimi anlayıp, eğildim ve Duncan'ın başını okşadım.

“İçeri buyur,” dedi, oturma odasını göstererek.

Bana mı öyle geliyordu yoksa Lucas her zamankinden daha mı mesafeliydi?

Orta sehpanın üzerinde iki kadeh kırmızı şarapla peynir tabağı duruyordu. Bir şey söylemeye kalmadan Lucas kadehlerden birini bana uzattı.

“Santé,” dedi.

Başımı sallayıp bir yudum içtim. “Çok güzelmiş.”

Lucas kanepede yanıma oturunca, vücudunun yakınlığı onu ne kadar özlediğimi hatırlattı.

“Ne var ne yok?” dedi sanki kitapçıdaki bir müşterisiyle konuşur gibi.

“İyidir ya sen?” dedim. Aramızdaki resmiyet çok tuhaftı.

“İyidir,” dedi ve kadehini sehpanın üzerine bırakıp bana doğru döndü, “ama seni özledim Gracie. Hem de çok.”

Yüreğim hop etti. “Ben de seni özledim, Lucas.” Başka ne diyeceğimi bilemiyordum.

“Ama düşünmek için zamana ihtiyacım vardı. Kafamda çözölmeyi bekleyen tonla şey vardı.” Konuşmaya devam etmeyince, sordum. “Şimdi çözüldüler mi bari?”

“Galiba ama hâlâ hayatımın bir kısmını seninle paylaşmam gerek. Hiç bilmediğin bir kısmını. Eğer birlikte devam edeceksek, bunu bilmen gerekiyor.”

Lucas'ın müstemilata gelmesiyle yaşadığım sevinç şimdi yerini korkuya bırakıyordu. Karısı sahiden ölmemiş miydi yoksa? Bu adamı hiç tanımıyor muydum?

Lucas uzanıp elimi tuttu ve derin bir nefes aldı.

“Sana karımın trafik kazasında öldüğünü söylemiştim ya...”

Nefesimi tutup başımı salladım.

“Evet, orası doğru.” Kenetlenmiş ellerimize bakıp, gözlerini benimkilere dikti. “Sana söylemediğim şey ise... o kazada kızımı da kaybettiğimdi.”

Mideme bir yumruk yemiş gibi oldum. Lucas’ın elini sıkı sıkı tuttum. Kızını mı? Lucas’ın bir kızı mı varmış?

“Bunun senin için büyük bir sürpriz olduğunu biliyorum ve eğer sana daha önce bundan bahsetmediğime kızdıysan anlarım ama... bu çok acı verici. Onu kaybettiğimde Genevieve altı yaşındaydı. O benim hayatımın ışığıydı.”

Tanrım, Lucas’ın çocuğunu böyle korkunç bir kazada kaybettiğinden haberim bile yoktu. Öbür elini de tuttum. “Çok üzüldüm. Gerçekten çok üzüldüm.”

Anlayışla başını salladı. “Evet, Genevieve’i kaybetmek zaten yeterince kötüydü ama korkarım bundan daha fazlası da var.” Derin bir nefes alıp devam etti. “Kaza günü... karım Danielle, aşığıyla buluşmaya gidiyordu. Beni terk ediyordu. Kızımı da beraberinde götürüyordu.”

Lucas haklıydı. Hikâyesinde bilmediğim çok şey vardı. Meğer bunca zamandır sandığım gibi, sevgili karısının yasını tutmuyordu. Onun hayatını alt üst eden, kızını kaybetmesiydi.

“Oh, Aman Tanrım,” dedim, gözlerimdeki yaşları silerek. “Bundan haberin var mıydı? Onun bir sevgilisi olduğunu ve seni terk edeceğini biliyor muydun?”

“Sevgilisi olduğundan kuşkulanıyordum ama kanıtım

yoktu ve hayır, Genevieve’i yanına alıp sevgilisinin yanına gideceğini de beni terk edeceğini de bilmiyordum.”

Lucas ellerimi bıraktı, kadehine uzandı ve büyük yudum aldı. Ben de aynısını yaptım ve bekledim.

“O gün eve akşamüstü döndüm. Hava sahiden de berbattı. Fırtına çıkmış, sağanak yağıyordu. Danielle ile Genevieve’i evde bulamayınca şaşırdım. Mutfğa girince masanın üstünde Danielle’in notunu buldum. Notta, kendini yıllardır çok mutsuz hissettiğini ve Genevieve üç yaşına bastığından beri bir sevgilisi olduğunu yazıyordu. Dediğine göre, artık temelli onun yanına gitmesinin zamanı gelmişti.”

Lucas şarabından bir yudum daha aldı. “Tanrı biliyor ya, o an ilk düşündüğüm şey Danielle değildi. İçten içe, evliliğimizin uzun zamandır bittiğini biliyordum. Orada durmuş o notu okurken beni asıl mahveden, Genevieve’den ayrı kalmaktı. Birkaç saat sonra polis arayıp ikisinin de öldüğünü haber verdi. Danielle’in aracı yağıştan dolayı kayıp Paris’in hemen dışında yoldan çıkmış. Bir an önce aşığına kavuşmak için hızla gidiyormuş anlaşılan ve kızım da onun yanındaymış.”

İşte o anda Lucas kendini daha fazla tutamayıp ellerini yüzüne kapattı ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Bu kadar ıstırap çeken birisini daha önce görmemiştim. Lucas’ı kendime doğru çekip göğsüme bastırdım. Sarsıla sarsıla ağlıyor, gözlerinden yaşlar boşanıyordu. Bütün öfkesi, üzüntüsü ve ıstırapı bu yüzdendi demek.

Orada oturmuş Lucas’a sıkı sıkı sarılırken gözümün önüne yaşadıklarımızdan kesitler geldi. Sperm bağışını düşündüğümü duyunca verdiği tepkisi, Max’e o kadar düşkünlüğüne rağmen kendi çocuğuna sahibi olmaya gönülsüzlüğü,

bana çıkma teklif etmedeki tereddüdü, güven sorunu... Şimdi hepsi daha anlamlı gelmeye başlıyordu.

“Beni Beau ile birlikte görmek, eşinin sadakatsizliğine dair anılarını su yüzüne çıkardı, değil mi?” diye fısıldadım.

Başını salladı. Sonra eğilip dudaklarını benimkilere değdirdi ve banyoya doğru yöneldi.

Şarabımdan bir yudum aldım ve o anda tıpkı Beau ile görüşmemizde olduğu gibi, omzumdan büyük bir yük kalkmış gibi hissettiğimi anladım. Anladığım bir başka şey de onca zamandır Lucas Trudeau’da daha fazlası olduğunu bilmemdi, kendisi paylaşmaya karar vermeden önce bile...

Oturma odasına geri döndüğünde kendini toplamıştı ve hafifçe gülümsüyordu. Yanıma oturup ellerimi avuçlarının içine aldı.

“Eee... artık hikâyemi biliyorsun ve benim mükemmel bir insan olmadığımı görüyorsun. Ama bazı açılardan neden öyle davranmış olduğumu belki şimdi daha iyi anlamışsındır.”

“Hiç birimiz mükemmel değiliz, Lucas. En azından ben değilim. Evet, pek çok şey şimdi daha fazla anlam kazandı. Bana Genevieve’den söz ettiğin için çok memnunum. Seni seviyorum Lucas.” İşte, nihayet söylemiştim. Söyledim çünkü söylemek istedim, karşılığında aynısını duyma beklentim olduğundan değil. “Seni bütün kalbimle ve ruhumla seviyorum ve her zaman da seveceğim.”

O anda kendisine duyduğum aşkın Lucas’ın gözlerindeki yansımasını gördüm. Ellerimi sıkıca tutarken yüz ifadesi ciddileşti. “Gracie, seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Sadece emin olmalıydım.”

“Biliyorum,” dedim. Biliyordum da.

“Seni hayatımın sonuna dek sevmek ve ömrümün her anını seninle geçirmek istiyorum.”

Ağzımdan tek laf çıkmadı. Onu yanlış anlamış olabileceğimden korkmuştum. Sonra, uzun zamandır Lucas’tan duymayı beklediğimi fark ettiğim o sözleri duydum.

“Benimle evlenir misin?”

Ben bu kez mutluluk gözyaşlarına boğulurken, Lucas orta sehpanın çekmecesine doğru uzandı. Çekmecedен küçük, lacivert kadife kaplı bir kutu çıkardı ve gözlerimin içine baktı.

“Eşim olur musun?” diye sordu.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel pırlanta yüzük karşımda duruyordu.

“Bu yüzük büyükanneme aitti,” dedi, “senin takmanı çok isterim.”

“Evet. Oh, Tanrım, evet. Seninle evlenip bu yüzüğü sonsuza dek takacağım,” dedim ve sol elimi uzattım o da yüzüğü parmağıma taktı.

Kollarımı Lucas’ın boynuna doladım.

“Seni seviyorum Gracie,” dediğini duydum. “Seni bütün benliğimle seviyorum.”

Lucas beni kollarına alıp dudaklarımız birleşmeden önce elimi uzatıp parmağımdaki yüzüğün muhteşem parıltısına baktım.

Her bir öpücükte aramızdaki aşk ve tutkunun alevlendiğini hissediyordum.

“Seni istiyorum, Lucas,” diye kulağına fısıldadım. “Seninle sevişmek istiyorum.”

“Emin misin?” diye fısıldadı.

Arzudan adeta yanıp tutuşuyordum. Başımı sallayıp, “Eminim,” dedim.

Lucas gülümseyerek bana bakıp elimi tuttu. Onunla birlikte yatak odasının yolunu tutarken, aşkın bütün hislerin en güçlüsü olduğuna hiç kuşkuym kalmamıştı.

Ertesi sabah uyandığımda, nerede olduğumu bir an kavrayamadım. Lucas'ın yanı başımda nefes alış verişini duyunca gülümsedim. Sol elimi havaya kaldırdım. Dün gece yaşadıklarımızı düşününce ağzımın kulaklarıma vardığını hissettim.

Lucas'la birlikte olmak her şeye bedeldi. Kollarında uymaksa huzurun ta kendisiydi.

Onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça yatakta döndüm ve bakışlarımı evleneceğim adamın yakışıklı yüzüne diktim. Genevieve'i kaybettiği aklıma gelince acıdan içim daraldı. Ama ikimiz birlikteyken onun hatırasını her zaman canlı tutacağımızdan hiç kuşku yoktu.

Çok geçmeden Lucas da uyanıp gözlerini açtı ve gülümsedi.

“Hayatımın geri kalan her günü, bu güzel yüzün yanında uyanmak istiyorum.”

“Uyanacaksın,” dedim, “bunun en iyi göstergesi de yüzüğüm.”

Gölerek göğsüme doğru uzandı.

Elleri yavaşça bedenimi okşarken, önceki gece sönen ateşim yeniden tutuştu ve hafifçe inledim.

“Sen bugün dükkânı açmayacak mısın, yoksa?” diye mırıldandım.

“Bir kere ben patronum ve şu anda da nişanlımla sevişiyorum.”

Ne diyebilirdim ki?

“Turnayı gözünden vurdum resmen,” dedim, Lucas’ın hazzırladığı omletten bir ısırık alarak, “sadece yakışıklı, esprili, çekici olman yetmezmiş gibi tanıdığım en iyi şefsın.”

Lucas güldü ve fincanıma kahve doldurup sofraya oturdu.

“Haa, bu arada,” dedim, “Ben de yemek pişirebiliyorum. Belki senin kadar iyi yapamam ama evlendiğimizde bütün yemekleri senin yapmanı da beklemiyorum.”

“Yemek yapmayı seviyorum ama tabii, istersen yemek işini de paylaşabiliriz.”

Kahvesinden bir yudum aldı, sonra uzanıp elimi tuttu. “Gracie, dün akşam sana söyleyemediğim bir şey daha var.”

Daha ne olabilir ki, diye düşündüm.

“Çocuk sahibi olma konusu,” diye lafa başladı.

Ama sözünü kestim. “Evet... ne düşündüğünü biliyorum ve sana şimdi daha çok hak veriyorum. Sorun değil, Lucas. Sahiden. Neden çocuk sahibi olmak istemediğini anlıyorum ve buna saygı duyuyorum. Gerçekten öyle. Neyse ki biz birbirimize sahibiz ve...”

Şimdi de o benim sözümü kesti. “Hayır, hayır. Ayrı kaldığımız haftalarda bu konuyu da enine boyuna düşündüm.”

Derin bir nefes aldı. “Çocukları seviyorum Gracie. Ne kadar sevdiğimi bilemezsin. Ama Genevieve’i kaybetmek... beni çok korkuttu. Başka bir çocuk sahibi olursam onun da başına bir şey gelebileceği düşüncesi... bununla tekrar baş edebileceğimi sanmıyordum.”

“Ya şimdi?”

“Şimdi bunun bizim kontrolümüzde olmadığını biliyorum ama şansını denememek daha büyük kayıp olur.”

Bu adama gitgide daha da âşık oluyordum. “Yani, sen şimdi...”

“Bekleyip neler olacağını görelim, diyorum. Sana da uyarsa tabii?”

Yerimden fırlayıp kollarımı Lucas’ın boynuna doladım. O da beni kucağına doğru çekti.

“Evet,” dedim, yanağını okşayarak, “evet, bana kesinlikle uyar.”

Yavaşça dudağımdan öpüp beni kucağından kaldırdı. “Peki artık uslu bir kız olup kahvaltını bitir yoksa seni tekrar yatağa sürüklemek zorunda kalacağım.”

Gülerek sandalyeme oturdum. “Yoksa kötü mü olur? Niyeymiş o?”

“Çünkü benim öğlene kadar dükkânı açmam gerekiyor, sen de zavallı Annie’yi dışarı çıkarmak için eve dönmelisin.”

Saatime bir göz attım, neredeyse sekiz buçuk olmuştu.

“Doğru ama Suellen saat yedide uğrayıp onu dışarı çıkaracağını söylemişti.”

“Onu dün gece aradın ve bizim nişanlandığımızı söylemedin mi yani?”

Gülümsedim. “Hayır. Sadece geceyi burada geçireceğimi söyledim. Kıs kıs gülmeye başlamasından, ‘Sana demedim mi?’ diye düşündüğü belliydi. Birbirimizi sevdiğimizi ve tekrar bir araya geleceğimizi söylemişti.”

Lucas güldü. “Haklıydı.”

“Ben de bu akşamüstü onu davet edip Maude teyzeyle ikisine aynı anda müjdeyi vereceğim. Tanrım, çok sevindikler.”

“Ya Chloe? Nişanlandığınızı ablana söylemeyecek misin?”

Dün akşamki konuşmamız sırasında Lucas’a, Chloe’nin Beau ile ilişkimi nasıl bozduğunu anlatmıştım.

“Nişanlandığımı nereden öğrenirse öğrensin, benden duymayacağı kesin.”

Maude teyzenin mutfak masasında toplanmıştık. Bir şeyler söylememi bekleyen iki meraklı yüze doğru baktım.

“Tamam,” dedim kıkırdayarak, “güzel haberlere bayıldığınızı bildiğim için, ben de hayatımla ilgili havadisleri çok sevdiğim bu iki insana aynı anda vereyim dedim.”

O ana kadar masanın altında tuttuğum sol elimi onlara doğru uzatıp, “Lucas’la nişanlandık,” dedim.

Maude teyze, “Aman Tanrım!” derken Suellen yerinden öyle bir fırladı ki sandalyesini devirip resmen kollarıma doğru uçuştu sanki.

“Biliyordum. Biliyordum işte,” diye diye gülüp duruyordu, “siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız.”

Maude teyze güldü. “Oh, Gracie. İkiniz için de nasıl sevindim anlatamam.”

“Sağ olun, sağ olun,” diyerek parmağımdaki yüzüğün parıldamasını gösteriyordum.

Suellen sandalyesine oturup arkasına yaslandı. “Hadi şimdi ayrıntıları anlat. Tam olarak neler konuştuğunuzu bilmek istiyoruz. Lucas sonunda, seni Beau ile görmesinde bir sorun olmadığını anladı, değil mi?”

“Evet, bu doğru. Ama dahası da var ve maalesef çok da nahoş bir konu. Aslına bakarsanız, gerçekten çok üzücü bir hikâye.”

Onlara Lucas’ın kızını kaybettiğini, bu acıyla çok zor başa çıktığını anlattım.

Maude teyze başını sallayarak, “Off Tanrım!” dedi, “Lucas’ın bu kadar temkinli oluşuna şaşmamak lazım. Tanrı böyle bir acıyı düşmanımın başına bile vermesin.”

Suellen’in gözleri yaşarmıştı, “Aman Tanrım, Ashley’nin başına böyle bir şey gelse ne yapardım hiç bilmiyorum. Zavallı adam. Bunun üstesinden gelebilen birisi olabilir mi canım?”

“Kolay olmasa gerek,” dedi Maude teyze, “ama Lucas bana bunu etraflıca düşünüp bir nebze olsun atlatmış gibi geliyor ve Gracie, sana da bu konuda büyük iş düşüyor tabii.”

“Oh, Tanrım,” dedi Suellen, “neden çocuk sahibi olmak istemediği şimdi anlaşıldı.”

Gülümsedim. “Bu pek de doğru sayılmaz. Artık şansını tekrar denemeye hazırmış. Çocukları seviyor zaten. Yani, kim bilir... bekleyip göreceğiz artık.”

Suellen bunları duyunca tekrar yerinden fırlayıp yanıma koşup bana sıkıca sarıldı. “Ah, hayatım, senin adına çok sevindim. Lucas’la sen harika ebeveynler olacaksınız.”

Onun bu heyecanlı hallerine gülesim geldi.

“Eee, düğün ne zaman bari?” diye sordu.

“Bir gün belirlemedik ama ekimde düşünüyoruz.”

“Ah, mükemmel zamanlama, hem hava da serinler.”

“Şey, Maude teyze... acaba düğünü senin bahçende yapabilir miyiz, ne dersin? Hem bahçen çok güzel, hem de burada kendimi evimde gibi hissediyorum.”

“Tabii, Gracie, onur duyarım. Bahçe, düğün için harika olur, özellikle de sonbaharda.”

“Senin adına çok heyecanlıyım,” dedi Suellen, “benim birinci sınıftaki küçük arkadaşım nihayet evleniyor desene.” Gözleri yine yaşla dolmuştu.

Güldüm. “Bu kadar romantik olduğuna göre, başnedimem de sen olacaksın, ona göre. Hem daha bunun gelinliği var, süslemesi var, var da var yani.”

Bir yandan ağlayıp bir yandan da gülmeye başladı.

“Sahi mi? Başnedimen mi? Tabii ki ben olacağım! Neye ihtiyacın olursa olsun, söylemen yeter. Ah, Tanrım, bu çok eğlenceli olacak. Hey,” diyerek elini uzattı, “şu yüzüğünü tekrar göster bakayım. Çok şahaneymiş doğrusu.”

Gururla sol elimi uzattım. “Lucas’ın büyükannesine aitmiş.”

“Sahiden çok güzelmiş, Gracie,” dedi teyzem, “aile yadigarları özeldir.”

Ne Suellen’in ne de teyzemin bir kez bile Chloe’nin adını anmadığı gözümden kaçmadı.

Akşam yemeğinden sonra benim evimin salonunda Lucas’la kahvelerimizi içiyorduk. Annie ile Duncan da yan yana kanepenin ucuna kıvrılıp yatmıştı.

Gülümsedim. “İkisinin birlikte yaşamaya çok kolay adapte olacakları şimdiden belli oluyor.”

“Bence de. Onlar da en baştan beri birbirlerini sevdiler, neyse ki.”

“Değil mi ama,” diyerek, fincanımı sehpaaya bıraktım. “Tanrım, evlilikle ilgili konuşacağımız o kadar çok şey var ki. Nerede yaşayacağız? Benim evimde mi seninkinde mi?”

“Şey, aslında bu tamamen sana bağlı ama ben biraz düşündüm ve burada yaşamamanın daha iyi olacağına kanaat getirdim. Hafta sonu örgü kursların da ofisin de burada, müştemilatta... Hem senin evin daha geniş. Fazladan bir oda gerekirse diye yani.”

Gülümseyerek ona doğru eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdum. “Evet, biliyorum ve düşünce tarzından hoşlandım. Tamam o halde, öyle olsun. Eminim teyzem de üst katında oturmamıza çok sevinecektir.”

“Gördün mü bak, bu iş ne kolay halloldu. Listedeki diğer madde neydi?”

“Teyzeme onun bahçesinde evlenmek istediğimizden söz ettim, o da olur, dedi. Düğünümüz için onun ödüllü bahçesini seçtiğimizden koltukları kabardı. Şimdi de düğün günü için kesin bir tarih belirlememiz gerek, değil mi?”

“İyi fikir. Takvimin var mı?”

Çekmecedan aldığım takvimi sehpanın üzerine koyarak, “İşte burada,” dedim.

Lucas parmağını ekim sayfasının üzerine koydu. “Peki ekimin başını mı yoksa sonunu mu tercih edersin?”

Rakamlara ve tarihlere şöyle bir baktım, “Hımm. Sıcak

ve nemli havada evlenmek istemeyiz herhalde, o yüzden ekim sonu galiba. Yirmi dördü nasıl?”

“Gayet güzel. Sana bahsettiğim Paris seyahati vardı ya, hatırlıyor musun? Seni balayı için iki haftalığına Paris’e götüreceğim. Tabii sen de istersen.”

Kollarımı Lucas’m boynuna doladım. “İstersen mi? Bayılırım! Romantikler Kraliçesi Suellen bunu duymasın! Çok özel bir seyahat olacağı kesin.”

“Evet, öyle olacak. Sakıncası yoksa oradayken seni Père Lachaise Mezarlığı’na da götürmek isterim, böylece kızımınla da tanışmış olursun.”

“Çok iyi olur, Lucas. Bunu çok isterim,” diyerek onu yanağından öptüm.

“Gelinlik alışverişi falan için bana ihtiyacın yoktur herhalde, değil mi?” diye sordu.

Güldüm. “Hayır, o görevden azledildin, Damat Bey. Suellen bana yardımcı olacak.” Aklıma yine Chloe geldi.

“Affetmek zormuş, değil mi?” dedim.

Lucas başını salladı ve sanki aklımdan geçenleri anlayıp beni rahatlatmak istercesine beni kollarının arasına aldı. “Doğru, affetmek zordur ama hayatına devam edebilmek için de buna mecbursundur.”

“Sen Danielle’i affedebildin mi?”

Lucas hemen cevap vermedi. Sonra, “Bir yanımda onu affetti,” dedi, “ama bir diğer yanımda, kızımı benden aldığı için onu hâlâ suçluyor. Doğal olan da budur herhalde. Bilemiyorum ama onu affedinceye kadar, olduğum yere saplanıp kalmıştım. Hiçbir yere gidemiyordum ve sonra Brunswick’e

taşınmaya karar verdim. Şimdi ise bu hareketin beni nihayet seninle buluşturduğunu düşünmeden edemiyorum.”

Gülümsedim. “Aynısı benim için de geçerli. Sanırım Beau’yu uzun yıllar önce farkında bile olmadan affetmişim. Ancak onca yıl boyunca asıl affedemediğim kişinin kendim olduğunu daha şimdi fark ediyorum. Oysa onu tekrar görüp de onunla konuşunca, bir anda artık kendimi de affetmenin vaktinin geldiğini anladım.”

“İş başkalarını affetmeye gelince bazen daha sevecen olabiliyoruz.”

“Chloe yaptıklarından dolayı pişman mıdır dersin? Lila’yı arayıp ona Beau ve benden bahsettiğine pişman mıdır?”

“Buna ben cevap veremem Gracie.”

Sorumun cevabını almak için onunla yüzleşmeye can atmadığımdan, belki de cevabı hiçbir zaman öğrenemeyecektim.

Nisan ayının sonu geldiğinde, önceki altı ayı düşünmeden edemedim. O altı ayda öyle çok şey olmuştu ki bana bir ömür gibi gelmişti. Hem kafem hem de evim yanmıştı. Lucas'la çıkmaya başlamış ve gitgide daha da yakınlaşmıştık. Ablamla kısa süreliğine yakınlaştık da yeniden birbirimize yabancılaşmıştık. Hafta sonlarını teyzemle birlikte örgü kurslarında çalışarak geçirmeye başlamıştım. Altı ay sonra da evlenmiş olacaktım. Oysa altı ay önce, günün birinde evlenip evlenmeyeceğimden bile emin değildim.

Lucas siparişler için Gainesville'e gitmişti, kitapçıya da ben bakıyordum. Yeni gelenleri raflara dizerken bir beyefendinin onunla ilgilenmemi beklediğini fark ettim.

"Ah, affedersiniz, "dedim ona doğru dönerek, "size nasıl yardımcı olabilirim?"

Kırk-kırk beş yaşlarındaydı, şakaklarındaki aklar ona farklı bir hava veriyordu ve kot pantolonla polo tişört giyiyordu.

Metal çerçeveli gözlüklerini burun kemerine doğru iterek, “Ah, evet... şey istiyordum... aaa...” diye bir şeyler geveledi.

Tereddüt edişinden acaba porno kitap falan mı bakıyordu, diye düşünürken, konuşmasına devam edip, “Acaba kafe kısmına bakan kadını tanıyor musunuz,” dediğinde kahkahayı patlattım.

Tanrım, Gracie, diye düşündüm, *amma da için fesatmış.*

“Ha, Suellen mı?” dedim, kahkahamı bastırmaya çalışarak. “Tanıyorum, tabii. Birinci sınıftan beri arkadaşız. Bir sorun mu var?”

“Yoo, hayır. Hiçbir sorun yok,” dedi, elindeki kitap yığını diğer eline geçirerek. “Ben sadece, merak ediyordum da... evli mi, biliyor musunuz?”

Sorusu karşısında öyle şaşırmışım ki, bir an cevap veremedim.

“Hayır, Suellen evli değil. Yıllar önce boşandı.”

Gülümsemeye başladı, hoş bir gülüşü vardı. “Oh, anladım. Çok iyi.”

Yüzümdeki şaşkınlık ifadesinin farkına varmış olmalıydı.

“Bu biraz tuhaf bir soru oldu, farkındayım,” diye açıkladı, “ama birkaç gündür adadayım ve kafede çok vakit geçiriyorum. Onunla da epey sohbet ettik ve... onu daha yakından tanımak istedim, o yüzden emin olmam gerekiyordu...”

Vay canına, duyduklarım doğru muydu? Bizim Roman-tizm Kraliçesi, kendine en az onun kadar romantik birini mi bulmuştu yoksa? O halde ben de en azından çöpçatanlık becerimi kullanıp işleri hızlandırabilirdim.

“İlişki durumunu önceden kontrol etmeniz çok hoş bir davranış,” dedim, “en iyi arkadaşım diye söylemiyorum ama Suellen benim tanıdığım en tatlı, en kibar ve en düşünceli insanlardan biridir.”

Başını salladı. “O kadarını ben de anladım zaten. Görüştüğü birisi var mı?”

“Hayır. Yıllar önce boşanmasının ardından kızını tek başına büyüttü o yüzden erkekler konusunda birazcık temkinlidir. Ashley benim vaftiz kızım ve Georgia’da üniversiteye gidiyor.”

Yine, “Anlıyorum,” dedi ve bir elinde kitap yığını tutarken öbür elini uzattı. “Bu arada, ben Mitchell Thomas. Tanıştığımıza memnun oldum.”

Elini sıkıp, “Ben de öyle,” dedim, “Adım Gracie Stone. Nişanlım Lucas da bu kitapçı ve kafenin sahibi.”

İçeriye şöyle bir göz gezdirdi. “Çok hoş bir dükkân.”

“Siz nerelisiniz?” diye sordum.

“Aslen, San Francisco. Ancak birkaç yıl önce Silikon Vadisi’ndeki üst düzey yöneticilik işimi bırakıp Tampa’ya yerleştim. Şimdi de... bir köpek kuaförü işletiyorum.”

Eh, onları tıraş ettiğine göre köpekleri seviyor demektir, diye düşündüm. Hanesine artı puan ekledim.

“Bu adaya ilk gelişiniz mi?”

“Evet ve itiraf edeyim buraya resmen âşık oldum. O yüzden de kalış süremi bir hafta daha uzattım.”

Gülümsedim. “Evet, burası mıknaş gibidir.”

“Şey,” dedi, elindeki kitapları düşürmemeye çalışarak, “çok fazla zamanınızı aldım. Bilgiler için çok teşekkürler. Artık hesabı ödesem iyi olur, ha?”

“Tabii,” dedim ve tezgâhın arkasına geçtim. Kitap tercihinin Michael Connelly’den Ken Follett’e ve *New York Times* listesine yeni giren bir polisiyeye kadar uzandığını fark ettim. Kitap poşetini uzattım. “Seninle tanışmak zevkti, Mitchell. Yine uğrarsın umarım.”

“Uğrayacağımdan eminim. Seninle tanışmak da öyleydi, Gracie.

Kapıdan çıkıp gideceği yerde kafe kısmına doğru başını uzattı, ben de çaktırmadan olacakları izlemeye başladım.

Suellen tezgâha doğru geldiğini görünce ona doğru döndü. Ona komik bir şeyler söylemiş olacak ki önce gülümsedi, sonra da kahkahayı patlattı. Birkaç dakika daha konuştular, sonra Mitchell dükkândan ayrıldı.

İlginçti doğrusu. Hem de çok ilginç. Birkaç dakika beledikten sonra kafe kısmına doğru geçtim ve tezgâhın önündeki bar taburelerinden birine oturdum.

Suellen filtre kahve yapmakla meşguldü. “Selam Gracie, N’aber?”

Gülümsedim. “N’aber mi? Tanrım, kızla erkek kafede tanışırlar diye başlayan bir hikâye vardı hani.”

Şaşkın şaşkın suratıma bakarak, “Sen neden bahsediyorsun?” dedi.

Gülmemeye çalışarak, “Mitchell Thomas’tan,” dedim.

Bana mı öyle geliyordu yoksa yanakları mı kızarmıştı?

“Ha... o mu? Az önce çıkan adam? Onu tanıyor musun?”

“Eh, beni senin hakkında sorguya çektiğinden beri onu tanıyor sayılırım.”

“Ne? Benim hakkımda sorular mı sordu?”

“Yaa, evet. Hey, *double* latte alabilir miyim?” Suellen’i meraklandırmaya bayılıyordum. Bunu çocukluğumuzdan beri yapardım. Onu ne kadar sinir ettiğini çok iyi biliyordum.

Kahve kutusunu öteye fırlattı. “Bana neler olduğunu anlatmadan kahve falan alamazsın.”

Sonunda kahkahayı patlattım. “Peki o zaman Bayan Romantik, aynı senin kadar romantik bir erkeğin cazibene kapıldığını itiraf edeyim o halde. Sırf evli olup olmadığını öğrenmek için kitapçıya kadar gelmiş.”

Suellen’in şaşkınlığı yüzünden okunuyordu. “Hadi canım!”

“Hadisi falan yok. Seni daha yakından tanımak istiyormuş ama ilk önce evli misin, birisiyle çıkıyor musun öğrenmesi gerekiyormuş.”

Artık arkadaşımın yüzünün kıpkırmızı kesildiğini görebiliyordum. “Sen de ondan hoşlanıyor musun, peki?” diye sordum.

“Şey... aaa... birkaç gündür buraya takılıyor ve bilirsin işte, sohbet ediyoruz falan ve...”

“Ve ondan hoşlanıyorsun,” dedim.

“Şey, yakışıklı bir adam, zeki birisine benziyor ve evet, onunla çene çalmaktan hoşlanıyorum yani olabilir. Belki ondan birazcık hoşlanmış olabilirim ama hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Bana sadece Tampa’da yaşadığını ve birkaç günlüğüne adayı görmeye geldiğini söyledi.”

“Şuna bir hafta diyelim, canım. Kalışını uzattı.”

Suellen’in kaşları havaya kalktı. “Uzattı mı?”

“Evet. Aslen San Franciscoluymuş. Silikon Vadisi’nde çalışmış ama sonra yoğun iş hayatının baskısından kaçmak istemiş, o yüzden de halen bir köpek kuaförü işletiyor.”

“Bunca şeyi sana o mu anlattı?”

“Herhalde. Birbirimizin en iyi arkadaşı olduğumuzu öğrenince, duyduklarımın hepsini yemeyip içmeyi sana yetiştireceğimden hiç kuşkusu kalmadığından eminim.”

“Artık şu latteni yapayım bari,” dedi Suellen. “Benim için ağzından bayağı laf aldığın belli. Sağ ol.”

“Hey, en iyi arkadaşlar ne işe yarar? Sana çıkma teklif etti mi?”

“Hayır, ama buraya kadar gelip yarın sabah tekrar uğrayacağını söyledi.”

“O halde eli kulağındadır, Suellen McSwain. Nihayet kendine bir sevgili buldun, desene.”

Haklıydım. Suellen iki gün sonra Mitchell’den çıkma teklifi aldı. Mitchell onu Gainesville’e yemeğe ve sinemaya götürdü. Biz de onları Lucas’ın evine, yemeğe davet ettik.

Salataya domates doğrarken Lucas’ın arkamda olduğunu hissettim. Beni ensemden öpüverdi.

“Demek benim küçük nişanlım çöpçatanlık yapmayı seviyormuş, ha?” diyerek beni kendine doğru çekti. “Romantikliğini Fransız genlerine borçlusun herhalde.”

Gülerek karnını hafifçe yumrukladım. “Öyle olmalı,” dedim.

Ocakta kaynayan büyük tencerenin kapağını açınca odayı Lucas’ın pişirdiği *cassoulet*’nin ağız sulandıran muhteşem aroması mutfağı sardı. “Suellen’in birisiyle çıkmasına seviyorum,” dedi, “bence bu ona çok iyi gelecek.”

Güldüm. “Çöpçatan benim ama asıl romantik olan sensin.”

Çok geçmeden Suellen, yanında Mitchell’la birlikte kapıda göründü. Oldukça mutlu görüldüğünü fark edince arkadaşım adına çok sevindim.

Yemekten önce peynir tabağı eşliğinde kırmızı şaraplarımızı yudumlarken havadan sudan konuşmaya başladık.

Yemek masasına oturduğumuzda Lucas kadeh kaldırdı. “İyi arkadaşlarla birlikte geçen güzel zamanların şerefine. *Bon appétit.*”

Farklı et çeşitleriyle kuru fasulye, yağ ve otların bileşiminden oluşan *cassoulet* yemeği sahiden ağızlara layıktı.

Suellen ilk lokmasının ardından, “Oh, Lucas,” dedi, “bu kez sahiden kendini aştın. Bu yemeğin tadı muhteşem.”

Mitchell de başını salladı. “Ben de bekâr bir erkeğe göre kendimi iyi yemek yapıyor sanırdım ama bununla asla rekabet edemem. Şefimizin ellerine sağlık.”

Lucas bana göz kırparak gülümsedi. “Sağ olun ama bu sahiden çok basit bir tarifti ve sizinle de seve seve paylaşıyorum.”

“Bu harika olur. Gracie, Suellen bana kitapçıya yardım etmenin dışında hafta sonlarında teyzenle birlikte örgü kursu düzenlediğinden söz etti. Kulağa çok hoş geliyor.”

“Oh, öyle ama sanırım tempoyu biraz yavaşlatsak iyi olacak.”

Suellen masanın karşı tarafından hayretle bana bakıyordu. “Aa, niyeymiş o?” dedi.

“Her hafta sonu kursla ilgilenmek Maude teyzemi biraz yoruyor galiba. Tam biraz dinlenip kendine geleceksen cuma oluyor ve daha fazla kursiyerle uğraşması gerekiyor. Bana kalırsa son zamanlarda bayağı yoruldu ama ona sorsan bunu asla kabul etmeyecektir.”

Suellen ekmeğine tereyağı sürerken, “Sahi ya,” dedi, “şimdi sen söyleyince fark ettim. Dün Maude teyzeyle postanede karşılaştığımızda bana da öyle gelmişti. Çok solgun görünüyordu ve... hayli de yorgun. Haklısın galiba ama onu işleri biraz ağırdan almaya ikna etmeye kimin gücü yeter ki?”

“Onu bilmem ama onunla konuşsam iyi olacak.”

“Rachel’in yerine birisini buldu mu bari?”

“Evet, neyse ki buldu. Chieffland’dan tatlı bir kız. Rachel’in adadan ayrılmasıyla birlikte mayısta işe başlayacak. Mitchell, köpek kuaförü açmanın belli bir nedeni var mıydı? İnsanların neden böyle işlerle uğraştığını hep merak etmişimdir de...”

Mitchell güldü. “Şey, benim Old English Sheepdog cinsi bir köpeğim var ve Olivia’nın tüylerinin düzenli olarak kırılması gerekiyor. Yavruyken malzemeleri alıp bu işi kendim yapmaya başladım. Sonra çok eğlenceli olduğunu gördüm ve zamanla farklı cinslerin tüylerini de kırmayı öğendim. O teknoloji labirentinden çıkmaya karar verdiğimde de neden kendi işyerimi açmayayım ki, diye düşündüm.”

“Çok iyi fikirmiş,” dedim. “İşini severek yaptığın da belli. Köpekler uslu duruyor mu bari?”

“Çoğunlukla evet. Ara sıra rahat durmayanları da çıkıyor tabii ama sonradan alışıyorlar ve onlar da bundan keyif alıyorlar.”

Suellen’la Mitchell’ı birkaç saat sonra uğurlarken, en iyi arkadaşımın nihayet ona layık olduğu gibi davranan bir erkek arkadaş bulduğuna karar vermiştim. Neyse ki çöpçatanlık yaptığıma değmişti.

Aradan birkaç gün geçmiş, bir akşam Suellen’la birlikte onun salonunda örgülerimizi örüyorduk. Yün mağazasında ki kadınlar günlerini özlemiştim, o yüzden de arkadaşımın kız kıza örgü örerek geçireceğimiz kızlar gecesi davetini hemen kabul ettim.

“Shelby Sullivan’ın imza günü gayet güzel geçmiş diye duydum,” dedi, elindeki çetrefilli süveter modelinden gözlerini ayırmadan.

“Oh evet, çok güzel geçti. Lucas önümüzdeki günlerde daha fazla imza günü düzenlemek üzere şimdiden birkaç Floridalı yazarı ayarladı bile. Hem kitapçı hem de yazarlar açısından iyi oluyor, Lucas da halinden çok memnun.”

“Düğününüzde sağdıcın kim olacağı belli mi?”

“Hayır, Lucas henüz sağdıcı konusunda karar veremedi. Adada sadece birkaç tane erkek arkadaşı var. Birlikte balığa falan çıkıyorlar ama hiçbiriyle çok yakın sayılmaz. Aslın-

da Fransa'daki kuzeninin gelip sağdıçlık yapmasını istiyor ama...”

Suellen örgüsünden başını kaldırıp, “Sahi mi?” diye sordu.

“Evet. Lucas tek çocuk olduğundan Jean-Paul’ü her zaman erkek kardeşi gibi görmüş.”

“Sorun ne peki?”

“Jean-Paul’ün eşi çok hasta. Kanser. Lucas da onu zor durumda bırakmak istemiyor. Yani daha ekime çok var, o güne kadar ne olacağı hiç belli değil.”

“Oh, bu çok kötüymüş. Tanrım, umarım buraya gelebilir.”

“Bence de. Bu Lucas açısından gerçekten çok önemli.”

“Maude nasıl? Onunla konuştun mu?”

“Hâlâ yorgun görünüyor ama evet, örgü kurslarını azaltma konusunu masaya yatırdım. Doğrusunu istersen, bana pek itiraz etmeyince şaşırdım. Bu ayın sonuna kadar her hafta sonu doluyuz ama şimdilik hazıranda sadece bir hafta sonu için kayıt almış durumdayız, o yüzden bunları olduğu gibi bırakalım istiyor. Temmuz ve ağustosta da durum aynı. Birileri arayıp kayıt yaptırmak isterse geri çevirmeyelim, dedi ama öyle yapmayacağım. Bence ayda bir hafta sonu kursu yeter de artar bile. Hem onun için sahiden endişeleniyorum. Biraz dinlenmesi gerekiyor. Hatta önümüzdeki günlerde bir doktora falan görünse, kendimi daha iyi hissedeceğim.”

Ertesi gün kitapçıya gitmeden önce Maude teyzeye uğradım. Kapıyı vurup, “Ben geldim,” diye bağırarak içeri girdim. Beni mutfakta hiç durmadan miyavlayan Lafitte karşıladı.

Onu okşamak için eğildim. “Neyin var, canım? Maude teyze nerede? Maude teyze, burada mısın?” diye bağırarak salona girdim.

Oradaydı. Kanepenin önündeki halının üstünde iki büküm yatıyordu.

“Aman Tanrım!” diye bağırıp yanma koştum. “Maude Teyze, benim, Gracie. Neyin var?”

Yavaşça gözlerini araladı, “Gracie... yardım çağırman gerek,” dedi.

Çantamı kaptığım gibi ceptelefonumu çıkardım, 911’i tuşladım ve karşıma çıkan görevliye alelacele durumu anlattım. Telefonu kapatmamamı söyledi, ben de bir elimde telefonla beklerken, diğer elimle teyzemin saçını okşamaya başladım.

Kadının, “Ambulans yola çıktı,” dediğini duyunca telefonu kapattım.

Teyzemin yanına çömelip, “Ağrın mı var? Düştün mü yoksa?” diye sordum. Sanki bir gecede on yaş birden yaşlanmıştı. Birkaç haftadır solgun görünen yüzü şimdi bembeyazdı. Elini tuttum, elleri nemliydi.

“Hayır... ağrım yok. Sadece... dün akşam... başım döndü...”

“Dün akşam mı? Aman Tanrım! Dün akşamdan beri burada öylece yatıyor musun yani?” Korkudan ödüm patladı. Bir anda teyzemin ölmek üzere olduğu gerçeği kafama dank etmişti. Nerede kalmıştı bu ambulans?

“Ben... seni aramaya... çalıştım... ama sen...”

“Konuşma artık. Gücünü harcama,” dedim ve nihayet yaklaşan ambulansın siren sesini duydum.

Sonrası bulanık. Acil Tıp Teknisyenleri, ekipmanlarını yüklenip hızla eve daldılar ve teyzemle ilgilenmeye başladılar. Bir tanesinin nabızı düşük dediğini, onu Shands'a götürmekten söz ettiğini duydum. Hatırladığım son şey, Cedar Key itfaiye şefinin bana sarılıp bir kez daha beni teselli etmesiydi.

“Gracie, teyzen için gereken her şeyi yapacaklar. Hastaneye gitmek istediğini biliyorum ama araba kullanacak halde değilsin. Senin için Lucas'ı aramamı ister misin?”

Dilimi yutmuş gibi başımı salladım ve teyzemi sedyeye koymalarını izledim. ATT'lerden bir tanesinin telefonda birisiyle konuştuğunu ve teyzemin durumundan bahsettiğini fark ettim. Sonra, “Sizinle 24'deki helikopter pistinde buluşuruz,” dediğini duydum. Cedar Key sakinlerinden birileri ciddi sağlık sorunlarına ya da kazalara maruz kaldığında, onların ambulansla adanın hemen dışındaki 24. Otoyol'a götürüldüklerini, oradan da helikopterle Gainesville'deki Shands'a taşındıklarını biliyordum ama Maude teyzenin o tür hastalardan biri olacağı hiç aklıma gelmezdi.

Yanında durup elini tuttum. “İyileşeceksin,” dedim, o sırada bundan emin olamasam da. “Seni helikopterle Shands'a götürecekler, ben de oraya seni görmeye geleceğim. Seni seviyorum, Maude teyze.” Eğilip yanağından öperken hissettiğim ıslaklığın kendi gözyaşlarımdan kaynaklandığını anladım.

Sedyesi ambulansa bindirilmeden önce, “Ben... de seni... seviyorum... Gracie,” diye fısıldadı.

Jim Jacobs tekrar salona girdi. “Lucas'la konuştum,”

dedi, ambulansın sireni yeniden etrafı kaplarken. “Hemen geliyormuş, Bayan Gracie. Hadi gelin, şöyle oturun.”

Beni kanepeye oturtunca Lafitte de gelip bacaklarıma süründü. Tüylü koca kediye kollarıma alıp okşarken bütün bedenim hıçkırıklarla sarsılıyordu. Birkaç dakika sonra Lucas eve vardığında beni o halde buldu.

“Gracie, buradayım,” dedi ve bana sarıldı.

“Gitmemiz gerek, gitmemiz gerek,” dedim. Gözyaşlarıma engel olamıyordum.

“Evet, evet, her şey yoluna girecek,” dedi. Sesi kulağa benimkinden daha inançlı geliyordu. “Arka kapıyı kilitleyeyim, sonra çıkarız.”

Salona dönünce, “Tamam, hadi gidelim,” dedi ve bir elini omzuma koyarak beni dışarı park ettiği arabaya doğru yönlendirdi. Beni arabaya bindirip çantamı da uzattıktan sonra kapımı kapattı. Sürücü koltuğuna oturup arabayı çalıştırmadan önce Jim Jacobs’a teşekkür ettiğini duydum.

Bir saatlik yol boyunca sol elimle Lucas’ın elini tutarken sağ elimdeki kâğıt mendille gözyaşlarımı siliyordum. Lucas’ın beni teselli etmek için söylediği birkaç söz dışında ikimiz de konuşmadık.

Sağımızda solumuzda restoranlar ve mağazaların belirlediğini görünce, Archer Road’a vardığımızı anladık. Hastaneden fazla uzakta sayılmazdık.

“Onu kaybedemem,” dedim en sonunda, “Onu kaybedemem, Lucas.” Tam ‘O benim her şeyim,’ diyecekken bunun artık doğru olmadığını fark ettim. Artık Lucas vardı. Ama on iki yaşımdan beri Maude teyzem bana hem analık hem

babalık yapıyordu ve onu kaybetme düşüncesiyle gözlerimden yeniden yaşlar boşandı.

Lucas'ın elimi sıktığını hissettim. “Bunu düşünme Gracie. Senin teyzen güçlü bir kadın.”

Ama onu yerde bulduğumda bana pek de güçlüymüş gibi gelmemişti. Öyle ufak tefek ve kırılgan görünüyordu ki. Günün birinde teyzem için böyle söyleyeceğim aklımın ucundan bile geçmezdi.

Solumdaki taş binaları gördüğümde Lucas'ın, “Seni acil servisin önünde indirip arabayı park edeceğim,” dediğini duydum.

Araba durur durmaz kapıdan dışarı fırladım. Omzumun üstünden, “Orada görüşürüz,” diye bağırip otomatik kapıya doğru koşmaya başladım.

Koşarak danışmaya vardım. Cam bölmenin arkasında oturan orta yaşlı kadına, “Maude Stone,” dedim. “Ben yengeniyim. Cedar Key'den helikopterle buraya getirildi. Bana nerede olduğunu söyler misiniz?”

Kadın burnunun üstündeki yakın gözlüklerini düzeltip önünde duran kâğıtlara bakındı.

“Evet,” dedi, “kısa süre önce gelmiş. Biraz oturup beklemelisiniz.”

“Durumunu öğrenmem gerekiyor. Onu göremez miyim?”

“Doktor şu anda yanında. Bir şeyler öğrenir öğrenmez hemşire size bildirecektir, eminim.”

Sabırımın tükendiğini hissediyordum. “Ama ben onun iyi olup olmadığını hemen öğrenmek zorundayım. Kimse bana neler olduğunu söylemeyecek mi?” diye bağıırken Lucas'ın yanıma geldiğini gördüm.

Sesimi yükseltmemden mi yoksa yanımdaki erkeği gördüğünden mi bilmem ama kadın öksürerek boğazını temizledi, “Tekrar arayıp sizin için yapabileceğim bir şey olup olmadığına bir bakayım,” dedi.

Laf olsun diye, “Teşekkürler,” dedim ve bölmenin oradaki bilgi penceresinin önünde dikilmeye devam ettim. Kadın konuşmalarını duymayayım diye aramızdaki pencereyi kapattı.

Lucas elimi tutup, “Kahve falan ister misin, Gracie?” diye sordu.

Başımı salladım. “Hayır. Sağ ol,” dedim ve teyzemden haber alabilmek umuduyla orada dikilmeye devam ettim.

Nihayet kadın telefonu kapatıp aradaki pencereyi tekrar açtı. “Doktor teyzenizle birlikteymiş. Bazı testler yapacaklarmış. Birazdan hemşiresi gelip size durumuyla ilgili bilgi verecekmiş. Korkarım size söyleyebileceklerim bu kadar,” dedi nazik bir ses tonuyla.

“Teşekkür ederim,” dedim. Bu kez ciddiydim.

Lucas’la birlikte bekleme odasına doğru gittik. Sandalyelere oturmamızın üstünden beş dakika geçmeden hemşirelerden biri kapıya gelip “Gracie Stone? Gracie Stone burada mı?” diye seslendi.

Ayağa fırlayıp yanma koştum. “Evet, benim. Teyzemin durumu nasıl?”

“Görünüşe göre bradikardi dediğimiz bir durumla karşı karşıya kalmış, yani normalden düşük kalp atışı. Bu da başının dönmesine ve bayılmasına neden olmuş. Kalple ilgili daha farklı bir komplikasyon olup olmadığını bilmiyoruz. O

yüzden doktor birkaç test yapılmasını istedi. Tomografi ve emar çekilecek. Muhtemelen bir de kalp kateterizasyonu ve anjiyografi yapılacak. Onu hastaneye yatıracağız, şu anda odasının hazırlanmasını bekliyoruz. İsterseniz benimle gelip birkaç dakikalığına onu görebilirsiniz.”

“Ah, evet. Çok teşekkür ederim!” Lucas’a baktım.

“Sen git, Gracie. Ben seni burada beklerim.”

Başımı sallayıp hemşirenin peşine takıldım. Bir kapıdan geçip birbirinden perdelerle ayrılmış, sağlı sollu sıralanan bölmelerin yer aldığı bir koridorda ilerlemeye başladık. Hemşire sol taraftaki son bölmenin önünde durdu.

“İşte burası,” diyerek perdeyi kenara çekti. “Bayan Maude, yeğeniniz burada.” Yanımızdan ayrılırken bana, “Sadece birkaç dakika,” dedi.

“Ah, Maude teyze. Nasılsın?” Üstündeki hastane önlüğünü saymazsak, teyzemin evdeki halinden farklı göründüğünü sanmıyordum. Uzanıp elini tuttum. Sanki bütün kanı çekilmiş gibiydi.

“Oh, Gracie,” dedi. Güçlkle sesi çıkıyordu. “Sizin yapacak işleriniz vardır. Burada kalmanıza gerek yok.”

Gülümsedim. “Sıkıysa kalk da bizi gönder bakalım.”

Hafifçe gülümseyerek, “Tamam.” dedi.

Hemşire yanımıza geri dönüp teyzemin elini tuttu. “Kor-karım sizi odaya almamız birkaç saati bulabilir. Önce tomografi çekimine göndereceğiz.” Bana doğru döndü. “Üç yüz yirmi iki numaralı odada olacak. Belki o arada siz de kafeteryaya gidip biraz vakit geçirirsiniz.”

“Sağ olun.” Eğilip teyzem yanağından öptüm, “Seni seviyorum, Maude teyze. Odanda görüşürüz.”

Gözlerime dolan yaşları görmesin diye bir an önce oradan çıkmak istedim. Koridora çıkıp doğruca bekleme odasına yöneldiğimde ablam Chloe'nin kapıda durmuş, Lucas'la konuştuğunu gördüm.

Düpedüz Chloe'nin üzerine yürüdüm. "Sen burada ne halt ettiğini sanıyorsun?" dedim. Bir anda ağzımdan dökülen bu sözlerin bayağılığı yüzünden kendime sinir oldum.

"O benim de teyzem, Gracie. Gelmek zorundaydım."

Tabii ki öyleydi. Chole'yle aramda geçenlerin teyzemle bir ilgisi yoktu.

"İyileşecek mi?" diye sorduğunda, ne kadar endişelendiğini ses tonundan anladım.

Derin derin iç geçirdim. "Bilmiyorum. Daha hiçbir şey bilmiyoruz. Birkaç test yapıp onu odaya alacaklarmış. Tek bildiğimiz, düşük kalp atışı yüzünden baygın düşmüş olduğu."

Bir köşede sessizce duran Lucas, "Neden teyzeniz odasına geçinceye kadar kafeteryaya gidip kahve falan içmiyoruz?" dedi.

Delirmişti herhalde. Bana ihanet eden ablamla ekmeğimi bölüşmemi mi bekliyordu yoksa?

Ablamın, “İyi olur,” dediğini duydum.

Lucas ve Chloe’yle birlikte asansöre binmekten başka seçeneğim yoktu.

Yiyecek içeceklerle dolu tezgâhların önünden geçerek kasaya doğru ilerlemeye başladık. Kasaya vardığımızda Chloe ile Lucas’ın birer sandviç aldıklarını gördüm. Chloe ödemek için çantasına uzanınca Lucas onun elini tuttu. “Bana bırak,” diyerek kasanın ardındaki kıza bir yirmilik uzattı.

Kafamda bin bir düşünceyle kahvemi alıp boş bir masaya doğru yöneldim. Lucas’la Chloe de gelip masaya oturdu. Ağzımızı bıçak açmıyordu. Sonra onlar sandviçlerini yemeye başladı, ben de kahvemi yudumlamaya koyuldum.

Bir anda Maude teyzenin sözlerinin zihnimde yankılandığını duydum. “Gracie, ben her zaman yanınızda olamam. Öldüğümde Chloe’yle baş başa kalacaksınız,” demişti. O günün henüz gelmemiş olması için sessizce dua ettim.

Chloe peçeteyle ağzını silip kahvesinden bir yudum aldı. “Onu sen bulmuşsun, değil mi Gracie? Korkunç bir şey olmalı.”

“Öyleydi.” Birden kafama dank etti. “Seni kim aradı ki?”

Lucas’a attığı kaçamak bakışı yakaladım ve Lucas’ın başını salladığını gördüm.

“Lucas aradı,” dedi yavaşça.

Şimdi gözlerimi ona dikmiş ve bir açıklama bekliyordum.

“Ben doğru olanı yaptım, Gracie. Kitapçıdan çıkarken arayıp ona da haber verdim,” dediğinde hiç cevap vermedim.

Kahvemi içip kafeteryayı gözden geçirmeye koyuldum. Birkaç masa ötede, yaşlı bir kadın, muhtemelen kızı olan

başka bir kadın tarafından teselli ediliyordu. Tek başına oturan kırklı yaşlardaki bir adam bir elinde içeceği, derin düşüncelere dalmıştı. *Dünyada ne çok üzüntü var*, diye düşündüm. Kendilerinin ya da aile fertlerinden birinin başına gelen korkunç sağlık sorunlarıyla uğraşan bir sürü insan vardı. Tek başına oturan adamın yanına bir kadın geldi. Onu yanağından öptü ve adamın yanına oturup elini tuttu. *Böyle durumlarla nasıl başa çıkıyorlar*, diye düşündüm. Ama cevabı zaten biliyordum. Hastalıkları birbirlerine destek olarak ve en önemlisi, sevgiyle atlatıyorlardı.

Chloe'ye baktım. Başını önüne eğmiş, kaşığıyla oynuyordu. Lucas'la ve benimle birlikte oturmasına rağmen yalnız görünüyor. Yalnız ve çaresiz.

"Hadi artık," diyerek ayağa kalktım, "Maude teyze odaya alınmıştır." Orada daha fazla oturup ablamın durumuna kafa patlatmak istemiyordum.

Odaya çıktığımızda Chloe'nin önden gitmesine izin verdim ama göstereceği tepkiye hazırlıklı değildim. Yatağın yanına yaklaştı, teyzemin elini tuttu ve gözyaşlarına boğuldu.

Maude teyze her zamanki gibi, Chloe'yi teselli ediyordu.

"Hadi ama ağlama," dedi, "ben iyiyim, Chloe. Şimdiden kendimi daha iyi hissetmeye başladım bile."

Ama ablamın kendini toplaması için aradan birkaç dakika geçmesi gerekti.

"Çok üzgünüm, Maude teyze. Çok üzgünüm," dediğini duydum ve sadece teyzemin durumunu mu yoksa başka bir şeyi kastediyordu, düşünmeden edemedim.

Teyzem, “Burada olduğunuza çok sevindim. İyi ki ikiniz de buradasınız,” dedi. Manidar sözleri gözümünden kaçmamıştı.

“Merhaba, Bayan Maude. Daha iyi misiniz?”

Doktora ait olduğunu düşündüğüm erkek sesinin geldiği tarafa doğru döndüm.

Teyzem hafifçe gülümsedi. “Evet, biraz daha iyiyim. Bunlar benim yeğenlerim Chloe ve Gracie. Bu da Gracie’in nişanlısı, Lucas.”

Doktor her birimizle el sıkıştıktan sonra, yatağın yanına doğru geçti.

“Hepinizi bir arada gördüğüme sevindim. Ben de size gelişmelerle ilgili bilgi vermek istiyordum,” dedi ve elindeki klasörün sayfalarını çevirdi. Sonra teyzeme döndü, “Bayan Maude, anlaşılan kalp atış hızınız tehlikeli derecede düşükmüş. Önceki muayenelerinizin kayıtlarına ulaştık. Normalde nabızınız yetmişlerde seyrediyormuş. Ancak acil servise getirildiğinizde nabızınız ellilerdeydi. Evde bayıldığınızda nabızınız daha da düşüktü muhtemelen.”

“Bu neden olur peki?” diye sordu.

“Farklı nedenleri var ama sizin durumunuzda, EKG’niz kalbinizden geçen elektrik sinyallerinin gücünün ve sıklığının düşük olduğunu gösteriyor. Bu da bize kalbinizin çok yavaş attığını ve kalp ritminizin düzensiz olduğunu gösteriyor.”

“Tehlikeli midir?” diye sordum.

“Evet, tedavi edilmezse tehlikeli olabilir.” Dikkatini tekrar teyzeme verdi. “Bununla birlikte, daha farklı bir sorun olmadığından emin olmak için bugün birkaç test daha yapacağız. Benim tavsiyem, kalp pili taktırmanız yönünde ola-

cak. Ne olduğunu biliyor musunuz?”

Teyzem başını salladı. “Ha, evet. Derinin altına yerleştirdikleri pille çalışan ve kalp atışı üreten küçük bir kutu,” diyerek sol köprücük kemiğinin altını gösterdi. “Teller jeneratörü kalbe bağlar, böylece kalp atış hızı kontrol altında tutulur.”

Doktor gülümseyerek başını salladı. “Anlaşılan, bu konuda oldukça bilgilisiniz Bayan Maude. Tıpkı anlattığınız gibi. Önce bütün testleriniz tamamlansın, sonrasında ne yapacağımıza karar veririz. Sorunuz var mı?”

“Evet” dedi teyzem, “ne zaman eve dönebilirim?”

Hep bir ağızdan gülmeye başladık. Doktor teyzemin kolunu okşadı. “Tanrım, daha gelesi birkaç saat oldu. Ama eğer test sonuçları iyi çıkarsa, yarın öğleden sonra kalp pilini takmış oluruz. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olmak için sizi bir gece daha burada tutarız. Yani yarın değil, ertesi gün de hastaneden taburcu olup evinize dönersiniz. Ne dersiniz?”

“Harika. Çok teşekkür ederim.”

Doktor odadan çıkınca yatağın yanına geçtim. “Senin için yapabileceğim bir şey var mı? Evden getirmemi istediğin bir şey mesela?”

“Zavallı Lafitte’ye bakıp onun karnını doyur, yeter. Evden ayrıldığımdan beri hayvan kim bilir ne halededir.”

“Ha, sen onu hiç merak etme. Buradan çıkar çıkmaz doğruca senin evine gidip onunla ilgilenirim.”

Teyzem bana evden getirmemi istediği kıyafetleri anlatırken, Chloe yatağın öbür tarafında duruyordu. Belki de bana öyle gelmişti ama Chloe kendini dışlanmış hissediyor gibi görünüyordu.

Teyzem sanki bunu hissetmiş gibi, “Neden adaya dönme-

den önce üçünüz birlikte güzelce karnınızı doyurmuyorsunuz? Saat neredeyse beşe geliyor.”

Chloe “Oh... yok... ben...” diye kekelerken Lucas, “Evet, bu çok iyi bir fikir,” dedi, “Archer’daki Gracie’in sevdiği şu şarküteriye uğrayıp bir şeyler atıştırınız.”

Bana söyleyecek söz bırakmadı, diye düşündüm ve hiçbir şey söylemedim.

“Hayır, olmaz,” dedi Chloe, “buraya ayrı arabalarla geldik.”

“Sorun değil,” dedim, gayriihtiyari. “Sen arabanla bizi takip edersin.” Sesim fazla davetkâr çıkmasa da, söylediğim buydu işte.

Teyzem uzanıp elimi sıktı, “Çok iyi fikir, Gracie. Hadi artık, bir an önce tabanları yağlayın.”

“Ama biz...” diye lafa başlarken teyzem sözümü kesiverdi.

“Aması falan yok. Çok yorgunum ve şu testlere başlamadan önce biraz kestirsem iyi olacak. Merak etmeyin, iyileşeceğim. Hadi siz gidip bir şeyler yiyin, sonra da eve dönün. Sabah olunca beni ararsınız.”

Teyzemle tartışmanın bir manası olmadığını biliyordum. O yüzden eğilip ona bir veda öpücüğü verip, “Tamam, sen dinlenmene bak,” dedim.

Chloe de onunla vedalaşıp bizimle birlikte odadan çıktı. Giriş katma vardığımızda, Lucas şarküterinin yerini tarif etti, Chloe de bizimle orada buluşacağını söyledi.

Otoparktaki arabanın yanına doğru giderken, derin bir nefes aldım. Bundan birkaç saat önce Lucas beni acil servisin kapısında indirdiğinde, korkudan ödüm patlıyordu. Tey-

zemi kaybetmekten öyle korkuyordum ki. Tamamen evine dönünceye kadar içim rahatlamayacaktı belki ama o anda kendimi verilmiş sadakamız varmış gibi hissediyordum.

Ertesi sabah günün ilk kahvesini teyzemin evinde içiyordum. Saat beşten beri uyanıktım ve Lafitte’e bakıp onu beslemek için aşağı inmiştım. Hiç kuşkusuz, teyzemin ke-disinin onu özlediğı belli oluyordu. Onunla ilgilenirken telefonum çaldı.

Sabahın altı buçuğunda teyzemin sesini duyunca şaşırdım. Endişeyle, “Her şey yolunda mı?” diye sordum.

“Yolunda, yolunda,” dedi. Sesi daha iyi geliyordu. “Seni erkenden uyandırmayayım diye ceptelefonundan aradım; kapalı olsaydı mesaj bırakacaktım. Doktor dün akşam tekrar uğradı ve bütün testlerin sonucunun iyi olduğunu söyledi de haber vereyim dedim. Onun da öngördüğü gibi, teşhis kesinleşmiş, yani kalp pili takılacakmış.”

“Oh, Tanrı’ya şükür!” Rahat bir nefes aldım. “Bugün mü takılacak peki?”

“Evet, saat birde.”

“Bu harika. Bu işlemin sorunu çözeceğine çok seviniyorum.” Bypass ameliyatı falan olsaydı hastanede kalışı ve nekahet süresi uzayacaktı. “Yarın evde olacaksın o halde.”

“Evet, bundan oldukça eminim. Lafitte ne âlemde?”

Gülümsedim. “Şu anda kucacımda yatıyor. Onunla biraz ilgileneyim diye bir saat önce aşağı geldim. Yalnızlıktan mustarip olduğu belli. Onun dışında gayet iyi.”

Karşı taraftan bir kahkaha sesi geldi. “Evet, eminim öyledir.”

“Öyleyse ben öğleden sonra hastanede olurum. O zamana kadar sana da o küçük zamazingo takılır ve odana dönmüş olursun.”

“Evet, Gracie... ben de seninle bunu konuşmak istiyordum. Bana bir iyilik yapman gerekiyor.”

“Tabii ki, ne olursa,” dedim. Bunu söylerken biraz fazla aceleci davrandığımı sonradan anlayacaktım.

“Eh, biliyorsun Chloe de sen de öğleden sonra hastanede olmak için arabayla kaç saat yol yapacaksınız, sonra da o kadar yolu geri döneceksiniz. O yüzden, düşündüm ve... size buradaki Holiday Inn’de bir oda ayırttım. Böylece bu gece orada kalır, ertesi sabah da tekrar aynı yolu yapmanıza gerek kalmadan gelip beni hastaneden çıkartırsınız.”

“Ne yaptım dedin, sen?” diye sordum, şaşkınlıkla. Az önce bana, size bir oda ayırttım mı demişti? Ablamla pijama partisi vermeme beklemiyordu herhalde?

“Bak, Gracie...”

“Maude teyze, Chloe’nin geceyi benimle aynı odada geçirmek isteyeceğinden cidden kuşkuluyum.”

“Aslında, o bunu kabul etti zaten. Seninle konuşmak isti-

yordu ve aranızda hiçbir şey girmeden konuşabileceğiniz bir yere ihtiyacınız olduğunu düşünüyordu.” Teyzem bir an duraklayıp sözlerine devam etti. “Lütfen, Gracie, bunu benim için yapar mısınız?”

Teyzem benden nadiren bir şey isterdi. O yüzden de isteklerini reddedemeyeceğimi iyi bilirdi.

Bir süre telefonun öbür ucuna doğru oflayıp pofladım. Kalp pili takılıncaya kadar Maude Stone’un kalbi zayıf olabiliyordu ama kendisi çok güçlü bir kadındı.

İstemeye istemeye, “Tamam,” dedim, “tamam, bunu yaparım ama hiçbir şey için söz veremem. Ertesi sabah otelden kol kola çıkmamızı bekleme benden.”

“Yok canım. Beklemem tabii. Akşamüstü görüşürüz o halde.”

Tanrı bilir telefonu kapatınca teyzemin ağzı kulaklarına varmıştı.

O sabah daha geç bir vakitte kafede *double* lattemi yudumlarken Suellen, “Vay canına!” dedi, “teyzenin hakkını vermek lazım. Bu kadın işleri nasıl halledeceğini çok iyi biliyor. Gainesville’e Chole’yle birlikte gidiyorsunuz, demek?”

“Evet,” dedim, hevesizce, “saat ikide uğrayıp onu alacağım. Birlikte kim bilir ne kadar eğleneceğiz.”

Suellen kahkahayı patlattı. Ona ters ters bakınca, hiç bozuntuya vermeden tezgâhı silmeye koyuldu.

Sonra, “Şey,” dedi, “patronum önümüzdeki hafta birkaç gün izin kullanabileceğimi söyledi. Ben yokken yerime bakar mısınız?”

“Tabii. Ashley’yi mi ziyarete gideceksin?”

“Hayır, Mitchell’ı.”

Bir anda bütün havam değişmişti. Şu dünyada azıcık romantizmle yoluna girmeyecek bir şey yoktu doğrusu. “Sahi mi? Oh, bu harika. Birkaç gün onunla takılacaksın yani öyle mi?”

“Evet. Dediğine göre, Tampa Körfezi’ne tepeden bakan muhteşem bir evi ve beni götürmek istediği birkaç harika restoran varmış. Eğlenceli olacağı benziyor.”

“Oh, öyle olacağından eminim, Suellen. Senin adına çok sevindim.”

Lucas’ın yanıma gelip bana sarılırken, “Yerine bakacağını biliyordum,” dediğini duydum.

“Yolculuk için hazırlandın mı bakalım?”

“Evet. Hazırlandım ama dört gözle beklediğimi söyleyemem.”

“Hadi ama Gracie, bir fırsat versen ne olur sanki,” dedi, “yapman gereken tek şey bu. Bir fırsat vermek.”

“Doğru ama söylemesi yapmaktan daha kolay.”

Saat tam ikide oraya uğradığımda, Chloe ayağının dibinde ufak bir valizle beni binasının önünde bekliyordu.

“Merhaba,” diyerek yanıma oturdu.

“Merhaba,” dedim ve ağzımdan çıkan tek laf bu oldu.

19 numaralı karayolundan 24 numaralı otoyola girip Gainesville’e doğru yol almaya başlayıncaya kadar ikimizden de ses çıkmadı.

“Hayvanlara Lucas mı bakıyor?” diye sordu. “Annie ve Lafitte’le o mu ilgilenecek?”

“Evet. Bu akşam gidip Lafitte’e yemek verecek, Annie’yi

de Duncan’la birlikte dışarı çıkaracak, sabah da tam tersini yapacak.”

“Ne kadar da düşünceli.” Benden ses çıkmayınca, “O çok iyi bir insan Gracie,” dedi.

“Biliyorum.”

Onunla sohbet etmeye gönüllü olmadığımı anlamış olacak ki çantasına uzanıp örgüsünü çıkarttı. Şöyle bir bakınca harika bir nane yeşili tonunda, saç örgülü ve bayağı çetrefilli bir süveter ördüğünü gördüm. Tanrı bilir yünü de kaşmirdi.

Tabelayı gördüğümde, “Bizim kalacağımız Holiday Inn burası herhalde,” dedim.

“Doğru. Gracie, bunu yapmayı kabul ettiğin için teşekkür ederim.”

Sadece kaşlarımı kaldırıp önümde akan trafiğe odaklandım. Başka çarem var mıydı sanki, diye düşündüm.

Hastane civarında bir park yeri bulup teyzemin odasına vardığımızda saat üç buçuğa geliyordu. Odadan içeri girip yatağını boş görünce birbirimize baktık.

Hemen odadan çıkıp hemşirelerin durduğu danışma bankosunun yolunu tuttum. “Maude Stone’un nerede olduğunu söyler misiniz? Birkaç saat önce kalp pili takılacaktı.”

“Tabii,” dedi hemşire, gülümseyerek, “ameliyathaneyi arayıp öğreneyim.”

Telefonda birkaç numara tuşlarken Chole’yle ben de bankonun önünde durup bekledik. Maude Stone’u aradığını belirttikten sonra, “Tamam,” dediğini duydum, “bu harika. Teşekkürler.”

“Durumu gayet iyiymiş. Odasına getirmeden önce onu müşahede odasında tutup biraz gözlemek istemişler. Hâlâ

yatıştırıcı etkisinde olduğundan biraz uykuluymuş ama yirmi dakikaya kadar odasına gelecekmiş. Onu orada bekleyebilirsiniz.”

Ablamla bir ağızdan, “Teşekkürler,” dedik.

Odasına geri döndük. Kendimize birer sandalye çekip oturduk ve sanki sözleşmiş gibi aynı anda örgülerimizi çıkarıp örmeye koyulduk. Örgü örmenin insanı sakinleştirdiğine şüphe yoktu. Örgü ören herkesin bildiği bir şeydi ve muhtemelen örgülerini her gittikleri yere götürmelerinin sebebi de buydu.

Örgümün daha birkaç sırasını örmeye kalmadan odadan içeri giren sedyeyi fark ettim.

Teyzem, “Kızlarım da buradaymış demek,” derken, Chole’yle birlikte ayağa fırladık.

Önceki güne nazaran teyzemin görüntüsündeki değişliğe epey şaşırdım. Yanaklarına renk gelmişti. Ayrıca o kadar da yorgun görünmüyordu. Nihayet içime biraz su serpildiğini hissettim.

Hastabakıcılar onu sedyeden alıp yatağına yatırdılar. Sonra bir hemşire gelip tansiyonunu ve kalp atış hızını kontrol etti. “Geçmiş olsun, Bayan Maude. Kalp piliniz gayet güzel çalışıyor. Birazdan gelip sizi tekrar kontrol edeceğim.”

Teyzem yüzünde koca bir tebessümle, “Teşekkür ederim,” dedi. “Eh, gördünüz mü, kızlar? Ben size iyileşeceğini söylemiştim zaten.”

“Çok daha iyi görünüyorsun,” dedim, “iyi olduğundan eminsin değil mi?”

“Adım gibi eminim. Yarın taburcu olurken giyeceğim kıyafetlerimi getirdiniz mi?”

“Onları gardıroba astım,” dedi Chloe.

“Güzel. Çok güzel. Adaya dönmek için sabırsızlanıyorum. Lafitte kendini topladı mı bari?”

Gülümsedim. “Evet. Seni görünce deli olacak. Zavallıcık, nerede olduğunu kim bilir ne kadar merak ediyordu.”

“Biliyorum. Ne de olsa o da benim çocuğum gibidir,” diyerek bana baktı. Örgülerimizi de o zaman fark etti. “Aaa, ne örüyorsunuz gösterin bakayım.”

Chloe süveterin örgüsünü bitirmişti. Haklıydım. Kaşmirdendi ve muhteşem görünüyordu. Ben de kendime ipek bambu yünden bir şal örmüştüm.

“Örgü konusunda ustasınız. İkinizle de gurur duyuyorum. Yün mağazasında işler nasıl Chloe?”

“Harika. Dora’yla halimizden çok memnunuz. İyi ki onunla ortak olmuşum.”

“İyi anlaşıcağınızı biliyordum. Neyse kızlar, yavaş yavaş topuklayın bakayım. Gidip şöyle güzel bir yemek yiyin, birer kadeh kaliteli şarap için ve güzel bir gece geçirin. Ha, bu arada odanızın ücreti ödendi, haberiniz olsun. Sabah olunca da acele etmeyin. Önce kahvaltınızı edersiniz, sonra da gelip beni alırsınız. Dediklerine göre taburcu edilmem saat on biri bulurmuş.”

Teyzeme bırak, gerisini merak etme, diye düşündüm. Onun bizi bir araya getirme konusundaki ustalığının yanında, bizim örgüdeki ustalığımızın lafı bile olmazdı.

Teyzemle öpüşüp vedalaştıktan sonra Chloe’yle birlikte hastaneden çıktık. Arabaya doğru yürürken gerçeklerle yüzleşmenin zamanının geldiğini fark ettim. Bütün bunlar ne zaman sona erecekti kim bilir.

Chole'yle valizlerimizi arabanın bagajından çıkarıp otele girdik, kayıt yaptırıp anahtarımızı aldık.

Asansörle odamıza çıkarken Chloe, "Acaba yemek için daha sonra oda servisini arayabilir miyiz? Böylece restorana inmeden, sakın sakın konuşabiliriz."

"Tabii," diyerek üçüncü katta asansörden indim, "bana uyar."

Valizlerimizi açarken Chloe, bir şişe Cabernet'yi havada salladı. "Biraz şarap içeriz diye düşünmüştüm," dedi. "Cabernet seversin herhalde."

Başımı sallayıp kanepeye oturdum ve Chloe'nin söze başlamasını beklemeye koyuldum.

Şişeyi açtı, iki kadehe biraz şarap doldurdu ve birini bana uzanıp kanepenin diğer ucuna kıvrıldı.

"Lucas'la senin şerefine," diyerek kadehini kaldırdı, "nişanlandığınızı öğrendim, Gracie ve sizin adınıza çok sevindim. İkinize de mutlulukla dolu bir hayat diliyorum."

“Teşekkür ederim,” diyerek şarabımdan bir yudum aldım.
Kadehini sehpaye bırakıp bana doğru eğildi, “Yüzüğüne bakabilir miyim?”

Elimi ona doğru uzattım.

“Sahiden çok güzelmış.”

“Sağ ol. Lucas’ın büyükannesine aitmiş.”

“Düğün ekimdeymiş, değil mi?”

Başımı salladım.

“Gracie, geçmişte Beau ve sana yaptıklarına rağmen, senin adına gerçekten çok sevindim.”

Ses çıkarmadan şarabımdan bir yudum daha aldım.

Derin derin iç geçirdi, ben de aynını yaptım.

“Nereden başlayacağımı bilemiyorum,” dedi. “Söyleyeceklerimin hakkımdaki hislerini değiştirebileceğinden de emin değilim ama... en azından deneyip görmek istiyorum.”

“Tamam. Seni dinliyorum.”

“Cedar Key’e ilk geldiğimde ebeveynlerimiz hakkında tartışmıştık, o yüzden tekrar o konuya girmeyeceğim. Ben sadece onlarla birlikte geçirdiğin yıllarını yanlış değerlendirdiğimi yeni yeni anladığımı söylemek istiyorum. Maude teyze haklıymış. Onlar beni umduğum gibi sevmediler ama ellerinden geleni yaptıklarını hissediyorum. Seninle aramızda geçenlerden ise ben sorumluyum. Senin söylediğin ya da yaptığın bir şey değil.”

Başımı sallayıp devam etmesini bekledim.

Yine içini çekti. “Keşke Beau’nun karısını aramak için geçerli bir nedenim olsaydı,” dedi, şarap kadehinin sapıyla oynayarak. “Ama böylesine korkunç bir şeyi yapmamın hiçbir mantıklı gerekçesi olamaz.”

“Haklısın. Bu kadar büyük bir zalimlik etmenin hiçbir gerekçesi olamaz. Böyle bir şey yapmana ne sebep oldu?” Öfkemin yeniden kabardığını hissederek yumruklarımı sıktım.

Chloe başını iki yana doğru salladı. “Bilemiyorum,” dedi yavaşça, “o akşamüstü sizi Jacksonville’deki otelden çıkarırken gördüm. Beau’yla hakkında çıkan dedikoduları duymuştum ve sizi görünce doğru olduklarını anladım. El ele tutuşmuştunuz. İkiniz de kahkahalarla gülüyordunuz ve... ben... kıskanmıştım. Parker’la evliliğim hiç kolay değildi ve gittikçe de kötüleşiyordu. Bu bir bahane olamaz... biliyorum, Gracie. Biliyorum...”

“Senin evliliğin mi zordu? Gördüğüm kadarıyla yakışıklı ve sağlıklı bir kocan, iki oğlun, muhteşem bir evin, toplumda saygın bir yerin vardı. Bana her zaman istediklerine sahipmişsin gibi geldi.”

Chloe başını salladı, “Doğru. Ne dilediğine dikkat et derler, bilirsin,” dedikten sonra kadehlerimizi doldurmak için ayağa kalktı.

Geri dönüp kanepeye oturdu. Şarabımdan bir yudum aldım. “Her şey her zaman görüldüğü gibi değildir. Yaşadıklarımızın bizi değiştirdiği doğru ama benim anladığım kadarıyla bu değişim her zaman iyi yönde olmuyormuş.”

Chloe’nin koleje gittikten sonra nasıl değiştiğini hatırladım ve ondan bir açıklama yapmasını bekledim ama o sessiz kaldı. Yüzünde ıstırap dolu bir ifade vardı.

“Anlatmak ister misin?” diye sordum.

Başını salladı. “Hayır ama Beau’nun karısını aradığıma çok pişman olduğumu bilmeni istiyorum. Benim hayatımda

ne yaşıyorsa yaşansın, seninkini mahvetmemin bahanesi olmazdı. Yaptığımdan dolayı beni belki de asla affetmeyeceksin, biliyorum ama ne kadar üzgün olduğumu bilmelisin. Bilmen gereken bir başka şey daha var Gracie... o da sana her zaman gıpta ettiğim.” Bir müddet durakladı. Sanki sözlerine nasıl devam edeceğini düşünür gibiydi. “Sen her zaman güçlüydün. Benim hiç olmadığım kadar güçlü. Umarım kızmazsın ama... geçenlerde Maude teyze bana düşük yaptığından bahsetti. Bunun benim Beau’nun karısını aradığım zaman olduğunu öğrenince, kendimi daha da kötü hissettim. Meğer senin hayatın da hiç kolay değilmiş. Artık bunu biliyorum. Ayrıca şunu da biliyorum ki sen benim yıllar boyunca yaptığım gibi geçmişe saplanıp kalmak yerine hayatına devam edecek kadar da yürekli bir kadınmışsın. Seninle gurur duyuyorum, Gracie. Sahiden.”

Kanepenin bir ucundan uzatıp ellerimi avuçlarının arasına aldı.

“Ve geçen yıl Beau’ya Cedar Key’de olduğunu söylediğim için de özür dilerim, Gracie. Aklım sıra, yıllar önce mahvettiğimi düzeltebilirim sandım. Lucas’la bu yüzden aranızın açılacağını gerçekten hiç düşünmemiştim.”

Ona inanıyordum. “Aslında,” dedim, “Beau’ya benim nerede olduğumu söylemekle bana büyük bir iyilik yapmış oldun.”

Ablamın yüzünde hayret dolu bir ifade vardı. “Sahi mi?”

“Evet, sahiden. Benim de zaaflarım var, Gracie ve sen aksini düşünsen de, her zaman onlarla yüzleşecek kadar güçlü sayılmam. Beau ile bir araya gelip konuşunca, benim için bu

konu kapanmış oldu. Konu kapanmazsa, oraya takılı kalırız. Bence sen de beni gözünde fazla büyümüşsün. Cedar Key'e taşınmak, benim açımdan cesur bir hamleymiş gibi görünse de aslında ben kendi acımla ve suçluluk duygumla baş edemediğimden kaçıyordum. İnzivaya çekilmek, yeniden iyileşebileceğimiz güvenli bir yerde olmamız açısından iyidir. Ancak kendimize karşı dürüst olmazsak, gerçeğe yüzleşmekten kaçtığımızla kalırız.”

Chloe yavaşça başını sallayıp elimi sıktı. “Ne demek istediğini anlıyorum. Çok zekisin doğrusu. Küçük kız kardeş olarak yani.”

Gülümsedim. “Genlerimizde var herhalde. Son yedi aydır sen de kendin için çok akıllıca hamleler yaptın. Geçtiğimiz ekim ayında Maude teyzenin evine taşındığın halinden eser yok şimdi.”

“Hâlâ kendimi geliştirmem gereken bir dolu şey var.”

“Haklısın,” diyerek kadehlerimizi doldurmak için ayağa kalktım. “Hepimiz gelişme sürecindeyiz. Chloe... özrünü kabul ediyorum... ve seni affediyorum.”

Ayağa fırlayıp bana sarıldı. “Sahi mi? Bu kadarını beklemiyordum doğrusu. Ben sadece sana asla ihanet etmek istemediğimi bilmeni istedim. Gerçi... bir zamanlar, yaptığım buydu. Haklıydın. Kendi hayatımda o kadar acınacak haldeydim ki, sanırım bir şekilde bunu dışa vurmak zorundaydım. Ama o kadar hatalıydım ki, bu kız kardeşimi kaybetmeme mal oldu.”

Chloe'ye duyduğum öfke ve çektiğim acı yavaş yavaş azalıyordu. Bu, şu an sahip olduğum anlayış sayesinde oluyordu ve anlayış sevgiyi de beraberinde getiriyordu.

“Beni kaybetmedin,” dedim, “biz bir aileyiz. İyi günde de kötü günde de bu böyle. Bunu hiçbir şey değiştiremez.”

“Sağ ol, Gracie.” Ablam nihayet bana sarılmayı bırakıp gözyaşlarını silmeye başlamıştı.

Kendi gözlerimin de yaşadığını hissedince ayağa fırlayıp şarap şişesini kaptım. “Eh, bence bu konuyu hallettik sayılır, ablacığım. Oda servisini arayıp bir şeyler sipariş etsek mi artık?”

“Bu harika bir fikir.”

Gecenin ilerleyen saatlerinde, Chole’yle birlikte pijamalarımızı giymiş, ellerimizde birer fincan bitki çayıyla kanepe-
nin birer ucuna kıvrılmış otururken, kendimizi gerçekten pijama partisindeymişiz gibi hissettiğimi itiraf etmeliyim.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” dedim.

“Tabii.”

“Evlendiğinizde Parker’ı seviyor muydun?”

Chloe arkasındaki yastığı düzeltti. “O zamanlar, sevdiğimi sanmıştım. Şimdi ise emin değilim. Belki de sevmişimdir, genç ve tecrübesizlerin sevdiği ölçüde...” Çayından bir yudum aldı, “sanırım Parker da benim için bir nevi sığınak gibiydi. İlk başlarda çok kibar ve çekiciydi. Ailesi beni ailelerine kabul etti. Benim hiç sahip olmadıkları kızları olduğumu söylediler. Kendimi kabul görmüş hissettim ve bu daha önce tatmadığım bir histi. O yüzden ben de örnek bir eş ve anne olmak için çok çabaladım. Galiba Parker da zamanla benim rolümün avantajını kullandı. Çok talepkâr ve sürekli eleştiren birisi haline geldi. Beni oğullarımızdan en

fazla birkaç yıl büyük bir kız için terk etmesi de bana vurduğu son darbe oldu.”

“Çocuklarla arası nasıl?”

“Bildığım kadarıyla, pek iyi değil. Gerçi onlardan da pek fazla haber alamıyorum.”

“Cameron’la nasıl gidiyor?” diye sordum.

Chloe omuz silkti. “Eh, işte. Yani çok iyi bir adam ama...”

“Ama?”

“Parker’la evlendiğim zaman, korunmaya ihtiyaç duymuş gibi hissediyordum. Gözetilmek gibi, anlarsın ya. Ancak artık kendime bakabildiğimi bilecek kadar olgunlaştım. Belki yanıliyorumdur ama sanki Cameron’a... göz kulak olacağı bir kadın gerekiyor gibi geliyor. O kadın ben değilim.”

“Hımm, demek istediğini anlıyorum.”

“Lucas’la sen farklısınız. Bunu görebiliyorum. Birbirinizi destekliyorsunuz ama eşitsiniz. Üstelik... Lucas’ın senin hayatının aşkı olduğu da çok belli. Ben henüz benimkini bulamadım.”

Gülümsedim ve o anda Lucas’ı özlediğimi fark ettim. Adaya döndüğümde onunla görüşmek bana iyi gelecekti.

“Bütün bunların farkında olman çok iyi, Chloe. Bence kadınlar ait olduğu yeri ararken kötü seçimler yaparlar. Bana kalırsa sen artık yerini bulmuşsun. Cameron’la ağırdan alıp işin nereye varacağına bakıver.”

Ablam güldü. “Eh, belki de yaşlılığımda yalnız kalırım. Ama ne var biliyor musun? Benim açımdan bir sakıncası yok. Çünkü sanırım hayatımda belki de ilk defa kendimi sa-

hiden mutlu hissediyorum. Mülke yatırım yaptım, bir yün mağazasına ortak oldum... ve kız kardeşimle aramı düzelttim hatta kendime bir erkek arkadaş bile buldum. Evet ya, hayat güzelmiş doğrusu.”

“Bak orada haklısın. Sana sormak istediğim başka bir şey daha var. Acaba başnedimem olmak ister misin? Suellen kabul etti gerçi ama ben senin de düğünümün bir parçası olmanı isterim.”

Hiç duraklamadan, “O, Gracie!” dedi, “bunu çok isterim. Ama dur bir saniye, o kabarık etekli parlak pembe nedime kıyafetlerinden birini giymem gerekmiyor, değil mi?”

O hali gözümün önüne gelince kahkahayı bastım. “Ah, hayır. Sana öyle bir kötülük etmeye hiç niyetim yok. Aslına bakarsan Suellen’la senden hoşunuza giden bir şeyler seçmenizi istiyorum. Benim gelinliğime de fikir verirsiniz. Gelecek hafta üçümüz birlikte Gainesville’e gidelim. Hem beraber yemek yeriz hem de alışveriş yaparız.”

Chloe, “Bana uyar,” diyerek elini bir beşlik çakmak için havaya kaldırdı.

Hafta sonu geldiğinde, Maude teyzenin dedikleri doğru çıkmıştı. Her zamanki gibi haklıydı. Enerjisini toplamıştı, yorgun görünümü kaybolmuştu ve teyzemin yeniden sağlığına kavuşmasına çok sevinmiştim.

Chole'yle birlikte onu evine götürdüğümüzde, konu komşu sağ olsun mutfak bir anda çorbalar, türlüler, ev yapımı ekmekler ve tatlılarla dolmuştu. Küçük kasabada yaşamının güzel bulduğum yanlarından biri de buydu. Herkes birbirine destek oluyordu.

Kitapçıya gitmeden önce nasıl olduğuna bakmak için teyzeme uğradım. Örgüsünü kucağına koymuş kanepesinde oturuyordu. Lafitte de dizinin dibine kıvrılıvermişti.

“Mutlu kedicik,” diyerek başını okşadım. “Bugün nasılsın teyze?”

“Tembelliğim üstümde. Sabahtan beri burada oturmuş, örgü örüyorum. Bir sonraki örgü kursumuz ne zamandı?”

“Daha bir ay var. Ayrıca, ağırdan almakla tembellik etmek arasında büyük fark var. O yüzden söylenmeyi bırak ve uslu bir hasta ol bakalım.”

Teyzem güldü.

“Dün akşam Chloe aradı,” dedi, “anlaşılan, Eli onu aramış ve uzun uzun konuşmuşlar.”

“Sahi mi? Eminim buna çok sevinmiştir. Yeğenim nasılmış peki?”

“Bırakalım da ayrıntıları sana Chloe anlatsın. Bu sabah kitapçıya uğrayacakmış.”

“Tamam.” Eğilip teyzemi yanağından öptüm. “Ben de şimdi dükkânı açmaya gidiyordum zaten. Lucas ufak tefek işleri halletmek için Gainesville’de. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, beni aramayı unutma. Sen hiç yerinden kıpırdamadan güzelce dinlenmene bak, olur mu?”

“Senden de iyi mürebbiye olurmuş doğrusu... Olur, baka-
karım.”

Dükkâna vardığımda saat ona geliyordu. Suellen’la Chloe’yi kaldırımda durmuş, beni beklerken buldum.

“Kusura bakmayın, biraz daha erken gelmek isterdim ama Maude teyzeye uğrayıp iyi olup olmadığına baktım.”

Birlikte kitapçıdan içeri girerken Suellen, “Nasılmış peki?” diye sordu.

“Sabırsız. Ondan bütün gün yatıp dinlenmesini beklemek faydasız.”

Suellen gülerek kafe kısmına yöneldi. “Her zamanki gibi *double latte* mi alırsın?”

“Çok iyi olur,” dedim ve Chloe’ye baktım, “sen de ister misin?”

Diğer masanın üzerindeki kitap sergisini inceliyordu. Kafasını kaldırıp baktı. “Ne? Kahve mi? Evet, sağ ol.”

Ablama iyi olup olmadığını sormadan önce Suellen’a, “Latteler iki oldu,” diye bağırdım. “Maude teyze dün akşam Eli’nin aradığını söyledi. Nasılmış?”

Chloe koltuğu yığılıp derin derin içini çekti. “Şey... anladığımı kadarıyla, bizim oğlan evlenmiş.”

“Ne?” Ablamın bu sabah keyifsiz görünmesine şaşmamalıymışım. “Sana haber vermeden mi evlenmiş? Tanrım, kız kimmiş peki? Seni düğüne davet etmemişler mi?” Çocuğum olmayabilirdi ama böyle bir haberin bütün ebeveynler için üzüntü kaynağı olacağından emindim.

Chloe başını salladı. Kahvesini uzatan Suellen’a, “Sağ ol,” dedi.

Suellen lattemi bana uzatırken, “İstemedен kulak misafiri oldum da,” dedi, “az önce oğlunun evlendiğini mi söyledin?”

“Evet ve görünüşe bakılırsa düğün falan yapılmamış. Geçen hafta Manhattan’da Belediye Binası’nda evlenmişler. Düğün yapsalardı babalarımı... ve onun yeni eşini çağırmaları gerekecekti. O yüzden, bunu ucuz atlattığıma sevinmeliyim herhalde.”

“Bence de öyle. Karşılaşmanız hiç hoş olmazdı. Kızın ailesi ne olacak peki? Anneler kızlarının mürüvvetini görmeyi dört gözle beklerler diye duymuştum. Adı neymiş? Hakkında hiçbir şey biliyor musun?” Onu resmen soru yağmuruna tutmuştum.

“Adı Treva Sanderson. Eh, şimdi Radcliffe oldu tabii.”

“Hiç böyle bir isim duymamıştım,” dedi Suellen.

Chloe başını salladı. “Eli bana tree-vah diye telaffuz edildiğini söyledi. Galler dilindeymiş ve annesi Galli’ymiş. Treva on yaşındayken annesi hayata veda etmiş. Babası Washington’da Dışişleri Bakanlığı’nda çalışıyormuş ve karısının ölümünden birkaç yıl sonra yeniden evlenmiş ama Treva, üvey annesiyle pek yakın değilmiş anlaşılan. Yani düğünü pas geçmek, onların tarafta da sorun yaşanması ihtimalini ortadan kaldırmış.”

“Evet, şimdi kulağa daha anlamlı geliyor,” dedim, “birlikte mi çalışıyorlarmış peki?”

“Hayır, Treva, Colombia Üniversitesi’nde son sınıf öğrencisiymiş ve ay sonunda Hemşirelik Programı’ndan mezun olacaktı. Birkaç yıl önce ortak arkadaşları aracılığıyla tanışmışlar.”

“Neyse, en azından birbirlerini bir süredir tanıyorlarmış,” dedi Suellen.

“Evet. Bir kızla çıktığını biliyordum ama pek fazla konuşmadığımızdan, ne kadar ciddi olduğunu bilmiyordum.”

Kafenin kapısındaki rüzgâr çanı tıngırdadı. Suellen eğilip Chloe’ye sarıldı. “O zaman, damadın annesini tebrik edelim. Benim artık işime dönmem gerekiyor.”

Chloe gülümsemeye çalışarak, “Teşekkür ederim,” dedi.

“Bu işe pek sevinmemiş gibisin, ha?” dedim, yeniden başa kaldığımızda.

“Eh, bayağı büyük bir sürpriz oldu. Eli için sevinmesine sevindim tabii ama... sanırım kendi adıma biraz üzıldüm.

Bilirsin işte, oğlumun nikâh törenine tanıklık etmek güzel olurdu.”

“Seni çok iyi anlıyorum. Üstelik gelininle bile tanışamamışın; senin için gerçekten zor olmalı.”

Ablamın yüzündeki hüznü ifade bir anda tebessüme dönüştü. “Oh, ben de sana bundan bahsedecektim. Oğluma senin ekimde evleneceğini söyledim... o da Treva ile kendisinin düğüne davet edilip edilmeyeceğini sordu.”

“Oh, Tanrım, tabii ki düğüne davet edilecekler. Bu harika olacak Chloe. Yeğenimi tekrar görmeyi ve çiçeği burnunda eşiyle tanışmayı çok isterim. Kesinlikle. Onlara hemen düğün davetiyelerini yollayayım. Gelecek hafta davetiyeleri almak için Lucas’la Gainesville’e gideceğiz.”

Ablamın ağzı kulaklarına varıyordu. “İtiraf edeyim, Eli’yi görmek için sabırsızlanıyorum. Onu en son bir yıl önce görmüştüm, Parker’dan ayrılmadan önce. Broadway’de sergilenen bir oyunu izlemek üzere birkaç günlüğüne New York’a gitmiştik. Eli finans şirketindeki işinde terfi etmişti ve bizimle ancak akşam yemeklerinde bir araya gelebiliyordu. Artık evlendiğine göre, belki de benimle daha fazla görüşür.”

“Genelde öyle oluyor, zaten” dedim, “özellikle de erkek çocuklarla. Üniversiteye giderken evden ayrıldıklarında kendi düzenlerini kuruyor ve evleriyle bağlarını koparıyorlar ama kendi ailelerini kurduklarında baba evinin yolunu tekrar buluyorlar.”

Chloe başını salladı. “Haklısındır umarım.”

Lucas o akşam bana, “Sence ablan oğlunun düğününe katılamamış olmayı sorun etmiyor mu yani?” diye sordu.

Kanepede yattığım yerden doğrulup koluna girdim. “Eh, orada olmadığı için heyecanlanmadığını söyleyemem. Ama bir zamanlar ne kadar kontrol manyağı olduğunu düşünürsek, bence bu durumu gayet güzel idare etti. Yani, evet, bunu çok sorun etmiyor. Ayrıca bizim düğünümüz için de sahiden çok heyecanlanıyor.”

“Eminim onun için sen de heyecanlanıyorsundur. Bu arada, yeğenin evlilik haberleriyle ilgilenirken, arada kaydadı ve sana kuzenim Jean-Paul’ün bugün beni aradığını söylemeyi unuttum. Karısı dün hayata veda etmiş.”

Yerimden doğruldum. “Oh, Lucas çok üzıldüm. Cenazesine katılacaksın herhalde, değil mi?”

“Evet, sahiden de çok üzücü. Ufak çaplı bir tören düzenleyeceklermiş yani gitmeyeceğim. Jean-Paul beş yıldır bu hastalıkla mücadele edişinin aslında bir nimet olduğunu söyledi. Böylece ona veda etmeye hazırlanma fırsatı bulmuş.”

Başımı salladım, “Düğünümüze beş ay var. Belki bu arada sağdıcın olma konusunu tekrar düşünebilir.”

“Bence de öyle,” dedi Lucas, “bir ay bekleyip ona tekrar sorayım diyorum.”

“Umarım bu kez kabul eder. Düğünde yanında bulunmasının senin için önemini biliyorum.”

“Sen davetiyelerle ilgili listeyi tamamladın mı?”

“Evet. Masanın üstünde duruyor.”

Lucas yerinden kalkıp listeyi aldı. Listenin yanında duran tarot kartlarını havaya kaldırıp, “Son zamanlarda kartlardan güzel havadisler var mı?” diye sordu.

Gülümsedim. “Aslında, tarot bakmayı epey oldu. Gali-

ba büyükannen haklıydı. En iyisi hayatımızı yaşayıp iyi ya da kötü olduğuna bakmadan, her günü olduğu gibi kabul lenmeliyiz.”

Lucas yanıma geldi ve bana sarılıp dudaklarını benimki lerle birleştirdi. Elleri yavaşça aşağılara doğru inerken, vücudumun alev alev yanmaya başladığını hissettim.

Kulağıma, “Günlerimi seninle geçirdiğim sürece, kötü- süne de iyisine de razıyım,” diye fısıldadı.

Öpüşmeye devam edecekken, Annie’nin havlaması ve Duncan’ın halının üstünde yattığı yerden sıçramasıyla gül-meye başladık.

“Hiç uygun bir zaman değil, kızım. Romantizmden hiç anlamıyor musun?”

Lucas da gülerek, “Maalesef iş başa düşünce romantizm kayboluyor,” dedi, “hadi gel, köpekleri dolaşmaya çıkaralım bari.”

“Mecbur muyuz?” diye homurdandım.

Lucas her zamanki gibi yine o baştan çıkarıcı tebessü- müyle gelip elimi tuttu. “*Qui, mademoiselle*, mecburuz. Ama döndüğümüzde, kaldığımız yerden devam ederiz.”

Ayağa kalkıp kollarımı boynuna doladım. “Söz mü?”

Dudaklarını dudaklarıma değdirerek, “Söz,” dedi.

“Dalga geçiyorsun herhalde!” Suellen şimdiye kadar gördüğüm en acayip gelinliği gösterdiğinde, gülmekten iki büklüm olmuşum. Her yanından sarkan fırfırları, boncukları ve sıra sıra dantelleriyle resmen kâbus gibiydi. Sahi, böyle bir gelinlik giymeyi hangi gelin isterdi ki?

“Biraz fazla mı şatafatlı yoksa?” dedi Suellen, kahkahasını bastırmaya çalışarak.

“Biraz mı?” dedi Chloe, başını sallayarak. “Bu gelinliği giyen bir gelin nikâh masasında terk edilmeyi hak ediyordur doğrusu.”

Kahkahalarımız diner gibi olduğunda, sesime ciddi bir hava vererek, “Neyse,” dedim, “Gainesville’deki bütün gelinlikçilere baktık. Ama bir tanesini bile beğenemedim. Ne yapacağım ben şimdi?”

Suellen, “Eh,” dedi, “düğüne dört ayın daha var. Florida’daki bütün gelinlik mağazalarına bakmamıza yeter de artar bile.”

“Aman ne komik,” dedim, artık içimden pek gülmek gelmiyordu doğrusu, “sanki güzel gelinlik var da ben beğenmiyorum, ha?”

Cevap gelmeyince sırayla en iyi arkadaşımın ve ablamın yüzlerine baktım ama ne düşündüklerini anlayamadım.

“Eee?” diye sordum.

Chloe boğazını temizledi. “Şey... tam olarak öyle değil ama... yani hoşuna giden gelinliği seçmelisin tamam da... Doğrusunu istersen Gracie, bazıları sahiden göz kamaştırıcıydı. Yine de dediğim gibi...”

Ona destek olması için yalvarır gibi Suellen’a baktığı gözümünden kaçmadı.

Suellen, “Doğru,” diye devam etti. “Seçeceğin gelinliği sevmen gerekir ve anlaşılan, şimdiye kadar... onu bulamadın.”

“Sağ olun, yaa” diye homurdandım. “Demek çok müşkülpesenttim. Sözüm ona bir de eğlenceli olacaktı. Hayatımda kaç kez gelinlik seçtim ki, sanki...” diye konuşurken gözlerim kararmaya başladı. Saate baktım. “Ne diyorum, biliyor musunuz? Açlıktan ölüyorum. Bugünlük bu kadar alışveriş yeter. Ne yapalım sonra tekrar bakarsınız artık. Ben-den bu kadar. Hadi gidip bir şeyler yiyelim,” dedim ve arkama bile bakmadan mağazadan çıkıverdim.

İki saat sonra, karnımı doyurup ikinci Cabernet kadehimi de içip bitirirken, kendimi çok daha iyi hissediyordum.

“Kusura bakmayın, kızlar,” dedim, “gelinlik bakarken bayağı huysuzluk ettim.”

Suellen masanın karşı tarafından uzanıp elimi tuttu. “Dert etme. Gelin adaylarının stresli ve gergin olması doğaldır.”

“Kesinlikle öyle,” dedi Chloe. “Sen asıl düğünden önce benim halimi görecektin. Kimse yanıma yaklaşmaya cesaret edemiyordu.”

“Sahi mi? O zamanlar St. Simons Adası’ndaydın ve düğünden önce seni pek fazla görme şansım olmamıştı. Ben stresli değilim. Lucas’la evlenmek istiyorum. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım.”

“Evet, tabii ki mutlusun,” dedi ablam, “ama stresli olman da çok normal. Düğününün mükemmel olmasını istiyorsun. Çiçekleriyle, masa düzeniyle, müziğiyle, gelinliğiyle; kısacası her haliyle.”

“Chloe haklı, hayatım,” dedi Suellen, “bütün gelinler düğün günlerinin mükemmel olmasını ister. Seninki de öyle olacak. Gelinliğin de dahil, her şey mükemmel olacak.”

“Haklısındır, umarım,” diye mırıldandım ve şarabımdan bir yudum daha aldım.

“Eee, kuzeni Lucas’ın sağdııcı olmayı kabul etti mi, bari?” diye sordu, Chloe.

“Evet, etti. Yani görünüşe bakılırsa düğünde sana bir Fransız erkeği eşlik edecek. Dün akşam Lucas’ı arayıp sağdııcı olarak kendisini seçmesine çok sevindiğini ve ekimde burada bulunmanın kendisine iyi geleceğini söylemiş.”

“Oh, bu harika,” dedi Suellen.

“Evet.” Chloe kahvesinden bir yudum içti. “Peki... bu Jean-Paul... nasıl birisi acaba? Yani, anlarsınız ya... sadece merak ettim.”

Suellen’la birlikte kahkahayı bastık. “Oh, tabii ya!” dedim. “Öğrenmekten zarar gelmez. Bildiğim kadarıyla sen-

den birkaç yaş büyük ve fotoğraflarına bakılırsa, görünümü hiç de fena sayılmaz.”

Chloe elinin tersini havada salladı. “Oof, hadi ama. Zavallı adam eşini daha yeni kaybetti. Çaktırmadan tavlamak gibi bir niyetim yok herhalde.”

Suellen’la yine aynı anda, “Tabii ya,” dedik.

O akşamüstü üçümüz birlikte Maude teyzenin oturma odasında toplandık.

“Gene mi olmadı, ha?” diye sordu. “Sahiden çok yazık.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum,” diye konuştum. “Nasıl bir gelinlik aradığımdan bile emin değilim. Bildiğim tek şey, onu henüz bulamadım, o kadar.”

“Şey... belki ben sana yardım edebilirim,” dedi ve ayağa kalkıp yatak odasına doğru gitti.

Chloe ve Suellen’la birbirimize baktık.

Teyzem elinde kurdeleyle bağlanmış, büyük, dikdörtgen bir kutuyla geri döndü. “Hadi yemek odasına geçelim,” dedi ve kutuyu masanın üzerine koydu.

Kartonun solukluğuna bakılırsa hayli eski bir kutu olduğu belliydi ama iyi durumdaydı. Teyzemin kurdeleyi çözüşünü dikkatle izledik.

İçindekini çıkarmadan önce Chole’yle bana bakıp, “Bu, annenizin gelinliğiydi,” dedi.

Üstündeki parşömeni kaldırıp, kutudan çıkardığı gelinlik adeta ilk bakışta nefesimi kesti. Bir ucundan yakalayıp üstüme doğru tutunca kendimi sanki başka bir yer ve zamana ışınlanmış gibi hissettim. Bu gelinliği daha önce bir yerde görmüş olmalıydım. Görür görmez anlamıştım. Nasıl

olduğunu bilmiyordum ama bu kesinlikle benim aradığım gelinlikti. Teyzem daha gelinliği kılıfından çıkarırken, bu gelinliği daha önce nerede gördüğümü anladım. Bu Bess Coachman ya da her kimse, bana görünen hayaletin üstünde gördüğüm gelinlikti. Yanıldığımı da o anda anladım. Beni ziyarete gelen Bess Coachman değildi. Annemdi.

Nefesimi tuttum ve uzanıp saten kumaşa dokundum. Maude teyze, gelinliği kendi üzerine doğru tuttu. Boğazına kadar kapalı A kesim gelinliğin saten kumaştan gövdesi üzerine aplike edilen kurdeleler ona şık ve zarif bir hava veriyordu. Gelinliği daha çarpıcı kılansa, göğsün iki yanından belindeki korsaja kadar drapelerle zenginleştirilmiş oluşuydu. Teyzem gelinliğin arkasını çevirdiğinde, aplikelerin sırtında ve belinde de devam ettiğini gördüm. Ne bir danteli ne de boncukları vardı. Tek süslemesi buydu. Sade, klasik bir güzelliği vardı. Kolları uzundu ve pek çok gelinlikte olduğu gibi gösterişli bir kuyruğu bile yoktu.

Sol elimle gelinliğe dokunur dokunmaz kesilecek gibi olan nefesimi güçlükle toparlayıp, “İşte bu,” diye fısıldadım, “aradığım gelinlik buydu.”

Suellen’in gelinliğe dokunup, “Oh, Aman Tanrım, Gracie,” dediğini duydum, “bu gelinlik sanki senin için dikilmiş. Olağanüstü.”

Chloe, “Sahiden öyle,” diyerek ona katıldı. “Çok sade ama... yine de nefes kesici görünüyor.”

Yanıma gelip bana sıkıca sarıldı.

“Şimdiye kadar gördüğüm en güzel gelin olacaksın, Gracie.”

Gülümsedim. Maude teyzenin gelinliği dikkatlice masanın üzerine sermesini izledim.

“Neden bunu bana daha önce göstermedin?” diye sordum. “Sende olduğundan haberim bile yoktu.”

“Sana kendi gelinliğini seçmen için fırsat tanımak istedim ama beğenmekte zorlandığını görünce bu aile yadigârını ortaya çıkarmanın tam zamanı olduğunu düşündüm.”

“Vay canına,” dedi, Suellen. “Yani bu aslında Gracie’in büyükannesine mi aitti?”

Teyzem başını salladı. “Evet ve kız kardeşim evlenirken ona geçti. Yirmili yıllarda Paris’teki bir terzide tamamen elde dikilmiş. Annem bunun hayalindeki gelinlik olduğunu ve uzun süre aradıktan sonra onu dikebilecek kadar becerikli bir terzi bulduğunu anlatmıştı.”

Chloe güldü. “Demek ki sen de biraz büyükanne çekişmişsin. İlle de hayalindeki gelinliği bulacağım, diye inadin ondanmış meğer.”

“Biliyorum ve görünüşe göre inat etmemde de bir hayır varmış.”

Suellen, “Bu gelinliğin duvağı var mıydı?” diye sordu.

“Yoo, ben duvak istemiyorum,” dedim teyzemin konuşmasına fırsat vermeden, “saçıma ipekten çiçekler takacağım.”

Teyzem gülümsedi. “Aslında duvağı vardı ama annenin düğününde zedelenmişti galiba. Hatırladığım kadarıyla kazara yırtılınca annen de onu fırlatıp atıvermişti.”

“İsabet olmuş,” dedim, gelinliğe şöyle bir bakarak.

“Peki Chole’yle ben ne giyelim sence, hayatım? Aynı tarzda bir şey mi seçmemizi istersin?”

“Onu bana bırakın,” dedi, ablam. “Gainesville’de vinta-

ge kıyafetler satan mağazalar var. Gidip oralara bir bakalım isterseniz?”

“Çok iyi olur. Pastel tonlarda ya da ten rengi bir şeyler seçelim. Parlak ve cıcaflı renklerde olmasın.”

“Kesinlikle,” dedi Chloe. Ne kadar rahatladığı sesinden belliydi.

“Tamam o zaman, Chloe’yle bana uygun birer kıyafet bulmak için önümüzdeki hafta bir gün ayarlayıp Gainesville’e gidiyoruz. En sonunda gerçekten istediğin gelinliği bulduğun için çok mutluyum, Gracie. Benim artık gitmem gerek. Freud’un beslenme saati geldi. İnanmazsınız ama sanki o kedinin içine saat kaçmış.”

Chloe, “Benim de gitmem gerekiyor,” dedikten sonra bana sarılıp teyzemi de öperek bizimle vedalaştı.

Onlar gittikten sonra teyzem, “Eh,” dedi, “bazen en çok aradığımız şey, aslında gözümüzün önünde duruyordur. Gelinliği beğendiğine çok sevindim. Birer fincan çay içer miyiz?”

“İçeriz tabii. Benim de seninle konuşmak istediğim bir konu vardı zaten.”

“İyi o zaman hadi mutfığa gidip çayımızı içelim, sonra da şu gelinliği asacak bir yer bulayım.”

Söze başlamadan önce teyzemin fincanlarımıza çay doldurmasını bekledim. “Buraya ilk taşındığımız sıralarda sana bir hayalet gördüğümünden bahsetmiştim, hatırlıyor musun?”

Teyzem başını salladı.

“Onun evin ilk sahibi Bess Coachman olduğundan da ne-redeyse emindim, değil mi?”

Teyzem yine başını salladı.

“Artık o olduğunu düşünmüyorum. Bana son göründü-

ğünde, üstünde o gelinliğin tıpatıp aynısı vardı.” Teyzem sesini çıkarmayınca devam ettim. “Yüzü pek seçilmiyordu ama onu ilk gördüğüm andan beri bana çok tanıdık geldiğini düşünüyordum.” Bir an duraklayıp ağzımdaki baklayı çıkardım. “Bence o annemdi.”

Maude teyze’nin kaşlarını kaldırdığını gördüm ama yüz ifadesi hiç de şaşırma benzemiyordu.

Sadece, “Sahi mi?” diye sordu.

“Evet ama bu çok saçma. Annem hiç burada yaşamadı ki? Hayaletinin burada ne işi olacak?”

Teyzem derin derin içini çekti. “Sevgi bizi ölümden sonra bile takip eder, Gracie. Ruhların coğrafi sınırları yoktur. İhtiyaç duyuldukları yere giderler.”

Masanın karşısından öne doğru eğilerek, “Yani sen şimdi o hayaletin sahiden annem olabileceğini mi söylüyorsun? İyi ama neden? Monica’nın bebeklerine ördüğüm iki süverte ne diye alıp sonra geri getirsin ki?”

“Buna verecek cevabım yok ama bazen ruhlar bizim dikkatimizi çekmek için eşyaların yerini değiştiriyorlar sanırım. Bu da onların iletişim kurma yolu. Yvette’in neden burada olduğuna gelince... sen onun kızıydın, Gracie. Hep de öyle olacaksın. Beau ile halletmen gereken pek çok şey yaşadın. Lucas’la da öyle. Bütün bunların üstesinden gelmen gerekiyordu. Belki de bunu başardığından emin olmak için yakınında olmak istemiştir.”

Hayaletin bana görüldüğü anda kafamın içinde duyduğum sesi hatırladım. Dinlemek ve dikkatli olmakla ilgili olanı... İçimi sıcak ve sevgi dolu bir his kapladı.

“Haklı olabilirsin,” dedim teyzeme, “haklı olabilirsin.”

Eylül'ün ikinci haftasına girerken, düğünle ilgili hazırlıklar tamamlanmış gibi görünüyordu. Çiçekler sipariş edilmişti, düğüne katılacak davetlilerden teyit alınmıştı, müzik seçimi yapılmıştı, ikram servisine karar verilmişti ve altı hafta içinde artık Gracie Stone değil, Gracie Trudeau olacaktım. Bu da çok hoşuma gidiyordu.

Lucas'ın evinde akşam yemeğimizi bitirdikten sonra ona, "Jean-Paul'ün uçuşuyla ilgili her şey hazır mı?" diye sordum.

"Her şey hazır. Onu ay sonunda Tampa Havaalanı'ndan almaya gideceğiz."

"Düğünden birkaç hafta önce geleceğine seviniyorum. Böylece onu daha yakından tanıma şansım olacak. Siz de birlikte özlem giderirsiniz artık."

"Geriye bir tek evlilik yeminlerimiz kaldı o halde. Sen bir şeyler düşündün mü, Gracie? Geleneksel yeminlerden mi seçelim yoksa yeminimizi kendimiz mi yazalım?"

Güldüm. “Ne zaman benim geleneksel bir şeyi seçtiğimi gördün ki? Daha bir sürü vaktimiz var. Kendimiz yazalım tabii.”

“Ben de öyle demeni bekliyordum,” diyerek ayağa kalktı ve bulaşıkları makineye yerleştirmeye başladı. “Ne de olsa yürekte gelen sözler daha anlamlıdır.”

Yanına gidip arkadan sarıldım ve ensesinden öptüm. “Böyle romantik bir adama sahip olduğum için çok şanslıyım.”

Arkasını dönüp beni kendine doğru çekerken dudaklarımız birleşti. “Bu akşamki örgü toplantısına gitmeyip bizimkileri eksem mi acaba?” dedim.

Lucas güldü. “Hayır, hayır. Bu sizin kadınlar geceniz. Gitmelisin. Ben de burada oturup senin dönmeni beklerim.”

“Kalmayı tercih ederdim aslında,” diyerek boynunu öpücüklere boğdum, “ama haklısın, teyzemin havuçlu kekin-den yapmıştım, yani gitmezsem beni hayatta affetmezler.”

Adanın artık soğuyan havasının tadını çıkararak İkinci Cadde’den yün mağazasına doğru yürüdüm. Nem oranı da düştüğünden, altı hafta sonraki bahçe düğünü mükemmel olacaktı.

Mağazaya yaklaşırken bütün ışıkların sönük olduğunu görünce şaşırdım. Sanki kapalıymış gibi görünmesi bana tuhaf geldi. Kapı koluna uzandım ve kapıyı açarak içeri girdim. O anda bütün ışıklar yandı ve herkes, “Sürpriz!” diye bağırdı.

İlk anda ne olduğunu anlayamadım. Sonra sehpanın üzerindeki yiyecekleri, beyaz saten kurdeleyle sarılmış sandal-

yeyi ve güzelce istiflenmiş hediye paketlerini görünce benim için bekârlığa veda partisi düzenledikleri kafama dank etti.

Şaşkınlıktan ağzım açık kalmıştı. “Aman Tanrım,” dedim.

Suellen’la Chloe koşarak bana sarıldı. Ablam, “Hiç kuş-kulanmadın mı?” diye sordu.

Gülmeye başladım. “Yoo. Hem de hiç.” Sahiden de öyleydi. Herhalde pek çok kadın bekârlığa veda partisi veriyordur ama benim hiç aklıma gelmemişti.

Suellen, “Gel hadi, otur şuraya bakalım,” diyerek beni süsledikleri sandalyeye oturttu. “Gecenin şeref konluğu olduğuna göre senin yerin burası.”

Etrafıma bakıp hayretle başımı salladım. Sanki Cedar Key’in yarısı buradaydı. Maude teyze, Monica, Sydney, Bayan Dora, Polly ve kitapçıdan, kafeden tanıdığım, hepsi de benim için özel olan bir sürü insan kanepelerde, koltuklarda ve açılır kapanır sandalyelerde oturuyordu.

Chloe, “Pekâlâ,” diyerek söze başladı, “senin evinde de Lucas’inkinde de her türlü ev eşyası olduğundan Suellen ve ben, kişiye özel hediyeler almamızın daha doğru olacağına karar verdik.”

“Doğru,” dedi Suellen. “Anlarsın ya,” diyerek gözlerini devirdi, “yeni gelinin kullanacağı türden şeyler işte.”

Hep birlikte gülmeye başladık. “Oh, Tanrım,” dedim, “hediyeleri herkesin içinde açmasam daha iyi olacak sanki.”

Böyle deyince herkes daha da fazla güldü.

Chloe, “Hayır, hayır,” dedi. “Hepsi de gayet şık hediyeler. En azından ben öyle olduklarını düşünüyorum. Hadi başlayalım o zaman.” Hediyelerden birini bana doğru uzattı.

Paketin üzerindeki kartı açınca Monica'nın adının yazdığını gördüm. İçinden gelinlerin düğün gecesinde giymesi adet olan krem rengi çok şık bir gecelik, sabahlık seti çıktı. Böyle bir takımım yoktu doğrusu. Uçuş uçuş kumaşının güzelliğini herkesin görmesi için incecik askılarından tutup havaya kaldırdım. "Aaaa, oooo!" sesleri odayı kapladı.

"Çok teşekkür ederim, Monica. Çok güzel ve Paris'te bala'yı için mükemmel bir hediye."

Polly , "Oh la, la," diyerek kadınları yeniden kahkahaya boğdu.

Sıradaki hediye Sydney'inkiydi. Paketten çıkan siyah renkli muhteşem vintage geceliği görünce adeta nefesim kesildi. Etekleri yere kadar uzanan geceliğin dantelli göğüs korsajı ona zarif bir şıklık katıyordu. "Ah, Sydney," diyerek daha iyi görmeleri için havaya kaldırdım. "Bu sahiden hırka bir parça. Bahse girerim, bunu yazın Paris'ten almışsındır, değil mi?"

"Haklısın. Görür görmez aklıma sen gelmiştin."

Bir sonraki hediye paketindeki kartta, *Yeni gelinin en güzel gecelerde giymesi dileğiyle... Sevgiler, Eudora*, yazıyordu. Paketten çok şık, ipek saten tozpembe bir pijama takımı çıktı. Yumuşacık kumaşıyla ışığın altında nasıl da parlıyordu. "Bunlar çok güzeller, Dora. Seve seve giyeceğim. Çok teşekkür ederim."

Maude teyzenin hediye paketi bayağı büyüktü, o yüzden yere diz çöküp açmak daha kolay olacaktı. Kartta, *Aşkınız Lucas'la seni bir ömür boyunca sarıp sarmalasın. Seni çok seven teyzen Maude*, yazıyordu. Paketin içinden hayatımda

gördüğüm en güzel Afgan işi örgü battaniye çıktı. Bej tonlarındaki battaniyenin üzerinde dikine örülmüş saç örgüleri dikkat çekiyordu. Saç örgülerinin araları ajurlarla ve el oyalayıcı başka desenlerle süslenmişti. Yapımı saatler sürmüştü olmalıydı. Battaniye değil adeta bir sanat eseri idi. Yerimden fırlayıp teyzeme sarıldım.

“Çok teşekkür ederim, Maude teyze. Lucas’la bu hazineyi ömür boyu saklayacağız.”

Polly, “Hadi şimdi benimkini aç,” diye bağırdı.

Kutunun kapağını açıp müstehcen iç çamaşırlarını görünce gülmeye başladım. Kutunun içi kırmızı ve siyah renkte sutyenler, minicik külotlar ve jartiyerlerle doluydu. Ayrıca birkaç çift de file çorap vardı. Birkaçını havaya kaldırıp, “Lucas sana çok teşekkür ediyor Polly,” dedim.

O da bizimle birlikte gülerek, “Teşekkür etmesini umuyordum,” dedi, “seksi bir Fransız erkeğiyle evleniyorsan, ilgisini sürekli canlı tutmak istersin herhalde. Akşam yemeğini üstüne bunları giyerek hazırladığını bir düşünsene.”

“Çok komiksin, Polly. Çok teşekkür ederim. Aklımın bir kenarına yazıyorum bunu.”

Suellen’in hediyesini açtığımda gülmekten yerlere yattım.

Herkes, “Göster, göster!” diye bağırdı, “Bize de göster.”

Tamamıyla dantelden sutyeni, G-stringi, önlüğü ve eldivenleriyle hizmetçi kostümünü havaya kaldırdım. Kutudan son olarak çıkardığım tüylü toz alıcıyı da gösterince onlar da gülmekten kırıldılar.

Suellen, “Sen evi temizlerken Lucas’ın sıkılmasını istemedim,” diye bağırdı.

Nihayet kakhahalarım sona erdiğinde, “Bu, hediyelerin komik olanıydı,” dedi, “sana bir hediye daha var.”

Diğer hediye paketinden bebek mavisi renginde çok güzel ipek bir gecelik banyo seti çıktı.

“Teşekkür ederim,” dedim, “hizmetçi kostümünün hakkını veririm umarım.”

Ablamın paketini açmca yeniden gülmeye başladım. “Tanrım, Chloe, senin de Suellen’den aşağı kalır yanın yok.” Ortalarındaki deliklerden meme uçlarının gözükeceği şekilde tasarlanmış sutyeni havaya kaldırarak gösterdim. Lame ve siyah renkli tanga külotlar takımı tamamlıyordu.

Odadaki bütün kadınlar kakhahalarla gülerken bir yandan da alkışlıyorlardı.

Chloe, “Benim de bir hediye daha var,” dedi, kakhahalar arasından.

O kutuyu da açmca karşıma harika bir gecelik, sabahlık takımı daha çıktı. Bu seferki siyah renkteydi ve sete önü minik taşlarla süslü bir kısa topuklu terlik de dahildi.

“Oh, Chloe, bunlara bayıldım. Çok teşekkür ederim.”

Geceliklerle, sutyenlerle, külotlarla, kokulu mumlarla, banyo takımlarıyla dolu kutuları birer birer açmaya devam ettim. Hatta içlerinden bir çift şarap şişesi çıkana bile vardı. Gösterilen ilgi ve nezaketten dolayı kendimi mahcup hissediyordum. Teşekkür etmek için ayağa kalktığımda gözlerim yaşarmıştı.

“Siz olmasaydınız ne yapardım bilmiyorum,” dedim. “Cedar Key’e geldiğim ilk günden beri bana kalplerinizi, evlerinizi açtınız. En önemlisi de beni aranızda kabul ettiniz.

Öyle ya da böyle, her biriniz burada yaşayan bütün kadınlara esin kaynağısınız. Bunu biliyorsunuzdur umarım. Hepinizi çok seviyorum ve size çok teşekkür ediyorum.”

Alkışlar sona erdiğinde Chloe, “Hadi bakalım,” dedi, “şimdi yemek zamanı. Çeşit çeşit tatlılar, çaylar, kahveler bizi bekler, şaraplar da tabii.”

Kendime bir kadeh şarap alıp Chole’yle Suellen’in yanına doğru gittim. Bunca kadını bir araya toplayıp parti vermek için gereken her şeyi onların ayarladığından hiç kuşum yoktu. Kadehimi sehpa bırakıp onlara sarıldım. “Sağ olun,” dedim. “Her şey için teşekkür ederim. En çok da ablam ve en iyi arkadaşım olduğunuz için...”

Chloe, “Bizim için zevkti,” dedi.

“Evet ama şu teşekkür işini fazla uzatma istersen yoksa şimdi hepimiz hüngür hüngür ağlayacağız.”

“Haklısın,” dedim. “Mutluluk gözyaşlarımızı düğüne saklamamız gerek.”

“Yoo, hayır. Hiç de bile. Makyajın bozulur.”

“Her zamanki gibi çok düşüncelisin, Suellen.”

Saat ona kadar hep birlikte orada oturup güle oynaya sohbet ettik. Benim adıma hayatım boyunca unutamayacağım bir gece olmuştu.

Chloe, hediyeleri arka koltuğuna ve bagajına yığdığımız arabasıyla beni eve bıraktı. Lucas kapıyı açıp paketleri içeri taşımamıza yardıma geldi.

“Sen her şeyi biliyordun, değil mi?” dedim, yanma gidip ona sarılarak.

“Tabii ki biliyordum. Tam zamanında orada olmanı sağlamak benim görevimdi.

“Aha,” dedim, bagajdaki yığına doğru uzanarak. “Sevişmekten bile vazgeçip beni kapı dışarı etmene şaşmamalı demek.”

Chloe güldü. “Hediyelerin bazılarını görünceye kadar bekle bakalım hâlâ vazgeçiyor mu?” dedi.

Lucas merakla, “Öyle mi?” dedi. “Bu akşam bir ön gösterime hayır demem doğrusu.”

“Ancak rüyanda görürsün,” diyerek içeri doğru yöneldim.

Lucas'la birlikte arabayla Tampa Havaalanı'na doğru giderken kuzeniyle tanışacağım için gergindim. İlk kez Lucas'ın ailesinden biriyle tanışacaktım. O yüzden gerginliğim doğaldı herhalde. Ama endişelenmeme gerek yokmuş. Jean-Paul de en az Lucas kadar tatlı ve arkadaş canlısıydı. Hatta neredeyse onun kadar da yakışıklıydı. Cedar Key'e dönüş yolculuğumuzda gayet güzel sohbet ettik.

Bizi adaya götüren köprüye geldiğimizde Jean-Paul hayranlık dolu bir ifadeyle etrafına bakınıyordu.

"Burası çok güzelmiş," dedi, pencereden dışarıdaki manzarayı izleyerek.

Tıpkı Lucas gibi onun da harika bir Fransız aksam vardı ve İngilizcesi de bayağı iyiydi.

Lucas'ın evine varınca, Jean-Paul eşyalarını yerleştikten sonra bir kadeh şarap içmek için verandada bize katıldı. Boynundan aşağı sallanan fotoğraf makinesini gördüm. Son

moda dijital kameralardan değildi. Film takılarak kullanılan 35mm'lik analog Canon'du.

Lucas'ın uzattığı şarap kadehini alıp havaya kaldırdı. "İkinizin şerefine kadeh kaldırmak istiyorum. Bu özel gününüze beni de davet ettiğiniz için çok mutluyum. Umarım bir ömür boyu mutlu olursunuz."

"Teşekkürler," diyerek şarabımdan bir yudum içtim. Fotoğraf makinesini göstererek, "Fotoğraf çekmeyi seviyorsun anlaşılan," dedim.

İkisi birden güldü. Lucas, "Öyle de denebilir," diye konuştu. "Jean-Paul profesyonel bir fotoğrafçıdır. Fransa'nın güneyine taşınmadan önce Paris'te yıllarca fotoğraf galerisi işletti."

"Bunu hiç bilmiyordum. Emin ol, adada çok güzel manzara fotoğrafları yakalayacaksın."

"Evet, bu çok hoş olur doğrusu. Ancak kamera ve ekipmanlarımı yanımda getirmemin asıl sebebi, sizin resmi düğün fotoğrafçınız olmam."

Lucas'ın yüzündeki tebessümü görünce bunun ikisinin sırrı olduğunu anladım.

"Oh, bu harika. Tanrım, ben de elimizde sadece davetlilerin çekeceği fotoğraflar olacak sanıyordum. Çok düşüncelisin, Jean-Paul. Teşekkür ederim."

"Düğün hatıralarınızı fotoğraflamak benim için büyük bir zevk olacak."

Şaraplarımızı bitirince Lucas'a sarıldım. "On dakika sonra Chloe bana gelecekti. Yani hemen çıksam iyi olacak."

"Bizimle yemeğe kalmayacak mısın?" dedi Jean-Paul.

“Bu akşam olmaz. Ablamın benimle konuşacağı önemli bir mevzu varmış. Düğünle ilgili olduğundan eminim. Yarın akşam Lucas’la birlikte akşam yemeğine bana gelirsiniz. Ben de seni teyzem ve ablamla tanıştıırım.”

Her iki yanağımdan öpüp, “Yarın akşamı iple çekiyorum,” dedi.

Eve döndüğümde Chloe bahçede örgüsünü örüyordu.

Leylak renkli şal örgüyü çantasına koyarken, “Jean-Paul sağ salim geldi mi?” diye sordu.

“Tam zamanında.” Yıldızlara doğru baktım. “Hadi yukarı çıkalım. Kuzeni çok hoş bir adammış. Lucas’ın ona neden bu kadar düşkün olduğunu görebiliyorum. Ha, Lucas bana ser verip sır vermedi ama aslında kuzeni profesyonel bir fotoğrafçıymış ve bizim düğün fotoğraflarımızı o çekecekmiş.”

Mutfağa girerken Annie kendi etrafında döne döne gelip beni karşıladı.

“Merhaba, tatlım.” Eğilip başını okşadım.

“Bu sahiden harika. Davetlilerin çektiği amatör fotoğraflardansa profesyonel bir fotoğrafçının çektiği düğün fotoğraflarına sahip olmak daha iyidir.”

“Biliyorum. Ben de onlara aynen öyle söyledim. Kahve mi, çay mı, şarap mı? Ne içmek istersin?” Buzdolabından daha önce hazırladığım güveç kabını çıkartıp fırına attım. “Yemek bir saate kadar hazır olur. Yemeğe kalıyorsun, değil mi?”

“Evet. Bir kadeh şarap alabilirim.”

Bir şişe Pinot Grigio açıp iki kadehe doldurdum ve birini ablama uzattım.

“Hadi salona geçip keyfimize bakalım.”

Ayakkabılarımı fırlatıp kanepeye kıvrıldım. Chloe de kanepenin diğer ucuna oturdu.

“Eee, mevzu nedir? Düğünle ilgili bir mesele mi? Kıyafetini hâlâ beğeniyorsun, değil mi?”

Ablam güldü. “Evet, kıyafetimi hâlâ beğeniyorum. Aslında, konu düğünle ilgili değil, Gracie.” Şarabından bir yudum alıp kadehini sehpanın üzerine bıraktı. “Seninle konuşmam istediğim başka bir konu var.”

Kollarım kavuştuğunu fark ettim. Gergin görünüyordu nedense.

“Otelde kaldığımız geceyi hatırlıyor musun? Sana o zaman anlatmak istiyordum ama o anda buna hazır olmadığımı anladım.”

Ne anlatacağını merakla bekleyerek başımı salladım.

“Şey, artık benim de geçmişte yaşadığım bazı olaylarla yüzleşmemin zamanı geldi sanırım. Bunu çok düşündüm. Özellikle de geçen yıl Cedar Key’e geldiğimden beri...” Kadehini alıp bir yudum daha içti. “Hayatta zamanı gelince yüzleşmen gereken şeyler yaşanabiliyor galiba ama ben öyle yapmayı beceremiyordum. Onun yerine hasıraltı edip hayatıma devam ediyordum. Bunun ne kadar yanlış olduğunu ise şimdi şimdi anlıyorum.”

Beau’yu ve yaptığım düşüğü düşündüm. Durumumu kabullendiğimi sanıyordum ama Beau’yu tekrar görüp de eski defterleri yeniden açtığımızda, aslında kabullenemediğimi fark etmiştim. İçimden bir his ablamın da buna benzer bir şey yapmaya çalıştığını söylüyordu.

“Bir parti vardı,” dedi,, “tipik bir üniversite partisi işte. Birkaç kız arkadaşımınla birlikte partiye gitmiştim. Genellikle

partilerde olduğu gibi, hepimiz içki içiyorduk. Neden sonra ben artık partiden ayrılmaya hazırlanırken, bizim kızlar ta-kıldıkları çocukları bırakmayıp orada kalmak istediler. Çocuklardan başka bir tanesi konuşmalarımızı duydu ve beni arabasıyla yurda bırakmayı teklif etti.”

Derin bir nefes aldı. Bir an için hikâyesini anlatmaya devam edeceğinden kuşkulandım.

“Ne oldu, Chloe?” diye sordum, yavaşça. Bu hikâye-nin sonunun nereye varacağını tahmin ettiğimden mideme kramplar girmeye başlamıştı.

“Beni arabasına aldı ama yurda bırakmadı. Onun yerine arabasını kampüsün dışındaki ormanlık araziye doğru sür-dü. Sonra beni öpmeye başladı. Ona sürekli hayır, olmaz deyince de öfkелendi. Yardım istemek için bağırmaya, çığlık atmaya kalktım... o zaman iyice gözü döndü. Beni arabanın dışına doğru sürükledi. Sonra beni yere fırlattı ve...”

O anda Chloe’nin gözlerinden yaşlar boşanıverdi. Yerim-den fırlayıp ona sıkı sıkı sarıldım. “Tamam, geçti artık,” di-yerek onu teskin etmeye çalıştım.

Ama beni iterek uzaklaştırdı ve gözyaşlarını sildi. “Ha-yır, geçmedi. Asla geçmek bilmedi. O gece tecavüze uğ-radım. Daha önce hiçbir erkekle birlikte olmamıştım... ve tecavüze uğramıştım. Şimdiye kadar bundan hiç kimseye bahsetmedim.”

“Oh, aman Tanrım!” diyerek ona sarıldım. Bu sefer o da bana sarıldı ve hıçkırarak ağlamaya başladı.

Bir süre öylece ağladıktan sonra geri çekildi ve sehpanın üzerindeki kâğıt mendile doğru uzandı.

“Yirmi sekiz yıl oldu,” diye fısıldadı, “tam yirmi sekiz yıldır o gecenin acısını şuramda taşıdım,” diyerek göğsünü yumrukladı.

O anda sanki olay benim başıma gelmiş gibi, ablamın onca yıllık acısını, öfkesini ve kendini ne kadar aşağılanmış hissettiğini anladım.

“Şikâyetle bulunmadın, değil mi?”

Başını sallarken gözlerinden yeniden yaşlar boşanıyordu.

“Oh, Chloe. Sen yanlış bir şey yapmadın.” Uzanıp elini tuttum.

“Bunu biliyorum. Onca yıl sonra, nihayet şimdi bunu biliyorum. Ama arabasına bindim... onu hiç tanıımıyordum bile. Partiye katıldığına göre öğrencilerden biri olduğunu düşündüm. Onu bir daha hiç görmedim. Belki de öğrenci bile değildi, sadece partiye takılmaya gelmişti.”

“Bundan annemle babama ya da Maude teyzeye hiç bahsetmedin mi yani?”

Yine başını salladı.

“Peki ya Parker’a?” diye sordum, ama cevabını zaten biliyordum.

“Kendimi o kadar aşağılanmış hissediyordum ki... evlendiğimizde kocama bile söyleyemedim.” Burnunu silip şarabından bir yudum aldı. “Yüzümdeki yara bereleri görenlere partiden eve dönerken yolda düştüğüm yalanını söyledim. Hiçbiri farklı bir şey olduğundan kuşkulandı. Ama ben farklıydım. O andan itibaren, farklılaşmıştım. Kendimi kullanılmış, kirletilmiş ve... değersiz hissediyordum. Hiç kimseye ya da hiçbir şeye layık değildim. İki yıl sonra Parker’la

tanıştığım da, kendimi sanki bana ikinci bir şans verilmiş gibi hissettim. O'lanlardan kendimi kurtarmam için bir şans-tı. Kendimi mükemmel eş ve anne olmaya adadım... ama o olay hep orada duruyordu. O geceyi her zaman ruhumun derinliklerinde hissediyordum. Geçen onca yıl boyunca bu öfkenin ve çaresizliğin beni tüketmesine izin verdim... taa ki neredeyse beni harap edene dek.”

“Bir psikiyatra falan da mı görünmedin?”

“Hayır. Ancak seninle tekrar aramızı düzelttiğimizde, bana Beau ile görüştüğten sonra o sayfayı tamamen kapattı-ğını söyleyince, ben de kendi geçmişimi düşünmeye başla-dım. Benim de kendi geçmişimdeki sayfayı kapatmaya ça-lışmamın vaktinin geldiğini hissettim. Sonra tesadüfen ga-zetede RAINN* hakkında bir makale karşıma çıktı. tecavüz, istismar ve enstet ulusal ağıydı. Ülkenin en büyük cinsel şiddet karşıtı örgütüydü. Ben de telefonun öbür ucundaki bi-riyle bunları konuşabileceğimi düşündüm ve onların gönül-lü destek hattını aradım. Sonra onlarla internet siteleri ara-cılığıyla sohbet de ettim. Nihayet bir danışmana görünecek duruma gelmişim... ama onlar bunu güvendiğim birisiyle paylaşmamın daha önemli olduğundan bahsettiler. Yaraların paylaştıkça kapandığını söylediler.”

Ablama sıkıca sarıldım. “Bunu paylaşmak için beni seç-mene çok sevindim Chloe. Nihayet yaraların kapanacak. Bundan eminim. Seni seviyorum, abla.”

“Ben de seni seviyorum ve her zaman da seveceğim.”

* Rape, Abuse And Incest National Network. (ç.n.)

Sonraki birkaç hafta su gibi geçti. Chloe'nin anlattıklarının tekrar üzerinden geçtik. Anladığım kadarıyla Maude teyzeye bundan bahsetmemeye karar vermişti. Ablamın başına gelenleri ve yıllardır bunu sır gibi sakladığını öğrendikten sonra, bütün insan davranışlarının mutlaka bir açıklaması olduğunu bir kez daha anladım. Ancak bazen karşımızdaki insanın hikâyesini hiç bilemiyoruz. Bunu düşününce, ablamın sırrını paylaşmak için beni seçtiğine daha da çok sevindim.

Düğüne sadece üç gün kalmıştı. Öğleden sonra Eli ile Treva geliyordu ve akşam yemeğini ailece yiyecektik.

Yatakta yan döndüm ve havanın aydınlanmaya başladığını fark ettim. Hayaletten eser yoktu. Gördüklerimin gerçekliğinden hiçbir zaman emin olamayacaktım ama onun an-nem olduğunu düşünmek hoşuma gidiyordu. Sınır ötesinden bana ulaştığı fikri içimi ısıtıyordu ama hayatımın en özel

günü benimle paylaşamayacağından hüzünleniyordum da. Gözlerim gardirobunun kapağına asılı gelinliğe ilişti ve gülümsedim. Belki de benimle birlikte olacaktı... ama benim anlayamayacağım bir şekilde.

Annie yatağa atlayıp yüzümü yalamaya başladı.

“Evet, güne başlamamızın vakti geldi sanırım,” dedim.

Duş alıp giyindikten sonra kahvemi alıp Annie’yle birlikte bahçeye çıktım. Maude teyze çiçeklerinden bazılarını kesip sepete koyuyordu.

“Bahse girerim bu çiçekleri akşam yemeğinde sofrayı süslemekte kullanacaksın.”

“Aynen öyle,” dedi ve gülümseyerek bana doğru döndü.

“Benim yardım edebileceğim bir şey var mı?”

“Yok canım, ben her şeyi hazırladım. Ama örgü kursları için başka kayıt yaptırmak isteyen var mı bakarsın diye umuyordum.”

“Tabii. Hemen bu sabah bakayım. Ayda bir kez ders vermek seni kesmiyor, değil mi?”

Teyzem güldü. “Eh, beni bilirsin. Bir şeylerle meşgul olmayı seviyorum.”

“Yeterince meşgul değil misin sanki?”

“Oh, Bahçe Kulübü ya da Kadınlar Kulübü’nü kastetmiyorum... kendimi... faydalı olduğumu hissettirecek faaliyetlere katılmak istiyorum. Örgü kursları kadınları toplum örgütlerinden daha farklı şekilde bir araya getiriyor.”

Başımı salladım. “Evet, anlıyorum. Neyse, yerinde olsam dert etmezdim. Ne de olsa sen kendine mutlaka oyalanacak bir şeyler bulursun.”

“Dün akşam Chloe aradı. Yeni kiracısının adaya gelişi biraz gecikecekmiş anlaşılan.”

“Doğru ya. Berkley’nin bu ay gelmesi gerekiyordu. Ne olmuş ki?”

“Salem’den tamamen ayrılmadan önce halletmesi gereken işleri varmış. O yüzden Chloe’ye en erken Noel’den önce gelebileceğini söylemiş.”

“Onun gelişi Chloe açısından iyi olacak. Tamam, ben varım, Suellen var ama yeni bir arkadaşla ihtiyacı da var. İkisi gerçekten iyi anlaşacağı benziyor. Umarım iyi arkadaş olurlar.”

“Ben de. Sana Cameron’la ilgili bir şey söyledi mi? Hâlâ görüşüyorlar mıymış?”

“Evet ama Cameron şu anda kızını görmek için Kaliforniya’daymış. Kızı zorlu bir boşanma sürecinden geçiyormuş anlaşılan. O da kızıyla torununa destek olmak için bir aydır oradaymış. Zaten Chloe de şu sıralar ciddi bir ilişkiye başlamaya hazır değilmiş.”

“Bunu anlamasına sevindim ama hayatında bir erkeğin olması iyi olurdu.”

“Jean-Paul’e övgüler yağdırmasına bakılırsa her an bir değil iki erkek olabilir.”

Teyzem güldü. “Onun adına sevindim. Jean-Paul çok hoş birine benziyor.”

Yemek masasının etrafına sıralanmış yedi kişiye bakıp gülümsedim. Chloe, Eli ve Jean-Paul’ün arasında oturuyordu ve etrafına gülücükler saçıyordu. Oğlu ve geliniyle bir-

likte teyzemin mutfağına girdiğı andan beri, nasıl da keyifli olduğı anlaşılyordu. Bana Monica'nın üçüzlerle birlikteykenki halini anımsattı.

Yeğenime bakınca onunla gurur duydum doğrusu. Sadece çok yakışıklı olduğundan değil, harika bir karakter sahibi olduğundan da. Öyle ki bana kendimi sanki yıllardır görüşüyormuşuz gibi hissettirdi. Yanma oturan çiçeğı burnunda eşine gözüm ilişti ve gülümsedim. Chloe'nin ona hayran olduğuy belliydi. Nedenini anlamak hiç zor değildi. Dışadönük ve arkadaş canlısıydı, ailemizle de hemen kaynaşmıştı. Uzun siyah saçları ve koyu renk gözleriyle çok egzotik bir havası vardı. Chloe'nin onu şimdiden hiç sahip olmadığı kızı yerine koyduğunu görebiliyordum.

Sofradakiler birbiriyle sohbet ederken, Lucas'ın uzanıp elimi tuttuğunu hissettim. "Mutlu musun?" diye fısıldayarak eğildi ve yanağımdan öptü.

"Hem de çok," diye cevap verdim.

Teyzemin "Eee, küçük adamız hakkında ne düşünüyorsun?" diye sorduğunu duydum.

"Gördüğüm kadarıyla çok hoş bir yermiş. Sessiz, sakın ve huzurlu."

"Bence de öyle," dedi Treva. "Manhattan'la kıyaslandığında, burası adeta cennet sayılır. Suç oranı nasıl acaba? Yaşamak için oldukça güvenli bir yere benziyor."

Teyzem güldü. "Eh, burada da ufak tefek şeyler oluyor tabii. Genelde küçük kasabalara özgü şeyler. Ama büyük bir suç işlendiğini hiç görmedim."

"Büyük şehirler gibi değil yani," dedi Treva. "Bazen

sanki hiç bitmeyen bir kaosun içindeymişim gibi hissediyorum.”

“Doğru,” Teyzemin ev yapımı ekmeklerinden birine tereyağı sürdüm. “Gerçi ben hiç New York gibi büyük bir şehirde yaşamadım ama yaşasaydım çok asabi olurdum herhalde. Burada yaşamaya başlayalı on yıldan fazla oldu ve bu konfora çok alıştım.”

“Hepimiz çok alıştık,” dedi teyzem. “Hadi artık kadeh kaldıralım.” Kadehini kaldırdı ve “Gracie’le Lucas’ın evlenmesini kutlamak üzere hep birlikte burada toplandığımız için ne kadar mutlu olduğumu biliyorsunuzdur umarım. İşte böyle zamanlar aile kavramını daha da önemli kılıyor. O halde ailemizin ve sevginin şerefine içelim.”

Hepimiz kadehlerimizi tokuşturduk. Teyzem gülümseyerek bana göz kırptı. Ben de ona gülümsedim ve, *sen de her zaman bizi şimdiki gibi bir arada tutarsın umarım*, diye düşündüm.

Düğün günümde uyandığım zaman, şansın benden yana döndüğünü anladım. İki gündür bardaktan boşanırcasına yağan yağmur yüzünden herkesin beni teskin etmeye çalışmasına rağmen bahçe düğünü hayalimin güme gitmesinden çok endişelenmiştim. Oysa bu sabah yatak odamın penceresinden baktığımda, pırıl pırıl parlayan güneş ışınlarının bahçeyi aydınlattığını gördüm. Yan yana sıralanmış sandalyelerin tepesinde, dört tane direğe gerilmiş beyaz bir kumaş asılıydı. Büyük seramik saksılardaki sarı hatmi çiçekleri ile ortada bir koridor oluşturulmuştu. Koridorun sonunda da mor bir çarkıfelekle süslenmiş, beyaz bir kemer yer alıyordu. Sağ taraftaki

boş banket masaları, yemek şirketinin getireceği yemekler için ayrılmıştı. Sol tarafta da beyaz ipekten bir çardağın altına, davetlilerin yemeklerini yiyeceği masa ve sandalyeler yerleştirilmişti. Derin bir nefes aldım. Her şey hazır gibi görünüyordu. Maude teyzenin tuttuğu düğün organizasyon şirketi gerçekten işinin ehliydi anlaşılan. Erkenden gelip bahçeyi romantik bir düğün atmosferine büründürmek için her şeyi yapmışlardı.

Kapımın vuruldu, dönüp baktığımda elinde kahve fincanıyla Suellen'ı gördüm.

“Günaydın müstakbel gelin adayı. Saat sekiz buçuk oldu. İyi uyudun mu bari?”

“Tanrım, vakit ne çabuk geçiyor. Evet, uyudum. Önce uyuyakaldım, sonra da uyanıp saatlerce yatakta dönüp durdum. Yağmur hiç dinmeyecek diye korkudan ödüm patladı. Bahçeyi gördün mü?” diye sordum, pencereden aşağıyı göstererek. “Muhteşem olmuş.”

Suellen kahve fincanını bana uzatıp perdeyi açtı. “Öyle olacak tabii. Ben kalktığımda saat yediydi, onlarsa hazırlıklarını tamamlamışlardı bile.”

“İyi ki dün gece burada kaldın,” dedim.

“Eh, birinin keçileri kaçırmana engel olması gerekiyor. Seni bu sabah daha az stresli gördüğüme sevindim. Şimdi rahatına bak ve bu özel günün keyfini çıkar.”

“Aa benim Annie’yi dışarı çıkarmam gerek. Nerede o?”

“Biz o işi hallettik. Bir saat önce onu dolaşmaya çıkardım. Sen uyumana devam et diye de öbür odaya koydum.”

“Sağ ol. Tanrım, gelin olmak nelere kadirilmiş şimdi anlıyorum.”

“Tahmin bile edemezsin. Ablan bir gelsin de gelin olmak nasılmış, asıl o zaman görürsün.” Suellen saatine baktı. “Bir saate kalmaz, o da burada olur.”

“Siz neyin peşindesiniz acaba?”

“Görürsün,” diyerek kapıya doğru yöneldi. “Hadi gel, kahvaltıya sosisle yumurta yapıyorum.”

Chloe bir saat sonra yanında çok tanıdık bulduğum iki kadınla birlikte geldi.

“Selam,” diyerek bana sarıldı. “Bunlar Gainesville’deki güzellik salonundan Tanya ile Carol. Onlar da benden sana düğün hediyesi.”

Aval aval Chloe’nin suratına bakarak, “Ne?” diye sordum.

Chloe güldü. “Bu özel günlerinde her gelin adayının biraz şımartılmaya hakkı vardır. Sen de şımartılmaya hazır ol. Sana ne yapacaklarını ben de bilmiyorum. Ben sadece gelip işlerini yapmalarını söyledim, o kadar.”

Chloe’yle birlikte ben de gülmeye başladım. “Ciddi olmazsınız herhalde?”

Tanya, “Evet, gayet ciddiyiz” diyerek banyoya doğru yöneldi. “Beni izleyin. Güzel, rahatlatıcı bir banyonun tam zamanı.”

Yirmi dakika sonra, doldurdıkları küvete uzanmış kahvemi yudumluyordum. Etrafı lavanta kokusu sarmıştı. İtiraf edeyim, sahiden de çok rahatlatıcıydı.

Banyodan çıkıp yumuşacık beyaz bir bornoza sarınarak odama girdiğimde içerideki masaj masasını gördüm.

“Hadi,” dedi Tanya, “masaj masasına uzan da düğün öncesi stresten gerilen bütün kaslarını gevşetelim.”

Gülerek dediğini yaptım. “Herhalde mihraba yürürken jöle kıvamında olacağım.”

Suellen, “Hiç de bile,” diyerek perdeleri kapattı, “yeni-den doğmuş gibi olacaksın.”

Chloe’nin mumları yaktığını gördüm, Enya’nın yumuşak melodisinin yavaşça odayı kapladığını duydum ve beni bekleyen keyif dolu anlara teslim oldum.

İtiraf etmem gerekir ki, öğleye doğru Carol pedikürümü yaparken, bu kadar şımartılmak yavaş yavaş etkisini gösteriyordu. Kendimi sadece harika hissetmekle kalmamış, tam bir gelin gibi hissetmeye de başlamıştım.

Maude teyzenin, “Yemek hazır, hanımlar,” diye seslendiğini duydum.

Suellen’la Chloe bir koşu mutfağa gidip patates salatası ve sandviçlerle dolu tepsiyi taşıyan teyzemle birlikte geri geldiler.

“Oh, hayatım,” dedi Maude teyze. “Kraliçelere layık şekilde hazırlanıyorsun. Ne kadar hoş.”

Uçuk pembe tonlarda oje sürülen ayak tırnaklarıma bakıp gülümsedim.

“Tıpkı Sindirella gibiyim, bir korkunç üvey kız kardeşlerim eksik,” deyince hep bir ağızdan gülmeye başladılar.

Bir şeyler atıştırıp karnımızı doyurduktan sonra, manikürüm yapıldı ve ardından Carol saçlarımı yapmaya başlayacaklarını söyledi.

Elimi asi dalgalarımın arasından geçirerek “Aman Tanrım! Bunları nasıl yola getireceğiz hiç bilmiyorum,” dedim.

“Bekle ve gör,” diyerek güvence verdi. “Parmaklarımla sihirli olduğunu söylerler.”

Haklıydı. Özel bir şampuan, harika bir bakım kremi ve Tanrı bilir daha neler kullandıysa, saçlarım şimdi ahenkle dalgalanıyor ve önceki gibi asi değil, gayet yumuşak ve parlak görünüyorlardı.

Tuvalet masasının aynasında kendime baktım. “Saçlarım muhteşem oldu. Çok teşekkür ederim.”

Masadan aldığı beyaz çiçekleri saçlarıma takmaya başladı. İşi bittiğinde gerçek bir geline benzemeye başlamıştım.

Elindeki şampanya şişesiyle içeri giren Chloe, “Saçların harika olmuş,” dedi. Hazırlıklar tıkır tıkır ilerliyor. Düğüne bir saat kaldı. Bütün işlerimiz rast gittiğine göre, ufak bir kutlamayı hak ettik sanırım.”

Şişenin mantarını büyük bir ustalıkla çıkardı ve şampanyayı altı kadehe pay etti. “Şerefine, hayatım. Hayatın boyunca en az bugünkü kadar mutlu olursun umarım.”

Kadehimi kaldırıp birer birer teyzemin, ablamın, en iyi arkadaşımın ve beni mükemmel bir geline dönüştüren iki kadının yüzlerine bakarken gözlerimin nemlendiğini hissettim.

“Teşekkür ederim. Hepinize çok teşekkür ederim.”

“Yoo, olamaz! Sakın yapma,” dedi Suellen. “Şimdi ağlamanın hiç sırası değil. Carol makyajını yapmak için kaç saat uğraştı.”

Bunun üzerine hep birlikte gülerek buz gibi şampanyalarımızı yudumladık.

İçkilerimiz bitince Chloe kadehleri topladı. Tanya ile Carol da malzemelerini toparlamaya başladı.

“Sıra geldi gelinliğini giydirmeye. O kadar çok düğmesi var ki, umarım saat beşe kadar işimizi bitiririz.”

Saat 04.55'i gösterirken, boy aynasında kendime bakıyor ve gözlerime inanamıyordum. Maude teyze, Chloe ve Suellen da orada durmuş, vereceğim tepkiyi bekliyordu. Bir çılgılık attım.

Vücutuma oturan fildişi saten gelinliğe bakarak, "Düğünümde hep böyle görünmeyi hayal etmiştim," dedim. Saçlarım, çiçeklerle süslü kumral bir buluta benziyordu.

Maude teyze yanıma gelip beni öptü. "Annen seninle gurur duyardı," dedi.

Ablam, "Tam anlamıyla göz kamaştırıyorsun," deyince, Suellen, "Sahiden de öyle," dedi. "Bunları da aldın mı, tamamen hazırsın," diyerek fildişi kurdeleyle bağlanmış altı tane beyaz gelin çiçeğini bana uzattı.

Arkamı dönüp hayatımdaki en önemli üç kadına doğru baktım. Maude teyze bileklerine kadar uzanan buz mavisi tuvaleti içinde çok şık görünüyordu. Suellen'la Chloe biri

açık sarı, diğeri de açık yeşil tonlarda aynı tarzda vintage elbiseler giyyordu. Saçlarına beyaz cipso çiçekleri takmışlardı ve ellerinde de krem rengi kurdeleyle sarılmış uzun saplı birer tane sarı gül tutuyorlardı.

“Hepiniz harika görünüyorsunuz,” dedim.

Suellen’la Chloe, yanaklarımdan öptü.

Ablam, “Hadi bakalım,” dedi. “Düğün başlasın.”

Teyzemin evinin merdivenlerinden inerken, bahçeden gelen Pachelbel’in Kanon müziğini duyabiliyordum. Müziğin özel olmasını istediğimden, hem nikâh töreni sırasında hem de düğün partisinde çalması için bir DJ tutmuştuk.

Teyzemin verandasında durup Jean-Paul’ün onu koridordan geçirip yerine oturtmasını izledim. Sonra Suellen’la Mitchell’in kolunda koridordan geçtiğini gördüm. Chloe arkada durmuş Jean-Paul’ü bekliyordu. Jean-Paul onu koridordan geçirdikten sonra beni almak üzere geri döndü.

Gülümseyerek, “Hazır mısın?” diye sordu.

“Hazırım,” dediğimde müzik değişti ve Enya’nın “Only Time” şarkısının melodisi duyulmaya başlandı.

Kalabalığın arkasında Jean-Paul’le dururken, davetlilerin beni görmek için bana doğru döndüklerini hayal meyal hatırlıyorum. O sırada gözlerim de yüreğim de sadece hayatımın aşkına kilitlenmişti. Koridorun sonunda beklerken, Lucas bana her zamankinden daha da yakışıklı göründü. Fume rengi takım elbisesinin içine beyaz bir gömlek giymiş ve açık gri bir kravat takmıştı. Koyu kahverengi dalgalı saçları güneşte parıl parıl parlıyordu. Suratını kaplayan o muhteşem gülüşünü görünce heyecandan resmen kalbim duracaktı. Gözlerimi

Lucas'tan bir an bile ayırmadan, Jean-Paul'ün kolunda ona doğru yürürken, bu anın sonsuza dek sürmesini diliyordum.

Kemerin önüne geldiğimizde Jean-Paul elimden tutarak beni Lucas'la el ele tutuşturduktan sonra ikimizi de yanaklarımızdan öpüp Chloe'nin yanındaki yerini aldı.

Lucas, "Güzelliğin başımı döndürüyor," diye fısıldadı.

Gözlerimi onun yakışıklı yüzüne dikmeye devam ederken vaizin davetlileri selamladığını ve onlara kendi yeminlerimizi yazmayı tercih ettiğimizi söylediğini duyar gibi oldum.

Lucas'la birbirimize baktık. Sonra Lucas ellerimi avuçlarının arasına alarak söze başladı.

"Seni ilk gördüğüm andan itibaren seviyorum ve hayatımın sonuna kadar da seveceğim. Sen benim neşe kaynağımsın. Anlayış ve nezaketin vücut bulmuş halisin. Her şeyden daha önemlisi, sen aşkın ta kendisisin. Yeminimi Napolyon'un bir sözüyle tamamlamak istiyorum: 'Yalnız seni sevmek, seni mutlu etmek, senin isteklerine aykırı düşecek hiçbir şey yapmamak... İşte benim yazgım ve yaşamımın amacı.' *Je t'aime de tout mon coeur*. Seni tüm kalbimle seviyorum, Gracie."

Gözyaşlarına boğulmamak için kendim zor tutuyordum. Derin bir nefes aldım. "Ben de seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum. Sen benim dostumsun. Ruh eşimsin ve bana aşkın gerçek anlamını öğreten adamsın. Yeminimi Elizabeth Barret Browning'in bir sözüyle tamamlamak istiyorum: 'Seni sadece sen olduğun için değil, yanımdayken beni ben yaptığın için seviyorum. Seni sadece kendinden ortaya koyduklarından dolayı değil, benden yarattıkların için de sevi-

yorum. Seni, içimdeki yarımı dışarı çıkardığın için seviyorum.’ Seni sonsuza dek seveceğim, Lucas.”

Vaizin, “Yüzükleriniz yanınızda mı?” diye sorduğunu duydum.

Lucas, Jean-Paul’den yüzüğü alıp sol elimin yüzük parmağına taktı. “Bu yüzükle, bir oluyoruz. Seni seviyorum, Gracie.”

Ben de Chloe’den altın alyansı aldım.

Lucas’ın parmağına takarken gözlerinin içine doğru baktım. “Bu yüzüğü hiç bitmeyecek sevgimin bir ifadesi olarak sana veriyorum. Seni seviyorum, Lucas.”

Beni öpmek için eğilirken Édith Piaf’ın muhteşem sesinden, “La Vie en Rose” parçasının bahçeye yayıldığını duydum.

Vaizin, “Sizi karıkoca ilan ediyorum,” demesiyle birlikte davetliler ayağa fırlayıp bizi büyük bir coşkuyla alkışlamaya başladılar.

Lucas’la birlikte koridordan geçerken Maude teyze uzanıp elimi tuttu. Seni seviyorum, diye fısıldadığını duydum ve başımı salladım.

Lucas’la birlikte bir kenarda durup kutlamaları kabul etmeye başladık. Jean-Paul’ün fotoğraf makinesinin deklanşörüne basmakla meşgul olduğunu o an fark ettim. Sağdıçlık yapmanın yanı sıra tören boyunca fotoğraf çekmeyi de ihmal etmemişti.

Lucas’la davetlilerimizin, “Gerçekten çok güzel bir tören oldu. Katıldığım en güzel nikâh töreniydi. Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz. Mutluluğunuz daim olsun,” gibi sözlerine ve tebriklerine teşekkür ettik.

Tebrik kuyruğu sona erdiğinde, teyzem garsonlara şampanya servisine başlamalarını işaret etti. Böylece su kenarında fotoğraf çektirmek için kısa süreliğine oradan ayrılmadan önce kadeh kaldırma fırsatı bulacaktık.

Jean-Paul'ün önderliğinde, kristal şampanya kadehlerimizi havaya kaldırdık.

“Hayatınızın her günü aşkla dolu olsun. Bugünü de her zaman sevgiyle hatırlayın. Şerefimize!”

Kadehler tokuşturulurken Lucas'a doğru dönüp kadehimini onunkine vurdum. “Bize,” dedi, “yarınlarımıza.”

“Yarınlarımıza,” diye tekrarladım.

Lucas'la birlikte Jean-Paul'ün arkasından kaldırıma doğru ilerlerken, Maude teyzenin davetlilere ordövr servisi yapılmaya başlanmasını söylediğini duydum.

Golf arabasını görünce gülmeye başladım. “Böylesi yalnızca Cedar Key'de olur,” dedim. Lucas, beyaz kurdelelerle ve fiyonklarla süslenen arabanın arka koltuğuna binmeme yardım etti. “Harika bir fikirmiş,” dedim.

“Hoşuna gideceğini biliyordum.”

Jean-Paul aracı G Street'ten Birinci Cadde'ye doğru sürdü. Akıllarından geçeni anladığımda, yeniden gülmeye başladım.

“Honeymoon Cottage'ın önünde fotoğraf çektireceğiz demek ha?”

Lucas, “Herhalde yani,” diyerek gülmeye başladı.

Honeymoon Cottage kıyının az ilerisinde, kazıkların üzerinde dengede duruyordu. Eskiden burada su yolu boyunca uzanan bir geçit varmış ve burası da konukevi olarak kul-

lanılıyormuş. Tabii bu çok uzun yıllar önceymiş. O günden bugüne, çoğu tahtası kırılmış, bir yana doğru yatmış, pelikan ve kuşların yuvası haline gelmişti. Ancak hâlâ ayaktaydı. Onca fırtına, hatta kasırgaya dayanmış ve körfezin dibini boylamayıp ayakta kalmıştı.

Gülümseyerek başımı salladım. Orada kayalıkların üzerinde Lucas'la sarmaş dolaş durup suya ve kulübeye bakarken, buranın aşkı simgelediğini düşündüm. Aşk zamanla zarar görebilir, saldırıya uğrayabilir, yok edilmeye çalışılabilirdi ama eğer gerçek aşksa, her şeye dayanabilirdi. Her türlü fırtınaya rağmen ayakta kalırdı. Ne olursa olsun. Lucas'ta bulduğumun da tam olarak böyle olduğunu fark ettim. Birbirimizi buluncaya dek ikimiz de çetrefilli yollardan geçmiştik. Bugüne gelmemiz pek de kolay olmamıştı. Ancak en sonunda kavuşmuştuk ya, önemli olan da buydu.

Lucas beni kendine doğru çekip dudaklarını dudaklarımla buluştururken, Jean-Paul'ün fotoğraf makinesinin sesini duydum. Bir dakika kadar sonra Lucas geri çekilip elimi tuttu ve dudaklarına doğru götürdü.

“İşte böyle, Bayan Trudeau,” dedi, “şu andan itibaren hayatımızın sonuna dek birlikte olacağız.”

Yeni soyadımın tınısından hoşlanmışım. Bu anı ebediyen hatırlayacaktım çünkü fotoğraf makinesi hâlâ bizi çekmeye devam ediyordu.

TEŞEKKÜR

Her zaman olduğu gibi, Cedar Key serime verdiğiniz destek ve teşvikiniz için Cedar Key sakinlerine büyük teşekkür borçluyum.

Cedar Key İtfaiye şefi Robert Robinson’a, romanımdaki yangın hakkındaki tüm sorularımı cevapladığı için teşekkür ederim.

Hale Binası’nın tarihçesini benimle paylaştığınız ve bu satede sizin yerinizi alıp onu Chloe ve Berkley için hayali bir ev yapmamı sağladığı için Judy Duvall’a teşekkür ederim.

Facebook Fan Sayfam’daki Maude Teyze’nin kedisinin adı yarışmasının galibi Arlene Myer’e teşekkür ederiz. Lafitte, Maine Coon cinsi enerjik bir kedi için mkemmek bir isim.

Tarot kartlarını anlamam için bana hızlandırılmış kurs veren Bonnie Wenberg Thomas’a, bilgisi ve zamanını benimle paylaşığı için teşekkür ederim.

Bana harika geribildirimlerle dolu e-posta mesajları gün-

deren ve benimle tanışmak için düzenlenen bütün etkinliklere katılan Facebook, Writerspace ve Fresh Fiction'daki tüm hayranlarıma ve okurlara teşekkür ederim. Hikâyeler yazarak arzularımı tatmin ediyorum ama benim sadık okurlarım, başarılı olduğumu bana asıl hissettiren sizsiniz.

Quincy, Washington'daki çok özel dört kadına minnet borçluyum. Cedar Key'deki Kona Joe'nun kafesinde hayranlarla kahve buluşmasıyla başlayan görüşmemizin sonu Big Bend Community College, Quincy High School, Wenatchee Public Library, Write On The River Conference, yün mağazaları, The Grainery, kitapçılar ve başka mekânlardaki bazı inanılmaz Cedar Key promosyon etkinliklerine kadar vardı. Hepsi de Candace Newkirk, Mary Bates, Corallee Morgan ve Pat Moore'un faal çalışmaları sayesinde oldu. Hepiniz harikasınız ve umarım benim adıma Spokane'de yaptıklarınızdan dolayı size ne kadar müteşekkîr olduğumu biliyorsunuzdur. Bu etkinliklere ev sahipliği yapan ve katılan herkese çok teşekkür ederim. Böyle bir grupta tanıştığımı çok memnun oldum ve desteğinize minnettarım.

Profesyonelliği ve bütün Cedar Key karakterlerime bir yuva verdiği için editörüm Audrey LaFehr'e de çok minnettarım. Güzel kitap kapaklarım ve yardımcıları için Kensington Sanat Departmanı'ndan Martin Biro'ya ve bir parçası olmanın gurur duyduğum bütün Kensington ekibine teşekkürler.

Asistanım Alice Jordan kelimenin tam anlamıyla benim sağ kolum. O benim etkinliklerimi ayarlamakla, takibini yapmakla, fan sayfamı güncellemekle, bana güç vermekle, yakınmalarımı dinlemekle, beni teşvik etmekle uğraşırken

ve daha bir sürü iş yaparken, ben derin bir nefes alıp karakterlerim ve hikâyem üzerinde çalışabiliyorum. Umarım benim için yaptığın onca şeye ne kadar değer verdiğimi biliyorsundur.

Beni sürekli destekleyen, bana özgürlük ve alan tanıyan ve bana hikâyelerimi yaratmam için ihtiyaç duyduğum diğer her şeyi sağlayan eşim Ray'e teşekkür ederim.

Ve Cedar Key serilerinin bütün hayranlarına... Kitaplığınızda bana yer verdiğiniz, e-kitap okuyucunuza beni de dahil ettiğiniz için çok teşekkürler.

YAZARIN NOTU

Cedar Key'in gerçek bir Şehir mi yoksa benim hayal ürünü mü olduğunu soran çok sayıda e-posta alıyorum. Orası sahiden de gerçek bir yer; Florida'nın batı kıyısında, Gainesville'e bir saatlik mesafede. Pek çok kişinin "Eski Florida" diye andığı küçük ve huzurlu, harika bir balıkçı kasabası. Aynı zamanda da eşimle birlikte altı yıl önce taşınmaya karar verdiğimiz yer.

Cedar Key'de bahsi geçen yerlerin, binaların, mağazaların ve arazilerin pek çoğu da gerçek. Yine de hayal gücünü kullanabilmek, yazar olmanın en eğlenceli kısmı. Bu yüzden ben bir binayı ya da evi her zaman olduğu haliyle görmüyorum. Yaratıcılığımın idareyi ele almasına izin veriyorum ve zihnimde bazı Şeyleri biraz daha farklı Şekilde görebiliyorum.

Örneğin bu romandaki Coachmen Evi gerçekten var ve hakkındaki bilgilerle tarihçesinin büyük bir bölümü doğru.

Bess Coachman ile hayaleti ise tamamen benim uydurmam. Orayı gerçeğine uygun olarak tarif ettim ama aynı zamanda binanın dış kısmını ve bahçesini hayal gücümün süslemesine izin verdim. Orada Maude Teyze'nin örgü dersleri verdiği bir müstemilat da bahçe de yoktu. Onlar benim hayal gücümün ürünleri, zihnimde yarattıklarımın yansımasıydılar.

Her ne kadar adını Çay, Kahve ve Sen (Coffee, Tea and Thee) koymayı tercih ettiğim bir kahve dükkânı olmasa da, 24 numaralı karayolundaki Altıncı Cadde'de Kona Joe'nun Island Kafe'si vardı. Gracie'in yerinde uyandırmaya çalıştığım aidiyet ve müdavimlik hissi de Kona Joe'nun yerinden kaynaklanıyor.

Adada içinde kafesi bulunan kitapçımız da yok. Lucas'ın kafeli kitapçısı da tamamen benim hayalimin ürünü.

İkinci Cadde ve SR 24'ün köşesinde yer alan Hale Binası ise sahiden orada bulunuyor. Alt katta Tony'nin Restaurantı, üst katta da iki daire ile Accord Sigorta yer alıyor. Bununla birlikte alt kata, dördüncü kitapta Berkley'nin çikolata dükkânı olacak şekilde bir başka mağaza eklediğim zaman hayal gücümün yine işi devralmasına izin verdim.

Ve maalesef burada, yani Cedar Key'de bir yün mağazamız da yok. Fakat Spinning Forward'dan itibaren bir tanesini kolaylıkla gözümde canlandırmayı başardım ve kim bilir, belki günün birinde orası da gerçek olur.